

Trò chơi tình ái và Quyền lực [Phần 2]

Contents

Trò chơi tình ái và Quyền lực [Phần 2]	2
1. Chương 1 - Xuất Hiện Ở Quán Bar	3
2. Chương 2 - Đêm Của Chúng Ta [18+]	5
3. Chương 3 - Vợ Và Bạn Gái Của Tôi?!	6
4. Chương 4 - Giáo Viên Dạy Yoga	8
5. Chương 5 - Họa Vô Đơn Chí	10
6. Chương 6 - Anh Là Ai?	12
7. Chương 7 - Anh Không Nên Xuất Hiện Nữa	15
8. Chương 8 - Nghi Ngờ	17
9. Chương 9 - Chạm Mặt	19
10. Chương 10 - Phá Hồng Chuyện Tốt	20
11. Chương 11 - “yêu” Em [18+] (1)	22
12. Chương 12 - “yêu” Em [18+] (2)	22
13. Chương 13 - Thăm Dò	23
14. Chương 14 - Người Em Yêu Là Anh	26
15. Chương 15 - Là Trí Nhớ Tốt	28
16. Chương 16 - Tuyệt Tình	31
17. Chương 17 - Không Kiểm Soát	34
18. Chương 18 - Triền Miên Bất Tận [18+]	36
19. Chương 19 - Mưu Kế	37
20. Chương 20 - Tiêu Diệt Kẻ Xấu	40
21. Chương 21 - Anh Đã Trở Lại	42
22. Chương 22 - Trả Công	44
23. Chương 23 - Dạy Nấu Ăn	46
24. Chương 24 - Cường Đoạt Em	48
25. Chương 25 - Bê Tắc	50
26. Chương 26 - Tôi Tới Ngày Rồi	52
27. Chương 27 - Trốn Thoát	54
28. Chương 28 - An Toàn Rồi	56
29. Chương 29 - Khổ Nhục Kế	59
30. Chương 30 - Phí Rời Khỏi	60
31. Chương 31 - Lễ Kỷ Niệm Ngày Cưới	63
32. Chương 32 - Ăn Bánh Kem Trên Người Em (18+)	64
33. Chương 33 - Em Đói Rồi	66
34. Chương 34 - Lý Do Để Chia Tay	68
35. Chương 35 - Suýt Bị Ăn Sạch	70
36. Chương 36 - Lời Xin Lỗi Muộn Màng	72
37. Chương 37 - Đi Du Lịch	74
38. Chương 38 - Đến Hàn Quốc	77
39. Chương 39 - Tắm Biển	79
40. Chương 40 - Đến Lúc Phải Buông Bỏ	80

41. Chương 41 - Tận Hưởng Cuộc Sống	82
42. Chương 42 - Gặp Lại Anh	84
43. Chương 43 - Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn	86
44. Chương 44 - Anh Muốn Em	88
45. Chương 45 - Anh Muốn Em (2) 18+	89
46. Chương 46 - Tàn Dư Báo Thù	91
47. Chương 47 - Anh Đã Làm Rất Tốt	93
48. Chương 48 - Tha Thứ Cho Anh	95
49. Chương 49 - Đến Nhà Thăm Chị	97
50. Chương 50 - Vợ Chưa Cưới Của Tom	99
51. Chương 51 - Là Ghen Rồi Sao?	100
52. Chương 52 - Thưởng Cho Anh	103
53. Chương 53 - Có Thưởng Có Phạt [18+]	104
54. Chương 54 - Gặp Lại Người Xưa	106
55. Chương 55 - Kế Hoạch Phản Công	107
56. Chương 56 - Bị Anh Chơi Xấu	109
57. Chương 57 - Mặt Nạ	110
58. Chương 58 - Bắt Cóc Người	112
59. Chương 59 - Việc Làm Của Kẻ Tiểu Nhân	113
60. Chương 60 - Không Buông Tay Em	114
61. Chương 61 - Thoát Chết	116
62. Chương 62 - Chưa Hết Nguy Hiểm	117
63. Chương 63 - Tìm Được Người	119
64. Chương 64 - Đông Nghi Tức Giận	120
65. Chương 65 - Đưa Ra Đối Sách	122
66. Chương 66 - Trái Nỗi Yêu Thương	124
67. Chương 67 - Không Thể Cứu Vãn	125
68. Chương 68 - Làm Chuyện Ngu Ngốc	127
69. Chương 69 - Ra Điều Kiện	128
70. Chương 70 - Bình An Vô Sự	130
71. Chương 71 - Cách Xin Lỗi Của Anh	131
72. Chương 72 - Anh Là Đàn Ông Xấu [18+]	132
73. Chương 73 - Làm Bạn Gái Của Em (1)	134
74. Chương 74 - Làm Bạn Gái Của Em (2)	136
75. Chương 75 - Em Không Để Tâm	137
76. Chương 77 - Định Sẵn Là Người Phụ Nữ Của Anh	139
77. Chương 78 - End	141
78. Ngoại Truyện 1	142
79. Ngoại Truyện 2 - Người Quen	144
80. Ngoại Truyện 3 - Ghen Thôi Mà	145
81. Ngoại Truyện 4 - Anh Là Đồ Ngốc	147
82. Ngoại Truyện 6 - Tôi Là Ana	149
83. Ngoại Truyện 7 - Mưu Kế Không Thành	150

Trò chơi tình ái và Quyền lực [Phần 2]

Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ truyệnclub.com bạn nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-ai-va-quyen-luc-phan-2>

1. Chương 1 - Xuất Hiện Ở Quán Bar

Yêu cầu không chuyển ver nha

Chương 1

Vy Vy trong chiếc váy ren màu đen ôm sát cơ thể gợi cảm của mình từng bước đi vào quán bar sầm uất, khắp nơi đều đang diễn cuồng lắc lư theo điệu nhạc sôi động được DJ say sưa phối nhạc, ánh mắt sắc bén quét một lượt xung quanh, nhìn thấy đôi tình nhân đang hôn nhau say đắm ở một góc phía xa, đáy mắt khẽ nheo lại xác định mục tiêu, Vy Vy tự tin bước tới lấy chai rượu vang uống dở trên bàn đổ xuống người phụ nữ đang ngồi trên người gã đàn ông.

“A, cô bị điên sao?”

Vy Vy khoanh hai tay tước ngực khoe đường cong tỷ lệ vàng trên cơ thể của mình nhìn xuống gã đàn ông đang dồn sự chú ý vào cô, đúng hơn là đang bị mình hấp dẫn lên tiếng: “Người đàn ông này là của tôi!”

Ả ta điên tiết định quát lên nhưng đã bị gã đàn ông ngăn lại, đôi mắt bất cần xen chút chán ghét nhìn lại ả ra lệnh: “Cô cút đi!”

Bước chân lùi lại nhường đường cho cô ả căm tức rời đi, Vy Vy nhếch môi trao cho gã đàn ông ánh nhìn câu dẫn, xoay người rời đi dẫn dụ gã theo mình rời khỏi nơi ồn ào này.

Như dự đoán, tên háo sắc dễ dàng rơi vào bẫy do Vy Vy tạo nên, đi đến lối ra vắng người, gã bước nhanh hơn cố đuổi theo Vy Vy, bàn tay với ra chạm vào làn da mịn màng hấp dẫn bên dưới lớp vải ren mời gọi, không ngờ còn chưa kịp chạm vào, Vy Vy bất ngờ xoay người túm lấy cổ tay gã bẻ ngược ra sau áp luôn thân người cao lớn đập mạnh vào bức tường khô khốc khiến gã vừa kinh ngạc vừa đau đớn kêu lên: “Cô là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, anh cướp đồ từ tay người khác sao có thể nhỡ như vậy?”

Bàn tay còn lại tìm đến túi áo vest của gã lấy ra một con chip nhỏ, Vy Vy đã có thứ muốn tìm không làm lớn chuyện đẩy hẳn ngã xuống đất bỏ đi.

Gã tức giận rống lên, tay bấm điện thoại gọi cho đám vệ sĩ gần đó đuổi theo.

Vy Vy vừa mới ra đến cửa đã bị một đám người chặn lại, không khó để cô biết được là thuộc hạ của tên háo sắc vừa rồi. Vy Vy chạy ngược trở vào bên trong, lẫn vào dòng người đông đúc trong quán.

Những tên thuộc hạ kiên trì chen chúc nhau cố tìm ra cô, một trong số đó đã nhìn thấy bóng lưng Vy Vy thoáng vụt ra ngoài liền gọi mọi người đuổi theo.

Vy Vy trên đường tẩu thoát chạm mặt phải người quen, nhìn Đông Nghi từ toilet vừa bước ra đang bất ngờ nhìn khuôn mặt trang điểm đậm cùng chiếc váy gợi cảm cô đang mặc suýt nữa không nhận ra người quen. Vy Vy không nói không rằng đẩy cô vào một góc trong toilet trốn khi phát hiện có động tĩnh bên ngoài.

Nhận được ám hiệu im lặng từ Vy Vy, Đông Nghi phối hợp không lên tiếng hỏi, bên ngoài lại truyền tới tiếng vọng vào.

“Lục tung chỗ này đi, chắc chắn cô ta ở đây!”

Tiếng bước chân càng lúc càng gần chỗ họ hơn, Vy Vy không kịp nghĩ nhiều vội cởi áo khoác dài màu lông chuột quý phái của Đông Nghi ra khoác lên người mình trong sự ngỡ ngàng của người còn lại, không chần chừ thêm, Vy Vy đẩy luôn cô ấy ép sát vào tường nhắm đến đôi môi đỏ mọng hôn lên.

Đông Nghi ngoài sưng sốt mở to mắt bất động ra hoàn toàn không thể làm gì, cho dù cô có muốn đẩy Vy Vy ra với sức lực của mình e là cũng không thể.

Cánh cửa toilet bật mở, hai tên vệ sĩ nhìn hai cô gái hôn nhau say đắm ngỡ người nhìn nhau, một tên bỏ đi trước thúc giục đồng bọn mau rời khỏi: “Không phải cô ta đâu, đi thôi!”

Đợi cho bọn chúng rời khỏi hẳn Vy Vy mới tách khỏi người Đông Nghi, nhìn sắc mặt u ám của cô ấy, dừng đứng đáp: “Lâu rồi không gặp!”

Đông Nghi cười mỉa, lăm bầm thốt: “Hoàng Phong mà biết chuyện này sẽ giết chúng ta.”

Vy Vy cài luôn cúc áo khoác của Đông Nghi cải trang, hồ hững trả lời: “Em không nói ra là được rồi. Dù sao cũng cảm ơn đã giúp đỡ.”

Đông Nghi khó chịu nhíu mày, nhìn cái áo khoác của mình bị người chị chiếm dụng cô cũng không nói đi, nhưng làm sao lại để bị kẻ khác truy đuổi: “Tom để chị làm mấy chuyện này sao?”

“Anh ấy không biết đâu, sẵn tay giúp đỡ một người bạn bị kẻ xấu cướp mất đồ thôi.”-Vy Vy lướt mắt nhìn khuôn mặt cô trong gương, đúng là trang điểm quá đậm rồi, cho nên chắc gã đó không nhận ra cô đâu.

“Son của em bị nhòe rồi kia, tô lại đi!”

Đông Nghi thờ dãi nhìn Vy Vy bỏ đi nhanh như lúc cô ấy bước vào, lần gặp nhau tình cờ này cũng li kỳ quá rồi, làm cô một phen hốt hoảng đi.

“Bảo trọng!”

.
. .
.

Chiếc xe ô tô sang trọng đậu trước cửa quán bar, Tom lịch lãm trong bộ vest xám tro bước xuống mở cửa cho người yêu của mình vào, đáy mắt thích thú nhìn cô nàng sexy trong chiếc váy phá cách hiem hơi dù che đầy bởi áo khoác bên ngoài nhưng không làm vơi đi sự quyến rũ của cô.

“Chở em về nhà sẽ cho anh ngắm nhìn thỏa thích.”

“Chiều lòng người đẹp!”

truyện đăng độc quyền trên wattpad.com. những trang khác đăng đều không xin phép tác giả nha mọi người

.
. .
.

Vừa bước vào ngôi biệt thự sang trọng, hai đôi môi quần chặt nhau không rời rã những nụ hôn nóng bỏng trên suốt chặn đường từ cửa vào đến phòng ngủ của họ, Tom có phần hấp tấp cởi nhanh áo khoác Vy Vy

quảng đi, tạm tách khỏi nụ hôn cuồng nhiệt tia mắt nhìn xuống cơ thể nữ thần xinh đẹp: “Tiểu hồ ly nhà em sao lại xinh đẹp như vậy?”

.
. .

TBC.

Dự là chương sau có cảnh người lớn cấm trẻ nhỏ và hội Em chưa 18 nha

Nhà hàng 1 chương trước để mọi người hình dung, haha ^^

Nhớ vote và cmt ủng hộ au nha ^^

2. Chương 2 - Đêm Của Chúng Ta [18+]

Chương 2

Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ còn tiếng hơi thở dồn dập hòa quyện vào nhau đầy ám muội.

Vừa tạm tách khỏi đôi môi mọng quyến rũ của Vy Vy nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, bạc môi mỏng một lần nữa áp vào nơi ẩm nóng cảm dỗ mãnh liệt cắn mút, hôn đến điên cuồng mê dại.

“Uhm...”-xen lẫn giữa nụ hôn như vũ bão của anh là âm thanh ngân nga khe khẽ phát ra từ khuôn miệng nhỏ của cô, đẩy nụ hôn của họ lên một cao trào mới.

Bàn tay nóng rực của anh theo đường cong của chiếc váy ren màu đen ôm trọn cơ thể nữ thần tùy ý vuốt ve, những nơi nó chạm vào đều như mang theo một dòng điện cao thế khiến cho cơ thể nhạy cảm bên dưới trở nên nhộn nhạo căng cứng lên, hòa cùng tiếng rên yêu kiều tà mị vì sự kích tình mãnh liệt, ánh mắt đen ẩn lên màn sương mờ mịt nhìn anh câu dẫn.

“Tom... Cho em...”

Lời cầu xin nỉ non của cô sau bao ngày gặp lại làm cho toàn thân anh nóng bừng lên khó chịu, đôi mắt đục ngầu lấp đầy dục vọng lướt mắt nhìn khung cảnh tuyệt mỹ bên dưới, trái tim bên trong lồng ngực tăng tốc như thúc giục chủ nhân của nó phải nhanh chóng vỗ lấy miếng mồi ngon ngay lập tức.

“Vy Vy, anh nhớ em đến phát điên lên được...”-đôi môi ẩm nóng nương theo làn da mịn màng tỏa ra mùi hương thơm nhàn nhạt quyến rũ, tiến tới khe rãnh dự hoặc, bàn tay to lớn vội vã kéo lệch dây váy cùng áo lót màu đen để lộ bầu ngực căng tròn bóng loáng, chiếc lưỡi tham lam đói khát liền thè ra chạm vào nụ hoa hồng nhạt bú mút, hận không thể nuốt trọn vào, hai ngón tay se lên nụ hoa còn lại ra sức kích thích. Vy Vy với loại kích tình quá lớn này chỉ biết nhắm chặt mắt giữa cổ thở gấp, cơ thể theo phản xạ tự nhiên ưỡn cong lên nghênh đón, để cho tiếp xúc giữa họ được khít khao hơn.

“Uhm... tốt lắm...”

Khóe môi mỏng của anh khẽ cong lên, răng nanh sắc nhọn day day lên nụ hoa đã sưng đỏ cắn mạnh, bên dưới như bị điện giật run lên, qua đây mắt thích thú của mình, anh có thể nhìn ra được sự bức bối trên khuôn mặt đang mê mị từ bạn gái.

Tạm tha cho đầu ngực đỏ hồng còn hằn dấu răng cùng những tơ nước bọt bóng loáng và ướt át, anh đưa tay bứt nhanh cúc áo sơ mi của mình để lộ vòm ngực săn chắc, nụ cười trên môi càng rộng hơn khi phát hiện ra một điều thú vị: “Tình cờ đêm nay cả anh và em đều mặc đồ màu đen cả...”

Vy Vy nhếch môi câu dẫn, những ngón tay sưng dài đưa lên chạm vào da thịt cứng cáp, vuốt nhẹ từ ngực anh xuống đến cơ bụng sáu múi nam tính có lời khen ngợi: “Dạo gần đây anh cũng năng tập thể dục đó!”

Anh tỉnh ngịch đáp trả, hài lòng nhìn những ngón tay ma mãnh đang giúp mình cởi khuy quần tây ra: “Có bạn gái giỏi như em bản thân cũng phải nỗ lực một chút.”

Vy Vy lướt mắt nhìn quần lót của mình vừa được cởi ra đựng đưa trên ngón tay anh, cô nắm lấy quăng đi câu lấy cổ anh kéo vào một nụ hôn nồng nàn khác, nơi nữ tính sau một loạt những kích tình nóng bỏng đã ướt át không ít, cảm nhận vật cứng nóng rực chạm vào khiến nó run rẩy và bức bối, muốn được lấp đầy ngay tức khắc.

“Tom... cho em...”

Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng van xin kiều mị của Vy Vy vô cùng hấp dẫn, làm cho chút kiềm nén cuối cùng muốn trêu chọc cô của Tom hoàn toàn bị đập đổ, bây giờ anh muốn cô hơn bao giờ hết.

Dang rộng hay chân Vy Vy ra, anh mạnh mẽ đâm mạnh vào, hơi thở nặng nề phả ra cảm nhận sự chật hẹp ấm nóng đang gắt gao ôm chặt mình, cả người anh run nhẹ lên trước khi bắt đầu những lần nhịp tiếp theo.

Cánh tay rắn chắc của anh chống lên nệm giường giảm sức nặng xuống người cô, đáy mắt rực lửa nhìn khuôn mặt nhỏ bên dưới đang đê mê hưởng thụ khoái cảm cùng những tiếng rên cổ vũ anh nhiệt tình hơn nữa, ra sức đâm vào càng nhanh càng mạnh.

“Uhm... chậm thôi... đau em...”

Yêu cầu của Vy Vy không mấy may được Tom làm theo, động tác dưới thân càng lúc càng mãnh liệt làm cho xúc cảm trong cô dâng lên từng đợt như sóng vỗ cuộn cuộn, cô mím chặt môi cam chịu, cơ thể không còn sức lực phản kháng bị bàn tay anh dang rộng chân cô hơn thuận tiện tiến sâu vào, những lúc thế này cô công nhận anh thực sự là người đàn ông rất mạnh mẽ...

“AAAA...”

Toàn thân mềm nhũn đắm ướt mồ hôi, khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng sau màn mây mưa kịch tính vừa rồi, Vy Vy mệt mỏi nằm bên cạnh anh khép hờ mi mắt lại.

“Tiểu yêu tinh, hôm nay em có vẻ mệt?”-Tom đắp chăn che đi cơ thể cả hai, yêu thương hôn lên đỉnh đầu cô hỏi.

“Còn không phải tại anh sao?”

.
. .
.

TBC.

Mong rằng 2 chương đầu sẽ không làm các bạn thất vọng nha ^^

3. Chương 3 - Vợ Và Bạn Gái Của Tôi?!

Chương 3

Đông Nghi bước vào nhà liền rẽ thẳng đến phòng con gái, nhìn tiểu Lam nằm ngủ say trong chiếc nôi cô mới an tâm trở ra khép cửa lại.

“Em cả gan dám đến quán bar luôn sao?”-giọng Hoàng Phong không vui nhìn Đông Nghi gặng hỏi, ban sáng gặp nhau anh nhớ cô đã mặc áo khoác ra ngoài thể mà trở về nhà chỉ còn một áo sơ mi mỏng manh màu trắng đắp lên người.

Đông Nghi không màn quay đầu nhìn lại đi đến tủ lạnh lấy chai nước mở ra uống, hờ hững nói: “Không giận nhau nữa à?”

Hoàng phong sai hai bước lớn đứng đối diện vợ mình, khuôn mặt hầm hầm quét mắt nhìn từ trên xuống dưới người cô, hàng chân mày khẽ cau lại nhìn đôi giày cao gót một tác hai: “Em mới sinh được gần sáu tháng đã đi làm coi như cũng miễn cưỡng rồi, vừa đi làm đã đi bar gặp đối tác, còn mang giày cao gót.”

“Vợ người khác đi làm được vợ anh sao lại không được? Anh bớt giữ vợ mình lại đi!”-Đông Nghi đặt chai nước uống dở vào tay Hoàng Phong, bàn tay còn lại vỗ nhẹ lên má anh trả lời: “Uống chút nước hạ nhiệt đi, hôm nay em đủ mệt rồi.”

Đông Nghi vừa dợm bước qua người Hoàng Phong rồi đi đã bị anh nắm lấy cổ tay ngăn lại, đôi mắt tình tường khẽ nheo lại nhìn vết son môi hơi nhòe của cô nghi ngờ gặng hỏi: “Em làm gì mà son môi bị nhòe thế?”

Đông Nghi thót tim, sắc mặt dừng đưng vờ không quan tâm tới lời nói của anh nhẹ tênh đáp: “Lúc này em có ăn một chút trước khi về. Tối rồi tô son làm gì nữa?”

Hoàng Phong đẩy luôn cơ thể vợ mình áp vào tủ lạnh khóa chặt với thân người cao lớn của anh, những ngón tay nam tính lướt nhẹ một đường dài từ gò má thanh tú xuống đến vai áo hơi nhăn nhúm giống như từng bị ai đó chạm vào bóp lấy, bởi vì Đông Nghi hôm nay cùng khách hàng nữ đến quán bar nên anh mới kiên cường cho qua, nhưng xem cô trở về chẳng “lành lặn” chút nào, làm cho anh không khỏi sinh nghi hoặc.

Đông Nghi quen anh cũng đủ lâu để biết tính tình luôn nghiêm trọng hóa vấn đề liên quan đến cô của chồng mình, cô đoán được anh đã nghi ngờ liên chủ động lơ đi sự tập trung của anh bằng một nụ hôn ngắn.

“Có phải hôm nay em chưa hôn anh nên còn giận không?”-cô đặt tay lên thắt lưng của anh yêu kiều hỏi, thành công làm xao lãng suy nghĩ trong anh.

Hoàng Phong tham lam hơn cúi đầu xuống nới lại nụ hôn cảm dỗ nhưng cô đã nghiêng đầu né đi đẩy anh ra: “Hôm nay đủ rồi, em còn chưa tắm nữa!”

Hoàng Phong như quả bóng xì hơi xiu lại, kỳ kèo đòi thêm một nụ hôn mới chịu buông tha cho cô đi tắm.

“Hôn anh một cái nữa đi!”

Cô mỉm cười kiễng chân chiều chồng hôn anh thêm một cái nữa, nhưng vừa mới tách ra đã bị bàn tay đặt lên đầu kéo cô trở lại nụ hôn, quyến luyến không muốn rời ra.

“Này dừng lại đi anh... còn đây đưa mãi tới sáng em chưa thể tắm được đấy...”

“Tha cho em đó.”

Nhìn bóng lưng dần rời xa đi lên phòng, Hoàng Phong chật lưỡi: “Sao em ấy càng ngày càng xinh ra thế này?”

.
. .
.

Vy Vy tỉnh dậy đã thấy một khoảng trống bên giường, cô chống tay ngồi dậy đi đến tủ quần áo chọn một cái áo sơ mi rộng mặc vào, sau đó bước tới cửa kính mở rèm ra, ánh sáng ban mai xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào soi rọi góc ngách trong căn phòng ngủ rộng lớn, con người đen lầy phản chiếu thân hình cường tráng của Tom đang bơi trong bể bơi nhân tạo bên ngoài.

Tom vừa ngời đầu lên trông thấy Vy Vy, anh mỉm cười vẫy tay chào: “Người đẹp, chào buổi sáng!”

“Em xuống đây bơi đi!”

Vy Vy khoanh hai tay trước ngực lưỡi biếng tựa lưng vào cửa ngấm nhìn Tom lắc nhẹ đầu: “Em không bơi đâu.”

Tom không ép cô, anh lượn thêm một vòng cũng bước lên bờ lấy khăn lau tóc và người, những giọt nước còn đọng trên tóc nhỏ xuống rơi trên khuôn mặt góc cạnh điển trai, tôn lên sức hấp dẫn của chàng trai Phương Tây cao ráo, phong độ.

“Em đói chưa?”

Cô gật đầu thay cho câu trả lời. Tom buồn cười bước tới định vòng tay ôm lấy eo bạn gái đã bị Vy Vy đẩy ra: “Người anh còn ướt.”

“Anh phát hiện dạo này em lười tắm nha, dây muôn còn chưa tỉnh ngủ nữa.”-Tom định đưa tay nựng má Vy Vy, chạm vào đôi mắt sắc lạnh của cô bất giác thu tay về, anh quên mất cô là ai, không thể tùy tiện động vào được.

Vy Vy đi vào phòng tắm đóng cửa lại, cô nói vọng ra với anh: “Lấy cho em một bộ quần áo khác đi, em đi tắm!”

Tom nhìn lại chiếc váy đen quyến rũ vắt trên ghế nhớ lại hình ảnh nóng bỏng tối qua của cô, khoe môi cong lên nụ cười tà mị, cơ thể hoàn hảo của cô mặc những bộ đồ đó có sức sát thương chết người, tốt nhất chỉ nên mặc cho anh xem thôi.

“Em muốn đi đâu hôm nay?”-anh chọn bộ quần áo thoải mái và cá tính Vy Vy hợp với phong cách của bạn gái, sau đó đi đến cửa phòng tắm mở ra đưa cho cô.

Đôi mắt xanh biếc nhìn cảnh xuân mỹ lệ trước mắt không khỏi động tình, yết hầu khẽ lặn nhẹ nuốt xuống khi trông thấy cơ thể nữ thần mềm mại dưới dòng nước từ vòi sen, Tom bước tới treo quần áo lên giá thừa cơ hội đến gần cô hơn.

“Em đang rất đỏ, đừng mất thời gian của em nữa.”-Vy Vy nắm lấy bàn tay Tom vừa định chạm vào ngực mình ngăn lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh cảnh cáo, Tom mỉm cười giả lả thu tay về, luyến tiếc cổ ngấm cô thêm chút nữa mới khép cửa lại bước ra ngoài.

“Anh thay đồ chờ em cùng đi ăn sáng!”

.

.

.

TBC.

4. Chương 4 - Giáo Viên Dạy Yoga

Chương 4

Ngồi trong nhà hàng Pháp sang trọng thưởng thức bữa ăn, Tom nở nụ cười ngọt ngào nhìn bạn gái đã hơn hai tháng không gặp mặt được, giờ chỉ muốn ngấm bù lại càng nhiều càng tốt.

“Anh có cảm giác như chỉ mình anh nhớ em, thời gian anh đi công tác không thể bên cạnh em em chẳng nhớ anh chút nào sao?”

Vy Vy nhướn một bên chân mày, mắt vẫn nhìn vào đĩa bít tết của mình thư thả đáp: “Anh muốn nghĩ sao cũng được.”

Tom rót ly rượu trắng đổ thêm vào ly của mình đưa lên uống, về điểm lạnh lùng này Vy Vy và Đông Nghi thật giống nhau, chỉ có anh và Hoàng Phong chịu khổ thôi.

“Ăn xong chúng ta đi du lịch nha, anh đã gác lại lịch trình nghỉ được ba ngày để cùng với em đi chơi, anh cũng đã lên sẵn kế hoạch...”

“Chiều nay em còn đến lớp dạy Yoga, anh trở về đột ngột em không thể đi được đâu.”-Vy Vy lần này mới nhìn lên anh, con người đen lấy phản chiếu sắc mặt bí xị không vui của bạn trai, cô nói thêm: “Nếu anh muốn có thể đến lớp học Yoga của em, em sẽ không tính phí đâu.”

Tom cười trừ, anh đúng là yêu cô thật nhưng chưa tới mức làm đến đó đâu, anh như vậy lại đi tập Yoga sao?

“Cái đó thì không cần, xương của anh cứng lắm, cũng không đủ kiên nhẫn ngồi một chỗ hàng giờ liền đâu.”-nhìn ánh mắt sắc như dao của cô đang lườm mình, anh ngon ngọt vớt vát: “Anh chỉ có kiên nhẫn để theo đuổi em thôi.”

Vy Vy nhếch môi cười mỉa, cầm lấy ly rượu anh vừa rót thêm cho mình uống.

“Thì ra là cô, không ngờ để tôi gặp được cô ở đây.”-giọng nói khàn khàn của gã đàn ông tối qua ở quán bar từ phía sau lưng Vy Vy thốt lên, gã nhanh chóng bước tới đứng đối diện cô, tuy khuôn mặt không còn trang điểm đậm như tối qua nhưng gã vẫn nhận ra được. Tức giận nắm lấy cổ tay Vy Vy định kéo cô đứng dậy nhưng đã bị Tom nhanh hơn chặn lại trước khi nó kịp chạm vào người bạn gái mình, khuôn mặt vui vẻ ban nãy chợt sắc lại trông mất cảnh cáo.

“Anh là ai?”

Gã nhìn Tom đánh giá, khoe môi xếch lên đường xem thường nhìn lại Vy Vy vẫn im lặng không bộc lộ chút biểu cảm nào: “Lần này cô lại định quyến rũ cậu ấm nào nữa đây?”

“Vy Vy, em có quen biết người này không?”-Tom nhìn cô nhẹ nhàng hỏi, đáy mắt đề nén đi sự phẫn nộ khi nghe lời nói thô tục từ miệng gã đàn ông nói về bạn gái anh.

“Em không quen.”

Tom gạt nhẹ đầu tiể thu, anh lấy tấm danh thiếp trong túi áo ra đưa cho gã xem: “Tôi là CEO của tập đoàn xuyên quốc gia IL, bạn gái tôi nói không quen anh, nếu anh còn gì thắc mắc có thể tìm đến luật sư của tôi.”

Bàn tay gã run run nhận tờ danh thiếp, thảo nào lúc này cảm giác nhìn Tom rất quen mắt, nhưng gã không nghĩ anh đúng là người có tiếng trong giới, nhân vật lớn này gã không dám tự tiện động tới đâu, coi như bị giẫm phải phân, lần này không làm lớn chuyện ở đây nữa.

Nhìn gã hậm hực bỏ đi, Tom nheo mắt nhìn lại bạn gái mình gặng hỏi: “Hôm qua em đến quán bar đã làm những chuyện gì để bị người khác kiểm chuyện?”

Vy Vy lắc nhẹ ly rượu trên bàn nhìn dòng chất lỏng lắc đều trong ly thủy tinh, đều đều đáp: “Một người bạn, cũng là học viên tập Yoga của em bị người khác chơi xấu cướp mất dữ liệu quan trọng của sản phẩm mới, em chỉ thấy chướng mắt nên làm chút việc vặt thôi.”

“Lớp học Yoga của em cũng thú vị thật, xem ra chiều nay anh phải đến xem thử rồi.”

“Anh cứ tự nhiên, không chừng còn gặp trúng được cô nào ở đó.”

Tom buồn cười nghe bạn gái thốt, nghe qua còn tưởng cô ấy đang ghen nữa cơ, nhưng tính Vy Vy như thế nào anh cũng rõ, không dễ chọc được cô gái này, bởi vì cô ấy dường như đều đọc được mọi suy nghĩ trong đầu của anh.

“Sao em không theo đuổi công việc bác sĩ tâm lý của mình mà lại chọn trở thành giáo viên dạy Yoga?”-anh thắc mắc vấn đề này đã lâu, trước khi làm vệ sĩ cho Hoàng Phong và Đông Nghi, Vy Vy từng theo học chuyên ngành tâm lý học, còn là một người ưu tú, kết quả sau khi buông bỏ hận thù cùng anh rời khỏi nơi phiên muộn lại chọn công việc trông có vẻ rất vô vị và nhàm chán này, nó không giống như một công việc cho lắm.

“Công việc đó không cần phải suy nghĩ gì hết, vừa hay giúp cho vóc dáng của em giữ được sự cân đối, đơn giản vậy thôi.”

Tom bật cười, anh bông đùa trêu cô: “Nếu vậy anh nghĩ công việc giáo viên dạy boxing phù hợp với em hơn.”

“Nếu có mở lớp dạy boxing em sẽ để anh làm bao cát cho mình tập.”-Vy Vy cong nhẹ mắt cười, mũi dao sắc bén cô cầm trên tay hướng thẳng về khuôn mặt hơi tái của anh, cô hài lòng bỏ dao xuống: “Em ăn xong rồi.”

.
.
.
Note: *Truyện được đăng độc quyền trên wattpatt.com của Linhlinhpenny, những trang web khác không phải là trang chính thức và chưa được sự chấp nhận của tác giả.*

“Thưa ông chủ, chúng tôi đã chuẩn bị xong hết, chỉ còn đợi lệnh của ngài.”

Người đàn ông trong bộ âu phục màu báo gấm sắc sỡ, khuôn mặt nam tính điển trai với mái tóc màu hun khói phủ xuống che đi một bên mắt, khoe môi mỏng xéch lên một đường nhìn lại cây súng lục trên tay của mình lên đạn nhắm thẳng vào con đại bàng bằng sứ trước mặt bóp cò làm nó vỡ nát văng những mảnh vỡ tung tóe xuống sàn nhà.

“Đến lúc phải đòi lại những gì chúng đã lấy đi của ta rồi.”

Làn gió thoảng qua khiến mái tóc che trước mặt bay lên để lộ một bên nhãn cầu màu trắng đục, nó đã được phẫu thuật cố để được giống với hình hài con mắt bình thường nhưng vẫn không thể được như xưa. Tất cả là nhờ Tom và cô vệ sĩ năm xưa, giờ đây đã trở thành bạn gái của anh.

“Là do năm xưa các người không thể giết được ta, lần này ta sẽ cho các người nợ máu phải trả máu.”

.
.
.

TBC.

Bà con cô bác nhớ dùng chân ủng hộ au nha ^^

5. Chương 5 - Họa Vô Đơn Chí

Chương 5

Vy Vy trong chiếc áo thun ba lỗ cùng quần bó ôm sát người để lộ toàn bộ đường cong một cách hoàn hảo, mái tóc búi cao đuôi gà tôn lên chiếc cổ kiêu kỳ, ở cô luôn toát lên sức cuốn hút người khác không thể không nhìn. Đứng giữa phòng tập Yoga, Vy Vy theo thông lệ chào hỏi các thành viên bắt đầu việc khởi động làm nóng cơ thể trước khi bước vào bài tập.

Lớp học đều là những quý cô thuộc tầng lớp thượng lưu, họ tìm đến môn Yoga để cân bằng lại cuộc sống tập nập và xô bồ của mình.

Đứng quan sát các học viên đang thực hiện bài tập, cô đi đến những người làm sai tư thế điều chỉnh lại, sau đó tiếp tục quan sát trong im lặng. Kết hợp cùng bài tập Yoga là bài nhạc nền không lời mang giai điệu nhẹ nhàng và thoải mái, không gian thoáng mát với gam màu trắng làm chủ đạo đem lại cảm giác yên bình cho mọi người.

Đứng bên ngoài phòng tập dõi mắt nhìn bạn gái đang tận tâm vào công việc mới của mình, anh rất hưởng thụ ngắm nhìn: “Công việc này cũng rất phù hợp với em.”

Tom lấy tay che cái miệng ngáp dài của mình, nhìn thấy Vy Vy cùng đám người học viên rời khỏi phòng tập mới chậm chạp đứng dậy khỏi ghế chờ đi đến tìm cô. Vy Vy nhìn bộ dạng của anh cũng biết bạn trai mình ngồi rất lâu đợi cô bên ngoài, cô đưa cho anh chai nước mình đang cầm trên tay: “Anh uống không?”

Tom vui vẻ nhận lấy, chờ này giờ anh quả thật có khát thật, môi cũng khô lên chút ít, anh mỉm cười quay sang cô mở lời: “Công việc cũng đã làm xong rồi, không đi du lịch cùng anh được ít nhất cũng đi chơi cùng với anh, em không được tự chối nữa.”

Vy Vy gật gù thông suốt, để một CEO danh tiếng ngồi bên ngoài đợi mình suốt mấy giờ liền quả là rất có thành ý: “Được thôi, anh sắp xếp đi, em đi thay đồ!”

“Được, anh sẽ đi lấy xe, hẹn gặp lại em.”

Ngồi trên xe đưa bạn gái đi chơi, Tom phần khích kể những dự định của mình: “Vốn dĩ anh định đưa em đi đến ngôi biệt thự gần biển trước kia nghỉ dưỡng nhưng vì lịch trình công việc của em nên anh đã chọn chuyển đi gần hơn, nơi này cũng có thể ngắm biển, anh biết em rất thích bơi lội ngoài trời.”

Vy Vy nhìn anh khinh thường, cô còn không đoán ra tâm tư của anh nữa sao: “Chứ không phải anh muốn ngắm em bơi à?”

Anh cười xòa nháy mắt với cô: “Vẹn cả đôi đường quá tốt mà!”

Chiếc xe chạy trên con đường vắng vẻ sau khi đã ra khỏi thành phố, ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua tán cây lấp lánh hòa cùng không khí trong lành mang lại cảm giác bình an và dễ chịu, Vy Vy định chớp mắt nghỉ một chút, Tom nhìn thấy phía trước có vật cản đường đạp thắng giảm tốc độ lại nhưng bên dưới dường như có vấn đề không thể thắng được. Cố thử thêm vài lần trong vô ích, Tom nói to lên khẩn cấp báo cho Vy Vy: “Vy Vy, thắng xe có vấn đề rồi.”

Đôi mắt đen mơ màng vừa tiếp nhận thông tin chợt sắc lên, chiếc xe của họ đang chạy với vận tốc 60km/h và không thể dừng lại, Vy Vy nắm lấy tay Tom bẻ vô lăng sang tránh hàng rào che một nửa đoạn đường phía trước, xe của họ hơi đảo một chút nhưng vẫn có thể chạy tiếp tục trên tuyến đường dài.

Tom căng thẳng nhìn Vy Vy, hít một hơi sâu ra lệnh: “Em mau nhảy xuống đi, ở đây để anh xử lý cho!”

“Anh định xử lý như thế nào?”

“...”

Vy Vy nhồm dầy di chuyển ngồi vào lòng Tom khiến cho anh ngỡ ngàng mở to mắt: “Em định làm gì?”

“Đổi chỗ đi, anh qua bên kia ngồi!”

Tom khó khăn không thể nhìn thấy phía trước khi cô đang che chắn trước mặt, nhưng vị trí cầm lái rất nguy hiểm, làm sao anh có thể để cô liều mạng được.

“Nhanh lên!”

Vy Vy thúc giục, tay đẩy mạnh bả vai Tom tránh đi, đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc anh còn choáng chỗ khiến cho cô rất khó hành xử.

Tom bất lực làm theo lời cô, vừa ổn định lại vị trí ngồi vào ghế phụ, phía sau xe truyền tới lực húc mạnh vào cốp xe làm cho xe của họ lắc mạnh. Vy Vy thở hắt ra nhìn qua kính chiếu hậu thấy một chiếc xe màu đen cổ tình va vào đuôi xe của mình, chiếc xe đó chưa có dấu hiệu buông thả nhả ga tiếp tục đâm thẳng vào xe của họ lần nữa nhưng lần này Vy Vy đã tăng tốc bẻ lái xé sang bên né đi cú húc thứ hai của chiếc xe phía sau.

Tom thót tim rít lên: “Bọn chúng là ai chứ?”

Anh thở mạnh ra trấn tĩnh nhìn kim đồng hồ đã cán mốc 80Km/h, họ sẽ chết mất với tốc độ này và không thể thắng được xe, chưa kể còn chiếc xe bám đuôi phía sau.

Vy Vy cau mày tập trung cao độ việc né tránh sự phá hoại có chủ đích từ chiếc xe phía sau, như thế này mãi không phải cách hay, Vy Vy nhìn sang bãi biển bên dưới chỗ họ đang chạy đưa ra quyết định táo bạo: “Em đếm một hai ba chúng ta cùng nhảy khỏi xe.”

Tom tròn mắt nhìn bạn gái của mình, cô ấy không hề có chút đùa cợt nào trong lời nói, lẽ nào định đâm xe của họ xuống biển sao?

“Anh nghe kỹ đây, nếu như không thể mở cửa kịp trước khi xe ngập nước phải đợi xe hoàn toàn ngập nước mới được mở cửa ra, cố gắng hít thở càng nhiều càng tốt.”-Vy Vy nói thật nhanh, cô nhấn ga đạp mạnh gia tăng tốc độ hướng thẳng đến dãy phân cách giữa mặt đường và mặt biển bên dưới, chiếc xe sau cú va đập kinh hoàng bay luôn xuống biển, rất may họ đã kịp nhảy khỏi xe trước khi nó rơi hoàn toàn xuống nước.

Chiếc xe bám theo họ thẳng gấp tại vị trí dãy phân cách bị đâm gãy, nhìn xuống mặt biển khuấy đảo bên dưới, tên mặc đồ đen lấy điện thoại ra gọi: “Báo cáo, xe của họ đã rơi xuống biển.”

“Không ngoài dự đoán của tôi, họ không dễ chết như vậy đâu.”

“Kế hoạch B đã được sẵn sàng!”

.

.

.

Tom và Vy Vy mệt mỏi khi đã bơi vào đến bờ, không thể tin được chuyến đi chơi của họ bị phá hỏng như vậy, cả người ướt sũng thật thảm hại.

“Tiêu hết chuyến đi chơi rồi.”

“Anh còn tâm trạng đi chơi sao?”

“Nhưng mà tức...”

ĐOÀNG.

Lời nói của anh vụn vỡ theo tiếng đạn vang trời, anh thần thốt nhìn vùng bụng của Vy Vy loang đầy máu thấm ướt áo khoác màu vàng của mình.

Vy Vy ôm chặt bụng không còn sức lực ngã vào người Tom, đôi mắt lơ mơ nhìn toáng người đang đi về phía họ cùng với tiếng khẩn hoảng của anh đang gọi tên mình.

“Vy Vy... Vy Vy...”

.

.

.

TBC.

6. Chương 6 - Anh Là Ai?

Chương 6

Tom lo lắng ôm cơ thể mềm nhũn của Vy Vy vào lòng, cả hai đã bị bọn người lạ mặt bắt giữ giam trong một nhà kho bỏ hoang, nhưng điều khiến Tom bận tâm lúc này chính là vết thương nghiêm trọng trên bụng bạn gái, dù đã cố gắng cầm máu nhưng nó vẫn không ngừng chảy ra.

“Vy Vy, em không sao chứ?”

Vy Vy hơi nhăn mặt khi bị ấn vào vết thương cầm máu, Tom đã cởi áo khoác của anh quấn lên miệng vết thương cho cô.

“Em không sao...”

Một chút lý trí còn sót lại trên cơ thể rã rời của mình, Vy Vy thều thào nói với Tom: “Bọn chúng có tám người, bây giờ em không thể di chuyển xa được nhưng vẫn có thể đánh lạc hướng chúng, anh có thể...”

Tom lấy tay đặt lên môi ngăn cô nói tiếp, khuôn mặt căng thẳng nhưng vô cùng nghiêm túc nhìn Vy Vy: “Không có em anh tuyệt đối không bỏ đi. Em bây giờ là người yêu của anh không phải là vệ sĩ nữa, người cần được bảo vệ chính là em.”-Tom cảm thấy rất nực cười khi nói rằng anh sẽ bảo vệ cô nhưng ít nhất anh sẽ không bỏ bạn gái chạy thoát một mình.

Vy Vy nhìn sự kiên định trong đôi mắt xanh biếc của anh, cô biết có nói thêm lời nào cũng bằng thừa, nhưng với hoàn cảnh của họ hiện tại chỉ có thể chờ chết, bọn người này đã điều tra và biết rõ về họ cho nên đã ra tay với cô trước, bây giờ cả hai đang rơi vào tình thế thập phần bất lợi.

Tom ôm chặt cơ thể Vy Vy trấn an cô: “Em yên tâm, anh sẽ cố gắng cầm cự, đến chiều nếu chúng ta không thể đến được khách sạn nhất định sẽ có người liên lạc tìm chúng ta.”

Vy Vy gật nhẹ đầu, cô chỉ sợ đến lúc đó đã không còn kịp, nhưng ý nghĩ này Vy Vy chỉ chôn vào lòng không nói ra.

Cánh cửa bật mở mang theo âm thanh khô khốc đáng sợ, nhân vật mà họ đang nghĩ đến cuối cùng cũng đã xuất hiện, Tom sững sờ mở to mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt họ, người này không phải đã chết rồi sao?

“Tổng Hạo Thiên!”

Khóe môi mỏng cong lên nụ cười ngạo nghễ, nhìn kẻ năm xưa đã khiến cho bên mắt của mình bị mù giờ đang thoi thóp, hân cực kỳ vui sướng: “Viên đạn năm xưa cô bắn vào mắt tôi nay tôi đã trả lại cho cô đó, có phải là công bằng rồi không?”

Vy Vy im lặng nhìn vẻ mặt đắc ý của Tổng Hạo Thiên, bản tính của hắn không thay đổi chút nào, luôn mưu kế hại người, kế hoạch quả thật rất chu toàn không chừa đường sống cho ai.

“Năm xưa để ngăn chặn việc mày ký kết dự án X, tao đã cài bom dẫn dụ mày vào căn nhà được chuẩn bị sẵn, không ngờ bị mày và ả tình nhân này phát hiện, bắn mù mắt tao còn muốn chôn tao trong căn nhà đầy bom kia.”-hắn cảm tức khi nhớ lại quá khứ đau đớn và xấu hổ của mình, đáy mắt lạnh lẽo lóe lên tia tàn độc nhìn lại Tom: “Rất may trước khi bom phát nổ tao đã kịp chui xuống tầng hầm trốn đi, nhưng cơ thể vẫn không tránh khỏi vết bỏng ghê sợ, phải mất nhiều năm liền mới có thể tạm gọi là bình phục lại.”

Tom đành giọng đáp trả: “Không phải vì mày mưu tính hại người nên mới có kết quả đó sao? Người như mày có chết không đáng tiếc.”

Vy Vy nắm lấy tay Tom ngăn anh lại, hiện tại họ đang ở thế yếu không nên kích động tên dã thú nguy hiểm này, nhưng có vẻ như đã không kịp rồi.

Tổng Hạo Thiên xông tới đập mạnh người Tom văng ra, hắn nắm lấy cổ tay Vy Vy xốc mạnh người cô đứng dậy. Tom hốt hoảng bật dậy liền bị hai tên thuộc hạ đánh vào bụng mấy cước khổng lồ không chế không cho anh có cơ hội đến gần chỗ cô.

“Mày có giỏi thì đánh chết tao này, buông cô ấy ra!”

Tổng Hạo Thiên bóp cằm Vy Vy ép cô nhìn lên mình, thích thú mỉa mai: “Cô xem cô như thế lại đi chọn cái tên công tử này, nếu năm xưa đi theo ta không phải xứng đôi rồi không?”

Vy Vy chớp nhẹ mắt khẽ cười giễu cợt thành công thu hút sự tò mò của hắn, hàm răng sắc bén há ra cắn mạnh lên bàn tay đang bóp chặt cằm mình, Vy Vy nhân lúc Tổng Hạo Thiên sơ hở cướp lấy súng trong thắt lưng hắn chia họng súng vào đầu Hạo Thiên khổng lồ chế xoay chuyển thế cục.

“Thả Tom ra!”

Hạo Thiên không mấy may run sợ, đáy mắt càng thêm thích thú nhìn người phụ nữ ngoan cường này, chưa bao giờ hắn đánh giá thấp cô hết: “Cô nghĩ với vết thương này cô có thể thoát được khỏi đây sao?”

Khuôn mặt sắc lạnh không chút cảm xúc, Vy Vy dứt khoát ra lệnh: “Chuẩn bị cho chúng tôi một chiếc xe, viên đạn này không có mất đâu.”

Hạo Thiên gật gù vỗ tay tán thưởng, hắn nhìn sang Tom khen ngợi: “Tao ước gì có được một cô bạn gái giỏi như bạn gái mày đây.”-hắn quay sang nhìn cô: “Đầu tiên là thả người nhé!”

Vy Vy cảnh giác cao độ lùi lại, tay vẫn chĩa súng nhắm vào đầu hắn dò xét, thế nhưng vết thương nơi bụng càng lúc càng nghiêm trọng ảnh hưởng rất nhiều đến phán đoán và động tác của cô. Hạo Thiên lợi dụng sự sơ hở đó lấy con dao giấu ở tay áo ra ném vào bàn tay cầm súng của Vy Vy khiến nó rơi xuống, bàn tay cô bị cửa trúng chảy máu đầm đìa. Hắn nhếch môi khinh khỉnh bước lại gần, đỡ lấy cơ thể suýt ngã xuống của Vy Vy trêu đùa bốn cợt: “Xem con cọp đã bị nhổ mất răng nanh kìa, trước khi cô chết mà tôi không động vào được quả thật rất đáng tiếc.”

Vy Vy đau đớn mím chặt môi chịu đựng khi bàn tay hắn bóp mạnh lên bàn tay bị thương của cô, hơi thở đứt quãng càng lúc càng khó khăn hơn khi cơ thể cô đang thiếu máu trầm trọng.

Tom gào to lên vùng vẫy, chưa bao giờ anh cảm thấy căm ghét sự vô dụng của bản thân như lúc này. Đôi mắt long sọc đỏ ngầu lên trừng mắt nhìn kẻ xấu xa đang giày vò người anh yêu thương, bản thân lại không thể làm gì ngoài trơ mắt ra nhìn.

“Tom, mày nhìn xem tao sắp sửa chơi bạn gái của mày này, hahaha!”

Vy Vy yếu ớt cố cựa quậy nhưng không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Tống Hạo Thiên, cơ thể không còn sức lực bị đẩy ngã xuống sàn nhà, qua ánh mắt mơ hồ sắp không nhìn rõ nữa, Vy Vy vẫn nhìn ra sự thống khổ của Tom đang nhìn mình, cơ thể run rẩy bao trùm cảm giác ghê tởm những động chạm thô bỉ của bàn tay thô ráp bên trên, đây là kết thúc cho cô và anh hay sao...

Mi mắt ngấn nước tràn khỏi khóe mi nhắm nghiền, Vy Vy ngất lịm đi trong đau đớn và tuyệt vọng.

Nhìn bạn gái của mình bị tên lang sói vũ nhục trước mắt, bản thân lại không thể làm gì được khiến Tom vô cùng căm hận, hai tay nắm chặt thành quyền cố vùng vẫy thoát khỏi hai tên thuộc hạ nhưng vẫn thất bại. Qua đáy mắt tuyệt vọng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, bây giờ chỉ có người đó mới cứu được bạn gái của anh thôi, dù không muốn chút nào nhưng đó chính là cách duy nhất.

“Làm ơn, hãy xuất hiện đi!”

Hai tên thuộc hạ kinh ngạc khi cơ thể phản kháng quyết liệt của Tom bỗng bất động, bọn chúng vẫn cảnh giác nắm chặt anh không buông, một tên bật cười nói: “Hình như hắn xỉu luôn rồi.”

Tống Hạo Thiên mạnh bạo xé toạt áo Vy Vy ra để lộ khung xương đòn gởi cảm cùng bờ vai nhỏ mềm mại, đáy mắt nổi lên tia thèm khát, nghe tên thuộc hạ nói lòng hắn có chút tiếc nuối nhìn lại, tên đó quả là vô dụng, không thể nhìn nổi cảnh này nên đã ngất đi luôn sao? Nhìn lại Vy Vy đang nửa mê nửa tỉnh trên sàn nhà, hắn lấy lại sự kích thích vô tội.

Cơ thể mềm nhũn của Tom bất chợt có phản ứng, hai tên thuộc hạ canh chừng chưa kịp phòng bị, không biết từ đâu anh có sức mạnh vượt bậc cùng kỹ năng nhanh hẹn đá vào chân hai gã thoát khỏi tình thế bị không chế, sau đó lăn nhanh xuống đất nhặt lấy khẩu súng Vy Vy đánh rơi ban nãy chĩa thẳng vào gáy Tống Hạo Thiên, giọng nói lạnh lùng ra lệnh: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày khỏi người cô ấy!”

Tống Hạo Thiên nhìn hai tên thuộc hạ ôm chân quằn quại dưới đất nhếch môi, trong đầu vẫn nghĩ tên này ăn may, ra hiệu cho ba tên phía sau phục kích, bàn tay cổ tình khiêu khích sờ soạng lên ngực Vy Vy, nhưng trước khi hắn kịp chạm vào viên đạn vô tình đã xuyên thẳng qua lòng bàn tay khiến Tống Hạo Thiên đau đớn rống lên.

Tom quyết đoán bắn thêm ba phát đạn vào bắp chân ba gã còn lại, nhét súng vào thắt lưng sau đó xoay người lấy đà đá một cước vào mặt Tống Hạo Thiên, lực độ rất mạnh cùng với cú va đập vào cây cột gần đó khiến hắn bất tỉnh nhân sự. Tom cởi áo khoác của mình đắp lên cơ thể cco, vừa đứng lúc ba tên canh gác bên ngoài chạy vào. Anh lấy súng ra nhanh chóng hạ nốt chúng mới đi đến chỗ Vy Vy bế cô lên, nhìn đám thuộc hạ bại trận bên dưới ra lệnh: “Chìa khóa xe!”

Một tên sợ sệt vội móc chìa khóa xe đưa cho anh, Tom nhận lấy mau chóng đưa Vy Vy rời khỏi.

Nhìn nét mặt xanh xao bị mất nhiều máu của Vy Vy, anh khẽ cau mày nhẹ nhàng đặt cô lên ghế ngồi, sau đó khởi động xe đến trạm xá gần nhất cứu chữa. Trong cơn mê man không phân định được thực hư, Vy Vy thoáng nhìn thấy khuôn mặt anh, sau đó cô đã hoàn toàn rơi vào hôn mê.

.

TBC.

Cầu vote cầu cmt cho au có động lực đi~

7. Chương 7 - Anh Không Nên Xuất Hiện Nữa

Chương 7

Đứng nhìn cô gái suýt bị thần chết cướp đi mạng sống, nếu là thể trạng của người bình thường ắt hẳn đã không thể qua khỏi, cô ấy xem như cũng bản lĩnh có điểm hơn người khác, nếu như không bị thương, đám người lúc này vốn dĩ không thể làm khó được cô.

Anh nhìn xuống bàn tay băng bó của Vy Vy, những ngón tay vươn ra định chạm vào, đỉnh đầu truyền tới cảm giác đau nhức và chệnh choáng khiến anh vô cùng khổ sở ngã khụy xuống sàn nhà ôm chặt đầu mình, mãi một lúc sau mới thở hắt ra, khuôn mặt đỏ bừng vì mệt mỏi nhìn Vy Vy nằm trên giường bệnh, anh thở phào một cái.

“May quá! Đã cứu được em rồi!”

Vy Vy chậm chạp mở mi mắt lên, mùi thuốc sát trùng nồng nặc cùng gam màu trắng chán ngắt của căn phòng cho cô biết bản thân mình đang ở đâu, Vy Vy gượng ngồi dậy định bước xuống giường nhưng đã bị Đông Nghi ngăn lại, cô ấy vừa mới bước vào đã thấy người chị họ định đi xuống giường rồi.

“Chị mới tỉnh dậy định đi đâu thế?”

Vy Vy hít thở sâu chịu đựng cơn đau nhức ở bụng, lúc đó thật sự rất nguy hiểm, cô không nghĩ họ có thể sống sót trở về: “Là em đã cứu chị sao?”

“Em tưởng chị sẽ hỏi Tom có sao không chứ?”

“Nhìn mặt em bình thản như vậy anh ấy nhất định không sao.”

“Đáng tiếc không phải em cứu chị, lúc Tom báo tin chị nằm viện em đã rất bất ngờ.”

Vy Vy nhìn sang bình nước trên bàn ý muốn Đông Nghi rót cho mình, cô ấy cũng rất phối hợp ngồi xuống ghế rót nước đưa cho Vy Vy, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, Đông Nghi đánh giá: “Kẻ nào có thể làm cho chị bị thương nặng như vậy?”

Vy Vy không đáp trả, cô uống một ngụm nước nhỏ, điều Vy Vy bận tâm lúc này chính là ai đã cứu họ thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc? Đặc biệt người đưa cô rời khỏi cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, Vy Vy khi đó đã không còn tỉnh táo nên không nhận thức được.

Đông Nghi giật lấy ly nước trên tay Vy Vy đặt xuống bàn, nhìn vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ của cô nghiêm giọng nhắc nhở: “Chị nằm xuống nghỉ đi, bây giờ còn nghỉ ngơi gì nữa.”

Vy Vy lăm bằm khi bị Đông Nghi ấn nằm trở lại giường: “Em xem chị là con của mình luôn à?”

Đông Nghi được thế không kiên nhẫn xoa xoa đầu Vy Vy, khẽ cười thốt: “Được vậy cũng tốt, dù sao em cũng đã làm mẹ rồi.”

“Đã làm mẹ rồi thì về nhà dành thời gian cho con gái nhiều hơn một chút đi!”-Hoàng Phong đã bước vào được một lúc, nhìn hai chị em trò chuyện anh không vội can thiệp, lúc này mới bước tới đứng cạnh vợ mình: “Người của Tổng Hạo Thiên đã trốn thoát, nhưng trong thời gian này hẳn sẽ không dám manh động đâu. Tom cũng đã trở về thu xếp một số thứ, em yên tâm dưỡng thương được rồi.”

Vy Vy gạt nhẹ đầu tiếp thu, nhìn Hoàng phong yêu thương kéo Đông Nghi vào người mình tựa vào có chút chán ghét: “Hai người muốn thể hiện tình cảm về nhà mà thể hiện, đừng có ở đây lộ liễu như vậy.”

Đông Nghi đẩy nhẹ ngực anh ra tách khỏi cái ôm của Hoàng Phong, lời là một chút là bàn tay anh lại táy máy hành động thân mật trước mặt người khác, để Vy Vy nói cho khiến cô không khỏi xấu hổ.

“Em chỉ đến thăm chị được một chút, có gì thì liên lạc với em.”

Hoàng Phong và Đông Nghi rời khỏi, căn phòng đã trở về sự yên tĩnh vốn có, Vy Vy tuy mệt mỏi nhưng vẫn không tài nào ngủ được, trong đầu cứ mơ hồ nhớ lại hình ảnh người đàn ông xa lạ, cô đoán chính người ấy đã cứu họ.

“Là ai mới được chứ?”

Một suy nghĩ táo bạo vụt qua trong đầu cô người cứu họ là Tom nhưng nhanh chóng đã bị dập tắt đi khi nó hoàn toàn không có khả năng, Vy Vy chán nản nhắm mắt lại cố vỗ bản thân nghỉ ngơi.

.

.

.

Đứng nhìn khuôn mặt của mình trong chiếc gương lớn trong phòng tắm, Tom cố trấn tĩnh bản thân rằng bản thân không có bất kỳ thay đổi nào, cơ thể này vẫn là của mình.

“Tôi xin lỗi nhưng trên đời này chỉ có một Tom mà thôi, anh hãy ngủ yên một lát nữa đi!”

“Cậu thật ích kỷ, lúc cần thì bảo tôi xuất hiện, khi không cần nữa lại muốn vui chôn tôi giống như năm xưa.”-hình ảnh phản chiếu trong gương đột nhiên đáp trả lại khiến cho anh bàng hoàng lùi về sau dựa hẳn lên tường làm điểm tựa, hơi thở càng lúc càng dồn dập, nó chỉ là ảo ảnh trong tâm thức của anh thôi, không phải là thật...

“Tôi không phủ nhận mình ích kỷ, nhưng anh cũng chính là tôi, anh lại không phải là tôi thật sự, sự xuất hiện của anh sẽ khiến mọi thứ trở nên xáo trộn.”

“Là tôi đã cứu bạn gái của cậu thoát khỏi nguy hiểm, điều mà cậu không thể nào làm được.”-Eric, người bên trong chiếc gương bất mãn thốt lên, nhìn thấy nỗi sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt đang hoang mang của người bên ngoài gương, anh càng có động lực muốn được tự do sống như một con người lần nữa.

“Tôi không thể mất cô ấy, Vy Vy chính là cuộc sống của tôi.”

“Nhưng cậu lại không thể bảo vệ được cô ấy.”

Tom tức giận lấy tay bịt chặt hai tai mình, đôi mắt hoảng loạn tìm kiếm thứ gì đó cứng cáp quanh phòng tắm, anh với lấy vòi sen đập mạnh vào chiếc gương làm nó vỡ nát, một mảnh vỡ văng ra bay sượt vào má Tom chảy máu. Ánh mắt đờ đẫn nhìn vào chiếc gương vỡ nát trước mặt, anh loạng choạng rời khỏi phòng tắm.

“Tôi không để anh xuất hiện phá hỏng cuộc sống của chúng tôi đâu!”

.

.

.

TBC.

8. Chương 8 - Nghi Ngờ

Chương 8

Hít một hơi sâu lấy lại tinh thần trước khi bước vào, Tom vặn nắm cửa bước vào thăm Vy Vy.

“Vy Vy, anh đến rồi đây!”

Căn phòng yên tĩnh không có một bóng người, Tom bước hẳn vào bên trong tìm kiếm nhưng vẫn không thấy cô, anh hốt hoảng quay ra định gọi cho y tá hỏi thăm thì toilet thông với phòng bệnh bật mở, Vy Vy từng bước khó nhọc trở ra.

“Sao em không gọi người giúp? Làm anh lo quá đi!”-anh dịu cô trở lại giường ngồi, vẻ lo lắng vẫn chưa hết trên khuôn mặt anh tuấn.

Vy Vy nhẹ giọng nói: “Em không thích người khác chạm vào người mình.”

Khuôn mặt Tom chợt trở nên nham nhở, đôi mắt gian tà nhìn bạn gái trêu chọc: “Chỉ có anh được chạm vào em thôi phải không?”

Vy Vy ném cho anh cái lườm sắc bén, đôi mắt xanh biếc liền cụp xuống nhìn sang nơi khác chột dạ.

“Người cứu chúng ta là ai vậy Tom?”

Câu hỏi thẳng thắn của Vy Vy khiến cho Tom trở nên căng thẳng, cũng may anh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ đề phòng: “Là người của anh đã đến kịp lúc, thật ra anh luôn cho người âm thầm theo sát chúng ta, cho nên khi xảy ra chuyện họ rất nhanh có thể tìm ra được.”

“Thật?”-Vy Vy nheo mắt nghi hoặc, là người của Tom quá giỏi hay bản thân cô không còn nhạy bén như trước, có người theo đuôi mình mà cô lại không nhận ra. Hơn nữa còn người lái xe chở cô đến bệnh viện, trực giác cho cô biết không phải là Tom, nhưng anh đã nói vậy cô cũng không tiện hỏi nữa.

“Không sao là tốt rồi, nhưng chuyến đi chơi và cả công việc của em tạm thời không thể thực hiện được nữa.”-Vy Vy chán nản nằm xuống giường, nhìn lên khuôn mặt cả anh đã ốm đi rất nhiều, trên má còn có vết xước nhỏ vừa mới kết mài. Ngón tay sưng dài trên bàn tay lạnh lẽo khẽ chạm vào vết xước trên mặt anh, giọng cô thì thầm thốt: “Chuyện lần này không phải lỗi của anh đâu, đừng trách bản thân nữa.”

Tom nắm lấy bàn tay của cô, ánh mắt nhìn xuống bàn tay băng bó do bị lưỡi dao của Tổng Hạo Thiên cắt trúng, lòng anh lại nặng nề chèn ép với nỗi bất lực khó nói nên lời.

“Tất cả mọi thứ đều không quan trọng bằng em.”

Đôi môi mỏng của anh tìm đến làn môi mềm mại của cô đặt nụ hôn nhẹ lên, hơi thở ấm nóng phả ra theo từng lời nói khê khàng trầm ấm: “Anh biết em không thích ở bệnh viện, anh đã chuẩn bị mọi thứ rồi, có cả y tá riêng chăm sóc cho em ở nhà, chúng ta trở về thôi!”

Vy Vy mỉm cười tựa trán lên trán của anh, nhớ lại hoàn cảnh nguy hiểm lúc đó nói không sợ cũng là lừa người dối mình, cô chết đi không sao, nhưng để anh chứng kiến cảnh bản thân bị kẻ thù vũ nhục, mang theo nỗi ám ảnh và ray rứt theo suốt cuộc đời anh sẽ không cách nào sống nổi mất.

“Được, về nhà thôi!”

.

.

.

Sau khi về nhà, Tom cũng đã gác lại việc công ty bên Mỹ chuyển sang làm việc tại chi nhánh và liên lạc với công ty qua internet để họp những vấn đề quan trọng, toàn bộ thời gian của anh đều dành để chăm sóc cho Vy Vy và điều trị bệnh bí mật.

Vừa từ công ty trở về nhà nhìn thấy Vy Vy đang đứng trong phòng ngủ nhìn xuống vết mổ trên bụng, nó đã liền lại gần như không còn nhìn thấy sẹo. Đặt một tay lên cánh cửa làm điểm tựa, đôi mắt thích thú tia

một đường nhìn cơ thể hoàn hảo cùng vòng eo con kiến quyến rũ của người phụ nữ trước mặt, anh bỗng đùa trêu chọc: “Em mà cũng quan tâm bản thân sẽ để lại sẹo sao?”

Vy Vy không buồn nhìn Tom, cô kéo vạt áo xuống bước tới tủ chọn một chiếc váy ngủ màu trắng thoải mái đem đi tắm: “Trước kia không để tâm lắm nhưng bây giờ thì có.”

Tom phần khích với lời nói úp mở của cô, anh bước tới đứng phía sau Vy Vy vòng tay qua ôm cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô thổ thề: “Là vì anh phải không?”

Vy Vy khẽ cười, lời nói thốt ra làm cho khuôn mặt đang tươi tỉnh của anh đông cứng lại, quê độ thả lỏng vòng tay buông cô ra.

“Không phải vì anh đâu, bây giờ em làm giáo viên dạy Yoga, để người khác nhìn thấy sẹo không hay cho lắm.”

Vy Vy đẩy người anh ra bước vào phòng tắm, qua đáy mắt cô có thể nhìn thấy sự không vui của anh đang hiện hữu trên nét mặt: “Em dạy Yoga cần gì phải khoe da thịt ra.”

Cô quay đầu lại cố tình cho anh thấy rõ đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể của mình với dáng đứng tự tin: “Phụ nữ rất chú trọng đến ngoại hình, dù mục đích là gì nếu có thể giúp cho vóc dáng cân đối và đẹp sẽ dễ dàng thu hút người khác hơn, hiệu quả tập luyện cũng sẽ nâng cao.”

Hàng chân mày Tom nhướng cong lên nhìn cơ thể quyến rũ như muốn mời gọi của cô, tiểu yêu tinh nhà cô có phải vết thương lành lặn rồi muốn cảm dỗ anh phải không?

“Em muốn làm gì thì làm, nếu anh phát hiện ra học viên của em có đàn ông đăng ký anh nhất định sẽ không cho em dạy nữa.”

Vy Vy thản nhiên nói: “Anh quản nổi em sao?”

Tom bước một bước lớn tới hôn phớt lên cánh môi dụ hoặc hơi cong lên của cô, nôn nóng hỏi thúc: “Anh cho em 10 phút để tắm, nếu em không ra anh sẽ mò vào đấy!”

Vy Vy nháy mắt đáp lại lời nói có chủ đích của anh, sau đó sải bước đi vào phòng tắm khép cửa lại.

Tâm tình Tom vui vẻ khi nghĩ tới việc những ngày tháng tu dưỡng của mình sắp được đền đáp, anh vui vẻ đi vào phòng tắm dưới lầu tranh thủ tắm, đến khi trở ra bên trong phòng tắm của cô vẫn còn nghe tiếng nước chảy bên trong, Vy Vy vẫn còn bên trong. Tom cẩn thận đi đến tủ áo của mình lấy lọ thuốc ra cho hai viên vào tay uống, anh không muốn có bất kỳ sơ suất nào để cô phát hiện ra, nhưng bàn tay cầm thuốc vừa đưa ra tới miệng đã nắm chặt lại, đỉnh đầu Tom truyền tới cảm giác đau nhức như muốn nổ tung ra, không thể được... anh ta không thể xuất hiện vào lúc này...

Hơi thở hỗn hển dần bình ổn trở lại, khuôn mặt gục xuống dần ngẩng cao lên để lộ đôi mắt sắc sảo cùng khuôn mặt mang thần thái lãnh đạm, khóe môi mỏng cong lên một đường hờ hững.

Cánh cửa phòng tắm bật mở, Vy Vy trong chiếc váy ngủ màu trắng bằng lụa gợi cảm bước ra, cơ thể mang theo hương sữa tắm thơm mùi hoa hồng thanh thoát, Vy Vy nhìn Tom ngồi trên giường với chiếc áo choàng tắm, xem ra anh đã chuẩn bị xong từ sớm đợi cô bên ngoài.

Vy Vy bước tới đứng trước mặt anh, bàn tay đưa ra định đặt lên vai anh bỗng nhiên bị nắm lấy ngăn lại, cô ngạc nhiên nhìn lại anh, ánh mắt thoáng chút sững sờ với thần thái khác lạ không giống bình thường, trong lòng có điểm nghi hoặc: “Anh sao vậy?”

“Em định làm gì tôi?”

Đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại dò xét, trực giác cho cô biết người trước mặt không phải là anh mà cô từng biết.

“Anh là ai?”

.

.

TBC.

9. Chương 9 - Chạm Mặt

Chương 9

“Anh là ai?”-đôi mắt nghi hoặc cẩn thận nhìn biểu cảm trên khuôn mặt người đối diện, dù khuôn mặt này đúng là của anh nhưng từ ánh mắt cho đến hành động và cả lời nói đều không một chút nào giống Tom, bạn trai của cô.

Eric kéo căng khóe miệng, tầm mắt chú mục lên khuôn mặt sắc sảo đang phân tích mình, anh cũng từng đánh giá cao người phụ nữ của Tom, nay được dịp chạm mặt đúng là cô có điểm hơn người, rất sắc bén và tỉ mỉ: “Cứ gọi tôi là Eric, một nhân cách khác của Tom.”

Lời nói nhẹ tênh thốt ra từ người mang khuôn mặt của Tom, đáy mắt Vy Vy thoáng gọn, với một người học qua chuyên ngành tâm lý như cô không khó để nhận biết chuyện gì đang diễn ra ở đây, một đoạn ký ức chợt lướt ngang qua đầu hình ảnh người đã bế cô lên xe rời khỏi nơi nguy hiểm, nếu đúng như cô suy đoán thì người đó chính là Eric.

Vy Vy thở nhẹ ra rút tay khỏi bàn tay đang nắm của Eric, nét mặt sau một chút chuyển biến đã lấy lại sự điềm tĩnh nhìn anh hỏi: “Lần trước là anh đã cứu chúng tôi?”

Eric cười lạnh, càng ngày anh càng thích thú với người phụ nữ thông minh này: “Phải!”

Vy Vy bước đến tủ quần áo chọn một cái áo choàng khoác vào người che đi cơ thể với lớp vải mỏng manh gần như xuyên thấu, đối với con người này cô đã xem như một người hoàn toàn xa lạ, Vy Vy không muốn có bất kỳ hiểu lầm hay nhầm lẫn nào xảy ra với một người cô chưa từng quen biết.

Eric nhìn thái độ thận trọng của Vy Vy đối với mình anh có thể hiểu được nhưng tâm tình có chút không vui, xét về khía cạnh nào đó cơ thể của cô hết thấy anh đều đã nhìn thấy qua, đều đã chạm vào, cô còn đang e ngại điều gì?

Vy Vy quay trở lại đứng đối diện Eric, đôi mắt thâm trầm như muốn nhìn thấu suy nghĩ của người trước mặt, giọng cô đều đều thốt: “Trước đây anh đã từng tồn tại hay chỉ mới xuất hiện sau việc vừa rồi?”

Anh nhếch môi lờ đi câu hỏi của cô, cơ thể cao lớn đột nhiên đứng bật khỏi giường xoay người một cái đã đẩy Vy Vy ngã xuống nệm áp chế cô, ánh mắt chim ưng sắc bén xoáy thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của cô đang nhìn mình, giọng anh nửa đùa nửa thật đáp: “Tom không thể nhớ đến những đoạn ký ức của tôi xuất hiện nhưng tôi lại nhớ toàn bộ những đoạn ký ức của cậu ta, kể cả những thứ liên quan đến em.”

“...”

Bàn tay hư hỏng lướt một đường từ gò má thanh tú đến chiếc cằm nhọn quẹo rũ của Vy Vy trên choker.

“Vậy chắc anh cũng biết tôi không phải là người có thể tùy tiện động vào.”-Vy Vy dùng chân đạp mạnh lên bụng Eric tách khỏi người anh, nhưng vừa ngồi dậy một lần nữa bị anh dùng thân thể cao lớn áp chế.

Eric nắm lấy cổ tay Vy Vy, anh xoay người ngồi xuống để cô ngồi trên đùi mình. Vy Vy không khuất phục giơ cao chân lên đá ngược ra sau đầu anh nhưng lần này đã bị Eric bắt dùng tay chặn lại, bàn chân vừa hạ xuống liền bị anh dùng hai chân mình khóa trụ không cho cô có cơ hội tấn công nữa.

“Em ra tay cũng quyết đoán thật, em quên tôi cũng là Tom sao? Em không sợ làm bị thương người yêu của mình à?”-giọng anh khê khàng phả vào tai cô mỉa mai, so với một thư sinh như Tom, Eric bỗng mạnh mẽ và linh hoạt hơn nhiều.

Vy Vy không tốn sức giằng co thoát khỏi sự khống chế của Eric nữa, cơ thể thả lỏng nhưng cũng không bày tỏ thái độ phối hợp cùng anh, cô lạnh lùng lên tiếng: “Người có thể cứu được tôi và Tom sao có thể tầm thường được, tôi không dùng hết sức lực anh lại nói tôi có ý đồ gì với anh.”

Eric khoe môi cong nhẹ lên thích thú, anh đã hiểu lý do vì sao Tom yêu cô gái này, bởi vì anh cũng đang bị rung động bởi sự cao ngạo nhưng không vô vị chút nào của Vy Vy.

Vy Vy nghiêng đầu khi Eric rướn người định hôn lên má mình, hơi thở đứt quãng cố giữ bình tĩnh để đối phó với nhân cách xa lạ của bạn trai mình, tính tình con người này rất cổ quái, nhất thời cô vẫn chưa thể nắm bắt được.

“Không dễ dàng để anh xuất hiện, đừng phí phạm thời gian của mình lên tôi nữa.”

Lời nói của cô làm cho Eric khựng lại, cô gái thông minh này rất biết cách đánh vào tâm lý của người khác, ấn tượng của anh về cô càng lúc càng thích thú, nhưng chỉ sợ thời gian không cho phép thôi.

“Tôi nghĩ có lẽ thời gian của tôi sắp hết rồi, nhưng sau này nhất định chúng ta sẽ còn gặp nhau lâu hơn, tôi hứa đấy.”-trên trán Eric lấm tấm những giọt mồ hôi chịu đựng, dù vậy thì nụ cười trên môi vẫn không hề phai nhạt, sau lần gặp mặt này anh càng có động lực muốn được sống nhiều hơn nữa, vì cô và vì bản thân anh.

Vy Vy không còn khó khăn thoát khỏi vòng tay Eric khi anh đang đau đớn ôm đầu mình gục xuống vai cô, Vy Vy đoán được Tom đang rất nỗ lực để trở lại.

Hơi thở đứt quãng dần nhẹ nhàng hơn, khuôn mặt của anh đã không còn đặt trên vai cô nhưng cũng không ngẩng lên nhìn cô, mãi cho đến khi bàn tay cô chạm vào má của mình, đôi mắt lo sợ và hoang mang mới chịu nhìn vào đôi mắt đen láy ấy.

“Em đã gặp anh ta rồi phải không?”

.

.

.

TBC.

10. Chương 10 - Phá Hỏng Chuyện Tốt

Chương 10

Đứng trước cổng nhà vợ chồng Hoàng Phong, Vy Vy thở dài không muốn bước vào trong, nhưng nghĩ đến sự lo lắng của Tom, chỉ có nơi này hiện tại là chỗ an toàn nhất cô có thể ở. Đưa tay định bấm chuông cửa, trong đầu cô cảm thấy gọi lúc này cũng không được hay lắm, đã gần nửa đêm còn gì, chợt Vy Vy phát hiện cổng không khóa, cô quay sang Tom đang ngồi trong xe gạt nhẹ đầu chào anh: “Em vào rồi nên anh an tâm trở về đi!”

Tom đợi cho Vy Vy vào tới tận cửa mới khởi động xe chạy đi, anh đã gợi ý Vy Vy sáng mai hãy chuyển đến chỗ mới nhưng cô ấy lại quan tâm đến cảm nhận của anh nhiều hơn, nằng nặc muốn đi ngay. Quả thật hiện tại người Tom sợ gặp mặt nhất chính là Vy Vy, cả buổi ngồi trong xe nhưng cả hai lại không nói được với nhau nửa câu, tất cả đều là do anh. Cho đến khi anh hoàn toàn kết thúc được chuyện tồi tệ này, anh và cô sẽ hạn chế gặp mặt nhau, đó là cách tốt nhất, hơn hết anh không muốn Eric gặp mặt Vy Vy thêm một lần nào nữa.

Đúng như cô dự đoán, cánh cửa nhà cũng chỉ khép lại chứ không hề khóa, Vy Vy dễ dàng bước vào trong ngôi biệt thự. Bên trong khá tối nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy, Vy Vy định đi đến ghế sofa ngồi xuống nhưng bước chân chợt khựng lại với âm thanh ám muội vang lên từ phòng khách, hàng chân mày khẽ nhíu chặt, Vy Vy lầm bầm: “Không xui như vậy chứ?”

Trên ghế sofa, Hoàng Phong như con mãnh thú vồ lấy con mồi, thân dưới ra sức luận động làm cho người bên dưới điên đảo bật ra những tiếng rên yêu kiều, kích thích anh nhiệt tình hơn nữa. Đê mê trong nhịp điệu hoan ái triền miên, cả hai không hay biết trong phòng khách còn có thêm một người khác cho đến khi đèn phòng sáng lên, Đông Nghi bị giật mình hốt hoảng nép sát vào người Hoàng Phong kêu lên: “Chuyện gì vậy?”

Hoàng Phong ánh mắt sắc bén hướng về phía công tắc đèn nhìn xem người phá đám là ai, tay cũng nhanh chóng kéo khóa quần tây lên, cánh mũi phồng nhẹ thở hắt ra không mấy vui vẻ lườm Vy Vy đang hờ hững dựa lưng vào tường nhìn họ: “Xin lỗi đã làm phiền hai người!”

Đông Nghi bị dọa thót tim, cô lấy cái áo khoác của Hoàng Phong ném ở gần đó đắp lên người mình, đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối mới lên tiếng hỏi: “Sao chị không gõ cửa?”

“Thấy cửa không có khóa nên chị vào luôn, mà chắc gì gõ cửa bên trong đã nghe.”-Vy Vy bước tới, lời nói châm chọc nhìn hai người họ quần áo không chỉnh tề, nhìn quần áo của họ cô đoán cả hai vừa tham dự buổi tiệc trở về cho nên về nhà mới hứng thú “chơi đùa” ngoài phòng khách như vậy.

Đông Nghi mím môi nhìn quần lót màu đỏ của mình rơi trên sàn nhà được Vy Vy nhặt lên, da mặt mỏng phớt hồng vì xấu hổ.

Hoàng Phong nhận lấy quần lót trên tay Vy Vy, khuôn mặt chưa hết cau có hỏi: “Khuya như vậy em đến đây làm gì?”

“Em chỉ chào hỏi chủ nhà một tiếng thôi, hai người cứ tiếp tục đi, em không làm phiền đâu.”-Vy Vy quay người bỏ đi, được mấy bước cô quay đầu hỏi: “Phòng trước đây em ở vẫn còn trống mà phải không?”

“Em mau cút đi, muốn ở phòng nào cũng được.”-Hoàng Phong nóng nảy quát, đợi đến khi Vy Vy đã lên phòng trên lầu mới quay sang Đông Nghi, dịu giọng nói: “Chúng ta tiếp tục...”

Đông Nghi giật lấy quần lót trên tay Hoàng Phong nhưng anh cứ nắm mãi không chịu buông, cô nghiêm mặt trừng mắt lườm anh: “Anh buông ra!”

“Em phải tin anh, anh sẽ giúp em tìm lại cảm hứng nhanh thôi...”-anh khẩn thiết thốt, làm mà không tới nơi tới chốn còn ức chế hơn cả không làm: “Đêm nay anh sẽ không ngủ được mất.”

Đông Nghi xiu lòng bị khuôn mặt đáng thương của Hoàng Phong làm lay động, cơn hứng tình bị sự xuất hiện đột ngột của Vy Vy làm cho tiêu tan đi mất nhưng cũng không nỡ khi thấy chồng khổ sở, người đàn ông tham lam này nếu như không đáp ứng cho anh không biết chừng anh ấy làm càn phản công, tới lúc đó cô thực sự sẽ không chống đỡ nổi.

“Lên phòng đi đã, nhớ khóa cửa lại!”

Hoàng Phong nở nụ cười mừng rỡ được vợ cho phép, anh bế luôn Đông Nghi đi về phòng cẩn thận khóa trái cửa lại, đôi môi mỏng nhắm tới cánh môi anh đào mời gọi quẩn quýt trên đoạn đường đưa cô tới giường, cuồng nhiệt cắn mút, đến khi tách ra đôi môi bên dưới đã sưng đỏ lên vì bị kích thích quá lớn của anh.

“Đáng ghét, anh gấp như vậy làm gì?”-cô trách yêu anh trong hơi thở đứt quãng, đầu ngửa ra sau gối khi cái hôn lưỡi xuống cắn cổ trắng ngần quyến rũ của mình.

“Anh chỉ muốn nhóm lại ngọn lửa tình lúc này của chúng ta thôi...”

.
. .

Cặp này phần 2 chỉ phụ thôi, viết nhiều quá có sao không ta =))))

11. Chương 11 - “yêu” Em [18+] (1)

Chương 11

Hoàng Phong nới lại nịt hôn với Đông Nghi, anh hôn cô thật sâu, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào khoang miệng ra sức lũng sục chiếc lưỡi đang ẩn nấp bên trong, quyết hút cạn mật dịch mới chịu buông tha cho cô.

Bàn tay to lớn bên dưới cởi nhanh áo khoác của mình đắp trên người cô ra sức nhào nặn bầu ngực căng tròn, từ sau khi sinh xong nơi này đặc biệt đầy đặn hơn, làm cho anh càng lúc càng phát nghiện. Đôi môi mỏng vừa mới rời khỏi cánh môi sưng đỏ liền tham lam há ra tìm đến nịt hoa hồng nhạt nở rộ trước ngực bú mút, đói khát hôn lên, cổ họng lăn nhẹ nuốt xuống thứ chất lỏng ngon ngọt tiết ra, Hoàng Phong không khách khí càng ra sức mút nhiều hơn.

Đông Nghi bị động tác kích thích của anh làm cho có chút xấu hổ, cô sinh con đã được hơn sáu tháng, con cũng đã bắt đầu tập cai sữa nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hết, anh lại thừa cơ trực lợi hút cạn thức ăn của con gái như vậy.

“Này... Anh thôi đi...”

Đáy mắt anh hiện lên tia thích thú muốn trêu chọc vợ mình, tạm ngừng đầu lên nhìn khuôn mặt phiếm hồng e thẹn của cô, giọng anh trầm đục lên tiếng: “Nó đang chảy ra này, anh không uống rất là phí phạm.”

Đông Nghi còn chưa kịp phản ứng anh lại vùi sâu mặt vào ngực cô mạnh mẽ ngậm lấy nịt hoa tiếp tục mút mát khiến cho cô không thể thở nổi, loại kích thích này quá lớn rồi.

Ai bảo cô để cho anh nhịn đói lâu như vậy? Ban này gấp gấp làm trong phòng khách anh cũng không lo nhiều thứ, chỉ muốn được cùng cô hoan ái thật nhanh, bây giờ vào trong phòng ngủ ấm áp, thời gian còn rất nhiều anh mặc sức mà hưởng thụ, phòng này cũng đã khóa trái bên trong, Hoàng Phong không lo có người chen vào phá đám giữa chừng được nữa.

“Ừm...đủ rồi...”-Đông Nghi vặn vẹo cơ thể, đầu ngửa ra sau phát ra những tiếng ngân yêu kiều, làm cho anh khí thế sôi lên sùng sục.

“Vợ yêu, em tuyệt lắm!”-chán chê với hai bầu ngực đã bị mình chơi đùa hưởng thụ đến sưng bóng, ướt át, Hoàng Phong trải những nịt hôn ngọt ngào lên từng tác da thịt trên bụng cô, rơi rớt tiến đến khu tư mật đang gắt gao mấp máy, tiếp tục vùi sâu khuôn mặt vào bên trong nơi giữa đùi cô, tay nắm lấy hai chân cô đang rộng ra để khuôn miệng dễ dàng tham nhập vào.

“A...”-Đông Nghi nhắm chặt mắt không ngăn được bản thân thốt lên những tiếng rên hưng tình phóng đảng, sự kích thích của anh ngày một mãnh liệt, cơ thể hơn một năm chưa trải qua kích tình của cô có chút không chịu đựng nổi.

.
. .
.

Tối nay có hẹn rồi, tạm thời viết trước nhiều đây, mọi người đọc đỡ đi nhé ^^

12. Chương 12 - “yêu” Em [18+] (2)

Chương 12

Hơi thở khao khát dồn dập của anh hòa cùng những tiếng rên yêu kiều, nỉ non mời gọi của cô bên dưới, chiếc lưỡi ma quái chơi đùa nút lấy nhụy hoa đỏ hồng, quyết uống cạn mật dịch ngọt ngào tiết ra từ nịt hoa gắt gao mấp máy. Sự kích thích mãnh liệt của anh làm cho cô choáng ngợp, độ nóng lan truyền từ dưới thân lên đến ổ bụng, sản sinh ra dòng nước dịch nóng hổi chực tuôn trào ra bất cứ lúc nào được khuôn miệng nóng bỏng của anh săn đón, tận tình hút lấy.

“Ừm...cho em...”

Đông Nghi thần sắc đê mê, hai mắt nhắm hờ lại buông ra những tiếng kêu mê hồn dẫn dụ Hoàng Phong rơi vào lưới tình bất tận.

“Ngoan, anh yêu em!”-anh dùng răng của mình cắn nhẹ lên nhụy hoa bị giày vò đến tụt huyết, bởi vì sự kích thích của anh làm cho cơ thể bên dưới giật nảy lên, hai tay cô ôm lấy lưng anh vì thế cũng không ngăn được cào mạnh lên lưng anh một cái.

“Đừng...nhanh lên anh...em chịu hết nổi rồi...”

Tiếng van xin yếu ớt của cô cổ vũ anh tiến công, vật cứng bên dưới sớm đã bị bộ dạng quyến rũ của cô làm cho trương cứng lên, anh nhanh chóng tìm đến nơi nữ tính của cô tham nhập vào.

“A...”

Cảm giác được lấp đầy khiến cho từng tế bào trong người Đông Nghi truyền tới cơn khoái cảm, khao khát muốn được nhiều hơn nữa. Anh hiểu ý ra sức luân động thân dưới, mỗi lần đâm vào rút ra đều mang theo cơn chấn động cùng cực rung động toàn thân. Hai chân cô từ lúc nào bắt giác đưa lên quần chặt lấy hông của anh, để nơi giao nhau của họ được khít khao hơn.

“Tốt lắm...”-anh khẽ cười khen cô, đôi môi một lần nữa tìm đến đôi môi đỏ thắm đang thở gấp, hưởng thụ cảm giác ấm nóng được cô yêu thương cả trên lẫn bên dưới.

“Ừm... Nhẹ chút...”-Đông Nghi khẽ nhăn mặt trách khi anh quá mạnh mẽ, làm cô đau đớn kêu lên.

Hoàng Phong trước lời nũng nịu của cô cố kiềm nén cơn dục vọng, tay nâng eo chuyển động cơ thể Đông Nghi lên để cô ngồi trên người mình dựa lưng vào vòm ngực săn chắc của anh, điều chỉnh độ sát khớp nơi giao nhau giữa hai người tiếp tục giao hợp, hai bàn tay to lớn thuận tiện xoa nắm hai bầu ngực mềm mại, mơn trớn hôn lên bờ vai mịn màng thơm mùi sữa tắm ngọt dịu của cô.

“A...em nhanh lên được không?”-anh gài nhẹ di chuyển tay xuống cặp mông tròn trịa của cô thúc giục, ngón tay hự hồng lòn ra trước ẩn mạnh xuống nhụy hoa bị chèn ép khuấy đảo, kích thích người bên trên gia tốc nhanh hơn.

“Ừm...đừng...”-tiếng rên phóng dăng vang vọng khắp phòng hòa cùng lời van xin nỉ non, Đông Nghi nhắm chặt mắt rừng mình, cơ thể bây giờ đều do một tay Hoàng Phong chống đỡ tự ý làm loạn. Chán chê với tư thế này, anh lần nữa xoay người cô đặt nằm xuống giường trở lại, áp khuôn mặt vào bầu ngực to tròn kề miệng bú mút, thân dưới tiếp tục ra sức tấn công ồ ạt, cảm nhận được sự chặt khít đang ôm lấy vật cứng của mình, anh càng hưng phấn hơn mạnh mẽ đâm vào người cô, mỗi cú nhấp đều dồn hết toàn bộ sức lực làm cho cô chỉ biết than khóc bầu chặt lưng anh.

Kiệt sức nằm trong vòng tay chồng, Đông Nghi mệt mỏi chẳng còn hơi sức trách mắng, mỗi lần anh “yêu” cô đều giống như muốn lấy mạng, cơ thể cô mỗi như đau nhức, đặc biệt là thân dưới biểu tình kịch liệt.

“Đã bảo là nhẹ thôi mà...”-giọng cô nhỏ dần đi theo những nhịp thở đều đặn, anh vui vẻ vuốt tóc cô, đặt môi lên trán cô hôn nhẹ mới khép mắt lại đưa bản thân chìm vào giấc ngủ.

.
. .
.

TBC.

Chương sau trở lại với cặp chính nha~~

13. Chương 13 - Thăm Dò

Chương 13

Đông Nghi gõ cửa phòng Vy Vy, bên trong vọng ra tiếng cho phép cô mới chậm rãi đi vào. Nhìn cơ thể đang ngồi trên sàn nhà tập bài tập Yoga buổi sáng, dưới ánh nắng dịu dàng tí tách rơi trên cơ thể làm nổi bật làn da khỏe khoắn cùng những đường cong hoàn hảo, Đông Nghi lười biếng ngồi trên giường nhìn xuống: “Chị xong chưa? Xuống ăn sáng cùng vợ chồng em luôn!”

Vy Vy hít thở đều đặn, hai chân duỗi thẳng ra chuyển đổi sang tư thế gập lên, uốn cong người để tay chạm vào mũi chân, đây là một tư thế khó, những người xương cứng như Đông Nghi nhìn thấy chỉ biết ngán ngẩm.

“Lát nữa chị ăn sau, hai người cứ ăn trước đi!”

“Chị và Tom xảy ra chuyện gì vậy?”-Đông Nghi vào thẳng vấn đề, hôm qua vì Vy Vy đến quá đột ngột nên cô cũng không tiện hỏi, nếu chuyện không nghiêm trọng Tom nhất định không để Vy Vy đến nhà vợ chồng cô đâu.

Đôi mắt đen láy thoáng dao động, Vy Vy chuyển sang tư thế ngồi thiền, đều đều lên tiếng: “Là việc riêng thôi, em cứ lo việc của mình đi, chị sẽ không đi lung tung trong nhà em đâu.”

Lời nói bóng gió của Vy Vy khiến cho hai má Đông Nghi đỏ lên chột dạ, cô hắng giọng đứng dậy: “Chị không muốn nói thì thôi em cũng không ép, em không làm phiền chị nữa.”

Cánh cửa phòng khép lại, Vy Vy đứng dậy đi ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành, điện thoại trong giường của cô chợt đổ chuông reo lên.

“Alo!”

“Cô còn nhận ra giọng của tôi không?”

Giọng nói của Tống Hạo Thiên truyền qua điện thoại khiến Vy Vy cảnh giác: “Anh bám dai thật đấy.”

“Khi nào hai người còn hạnh phúc bên nhau khi đó tôi vẫn còn ăn không ngon, ngủ không an giấc.”

Khuôn mặt cô sắc lại, lạnh nhạt hỏi: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Lần trước trở lại chưa kịp chào hỏi đành hoảng, sau này nhất định tôi sẽ tiếp đãi hai người chu đáo hơn.”-giọng hằn độc ác đáp, Vy Vy có thể nghe được tiếng cười man rợ từ phía bên kia đầu dây truyền tới.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Tôi... tút tút...”-Tống Hạo Thiên tức giận bị Vy Vy dập máy trước, hấn cay cú nhìn xuống bàn tay với vết sẹo lớn do phát đạn của Tom gây ra, tên đó từ lúc nào lại có kỹ năng chiến đấu giỏi như vậy, làm cho hắn không thể ngờ trước.

“Không sao, như thế sẽ càng thú vị hơn, mà không giết tao là sự ngu ngốc nhất của mày, vì tao nhất định sẽ trả thù.”

.

.

.

Sau khi từ chỗ bác sĩ tâm lý trở về tâm trạng của Tom vẫn không khá hơn bao nhiêu, một con người khác có thể xuất hiện trong người anh bất cứ lúc nào và không thể kiểm soát được là điều vô cùng tồi tệ, điều làm anh hoang mang hơn là sự hiện diện ấy càng lúc càng mạnh mẽ, nếu như không thể khống chế tốt, có khả năng anh ta sẽ kiểm soát luôn cả cơ thể này.

KÉTTTTTTTT

Chiếc xe đang chạy trên đường bỗng nhiên bị lệch tay lái do phát đạn bắn trúng lốp xe làm nổ bánh, cũng may vệ sĩ đã kịp thẳng lại trước khi nó đâm sầm vào dây phân cách bên đường.

“Chết tiệt, lại chuyện gì nữa đây?”

Bên cạnh anh, hai tên vệ sĩ được trang bị súng lập tức bước ra ngoài kiểm tra, một đám người bước ra từ hai chiếc xe ô tô màu đen chạy tới trước mặt, có đến hơn chục tên lăm le cầm vũ khí xấn tới, nhìn thấy vệ sĩ

của anh liền xông vào nả đạn bắn tới tấp. Tom cúi thấp đầu xuống né tránh làn mưa đạn bên ngoài, người của anh quá ít đi, rõ ràng không thể trụ được nói chi đến bảo vệ cho mình.

“Tên rùa rút đầu, vệ sĩ của mày đã chết hết rồi, mày định trốn trong đó luôn sao?”

Một tên hô to lên, tay chìa vào kính xe bắn một phát thị oai, hấn ra lệnh cho một tên đồng bọn bước tới lôi anh ra ngoài.

Bị chìa súng vào đầu, anh không thể phản kháng bị gã kéo ra khỏi xe.

“Các người muốn gì?”-anh nhìn vào tên cầm đầu đang hất mặt nhìn mình cười ngạo nghễ, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh quan sát, chỉ là một đám tay chân không quen mặt, chắc chắn được sự chỉ đạo của người khác.

“Mày biết để làm gì? Tao đến đây cũng không định giết mày đâu, chỉ là muốn dạy dỗ mày một trận cảnh cáo thôi.”

“Với các người thôi sao?”-khôn mặt hoang mang thoáng chốc trở nên sắc sảo, gã còn chưa kịp tiếp thu lời anh vừa nói, anh đã xoay nhanh người cướp lấy súng tên thuộc hạ phía sau dùng hấn ta làm bia đỡ đạn cho mình chìa súng bắn vào những tên trước mặt.

Sau một thoáng bất ngờ, những tên còn lại lập tức nổ súng đáp trả, chúng tản ra phân tán sự tập trung của anh.

Khóe môi nhếch lên một đường thích thú, người xuất hiện bây giờ chính là Eric, anh quảng tên đã bị đám người kia bắn chết xuống đất nép vào góc xe, ánh mắt quét nhanh quan sát, những phát đạn bắn ra chuẩn xác hạ thêm hai tên đang trốn ở chiếc xe phía trước.

ĐOÀNG.

Một tên bị hạ gục ngã khi có ý định bắn anh từ phía sau lưng, Vy Vy gạt chống xe mô tô bước xuống, nhân lúc bọn chúng mất tập trung bắn hạ nốt hai tên cuối cùng.

Sau khi nhận được điện thoại của Tống Hạo Thiên, cô đã lập tức chạy ngay đến tìm Tom, đúng như cô dự đoán, bọn chúng đã nhắm đến bạn trai mình.

Ánh mắt thoáng gọn nhìn người đang đi đến trước mặt, Vy Vy leo lên xe ra lệnh: “Lên xe đi, nơi này không thể ở lâu được.”

Eric khẽ cười leo lên xe ngồi, bàn tay ôm trọn chiếc eo nhỏ nhắn của Vy Vy xoay người để cô ngồi phía sau mình, hành động bất ngờ khiến Vy Vy bất ngờ sững sốt, đến khi ổn định lại đã ngồi phía sau lưng anh.

“Đàn ông sao lại để phụ nữ lái xe được, bám chắc vào!”

Vy Vy bị tốc độ chiếc mô tô làm cho chói với vịn lấy vai Eric, sau khi choàng tỉnh, cô im lặng ngồi phía sau để anh chạy đi.

Đậu xe ở gần bãi biển, anh bước xuống đi ra ngoài bờ cát trắng mịn thong thả ngắm nhìn những con sóng êm ả vỗ vào bờ.

Vy Vy đi theo sau anh đứng bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Sau khi bị truy sát không tìm nơi an toàn lánh mặt lại chạy đoạn đường dài ra đây ngắm biển, anh là thích mạo hiểm hay là ngu ngốc không sợ chết?”

Eric mỉm cười nhìn sang cô, mái tóc dài qua vai tung bay theo cơn gió chiều làm cho cô thêm phần xinh đẹp: “Bọn người đó chỉ đang thăm dò tôi thôi, họ sẽ không đuổi theo đến đây đâu.”

“Thật tự phụ!”-cô khẽ nói, mắt hướng về mặt biển xanh biếc ngoài kia, màu biển giống như màu đôi mắt của anh, rất đẹp.

“Vy Vy!”

“Chuyện gì?”-Vy Vy nghiêng đầu nhìn lên, đôi mắt chợt mở to lên kinh ngạc khi đôi môi bị anh hôn lấy, cô cau mày chống tay đẩy anh ra nhưng Eric đã nhanh hơn nắm lấy cổ tay cô ngăn lại, đôi môi nóng bỏng vẫn dán chặt vào môi cô hôn ngấu ngiến, thưởng thức hương vị có chút cường đoạt.

TBC.

14. Chương 14 - Người Em Yêu Là Anh

Chương 14

Vừa tách khỏi nụ hôn từ một phía cũng là lúc anh nhận cái tát của Vy Vy. Eric không bắt ngờ, bên má phải truyền tới cảm giác đau rất hằn năm dấu tay bên trên, cô cũng mạnh tay thật: “Em quên cơ thể này cũng là của Tom sao?”

Vy Vy nhìn vẻ mặt bình thản của anh, trong lòng nổi lên đợt sóng dữ nhưng ngoài mặt vẫn không bộc lộ chút biểu cảm nào, lạnh nhạt hỏi: “Anh phá đủ chưa?”

“Em không tự tin vào sự hấp dẫn của mình à?”

“Chúng ta mới gặp nhau hai lần, anh nghĩ tôi tin tình yêu sét đánh vớ vẩn đó sao?”

Đôi mắt anh điểm lên vẻ ưu buồn, lời lẽ chân thành mang theo sự đau lòng thốt lên: “Cuộc đời của tôi diễn ra rất chớp nhoáng, tôi đã thích thứ gì phải nhanh tay nắm bắt, không có nhiều thời gian để do dự và nghĩ ngợi.”

Vy Vy chớp nhẹ mắt né tránh ánh mắt da diết thâm tình của Eric đang nhìn mình, có chút bối rối không biết nói gì, trực giác của người phụ nữ và phân tích của một bác sĩ tâm lý học trong cô nói rằng lời anh nói đều là sự thật, và chuyện này thật sự tồi tệ.

Không mất quá lâu để Vy Vy đối diện với lời nói của Eric, cô thẳng thắn nhìn lên đôi mắt vẫn đang nhìn cô không rời, trầm giọng nói: “Tôi yêu Tom, và anh không phải anh ấy.”

“Em tàn nhẫn thật, nhưng tôi vẫn thích em.”

“Dừng chuyện này lại ở đây đi, chúng ta hiện tại đang gặp nguy hiểm, không có thời gian nói những chuyện vô bổ đâu.”-Vy Vy quay người đi đến xe của mình nhưng Eric đã nhấc bổng cô lên hướng thẳng ra bờ biển. Vy Vy cả kinh trừng mắt quấy đạp nhưng không thể thắng nổi sức mạnh của người đàn ông to lớn, cô bắt mình thét lên: “Anh định làm gì tôi thế hả?”

Anh nhếch môi nhìn cô trêu chọc: “Tôi tưởng em muốn tôi thả em xuống chứ?”

Vy Vy trừng mắt lườm Eric, anh đã đặt chân xuống biển, cô không ngốc đến nỗi kêu anh quăng mình xuống đâu. Hai tay theo đó câu chặt lấy cổ lờ anh có ném cô xuống thật cũng không đến mức ngã nhào xuống nước.

“Nhìn em đáng yêu hơn lần trước rồi đấy.”

“Tôi không rảnh đùa với anh đâu, lên bờ nhanh đi!”

Eric vốn không để tâm lời ra lệnh của Vy Vy, hai chân bước tiếp ra ngoài biển, đến khi nước đã lên tới thắt lưng, Eric buông tay thả rơi cả mình và cô xuống nước.

ÀO

“Anh bị điên à?”

Vy Vy ngời đầu lên gần giọng, đầu tóc quần áo đều đã nhúng nước ướt sũng, nhìn lại anh ta vẫn duy trì bộ dạng bình thản không có chút chột dạ hay để tâm nào, Vy Vy thật sự đã bị chọc giận. Cô thở dài quyết bỏ

đi lần nữa nhưng lại một lần bị anh ngăn lại, lần này anh đã ném cô xuống biển không chút do dự, ánh mắt thích thú nhìn vẻ tức tối của Vy Vy.

“Anh chết chắc rồi!”

Vy Vy vượt ngược mái tóc ướt nước ra sau lao nhanh tới đẩy mạnh Eric xuống biển, khi cả hai vừa ngói lên, cuộc chiến bắn nước mới thật sự được bắt đầu. Eric và Vy Vy không ai nhường ai liên tục ra sức vẩy nước vào người đối phương, mặt biển êm ả phút chốc bị hai con người hoạt náo ầm ĩ khuấy động, dưới ánh chiều tà vẽ nên bức tranh sắc sảo và sống động.

Một mồi đi lên bờ với bộ dạng lồi ngói, Vy Vy không thềm mở miệng với người bên cạnh tìm đến băng ghế gần đó ngồi xuống nghỉ.

Eric theo cô ngồi xuống sát bên, mỉm cười nói: “Có phải đang muốn tôi biến mất không?”

Ai đó không thềm trả lời, cô nhìn xung quanh, không thể mặc đồ ướt mãi được, khó chịu quá.

“Sắp tối rồi, chúng ta kiếm chỗ nào tắm rửa nghỉ ngơi qua đêm đã.”-Eric đề nghị.

Chìa khóa xe cô anh cũng đã chiếm dụng, nhưng lời đề nghị này Vy Vy cũng cảm thấy hợp lý, cô lười biếng leo lên xe cho anh chở đi.

.
. .
.

Tổng Hạo Thiên ngồi lặng yên suy tính sau khi nghe tên thuộc hạ còn sống sót trở về báo lại, tên Tom đó quả thật có điểm không giống trước đây, có thể tự mình chiến đấu với đám người của hắn.

“Trò chơi này càng lúc càng thú vị rồi!”

.
. .
.

Vy Vy vừa bước vào phòng tắm đã xoay người lại cảnh cáo Eric đang lẻo đẻo phía sau: “Còn chút tự trọng thì anh ngồi yên bên ngoài đi, tôi phải tắm!”

Bàn tay anh vịn ở cửa ngăn không cho cô khép lại, vẻ mặt nghiêm túc khác xa hoàn toàn với lời lẽ thốt ra: “Nhưng người tôi cũng đang ướt, tắm chung không phải tiện hơn sao?”

Vy Vy không nhiều lời đá một cước vào bụng Eric, nhân lúc anh lùi lại liền đóng cửa khóa trái lại bên trong. Anh nhìn cánh cửa im lìm, khóe môi cong lên nụ cười.

“Em chính là lý do để tôi tồn tại lâu hơn.”

Vy Vy ngồi trong bồn tắm trầm tư suy nghĩ, một mặt cô muốn giúp Tom trở lại như xưa thoát khỏi cái bóng của Eric không bị mất kiểm soát nữa, nhưng mặt khác bọn họ đang bị kẻ thù nhắm đến, nếu không nhờ có Eric quả thật cô không thể đảm bảo có thể bảo vệ anh an toàn được.

Rời khỏi bồn tắm khoác lên người lớp áo choàng ngủ màu trắng dài quá đầu gối, Vy Vy mở cửa bước ra ngoài. Người đàn ông đang ngồi trên ghế gỗ gần cửa sổ không còn mang theo thần sắc lãnh đạm, thay vào đó là nỗi phiền muộn hướng mắt nhìn về khung cửa kính, cô bước tới đặt nhẹ tay lên vai anh khẽ khàng lên tiếng, cô biết anh chính là Tom: “Em không sao đâu, anh đừng lo lắng.”

Tom nắm lấy bàn tay đặt trên vai mình siết nhẹ, chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân vô dụng như lúc này, ngay cả việc bảo vệ bản thân mình cũng không thể nói chi đến bảo vệ người phụ nữ anh yêu thương.

Vy Vy khụy gối xuống ngồi đối diện anh, cô áp tay lên má anh hướng sự chú ý của Tom nhìn vào mắt mình, lời nói nghiêm túc mang theo sự chân thành từ tận đáy lòng của cô.

“Anh là người em đã tin tưởng yêu thương, người duy nhất luôn bên cạnh em kể cả khi em mù quáng trong thù hận không lối thoát. Em không cần anh phải mạnh mẽ hơn người, chỉ cần anh là Tom luôn hết lòng hết dạ yêu thương em thôi.”

“Vy Vy...”-Tom hơi ngạc nhiên trước lời thổ lộ của cô, từ trước tới nay Vy Vy là người không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, hôm nay vì anh cô lại có thể thành thật nói ra tâm tư sâu kín, Tom đã rất vui mừng vì điều này, nhưng bản thân càng sợ hãi hơn sẽ không thể giữ được nhân cách của mình khi con người kia ngày càng mạnh mẽ.

“Em tin anh sẽ vượt qua được, anh cũng phải có lòng tin vào bản thân mình. Em luôn ở đây đợi anh!”-Vy Vy rướn người tới hôn nhẹ lên môi anh, nhìn thấy khuôn mặt đã bớt căng thẳng hơn của anh, cô tiếp tục: “Người anh ước hết rồi, mau vào trong tắm đi!”

“Vy Vy, vì em anh nhất định sẽ tồn tại.”-bàn tay nắm lấy tay cô siết chặt, bây giờ phần con người kia mạnh như thế nào anh không cần biết, bởi vì anh cũng phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa để ở bên cạnh cô, người con gái anh yêu.

.
. .
.

TBC.

Cầu vote, cầu cmt

15. Chương 15 - Là Trí Nhớ Tốt

Chương 15

Sau khi đưa Vy Vy trở về, Tom lập tức đến công ty vào căn cứ bí mật của tập đoàn truy tìm vị trí của Tổng Hạo Thiên, hẳn nhất định đang ở trong thành phố này, bằng không không thể nào quan sát được hành tung và phục kích anh.

“Tất cả nghe đây, cho dù có phải lục tung nơi này, bằng mọi giá phải tìm ra vị trí của Tổng Hạo Thiên.”

Quách Khang, cánh tay phải đắc lực của Tom thông báo: “Địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, hẳn nhất định không dùng điện thoại bình thường để lộ tung tích, tôi sẽ cho người truy tìm theo tuyến điện thoại vệ tinh, khi nào có tin tức sẽ báo ngay cho cậu chủ.”

Tom gật nhẹ đầu, sau đó rời khỏi căn cứ đi đến phòng nghỉ thông với văn phòng của công ty nằm nghỉ. Tom không vội ngủ, anh lấy điện thoại ra gọi cho Vy Vy, không mất quá lâu bên kia đầu dây đã bắt máy.

“Alo!”

“Em đang làm gì đó?”

“Em đang cho Tiểu Lam ăn.”-Vy Vy dùng tai nghe Bluetooth để tiện việc chăm sóc cháu gái, nhìn đứa trẻ ngoan ngoan uống bình sữa trên tay mình, mọi phiền não trong lòng cô cũng tiêu tán đi nhiều.

Tom mỉm cười trên cô: “Có phải em muốn có con rồi không?”

Vy Vy thẳng thắn thốt làm cho ai đó bị tụt luôn cảm xúc: “Không muốn, bây giờ tự do tự tại không phải tốt sao, em không muốn suốt ngày làm việc rồi về nhà trông con như đứa em của mình đâu.”

“Em có cần thẳng thừng như vậy không, em làm anh đau lòng quá đó.”-Tom vờ than vãn, anh có thể tưởng tượng được vẻ mặt thản nhiên khi vừa mới tạt một gáo nước lạnh vào mặt anh của cô, yêu cô phải nói là anh đang ngược bản thân mình rất nhiều, nhưng anh lại rất khoái loại cảm giác này.

“Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, em còn phải chăm cháu.”

“Tạm biệt em! Yêu Em!”

Vy Vy khẽ cười nhìn khuôn miệng chúm chím của Tiểu Lam vẫn không ngừng mút bình sữa khi bên trong đã cạn sạch, đứa trẻ này thật đáng yêu.

“Sau này đừng cưới chồng sinh con gì hết sẽ được tự do cả đời thôi.”-giọng Đông Nghi ẩn ý từ phía sau thốt lên, Vy Vy vẫn bình thản ngẩng nhìn Tiểu Lam vùi vùi đôi cằm bình sữa mút.

Đông Nghi bắt đầu có chút lo lắng nhìn Vy Vy, chuyện Tom bị phục kích vợ chồng cô đã nghe qua, Hoàng Phong hiện tại cũng đang giúp Tom một tay tìm kẻ gây rối.

“Chị không sao chứ?”

“Ừm.”-Vy Vy chớp nhẹ mắt nhìn bé con đang nhe miệng cười, đứa trẻ này thật tốt, không cần phải suy nghĩ điều gì.

.
. .

Tại ngôi biệt thự đồ sộ được xây dựng theo phong cách Bắc Âu cổ kính với gam màu trắng chủ đạo, Tổng Hạo Thiên đang ngồi cùng ông trùm vũ khí Malaysia Welson.

“Anh chắc rằng nếu chuyến hàng của tôi được họ vận chuyển sẽ thuận lợi vượt qua biên giới không bị phát hiện?”

Tổng Hạo Thiên tự tin đáp, ánh mắt lóe lên tia thâm hiểm với mưu kế của mình đang được diễn ra một cách thuận lợi: “Phải, tập đoàn đá quý xuyên quốc gia luôn giữ được uy tín trên thế giới, nếu ngày Welson hợp tác được với CEO của tập đoàn, thuận lợi thông qua hải quan là việc nằm chắc trong vòng tay.”

“Nhưng nếu như hắn ta không chịu hợp tác thì sao?”

“Tới lúc đó quyền lực của ngài chính là thỏa thuận tốt nhất cho giao dịch, không lẽ hắn lại không cần mạng sống của mình.”

Welson xoay chiếc nhẫn màu xanh ở ngón cái của mình suy tính, Tổng Hạo Thiên nói rất hợp lý, trước giờ mọi giao dịch của lão có cái nào mà không động tới vũ lực, về điểm này lão tự tin không ai không nể mặt hay khiếp sợ khi nghe qua danh tính của mình.

.
. .

Tom đập mạnh tay xuống bàn sau cuộc gặp mặt với ông trùm Welson, sau lưng lão ta, Tổng hạo Thiên vô cùng đắc ý đứng bên cạnh ra sức ngon ngọt lời kéo anh hợp tác vào phi vụ phạm pháp của bọn người đó. Hắn ta rõ ràng biết anh sẽ không can thiệp đến vấn đề phạm pháp trong kinh doanh lại đi kiếm người đến quấy rối, đúng là không có thủ đoạn hại người nào không làm được.

Quách Khang đứng bên cạnh hứng chịu cơn thịnh nộ của cậu chủ, sau những lần phục kích không thành trước kia của Tổng Hạo Thiên, anh ninh và vệ sĩ bên cạnh Tom đã được Quách Khang sắp xếp vô cùng nghiêm ngặt, nhưng nếu đối đầu với bọn buôn vũ khí hung tợn ngoài kia lực lượng này vẫn có phần khập khiễng.

Tom nhắm hờ mắt tĩnh tâm lại, bao nhiêu sóng gió anh chưa từng trải qua, Tổng Hạo Thiên này muốn chơi với anh sao?

“Gọi cho người trong băng Gragon tới đây, bọn người đó đừng nghĩ rằng tập đoàn đá quý chỉ biết kinh doanh không có chút sức mạnh nào trong tay.”

Quách Khang nhận lệnh, nhưng anh vẫn e ngại lên tiếng: “Cậu chủ, những người của chúng ta hiện tại đang tập trung vào việc bảo vệ chuyến hàng kim cương dự án XII, muốn họ tập trung về đây trong thời gian ngắn là không thể.”

“Cậu cứ gọi họ đến đây, trong khoảng thời gian này tôi sẽ chú ý cẩn thận.”

“Rõ!”

.

.

.

Đông Nghi cùng Vy Vy đang đi dạo trong trung tâm mua sắm, nói là đi dạo nhưng thực chất là Đông Nghi cũng muốn xem vị trí và mức độ phát triển của trung tâm sắp được tập đoàn thu mua như thế nào. Mãi mê xem xét một hồi lâu, đến khi nhìn lại người chị của mình đã biến mất tầm, Đông Nghi còn lo sợ cô ấy lại xảy ra chuyện, nhìn khắp xung quanh tìm kiếm mới phát hiện ra Vy Vy đang đứng trò chuyện cùng một cô gái trẻ xinh đẹp. Đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại nhìn về phía cô gái có cách ăn mặc sang trọng nhưng không kém phần trẻ trung và năng động, Đông Nghi nhìn ra cô ta chính là cô chủ nhỏ của tập đoàn Khúc thị, Khúc Tử Kỳ.

“Hai người quen biết nhau sao?”

Khúc Tử Kỳ mỉm cười nhận ra người quen, cô gái này dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt còn khá trẻ nhưng trong đầu lại nhiều mưu tính cổ quái, Đông Nghi trước nay chưa từng có ý định thân cận nhưng cũng không muốn gây thù chuốc oán với gia tộc Khúc thị cũng như tiểu yêu tinh này.

“Phu nhân Hoàng cũng quen cô gái này sao? Thú vị thật!”

Vy Vy nhún vai đáp lại ánh nhìn dò hỏi của Đông Nghi, cô bước tới đứng cạnh cô ấy. Khúc Tử Kỳ không để Đông Nghi suy nghĩ lâu hơn mở lời kể lại: “Lúc này lớp kính ở khung cửa gần chỗ bán quần áo đột nhiên rơi xuống gần chỗ của em, cũng may có cô gái này giúp đỡ kéo em ra, không thì em tiêu đời rồi.”

Vy Vy bổ sung thêm: “Chị đã nói không có gì mà cô bé này cứ lẻo đẻo theo suốt.”

“Khúc Tử Kỳ này ân oán rất rõ ràng, chị đã cứu em phải để em trả ơn cho chị.”

Đông Nghi đã hiểu cảm giác phiền hà Vy Vy chịu đựng này giờ, cô lên tiếng cắt ngang giải vây cho cô ấy: “Em đã có lòng thì chị cứ chọn một bộ đồ mình thích đi, không thì chúng ta sẽ không thể yên ổn về tới nhà đâu.”

Tử Kỳ nghe Đông Nghi nói vẻ mặt mừng rỡ chạy tới khoác lấy cánh tay Vy Vy lay, được lợi nói thêm: “Cho em cả số điện thoại của chị nữa, chúng ta gặp nhau không phải rất có duyên sao?”

Vy Vy gạt nhẹ bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình xuống, cô gái này tự nhiên quá mức rồi, cô lại không thích những người quá hoạt bát như vậy: “Chúng ta chọn đồ thôi Nghi!”

Ngồi lên xe được A Cầu đưa về nhà, Đông Nghi buồn cười nhìn vẻ mặt khó coi của người ngồi bên cạnh, trên tay đang cầm túi quần áo đắt đỏ nhưng chẳng có chút gì vui vẻ.

“Con bé đó xem ra thích chị rồi.”

“Em đùa kiểu gì vậy?”-Vy Vy chỉnh lại áo khoác da khoanh hai tay trước ngực, đã phiền còn bị đùa em trêu chọc.

Đông Nghi dẫn chứng cho lời nói của mình lấy điện thoại mở phần tin tức cho Vy Vy xem, bài đăng là hình chụp của Khúc Tử Kỳ đang cặp kè cùng một cô gái xinh đẹp nào đó bước vào nhà nghỉ, dù hình ảnh đã được làm mờ đi khuôn mặt nhưng những người từng quen biết đều nhìn ra.

Ánh mắt Vy Vy tối sầm lại theo từng dòng chữ đọc được, nhìn lên vẻ mặt thích thú của Đông Nghi cô có cảm giác bản thân như bị phản bội, lúc này chính Đông Nghi còn cho số điện thoại của cô cho cô ta.

“Em rõ ràng đã biết từ đầu còn hại chị?”

“Ai bảo chị quyến rũ như vậy, câu dẫn cả đàn ông lẫn phụ nữ.”-Đông Nghi trao cho Vy Vy ánh nhìn lả lơi nhái lại điệu bộ của Khúc Tử Kỳ đưa ngón tay vuốt nhẹ cằm chị mình, trước khi bị cô ấy gạt ra đã chủ động thu tay về trước.

“Cái này là trả lại việc chị đã đối xử với em lúc ở quán bar lần trước.”

“Đồ thù dai!”-Vy Vy lăm bằm khó chịu.

“Là trí nhớ tốt.”

A Cầu ngồi phía trên không hiểu mấy đoạn đối thoại của hai chị em, anh chỉ thấy buồn cười vì hai người được coi là khá trầm tĩnh lại có màn đối thoại trẻ con và thú vị thế này.

.
. .
.

TBC.

16. Chương 16 - Tuyệt Tình

Chương 16

Đúng như Đông Nghi dự đoán, vừa trở về nhà điện thoại của Vy Vy luôn đổ chuông không ngừng, không cần nghĩ cô cũng đoán được là Khúc Tử Kỳ gọi. Vy Vy bực bội đã cho nó vào danh sách đen, cô đi lên phòng định nghỉ ngơi, đột nhiên nghe tiếng kêu thất thanh của Đông Nghi từ phòng Tiểu Lam vọng ra, cô hốt hoảng chạy tới.

Trong phòng có dấu hiệu bị người khác đột nhập, đồ đạc bị hất lung tung nhưng vẫn nhìn ra là có chủ ý, Tiểu lam nằm trong nôi và cả Thím Trần chăm sóc bé đã biến mất tăm, nhất định đã bị bắt đi.

Vy Vy nhìn thần sắc u ám đang dần mất đi sự bình tĩnh của em gái, cô nhẹ giọng trấn an: “Con bé sẽ không sao đâu, bọn chúng sẽ sớm liên lạc với chúng ta đưa ra điều kiện thôi, em thông báo cho Phong trước đi!”

Đông Nghi nén cơn xúc động lại lấy điện thoại ra gọi cho chồng, con gái của cô vẫn còn rất nhỏ, ai lại dám động đến bảo bối nhà cô được kia chứ?

Vy Vy đưa mắt nhìn lại căn phòng, nhớ đến lúc họ mới về nhà bên ngoài không hề phát hiện ra bất kỳ dấu tích bị đột nhập, chỉ ở căn phòng này mọi thứ được sắp đặt khiến cho người khác dễ dàng nhận ra điểm khác thường.

“Em yên tâm đi, chúng bắt cả thím Trần theo nhất định là muốn thím Trần chăm sóc Tiểu Lam, con bé thời gian này sẽ không gặp nguy hiểm đâu.”

Đông Nghi mím môi, con gái của cô đúng là mệnh khổ, từ lúc mang thai đến khi sinh ra đều gặp phải những chuyện kinh hoàng, là do cô làm mẹ không tốt, cả con gái cũng không bảo vệ được.

.
. .
.

Hoàng Phong hay tin lập tức chạy về nhà, anh ra lệnh cho A Cầu kiểm tra lại CCTV và điều người tìm kiếm con gái, nhưng ngoài việc phát hiện một đám thuộc hạ bắt con gái đi, ngoài ra vẫn không tìm ra manh mối nào, cả biển số xe cũng đã được khai giả. Vô vọng ngồi chờ đợi, bây giờ họ chỉ còn có thể chờ đợi kẻ bắt cóc chủ động liên lạc tìm kiếm.

Vy Vy nhìn hai vợ chồng Hoàng Phong thấp thỏm lo lắng cho con gái trong lòng cũng rất bất an, linh cảm cho cô biết chuyện này có liên quan đến mình. Điện thoại Vy Vy reo lên, là số Tom gọi đến, cô đi ra khỏi phòng bắt máy, về mặt chột kinh ngạc sau cuộc điện thoại ngắn, cô không nói tiếng nào rời đi ngay.

.
.

Trở về nhà của họ, Vy Vy bước nhanh đến phòng gặp Tom.

“Làm sao bọn họ lại ra tay với một đứa bé?”

Tom trấn an bạn gái: “Em bình tĩnh đã, bọn chúng không thể ra tay với anh nên đã điều tra về những người bên cạnh chúng ta, chúng muốn ép anh nhận việc vận chuyển chuyển hàng cấm này.”

Vy Vy hít một hơi sâu giữ bình tĩnh, tên Tống Hạo Thiên này một ngày không diệt trừ quả là không thể yên ổn sống được, hẳn còn dám mượn sức của đám người Malay để giăng bẫy hại họ, mưu kế tàn độc càng lúc càng không thể nhân nhượng.

“Anh định làm gì? Chúng ta không thể để Tiểu Lam gặp nguy hiểm.”

Tom nắm lấy tay Vy Vy, khuôn mặt nghiêm túc nói: “Đó là điều đặt lên hàng đầu. Nhưng chúng ta không thể báo cho cảnh sát cũng như vợ chồng Phong biết chuyện này. Thời gian giao dịch rất nhanh, cộng thêm bên phía người đó đang ở trong tối, chúng ta không thể manh động làm trái lời chúng.”

Vy Vy đưa ra phân tích: “Nhưng cũng không có gì chắc chắn chúng sẽ tha cho Tiểu Lam khi chúng ta đã đáp ứng yêu cầu của chúng, không chừng sẽ trở thành con rối mặc cho chúng sai khiến. Tên Tống Hạo Thiên này không gì là không thể làm.”

Tom cũng đã từng nghĩ qua chuyện này, nhưng nếu không làm theo lời của chúng Tiểu Lam nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Đôi mắt đen láy suy tính chợt sắc lên, Vy Vy đã nảy ra một ý tưởng táo bạo, nếu thành công cơ hội cứu được Tiểu Lam sẽ cao hơn, nhưng rủi ro cũng rất lớn.

“Em có ý này, hãy giúp em một tay, và cũng đừng để Phong và Nghi biết.”

Tom nghi hoặc nhìn lại Vy Vy, khuôn mặt âm lãnh kia thoáng bộc lộ chút do dự, anh biết đó không phải là giải pháp tốt nhất của cô.

Welson tức giận ném vỡ cái ly rượu thủy tinh xuống đất, lão nghiêng răng đáp: “Đùa với tao sao? Không thực hiện giao dịch còn dám đặt bom lên lô hàng trị giá 10 triệu \$ của tao nữa, hẳn tưởng mình là ai?”

Tống hạo Thiên hơi bất ngờ với quyết định này của Tom, theo tính toán và sự hiểu biết của mình, Tom và Vy Vy trước nay làm việc luôn đặt tình nghĩa lên đầu, nay gia đình anh em xảy ra chuyện lại tuyệt tình không giúp đỡ, không giống với tác phong bình thường chút nào.

Welson phẫn nộ rút súng chĩa thẳng vào đầu Tống Hạo Thiên: “Là mày đã nói thế nào với tao? Nếu lô hàng của tao có bất trắc gì, tao sẽ tiễn mày theo bọn tao.”

“Xin ngài hãy bình tĩnh lại, bọn chúng chỉ là đang thử chúng ta thôi, nếu chúng ta bây giờ trúng kế bọn họ sẽ được nước lấn tới.”

Khẩu súng trên tay Welson vẫn nhắm thẳng vào đầu Tống Hạo Thiên, lão híp mắt lại nhìn hắn dò xét, lớn giọng gằn hỏi: “Mày có chủ ý gì sao?”

“Tống Hạo Thiên đẩy họng súng khỏi đầu mình, hắn giảo hoạt lên tiếng: ”Tôi sẽ xuất hiện để thử bọn người đó, nếu như bọn chúng thật sự tuyệt tình chúng ta sẽ giăng bẫy gài lại để bọn người của Tom và Hoàng thị đấu đá lẫn nhau, như thế nào bọn chúng cũng không thể qua mặt được chúng ta.”

Welson nhìn vẻ mặt đắc ý của Tống Hạo Thiên lão cũng đã nguôi đi phần nào cơn giận, về sự tàn độc và mưu kế Welson phải công nhận Tống Hạo Thiên là một con rắn độc mưu mô xảo huyệt bậc nhất.

Được người của Welson giúp sức, Tống Hạo Thiên không khó khăn giữ chân người của Tom lại hẹn gặp riêng Vy Vy nói chuyện, hẳn biết việc đưa ra quyết định hủy giao dịch và còn dám đặt bom vào lô hàng của Welson Tom nhất định sẽ không làm, phía sau ắt có người thao túng, và người có thể làm được việc này chỉ có thể là Trương Vy Vy.

Đối mặt nhau trong khu rừng hoang vắng, Vy Vy chỉ một thân một mình đang đứng trước mặt Tống Hạo Thiên, phía sau hẳn còn có hơn chục tên thuộc hạ cầm sẵn vũ khí trong tay, cho dù cô thân thủ có giỏi cỡ nào cũng khó lòng bình an vô sự ra về nếu như có hỗn chiến.

“Chỉ gặp một mình tôi anh có cần tập hợp nhiều người như vậy không?”

Hắn nhếch môi giễu cợt đáp: “Nên làm mà, hoa hồng có gai như cô cẩn thận vẫn hơn.”

“Bây giờ anh mà đụng vào tôi, Tom nhất định sẽ không để yên cho anh đâu. Anh có thể tạm thời khống chế cục diện cũng bởi vì người của Tom chưa tập hợp lại, nếu thực sự đối đầu kết quả anh cũng tự hiểu.”-Vy Vy tự tin nói lên điểm yếu trong đầu mà cô tin Tống Hạo Thiên đã tính toán được, cô cũng biết mục đích hẳn muốn gặp cô lần này là gì? Nó không bao gồm việc muốn sát hại cô.

Tống Hạo Thiên thích thú ngửa cổ bật cười to, hai tay khoa trương vỗ lên khen ngợi: “Phụ nữ vừa xinh đẹp vừa suy nghĩ sắc bén như cô rất hiếm có. Nhưng mà có điểm này tôi vẫn chưa thông suốt, sao lại tàn nhẫn như vậy với cháu gái của em mình?”

Vy Vy thản nhiên lên tiếng, nét mặt lạnh nhạt không mảy may đả kích trước lời nói của kẻ thù: “Anh muốn hại tôi vậy đã điều tra kỹ lưỡng về tôi hay chưa? Đông Nghi có thật sự là em gái của tôi anh cũng không đoán ra sao?”

Đáy mắt Tống Hạo Thiên chợt tối sầm lại, hẳn từng biết qua Vy Vy và Đông Nghi là chị em cùng cha khác mẹ, trước đây có hiểu lầm nhưng đã hóa giải với nhau, chẳng lẽ trong lòng người phụ nữ này vẫn không hề xóa bỏ hận thù với nhà họ Trương?

“Cô gạt tôi.”

Vy Vy nhếch môi, không để tâm thái độ dò xét của hắn, những kẻ hại người bản tính rất đa nghi, muốn hẳn tin cô ngay vốn là điều không thể: “Tin hay không tùy anh, con bé đó có chết tôi cũng chẳng quan tâm, đến lúc đó tôi sẽ tung tin người của anh và Welson hại chết con gái của họ, để xem các người sẽ đối phó thế nào với hai kẻ thù lớn Hoàng thị và tập đoàn RG.”

Đôi mắt thâm thúy thoáng nhìn vào ánh mắt bất an của hắn, cô khẽ cười lên tiếng: “Nước cờ này anh đã đi sai bước rồi, chuẩn bị nhận hậu quả đi!”

Khuôn mặt sững sốt hoang mang của Tống Hạo Thiên chợt thay đổi, hắn bật cười khoái trá làm cho Vy Vy ngạc nhiên cảnh giác, bên trong chiếc xe ô tô màu đen, một tên thuộc hạ mở cửa lái Đông Nghi bước ra, cuộc đối thoại này giờ Đông Nghi đã nghe hết tất cả.

Vy Vy thất kinh, bước chân bắt giác lùi về sau khi nhìn em gái của mình đang bước tới, đôi mắt Đông Nghi đỏ ửng lên kích động đang trừng mắt nhìn người chị của mình, cô vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện này.

“Tôi không ngờ chị vẫn chưa thể quên được hận thù. Nếu vậy sao chị không nhắm vào tôi, con gái của tôi có lỗi gì?”-hốc mắt đỏ lên ứa ra dòng chất lỏng chua chát, Đông Nghi đau đớn với việc bị người thân cô tin tưởng nhất phản bội, càng đau hơn khi nghĩ đến việc mạng sống của con gái đang bị nguy hiểm không rõ sống chết ra sao.

Vy Vy rút trong thắt lưng ra khẩu súng lục chìa thẳng về phía Đông Nghi, khuôn mặt lạnh khốc không hề tồn tại chút tình cảm nào nhìn về đứa em gái đáng thương: “Bởi vì trong lòng tôi chỉ tồn tại lòng thù hận, nó không có chỗ cho yêu thương hay tình cảm gia đình gì nữa.”

Tống Hạo Thiên vội tỏ ra sợ hãi đứng giữa hai người nhưng không ngu ngốc đứng chắn trước họng súng vô tình: “Cô định giết đứa em gái duy nhất luôn sao? Cô còn độc hơn cả tôi nữa.”

“Không phải anh muốn nhìn thấy cảnh này lắm sao? Anh muốn tôi chứng minh cho anh thấy tôi tuyệt tình đến đâu mà.”-ánh mắt Vy Vy nhìn thẳng vào khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Đông Nghi, lạnh lùng nói: “Nếu cô ta không chết, về sau Tom và tôi sẽ có thêm một kẻ thù, chi bằng hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây.”

.

.

.

TBC.

Nhớ ủng hộ au nha

17. Chương 17 - Không Kiểm Soát

Chương 17

Đông Nghi nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Vy Vy biết rằng bản thân khó lòng qua khỏi, trước khi chết ít nhất cô không muốn con gái của mình xảy ra chuyện gì, Đông Nghi quay sang Tống Hạo Thiên gấp gấp nói: “Tôi biết anh chỉ dùng con gái của tôi cho vấn đề của các người, đứa trẻ này vô tội, tôi chết đi cũng không sao, nếu Tiểu lam có bề gì Phong nhất định sẽ không tha cho anh đâu, anh làm việc phải nghĩ đến hậu quả...”

ĐOÀNG.

Viên đạn từ súng của Vy Vy phát ra ghim thẳng vào bụng Đông Nghi, đôi mắt lạnh lùng nhìn sang Tống Hạo Thiên có phần sững sờ thốt: “Con bé đó sống hay chết không còn liên quan đến tôi, kết quả này anh đã hài lòng chưa?”

Tống Hạo Thiên nhìn cơ thể run lên từng cơn của Đông Nghi bên dưới, khuôn mặt trắng bệch nôn ra ngụm máu không giống như đang đóng kịch, Vy Vy thật sự ra tay với em gái của mình, vị trí của vết thương đâm vào động mạch chủ, cho dù có đem đến bệnh viện e rằng cũng không thể cứu chữa.

Đông Nghi thoi thóp nằm gục xuống đất, bàn tay run rẩy dính đầy máu nắm chặt ống chân Vy Vy, dù cơn đau làm cho đầu óc cô mù mịt không còn minh mẫn nữa nhưng Đông Nghi vẫn gắng gượng thốt lên: “Làm ơn... cứu lấy Tiểu Lam...”

Vy Vy gạt mạnh tay Đông Nghi ra, ánh mắt cảnh giác hướng về những chiếc xe đang chạy tới, Hoàng Phong cùng người của anh đã tìm được chỗ của Đông Nghi lập tức tới cứu cô, nhưng anh vẫn đến trễ một bước.

“Nghi, em làm sao vậy?”-Hoàng Phong hốt hoảng chạy tới đỡ vợ mình lên, đôi mắt lo lắng nhìn cơ thể vô lực nằm gọn trong vòng tay anh, nhìn lên Vy Vy đang đứng trước mặt với khẩu súng trên tay, đôi mắt u ám nổi lên những tia đỏ li ti tràn ngập chết chóc dọa người khác phải khiếp sợ.

“Trương Vy Vy!”

Vy Vy không nói lời nào leo lên xe chạy đi, đám người của Tống Hạo Thiên ngay sau đó bị vây bắt bởi người của Hoàng Phong thương vong vô số, nhưng tên Tống Hạo thiên kia vẫn cố thể phóng kịp lên xe trốn đi mất.

Hoàng Phong bây giờ mới quan tâm đến người Đông Nghi, anh bế cô lên xe hỏi thúc tài xế chạy đến bệnh viện, nhìn vết thương không ngừng chảy máu của cô, anh vừa giận vừa tự trách bản thân mình.

“Nghi, vì sao không nói cho anh biết?”

Đông Nghi gượng cười, bàn tay được anh siết chặt đang dần mất đi cảm giác, cô buông lời nói cùng trước khi ngất lịm đi: “Tất cả là vì con của chúng ta...”

Trở về ngôi nhà của mình, Vy Vy đi ngay đến tủ lấy chai rượu ra uống một ngụm lớn, trên khuôn mặt vô cảm ẩn lên dòng nước trong suốt lăn dài xuống má, nhìn lại bàn tay dính máu của Đông Nghi, cô mím môi đưa chai rượu lên uống một ngụm lớn khác.

“Uống như vậy dễ say lắm.”

Ánh mắt thoảng nhìn người đàn ông đang tiến tới ngồi cạnh mình, Vy Vy biết đó không phải là anh, cô chẳng buồn lên tiếng đáp trả.

Khi này bị đám người của Welson vây đánh chặn lại, trong lúc nguy hiểm Eric đã xuất hiện nhanh chóng chạy thoát, anh biết cô nhất định sẽ trở về đây nên cũng quay về. Nhìn bộ dạng đê nện cổ không bộc lộ ra bên ngoài của cô khiến người khác cảm thấy thật thê lương.

“Làm chuyện mình không muốn không dễ chịu chút nào.”-Eric cầm lấy chai rượu trên tay Vy Vy uống một ngụm, sau đó bị cô giành lại uống tiếp.

“Cuộc đấu trí này đã tổn hại đến không ít người, bây giờ em muốn bỏ cuộc với kế hoạch do mình tạo ra sao?”

Vy Vy ném cho anh cái nhìn sắc lạnh: “Ồn ào thật!”

“Có người làm bao cát cho em trút giận còn tốt hơn để em tự chỉ chiết bản thân như vậy.”-Eric nắm lấy tay cô đặt lên ngực mình: “Muốn đánh thì cứ đánh đi, không phải em ghét tôi lắm sao?”

Vy Vy rút mạnh tay về, cô uống một hơi đã hết chai rượu, đầu óc chệnh choáng ngà ngà say, Vy Vy đi đến tủ lấy thêm một chai rượu khác bật nắp ra: “Cút đi, tôi ghét nhất là những người chỉ biết lải nhải bên tai.”

Eric không ngăn Vy Vy uống tiếp, anh ngồi yên ngắm nhìn người phụ nữ này đang tự giày vò chính mình, trong đôi mắt sâu thẳm không cảm xúc ấy, Eric nhận ra được nỗi sợ hãi ẩn chứa bên trong, cô ấy sợ rằng nếu thất bại, cô ấy sẽ mất đi tất cả những người thân bên cạnh mình.

“Người khác nghĩ về em như thế nào không quan trọng, trong mắt tôi người phụ nữ này là hoàn hảo nhất.”-Eric giật lấy chai rượu đã bị cô uống hơn một nửa, bởi vì cô vẫn đang uống nên khi bị anh giành lấy, số rượu vô tình tuôn ra khỏi đôi môi đỏ mọng vươn xuống chiếc cằm nhọn thanh tú, chất lỏng màu đỏ sẫm nổi bật trên làn da trắng nõn nà, trong mắt Eric hiện tại, cô gái này thật sự rất cuốn hút.

“Anh... ưm...”

Lời trách của Vy Vy chưa kịp vụt ra khỏi miệng đã bị anh cướp lấy hôn điên cuồng, một chút phản kháng yếu ớt của cô căn bản không thể ngăn được cơn hỏa dục đang cuộn cuộn đánh sóng trong người anh lúc này.

Vy Vy nhắm chặt mắt cố tránh né nụ hôn của Eric nhưng lại bị anh ghì chặt đầu ép cô hôn lên môi anh, cơ thể chệnh choáng đứng không vững bị anh đẩy mạnh đập lưng vào cạnh bàn đầu giường.

“Ưm... bỏ ra...”

Bàn tay Eric di chuyển xuống thấp hơn tận tình xoa nắn hai bầu ngực no tròn ra sức chèn ép, ánh mắt kích tình của anh nhìn xuống khuôn mặt phỉếm hồng của cô ửng đỏ trong men say càng tôn lên vẻ yêu kiều khó cưỡng lại, đôi môi ẩm nóng tiến tới cắn cổ cao thon thả của cô mút mát, làm cho Vy Vy vừa khó chịu lại vừa bị kích thích, cô mơ hồ không phân định được người trước mặt là Tom hay Eric nữa.

Nhận thấy những phản kháng dần yếu đi của cô, khéo môi mọng giương lên một đường nhỏ trước khi tìm đến đôi môi đỏ mọng day cắn, Eric nhắc bóng Vy Vy đi đến lối vào phòng ngủ.

TBC.

18. Chương 18 - Triền Miên Bất Tận [18+]

Chương 18

Bị hưng phấn sai khiến, Eric môi không ngừng hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của Vy Vy, bàn tay to lớn bầu lên ngực cô ra sức nhào nặn, cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, anh cởi phăng áo khoác da cùng chiếc áo phông màu trắng trên người cô đi, chỉ còn mỗi áo ngực màu đen nổi bật trên làn da trắng mịn màng.

Vy Vy nửa mê nửa tỉnh bị hành động của anh dẫn dụ, khuôn mặt mờ ảo qua đôi mắt mơ màng đề mê của cô nhìn lên khuôn mặt thân quen của anh, Vy Vy đưa ngón tay vuốt nhẹ lên gò má cao cương nghị, đôi môi ướt át bật ra tiếng rên khe khẽ khi bàn tay to lớn kia luồn qua lớp áo ngực bóp lấy bầu ngực mềm mại.

“A...đau quá...”

Eric giựt phăng thứ vương bận che mắt cảnh xuân diễm lệ phía dưới, cặp ngực căng mịn phút chốc được phơi bày một cách chân thực, đầu nhũ hồng hào bắt khuất cương đầy dưới ánh đèn phòng ngủ thêm phần lung linh xinh đẹp, đáy mắt anh lấp đầy nhục dục trước cơ thể nữ thần tuyệt mỹ của Vy Vy.

“Em đẹp lắm!”

Bị người đàn ông đặt nằm dưới thân, Vy Vy mơ mơ màng màng không phân rõ thực hư, mi mắt chớp nhẹ cố nhìn rõ người trước mặt có phải là anh hay không, bất ngờ bị tấn công bừa bãi hôn lên bầu ngực khiến cô ngây dại rên lên, những ngón tay yếu ớt bầu chặt lên bắp tay của anh đang chống đỡ trên nệm, bàn tay ngang tàng tùy ý đùa giỡn se lên đỉnh hoa nhạy cảm khiến cơ thể bên dưới run lên từng cơn.

Cảm giác chân thật được chạm vào Vy Vy như thế này lần đầu tiên Eric mới được trải qua, nhất thời bị kích thích lẫn át càng thêm cuồng loạn ra sức bú mút, răng nanh sắc nhọn cắm chặt vào nhụy hoa khiến cô đau đớn đến ứa nước mắt, bàn tay vẫn không ngừng thao túng bầu ngực còn lại, loại kích tình quá lớn này mang lại sự đau đớn nhưng đồng thời cũng đem đến khoái cảm mãnh liệt.

“Ừm...dừng...”-Vy Vy kêu lên ủy khúc, bàn tay tìm đến khuôn mặt đang lúi sâu vào ngực mình đẩy ra nhưng không đủ sức cản được cơn đói của con mãnh thú đang khát khao săn mồi, cô bất lực nhắm mắt lại để dòng nước trong suốt rơi xuống khuôn mặt diễm lệ.

Eric nhìn bộ dạng mê người của cô vừa đau lòng lại vừa hưng phấn, anh rướn người hôn lên đôi môi đang mím chặt đồ dành cô, chiếc lưỡi ma mãnh quét một đường qua khe răng đang đóng chặt cố tìm đường vào, mãi một lúc sau người bên dưới mới chịu hé miệng, chiếc lưỡi ấm nóng liền nhanh chóng chui tọt vào khuấy đảo, quán chặt lấy lưỡi cô ra sức mút thật sâu, thưởng thức trọn hương vị thanh ngọt từ khoang miệng của cô, cảm thấy vẫn chưa đủ, Eric tiếp tục mút sâu hơn nữa chiếc lưỡi khiến anh điên đảo làm cho Vy Vy có phần khó chịu nhăn mặt, cô bị thốn đến ho sặc sụa, anh nhìn cô như vậy không nỡ khó dễ tách ra buông tha cho chiếc lưỡi của cô, cánh môi mỏng mang theo tơ bọt còn vương trên đôi môi đỏ hồng rơi xuống chiếc cằm nhọn thanh tú của cô.

Vy Vy được anh buông tha liền gấp rút thở, lồng ngực theo từng hơi thở của cô phập phồng lên xuống, anh và cô từ trước tới nay chưa từng trải qua loại kích tình điên cuồng đến như vậy, cô nhất thời không chịu nổi, chưa kể thần trí mơ hồ không thực rõ ràng, Vy Vy có điểm bài xích loại nhục dục hoang dã này.

“Em mệt quá... Hôm nay dừng lại đi...”-lời nói yếu ớt của cô rơi tọt vào không gian yên lặng, đôi mắt lưu ly long lanh nước mới mê hoặc làm sao, cô bảo anh dừng lại như thế nào cho được?

Bàn tay Eric cởi nhanh quần của cô luồn sâu vào nơi tư mật đã nhót nhất nước xoa nhẹ rồi ấn mạnh lên hoa hạc, Vy Vy bị hành động của anh làm cho điếng người tròn mắt ươn cong người lên, hai chân co quắp lại bật ra tiếng rên khe khẽ cùng hơi thở đứt quãng.

“Àn...dừng lại đi...”

“Tiểu yêu tinh, em đã ướt như vậy rồi lại muốn anh dừng lại sao?”-giọng anh trầm đục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cố kiềm nén những tiếng rên yêu kiều, anh bắt đầu có chút nóng vội cởi đi quần áo trên người mình, sau đó mạnh mẽ lột luôn quần jean cùng cùng lót trên người cô quăng đi, trên chiếc giường lớn, hai cơ thể trần trụi không còn mảnh vải che thân.

Những ngón tay của anh thấm ướt mật dịch của cô đưa lên chạm nhẹ vào cánh môi mát lạnh, hương vị của cô thật sự rất tuyệt, làm cho anh muốn được nếm nhiều hơn nữa.

Vy Vy bất lực bị Eric dang rộng hai chân ra, chiếc lưỡi nóng bỏng tiến sâu vào bên trong hoa huyết non mềm chọc ần, liếm láp tận tình, ngón tay bên trên hoa hạch đưa đẩy không ngừng ần vào làm cho hoa huyết của cô ướt sũng tuôn ra càng nhiều mật dịch mặc cho anh tùy ý hút lấy.

“Àn...từ từ đã...”

Trước lời van xin thống thiết của Vy Vy, Eric mặc nhiên càng điên cuồng đưa đẩy ngón tay vào trong hoa huyết phối hợp với chiếc lưỡi trúc trắc càn quét lên nhụy hoa sừng đỏ.

“AAAAAA...”

Khoái cảm kéo đến ồ ạt, bụng dưới bắt đầu co thắt dữ dội, Vy Vy bật ra tiếng ngân lớn, một trận thủy dịch tuôn ra đều được khuôn miệng anh hứng lấy uống cạn.

Vy Vy mệt mỏi nhìn côn thịt to lớn đang cương cứng lên của anh đang chà sát vào hoa huyết còn quá nhạy cảm của mình, lắc nhẹ đầu phản đối: “Dừng mà...”

Cơ thể mềm nhũn sau trận hoan ái vừa rồi lập tức căng cứng lên khi côn thịt sáp nhập vào bên trong cơ thể Vy Vy, đâm thẳng vào điểm yếu ớt nhất của cô, không đợi cho cô kịp thích ứng liền cuồng dã đâm vào rút ra, khuôn mặt kề sát khuôn mặt đỏ ửng đang nức nở của cô, mọi biểu cảm đều thu hết vào tầm mắt Eric, khoảnh khắc này anh tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.

“Àn...tha cho em đi...ừm...”

Cô nức nở cầu xin, khoái cảm cùng cực đến tê dại này quá mạnh mẽ rồi, cô sẽ chết mất, cơ thể non nớt hứng chịu những cú nháp cuồng nhiệt của người đàn ông bên trên, cao trào lần nữa kéo đến khi Vy Vy vừa lên đỉnh cách đây không lâu, thần trí đã mụ mị càng thêm mơ hồ, thân dưới tê dại chìm đắm trong cơn khoái lạc không dứt của anh ngắt lịm đi...

.
. .

TBC.

19. Chương 19 - Mười Kể

Chương rồi mọi người có vẻ kích động quá ha, Chap này sẽ càng đau lòng hơn nữa T.T

Chương 19

Đôi mắt xanh biếc chậm chậm hé mở, nhìn cô gái nhỏ đang nép vào lồng ngực mình say ngủ, trên cơ thể cả hai chỉ phủ một lớp chăn trắng che chắn cơ thể trần trụi, đáy mắt anh lấp đầy sự tổn thương. Đêm qua Vy Vy đã cùng với người ấy...

Bàn tay hồ hững đặt trên đầu vai gầy bắt giác bóp mạnh vô tình đánh thức người đang ngủ tỉnh dậy. Vy Vy trở mình đưa tay lên ôm cái đầu đau nhức vẫn chưa tan hết rượu, nhìn luôn khuôn mặt lầm lì của anh, đoạn ký ức mơ hồ hôm qua hiện lên trong tâm trí khiến Vy Vy sững sờ giật mình lùi lại. Hai đôi mắt một lần nữa chạm vào nhau, trong đôi mắt xanh biếc của mình, Tom có thể nhìn ra cảm giác tội lỗi và ray rứt

từ cô, còn trong đôi mắt đen lầy u buồn, Vy Vy lại nhìn thấy được tia thống khổ và chua xót của anh. Cả hai im lặng không biết nên nói gì, anh là người chủ động dứt khỏi tình huống nặng nề và khó xử giữa họ, rời khỏi giường mặc lại quần áo lên người.

“Anh ra ngoài trước!”

Nhìn bóng lưng đơn độc khuất dần sau cánh cửa, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn một mình cô trên giường, Vy Vy mệt mỏi đưa tay vò rối mái tóc tán loạn gục đầu lên hai đầu gối. Lòng của cô hiện giờ trăm mối tơ vò, chuyện cứu người vẫn chưa có bước tiến triển mới giờ lại thêm vấn đề tình cảm trở nên xấu đi, bao nhiêu chuyện tệ hại ập tới cùng một lúc làm cho cô bất lực chỉ muốn buông xuôi.

Trong lúc tâm trạng đang ở dưới đáy vực sâu tăm tối, cánh cửa phòng bật mở ra, Eric điềm nhiên bước vào trong nhìn cô vẫn còn đang bất động ngồi trên giường chẳng buồn mặc lại quần áo vào, nhìn thấy anh đứng trước mặt, đáy mắt vô cảm thoáng gọn nhưng rồi lại trở lại không thể hiện bất kỳ điều gì.

“Là anh cố tình để Tom nhìn thấy cảnh đó?”

Eric ngồi xuống bên cạnh Vy Vy, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên để cô nhìn vào mình, nghiêm túc nói: “Cậu ta không thể bảo vệ được bản thân của mình huống hồ gì bảo vệ được cho người mình yêu. Chúng tôi thật ra là một, để tôi bên cạnh, tôi sẽ bảo vệ cho em, không để em chịu bất kỳ nguy hiểm hay tổn thương nào.”

Khóe môi khẽ gượng lên nụ cười châm biếm, trong cuộc tranh đấu giành sự sống trong cơ thể này, Eric đang chiếm lợi thế và nắm quyền làm chủ cơ thể khi anh cố tình dè bẹp ý chí của Tom, nói cách khác nhân cách của Tom đang dần chết đi, điều đó là tốt cho cô sao?

“Vy Vy, tôi biết bản thân nói yêu em là rất nhanh, nhưng tình cảm của tôi là thật.”

Vy Vy gạt mạnh bàn tay đang chạm lên mặt mình ra, lạnh nhạt lên tiếng: “Tôi không quan tâm, bây giờ cũng không có thời gian để quan tâm.”

Vy Vy đứng dậy mặc lại quần áo, đã qua một đêm, cô còn nhiều việc phải làm, không có thời gian để nghĩ những vấn đề khác.

Eric đứng chắn trước cửa ngăn Vy Vy rời đi, những việc xảy ra gần đây anh đều biết, cô bây giờ ra ngoài sẽ đối đầu với rất nhiều chuyện nguy hiểm.

“Tránh ra!”-khuôn mặt âm lãnh có điểm chán ghét nhìn Eric, cô lạnh nhạt ra lệnh.

“Em đã làm đủ rồi, còn lại hãy để tôi lo.”

“Tôi bảo anh tránh ra!”-đáy mắt hiện lên tia tức giận, không nhận được câu trả lời mong muốn, Vy Vy không nhiều lời ra tay động thủ.

Eric một mực không cho Vy Vy đi, anh cũng không nhân nhượng, một mực tránh đòn tấn công của Vy Vy, mặc khác cũng ra đòn phản công lại, bởi vì tâm tình đang kích động nên mỗi một cước tung ra của cô đều dồn toàn bộ sức lực, dù vậy Eric vẫn có thể ứng phó toàn bộ, còn có phần vượt trội lấn áp được cô. Bàn tay túm được cổ tay đang vung nắm đấm vào mặt mình, Eric bẻ ngược tay Vy Vy ra sau đẩy cô ngã xuống giường.

“Dừng lại đi, tôi không muốn làm em đau.”

Vy Vy sau một hồi vùng vẫy vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Eric, cô bất lực thả lỏng người, ánh mắt sắc lạnh trừng mắt nhìn về điểm vô định trước mặt: “Anh định sẽ làm gì? Tôi phải cứu Tiểu Lam.”

“Người họ muốn đối phó không chỉ mình em, thế cục em tạo ra đã đủ loạn, còn lại hãy để tôi ra mặt. Em đang không chỉ đối đầu với một người, còn có cả Hoàng Phong, em lộ diện chỉ thêm khó xử thôi.”

Hơi thở dồn dập dần đều đặn trở lại theo lời phân tích của Eric, Vy Vy sau khi bình tĩnh lại lên tiếng: “Bỏ tôi ra!”

Eric biết cô đã chịu tiếp thu lời mình, anh buông tay đỡ cô ngồi dậy: “Có tình hình gì tôi sẽ lập tức nói cho em biết, thời gian này em hãy ở đây đi!”

Vy Vy im lặng không đáp trả, trong lòng cô tự có tính toán và phán đoán cho riêng mình.

.

.

.

Suốt đêm đứng chờ ngoài phòng cấp cứu, Hoàng phong đứng ngồi không yên luôn dõi mắt theo đèn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt, vì sao những người thân thương bên cạnh của anh đều lần lượt xảy ra chuyện? Cho dù là gì thì anh vẫn không thể chấp nhận được việc Đông Nghi bỏ lại anh.

A Cầu theo sự chỉ đạo của Hoàng Phong đã tập hợp toàn bộ lực lượng gây sức ép lên các tuyến đường biên giới và hải quan, chặn đứng việc bọn người của Tống Hạo Thiên và Welson rời khỏi đây, nếu Đông Nghi có mệnh hệ gì, anh tuyệt đối sẽ bắt chúng sống không bằng chết, còn cả đứa con gái mới hơn 6 tháng tuổi của mình.

“Chủ tịch, Tống Hạo Thiên muốn gặp anh thương lượng.”

Đôi mắt căm phẫn nhìn lên đèn phòng cấp cứu lần nữa, anh đang như người ngồi trên đồng lửa không biết an nguy của vợ mình như thế nào, nhưng thứ anh và cô quyết dùng cả mạng sống để bảo vệ, anh càng không thể mất đi bình tĩnh, phải cứu được Tiểu Lam an toàn trở về chờ lúc cô tỉnh lại.

“Đi thôi!”

.

.

.

Hoàng Phong nheo mắt nhìn người đàn ông trước mặt, chính gã này năm xưa đã bị Tom và Vy Vy hại mù một bên mắt, hắn ta năm đó còn mạng sống tiếp không biết an phận muốn báo thù, vậy thì anh không khách khí sẽ cho hắn chết đi một lần nữa.

“Một lời thôi, con gái của tôi đâu?”-giọng nói mang theo hàn băng đáng sợ, đôi mắt chim ưng chiếu thẳng vào kẻ địch khiến Tống Hạo Thiên chưa kịp nói lời nào đã có chút run sợ trong lòng với thần sắc bức người của anh.

Cổ nở nụ cười xua đi bầu không khí căng thẳng đến ngộp thở, hắn mềm mỏng đưa ra đàm phán: “Tôi làm gì thì cuối cùng cũng phải cần mạng của mình, bây giờ cả Hoàng Thị và GR đều muốn ép tên Welson vào đường cùng, tôi đương nhiên cũng không tránh khỏi rắc rối.”-hắn ngưng lại quan sát sắc mặt của Hoàng Phong, nhận thấy anh không bày tỏ chút biểu cảm nào mới tiếp tục nói: “Tôi và Welson không thân thiết gì, nếu chủ tịch Hoàng có thể đảm bảo mạng sống cho tôi, tôi không ngại phản bội lão ta đem con gái giao trả cho anh lành lặn không mất sợi tóc nào.”

Khóe môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh, kẻ giao hoạt này đúng là chẳng đáng sống, hắn biết hiện giờ mối quan hệ giữa mình và Tom đang bất hòa, hắn chỉ cần một thẻ bài miễn tử từ anh có thể nghiễm nhiên ngồi xem kịch hay rồi.

“Anh nghĩ tôi sẽ để yên cho người bắt con gái mình sao?”

Tống Hạo Thiên hơi cúi đầu ra vẻ cam chịu: “Tôi cũng chỉ là tên thuộc hạ làm theo lệnh của chủ tử, tôi sẽ dùng tính mạng của mình để đem con gái anh về, chỉ mong sau này được an ổn sống tiếp.”-Tống Hạo Thiên nhìn Tống Đông Nghi đã chết từ phát đạn trí mạng của Vy Vy cho nên mới dám cả gan đi nước cờ này, tình nghĩa giữa Hoàng Phong và Tom ắt hẳn sẽ theo cái chết của cô cắt đứt hoàn toàn.

Ánh mắt thâm trầm đảo một vòng suy xét cẩn trọng, Hoàng Phong bước ngang qua người Tống Hạo Thiên, anh chán ghét việc nhìn thấy hắn ta giả tạo trước mắt mình: “Được, nội trong hôm nay nhìn thấy con gái tôi an toàn, tôi sẽ mở đường cho anh thuận lợi rời khỏi biên giới.”

“Được, lời của chủ tịch Hoàng tôi tuyệt đối tin tưởng.”

.

TBC.

20. Chương 20 - Tiêu Diệt Kẻ Xấu

Chương 20

Tổng Hạo Thiên vốn dĩ rất đa nghi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy Vy Vy bắn Đông Nghi đến thừa sống thiếu chết nhất định sẽ không đi đến bước đường này, giao trả con gái lại cho Hoàng Phong tìm con đường sống cho mình. Xưa nay Hoàng Phong nổi tiếng rất thương yêu vợ và con gái, tận mắt nhìn thấy người vợ bị bắn nguy kịch, con gái lại do Welson bắt cóc, nếu Tổng Hạo Thiên không lòn cúi mở lời, e rằng sau này muốn sống cũng không thể yên với người của Hoàng Phong và cả Tom, nhưng ít ra không phải không có kết quả khi mà Vy Vy đã tự rước kẻ địch lớn cho mình.

Tên thuộc hạ chạy tới thông báo: “Chủ nhân, người của Hoàng Phong đã mở đường cho chúng ta vượt biên giới.”

Tổng Hạo Thiên yên tâm đưa Tiểu Lam và Thím Trần đến địa điểm giao người, được sự hậu thuẫn của Hoàng Phong, kẻ khác muốn cản đường hẳn cũng không dễ.

“Sau này có cơ hội ta sẽ trở lại phục thù.”

A Cầu đến địa điểm nhận người, anh mở cửa xe cho Hoàng Phong bước ra, đôi mắt sắc lạnh nhìn thấy con gái đang say ngủ trên tay thím Trần Hoàng Phong mới thở phào một cái, trầm giọng nhìn bà hỏi: “Cả hai không sao chứ?”

“Cậu chủ đừng lo, Tiểu Lam rất tốt.”

“Được rồi, về nhà thôi!”

Sau ca phẫu thuật kéo dài, Đông Nghi đã được đưa đến phòng hồi sức trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh lại. Hoàng Phong từ lúc đón con gái trở về cử người canh gác chặt chẽ liền chạy ngay tới bệnh viện túc trực bên cạnh cô. Bác sĩ đều nói ca phẫu thuật rất thành công, viên đạn không bắn vào vị trí nguy hiểm. Có một điểm may mắn, vỏ đạn mất kẹt nơi mạn sườn nên không đâm trúng nội tạng của cô, nhờ thể tính mạng Đông Nghi không nguy hiểm. Hoàng Phong không nghĩ đó là sự may mắn hay tình cờ, bởi vì người bắn là Vy Vy, một xạ thủ chuyên nghiệp, không khó khăn để tạo ra một vết thương có chủ đích khiến người khác tưởng rằng là trí mạng, nhưng cho dù là như thế nào, sức khỏe vợ anh vốn đã yếu, cộng thêm mới sinh con hơn sáu tháng, làm chuyện này thật điên rồ.

Nắm lấy bàn tay của cô đưa lên môi hôn nhẹ, ánh mắt da diết chứa đựng yêu thương cùng đau lòng nhìn người đang nằm hôn mê trên giường, anh thì thầm lên tiếng: “Vợ à, em phải mau tỉnh lại, con chúng ta đã trở về rồi.”

.
.
Người của Tống Hạo Thiên vừa đặt chân lên đến tàu, xung quanh một làn mưa đạn nhắm súng bắn vào đoàn người của hắn, Tống Hạo Thiên thụp người xuống nấp vào thùng hàng tránh đạn, nhìn những tên tay sai lần lượt bị hạ gục, hắn dù cố sức vùng vẫy bắn trả lại cũng không biết còn bao nhiêu tên đang phục kích ngoài kia.

“Tống Hạo Thiên, mày mau ra đây cho tao!”-giọng Welson kêu to lên, Tống Hạo Thiên một mực nấp sau thùng hàng không chịu rời đi, mãi đến khi lão cứng rắn hăm dọa sẽ dùng lựu đạn quăng vào tàu hắn mới sợ hãi giơ hai tay xin hàng rụt rè bước ra.

Lão nhếch môi nhìn bộ dạng thất thố của Tống Hạo Thiên, chĩa thẳng súng vào đầu hắn: “Mày dám phản bội đâm một nhát sau lưng tao, mày tưởng tao là kẻ ngốc sao?”

Hắn đảo mắt tìm đường thoái thác, trong lòng thầm nghĩ Hoàng Phong không thể nào bội tín, chẳng lẽ là tên Tom kia đã giở thủ đoạn.

“Tôi nào dám phản bội ngài.”

“Người bảo tao bắt con gái chủ tịch Hoàng uy hiếp Tom chính là mày, người bắt con bé trả lại cho tên đó cũng là mày, mày nghĩ tao còn tin tưởng mày được hay sao?”

“Tôi thật lòng...”

ĐOÀNG.

Phát đạn lạnh lùng ghim thẳng vào bắp chân trái của Tống Hạo Thiên khiến hắn đau đớn khụy gối quỵ xuống đất, đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn lên chủ nhân của phát đạn vừa rồi, Tống Hạo Thiên cảm phần nhìn Tom bước tới.

“Đúng là mày...”

ĐOÀNG

Thêm một phát bắn vào lòng bàn tay hắn, gã đau đớn rống lên thống thiết. Khuôn mặt lãnh khốc không chút biểu cảm nhìn tên độc ác đang quằn quại dưới đất vẫn chưa hả được cơn giận: “Lần trước mày dám đụng đến bạn gái của tao tao vẫn chưa tính sổ được, lần này còn dám giở trò, nếu tao không xử mày tao thật không thể ăn nói với người của mình nữa.”

Tống Hạo Thiên nghiêng răng nhin nhục, hắn nhìn sang Welson cố ý gây bất hòa: “Ngài sao có thể hợp tác với hắn ta, chính hắn đã phá hủy chuyến hàng bạc chục đô của ngài mà...”

ĐOÀNG

Phát đạn bắn vào bụng Tống Hạo Thiên lần này là từ súng của Welson, lão chán ghét nhìn lại tên phản bội đang thoi thóp nằm bẹp dưới đất: “Đều không phải là do mày muốn mượn thế lực của tao để trả thù sao? So với việc thanh trừng mày vẫn hã dạ và lợi ích hơn đắc tội với một thế lực mạnh như RG và Hoàng thị.”

“Khụ Khụ...”-hắn nôn ra ngụm máu, đôi mắt tuyệt vọng nhìn đám người đứng bao vây mình, trên tay đều cầm vũ khí chờ đợi mệnh lệnh ra tay hạ sát hắn, ván bài này hắn đã thua triệt để rồi..

Anh phất tay ra hiệu cho thuộc hạ lui xuống, bàn tay cầm súng chĩa vào thái dương Tống Hạo Thiên, giọng nói âm lãnh thốt lên khi đang khụy gối ngồi xuống cạnh hắn: “Nhớ cho kỹ, tao tên là Eric.”

Đôi mắt Tống Hạo Thiên trợn tròn lên kinh ngạc, một dòng ý nghĩ thoáng qua trong đầu trước khi viên đạn cắm sâu vào thái dương hắn, Tống Hạo Thiên chết không kịp trời.

Eric đứng dậy cất khẩu súng vào thắt lưng, nhìn sang Welson lên tiếng: “Bị cuốn vào sự trả thù của tên Tống Hạo Thiên này cả tôi và ông đều không muốn, hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây theo cái chết của hắn ta.”

Welson nhìn bàn tay đưa ra của Eric, lão thận trọng suy xét một lúc mới đưa tay ra bắt lấy, vẫn là không nên động đến thế lực của RG.

“Được!”

.
. .
.

TBC.

21. Chương 21 - Anh Đã Trở Lại

Chương 21

Hoàng Phong dừng dừng nổi giận lái xe tìm đến nhà của Tom, nhưng người anh muốn tìm chính là Trương Vy Vy.

Phát hiện cánh cửa không khóa, anh xông thẳng vào trong tìm người, nhìn thấy Vy Vy đang đứng xoay lưng nhìn ra khung cửa sổ lớn hướng mắt ra ngoài ban công, Hoàng Phong rút khẩu súng ở thắt lưng ra lên đạn chia thẳng vào gáy cô.

“Vì sao lại phải làm đến mức độ đó, em rõ ràng biết sức khỏe Nghi không tốt?”

“Tiểu Lam đã về nhà chưa?”-Vy Vy không quay đầu nhìn lại, cô bình thản lên tiếng hỏi anh.

Bàn tay bóp chặt cán súng cố giữ cho ngón trỏ không kích động bóp cò, Hoàng Phong vẫn chưa hết phần nộ dẫu biết rằng Vy Vy làm như vậy là để cứu con gái mình, nhưng còn vợ của anh thì sao? Nếu lỡ như Đông Nghi có mệnh hệ gì Hoàng Phong sẽ không thể nào bình tĩnh được mà tha cho Vy Vy.

Cảm xúc của Hoàng Phong Vy Vy có thể hiểu được, từng nhìn thấy tình cảm của anh dành cho em gái mình, cô biết nếu mất đi Đông Nghi Hoàng Phong sẽ phát điên lên, loại chuyện gì cũng có thể làm ra được. Nhưng đối phó với một tên gian xảo đa nghi như Tống Hạo Thiên, nếu dùng cách thức thông thường không thể nào đánh lừa hắn ta được, nếu Vy Vy không ra tay, hắn ta nhất định cũng sẽ bắn chết Đông Nghi, đến lúc đó tính mạng em gái cô càng khó bảo toàn. Tội lỗi vẫn sẽ trút lên đầu Vy Vy này thôi. Nếu đã như vậy, cô sẽ chính tay bóp cò, Đông Nghi ít nhất vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

“Tại sao không giải thích?”

Vy Vy xoay người nhìn lại khuôn mặt đang vô cùng kích động của người trước mặt, đôi mắt long sọc tràn đầy hận thù và oán trách nhìn cô, đáp lại với thái độ của anh, Vy Vy vẫn bình thản không chút sợ hãi hay hoang mang.

“Anh thông minh như vậy đã tự có đáp án, anh muốn tôi phải nói thêm gì nữa?”

“...”-bàn tay cầm súng khẽ run lên, anh nghiến răng tròng mắt nhìn cô, phải, là anh đang muốn trút giận lên người Vy Vy, bởi vì chính cô đã bắn vợ của mình.

“Nếu anh muốn bắn cứ bắn đi, tôi không tránh đâu.”

Vy Vy tiến thêm một bước đến gần họng súng của Hoàng Phong đang chia thẳng vào ngực trái của mình, chỉ cần bóp cò, cô nhất định sẽ chết ngay tức khắc.

“Em nghĩ tôi không dám sao?”

“Tôi biết anh có khả năng giết tôi.”-đôi mắt u buồn nhìn lên ánh mắt vẫn đang sôi trào lửa hận, hình ảnh của cô đang phản chiếu rất rõ ràng trong con ngươi ấy: “Nhưng bây giờ tôi không thể chết, vẫn còn việc đợi tôi phải làm.”

Khuôn mặt anh bỗng trở nên âm lãnh đến đáng sợ, Hoàng Phong hạ tầm ngắm rồi xuống bấp chân Vy Vy nổ súng khiến cô đau đớn ngã khụy xuống sàn, đôi môi hơi mím lại nén đi cơn đau nhìn lên anh, phát đạn này rất đáng.

“Em là chị của Nghi, việc làm vừa rồi cũng là vì muốn cứu con của chúng tôi, nhưng chuyện em bắn Nghi tôi không thể bỏ qua, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Sau này dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng nghĩ đến việc dùng tính mạng của họ để đánh cược nữa.”

Đôi mắt mệt mỏi khẽ chớp nhìn bóng lưng Hoàng Phong rời khỏi phòng, Vy Vy lê bàn chân của mình đang chảy máu không ngừng đến giường ngồi xuống dùng con dao nhỏ đặt trên bàn rạch một đường dài cắt đi lớp vải ống quần quần lên vết thương cầm máu.

“Vy Vy, chuyện gì vậy?”-Eric vừa bước vào đã nhìn thấy cô sắc mặt nhợt nhạt với vết thương ở bắp chân chưa được xử lý, anh lo lắng chạy tới.

Cô thều thào đẩy tay anh ra khỏi người mình: “Không cần anh quan tâm.”

Eric không lên tiếng, anh đứng dậy tìm số của bác sĩ riêng gọi hẩn tới. Vết thương do đạn bắn không thể đến bệnh viện tránh gây chú ý, hơn nữa anh biết cô cũng không muốn đến đó.

Ánh mắt nhìn xuống vết thương của cô, anh trầm giọng hỏi: “Là Phong làm sao?”

Sự im lặng của cô giúp anh đoán được đáp án, anh định xoay người đi đã bị cô ngăn lại.

“Không được tìm anh ấy. Vết thương này so với việc khiến em gái tôi hôn mê chưa rõ sống chết đã quá nhẹ rồi.”

“Nhưng hán ta rõ ràng biết em không cố ý?”

Ánh mắt Vy Vy hiện lên tia chán ghét nhìn Eric, vết thương ở chân đau nhức hoành hành càng khiến cho cô thêm bức bối.

“Anh thấy tôi chưa đủ rắc rối hay sao? Nếu anh lo cho tôi làm ơn đừng làm gì nữa hết.”

Eric đau lòng nhìn dáng vẻ yếu ớt tiêu tụy của Vy Vy, anh định nói thêm điều gì đó, chợt đỉnh đầu nhói buốt khó chịu, anh chống tay xuống nệm giường đau đớn gục mặt, đến khi ngẩng lên, nét hốt hoảng nhìn thấy người trên giường đang bị thương, anh lo lắng hỏi: “Ai làm em ra nông nỗi này?”

Vy Vy cảm thấy nhẹ lòng khi được nhìn thấy người yêu, cô khẽ cười lắc đầu, đưa bàn tay ra ý muốn anh nắm lấy. Tom hiểu ý xích người lại gần để đầu Vy Vy tựa lên bờ vai rộng của mình đan những ngón tay vào tay cô.

“Em xin lỗi!”

Anh biết cô đang ám chỉ điều gì, Tom thật sự đã rất đau lòng khi biết cô phát sinh quan hệ với Eric, nhưng anh tin cô không phải loại người sẽ phản bội lại tình cảm của anh, trong giai đoạn khó khăn này anh càng phải vững vàng, bằng không sẽ bị phản tính cách kia lấn át, đến cuối cùng sẽ chẳng còn gì cả. Tom không sợ bản thân biến mất, anh chỉ sợ không còn anh bên cạnh, cô sẽ như thế nào, cô...

“Đừng suy nghĩ gì nữa, chỉ cần chúng ta tin tưởng nhau là được, anh có tin em không?”-Vy Vy ngược đầu lên nhìn vào đôi mắt xanh biếc buồn bã của anh, anh xuất hiện trở lại chứng minh rằng anh không hề trốn chạy, Tom vẫn luôn đấu tranh thoát khỏi phần tối tăm của mình.

Anh hôn nhẹ lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, buông xuống nỗi niềm đè nặng tâm tư, chỉ cần cô khỏe mạnh và không rời xa anh, tất cả những chuyện còn lại không còn quan trọng nữa.

“Anh tin em!”

Vy Vy vòng tay qua đặt lên ngực anh khẽ khép mi mắt lại, vừa đúng lúc bác sĩ riêng đã đến, anh luyến tiếc tách khỏi người cô gọi bác sĩ tới chăm sóc vết thương cho bạn gái.

“Anh mau qua đây xem cho cô ấy!”

.

TBC.

22. Chương 22 - Trả Công

Chương 22

Hay tin Đông Nghi tỉnh dậy, Hoàng Phong lập tức chạy đến bệnh viện, anh không quên đưa thím Trần đem Tiểu Lam theo mình vào gặp cô. Gấp gáp bước vào phòng, nhìn vợ mình đang nằm trên giường nhìn anh mỉm cười, tấn đá đè nặng trước ngực Hoàng Phong mới thật sự được trút bỏ xuống. Anh quay sang thím Trần bế Tiểu Lam trầm giọng ra lệnh: “Thím ra ngoài nghỉ một chút đi!”

Thím Trần hiểu chuyện bước ra, bà không quên khép cửa lại để gia đình anh có không gian riêng bên nhau.

Hoàng Phong ngồi xuống ghế cạnh giường, anh hạ thấp vòng tay để khuôn mặt bé xíu dễ thương của Tiểu Lam hiện ra trước mắt cô, đôi mắt đen trong veo to tròn nhìn lên mẹ của mình, bé con nhoèn miệng cười đưa tay nắm lấy ngón tay đang chìa ra của cô.

Giọt nước mắt xúc động trào khỏi khóe mi, Đông Nghi nhìn con gái mà lòng vẫn chưa hết hoảng sợ, đứa trẻ đáng yêu như vậy phải có cuộc sống tốt đẹp hơn, từ giờ mọi chuyện đã không sao.

“Nghi, con chúng ta không sao rồi.”

Như nhớ ra chuyện quan trọng, Đông Nghi yếu ớt hỏi anh: “Vy Vy, anh có làm gì chị ấy không?”

Hoàng Phong lảng tránh ánh mắt của cô, trầm giọng đáp: “Em ấy không chết được đâu.”-hàng chân mày khẽ nhíu lại, Đông Nghi hỏi như vậy, lẽ nào cô ấy cũng đã biết từ trước: “Em biết kế hoạch của Vy Vy sao?”

Đông Nghi thành thật trả lời: “Ban đầu em không biết gì bị người của Tổng Hạo Thiên bắt đi nói đưa đến gặp Tiểu Lam, nhưng khi nghe cuộc đối thoại của Vy Vy với anh ta, em biết chị ấy đã có kế hoạch, chỉ là không ngờ Vy Vy ra tay nặng như vậy.”

Đấy mắt anh ánh lên tia tức giận, may rằng cô đã bình an vô sự, không thì anh sẽ không tha cho Vy Vy.

“Quan trọng là đã cứu được con chúng ta, em cũng không sao rồi, anh đừng trách chị ấy nữa.”-cô đưa tay bóp nhẹ lên bàn tay của anh vỗ về, cô hiểu anh không để gì bỏ xuống cơn nóng, vẫn là cô nên ngon ngọt hạ hỏa trong lòng anh.

“Được rồi, em không cần xin cho chị của mình nữa, anh cũng đã giải quyết mọi chuyện xong xuôi, từ nay không nhắc đến chuyện này nữa.”

Đông Nghi nheo mắt nghi hoặc: “Anh đã làm gì Vy Vy?”

Anh giả lả nhìn xuống con gái đùa giỡn với Tiểu Lam chọc cười bé con, nhưng nghe thấy câu hỏi lặp lại của cô, sóng lưng Hoàng Phong chợt thấy ớn lạnh khẽ rùng mình.

“Em hỏi anh đã làm gì Vy Vy?”

.

.

.

Được người làm chuẩn bị thức ăn, Tom liền tự mình đem khay thức ăn lên phòng cho Vy Vy, bên trong còn có cả phần ăn của mình.

“Vy Vy, em đang bị thương, anh có bảo người làm cho em nũng nịu món tắm bỏ lại.”

Vy Vy ngồi trên giường nhìn anh ân cần phục vụ, đặt bàn ăn lên giường giúp cô thuận tiện ngồi ăn.

“Anh không cần xông xáo vậy đâu, em vẫn tự lo được mà.”-Vy Vy nhìn cái muỗng được anh nhét vào tay mình khẽ cười, anh đang ngồi bên cạnh cô lấy đũa bắt đầu ăn. Tính ra cũng nhờ có cô anh mới học cách cầm đũa, trước kia dù có quen Hoàng Phong đi nữa, anh cũng chẳng bao giờ động tới.

Tom thuận thực gấp phần thịt hầm cho vào chén của cô: “Em ăn đi này!”

Vy Vy nhìn anh chăm sóc mình tốt như vậy trong lòng lại sinh ra áy náy, mặc cho thân thể này là của anh nhưng cũng chẳng thể nào thông cảm được, cô giống như người đang ngoại tình bị bắt tại trận, anh lại không trách mắng lời nào vẫn yêu thương, quan tâm cho cô hết mực, bản thân cô càng có thêm gánh nặng và áp lực với loại tình cảm to lớn anh dành cho mình.

Vy Vy gấp lấy miếng thịt anh đưa cho lên miệng ăn, bởi vì nó còn rất nóng nên cô đã bị bỏng.

“A...”

Tom lo lắng đưa ly nước cho Vy Vy: “Em không sao chứ? Bình thường em đâu có bắt cắn như vậy?”

Vy Vy mím môi hạ tầm nhìn khỏi khuôn mặt của anh, nếu còn nhìn nữa cô sợ bản thân sẽ không ngăn được mặc cảm tội lỗi mà khóc trước mặt Tom. Cô ghét bản thân mình lúc này vô cùng, không thể quyết đoán được nữa, thậm chí còn trở nên quá yếu mềm, nói chi đến việc làm cái phao cứu sinh giúp đỡ anh đánh bại phần tính cách kia.

Tom luôn quan sát từng biểu hiện của Vy Vy, anh cũng luôn giả vờ mình không sao để cô được thanh thản hơn, nhưng Vy Vy vẫn còn đặt nặng chuyện đó quá nhiều, nó khiến cho anh đau lòng về cảm giác bây giờ của cô nhiều hơn việc bản thân đang chịu tổn thương, nhưng chính vì như thế anh càng buộc phải mạnh mẽ hơn nữa, không để tên Eric kia xuất hiện phá hoại tình cảm giữa họ.

Múc một muỗng cơm lên, Tom đưa lên miệng Vy Vy nhìn cô khẽ khàng nói: “Cho dù không muốn ăn cũng phải ăn một chút, em không ăn thì anh sẽ dứt em ăn.”

Đôi mắt sâu thẳm mang theo nhiều tâm tư phức tạp đè nén nhìn lên vẻ mặt điềm tĩnh của anh, cô chậm chạp hé miệng ra ăn muỗng cơm anh dứt cho.

Tom hài hước vuốt nhẹ lên mái đầu của cô pha trò: “Hôm nay em ngoan thật, sau này cũng phải nghe lời anh như vậy có biết không?”

Vy Vy chậm chạp nhai cơm, cô cầm đũa trở lại tự ăn tiếp: “Anh cũng ăn đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi.”

Tom nhìn xuống vết thương ở chân của cô gợi lại ký ức trước đây của họ, anh khơi chuyện cũ chọc Vy Vy: “Em còn nhớ lúc trước bảo vệ cho anh có lần anh cũng bị thương ở chân không?”

“Còn nhớ.”-cô hồ hững trả lời, ánh mắt cảnh giác nhìn về mặt gian tà của anh, mỗi lần như thế chẳng có chuyện gì tốt lành hết.

“Lúc đó em đứng vô tình luôn, anh bị thương không thể đi lại được, em lại chẳng quan tâm hỏi han cho anh lấy một lời, thái độ phục vụ cũng không tốt, chẳng bù với anh bây giờ, chăm sóc cho em từ A đến Z không thiếu thứ gì.”

“Lúc đó mối quan hệ của chúng ta có phải là người yêu đâu, em chỉ nhận lời bảo vệ anh thôi, còn anh lại tính lợi dụng việc đó để sai khiến em, em không rảnh hầu hạ cho anh.”

Tom phấn khích búng tay cái bốc, cười tươi nhìn cô lên tiếng: “Đúng rồi, khi đó em đối với anh chính là thái độ này.”

Vy Vy khẽ cười nhìn bộ dạng trẻ con so đo của anh, cô biết anh đang pha trò cho cô vui, Vy Vy cũng không muốn phụ lòng anh: “Vậy có phải anh đang muốn tính công với em không?”

Tom vui vẻ đáp: “Nếu em đồng ý trả thì anh sẵn sàng nhận.”-vừa nói, Tom kèm theo hành động nhích người ngồi bên cạnh Vy Vy, vòng tay qua eo cô kéo người Vy Vy nép sát vào người mình.

Vy Vy đưa tay ngăn tiếp xúc của họ lại giọng cao đưa lên: “Em còn đang ăn, đừng giỡn nữa.”

Anh nháy mắt với cô: “VẬY em mau ăn đi rồi còn trả công cho anh nữa. ”

Vy Vy nheo mắt nhìn lên Tom dò xét: “Anh định làm gì, em vẫn đang bị thương đó.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì ảnh hưởng đến vết thương của em đâu.”

.
. .

TBC.

23. Chương 23 - Dạy Nấu Ăn

Chương 23

Vy Vy nheo mắt nhìn người phụ nữ đang đứng trong bếp đang mỉm cười với mình, nhìn lại Tom đứng phía sau đang đẩy chiếc xe lăn đưa cô đến gần hơn, anh không định bảo cô học nấu ăn đấy chứ?

“Tom!”

Tom cười tươi ngon ngọt dụ dỗ: “Anh cũng chỉ muốn một lần được ăn món do em làm thôi, cái tên Hoàng Phong kia còn được Nghi nấu cho mấy bữa, em coi như vì anh trở tài một lần đi! Anh đã chuẩn bị cho em hết cả rồi.”

Vy Vy vẫn im lặng không nói lời nào được Tom đưa đến bếp ngồi cạnh cô giáo dạy nấu ăn. Anh ngồi xuống bên cạnh Vy Vy khoác tay lên eo cô nói tiếp: “Cô giáo chỉ cần dạy món nào đơn giản thôi, tôi không có kén ăn đâu.”

Vy Vy khẽ cười, cô gỡ tay anh ra khỏi eo mình đuổi đi: “Không có chuyện của anh nữa, anh ra ngoài đi!”

Tom bị đuổi phải đứng đấy, nhưng anh vẫn chưa an tâm lắm hỏi gấp lại: “Em không giận anh đấy chứ?”

“Em đã hứa nghe theo anh rồi còn giận cái gì nữa, chỉ là vào bếp thôi mà.”

Miết nhẹ bàn tay cô trước khi tách khỏi, Tom cuối cùng cũng đã rời đi nhường lại không gian thoải mái cho hai người phụ nữ vào bếp. Giáo viên đã bày sẵn nguyên liệu và dụng cụ cho món ăn sẽ hướng dẫn Vy Vy thực hiện, cô ấy từ tốn giới thiệu: “Chào Trương tiểu thư, tôi là Viên Viên, hôm nay sẽ phụ trách dạy tiểu thư món soup hải sản.”

Vy Vy gật nhẹ đầu tiếp thu: “Cô cứ làm đi, tôi xem qua một lần sẽ tự làm theo.”

Giáo viên chỉ dạy rất tỉ mỉ và dễ hiểu, nhưng cô ta cũng rất bất ngờ với khả năng học hỏi, đặc biệt là thái độ rau quả của Vy Vy, nếu là người chưa từng vào bếp ắt hẳn sẽ có phần vụng về chứ không thuần thục và nhanh nhẹn như cô hiện tại.

“Tiểu thư trông rất chuyên nghiệp!”-Viên Viên cảm thán đứng nhìn Vy Vy nấu ăn, bởi vì đi lại còn bất tiện nên cô ấy đã giúp cô nấu và thu dọn mọi thứ.

“Xem ra em lo lắng bằng thừa rồi, chị còn có thể học nấu ăn rất vui vẻ nữa.”-giọng Đông Nghi vang lên thu hút sự chú ý của hai người trong bếp, bên cạnh Hoàng Phong nét mặt lạnh tanh đang đẩy xe đưa vợ mình đến chỗ họ.

Vy Vy hơi kinh ngạc với sự xuất hiện đường đột của vợ chồng em gái, cô có nghe tin Đông Nghi đã tỉnh lại, nhưng sức khỏe vẫn còn yếu nên không nghĩ cô ấy sẽ đến đây.

“Không có việc của cô nữa, giúp tôi đem soup bày lên bàn có thể trở về được rồi.”-Vy Vy nói với giáo viên của mình, cô vừa định chuyển hướng xe lăn trở ra phòng khách, Tom đã nhanh hơn bước tới giúp cô, ánh mắt cảnh giác nhìn lên Hoàng phong: “Mọi chuyện đã qua rồi, anh không được làm khó Vy Vy nữa.”

Đông Nghi khẽ cười đỡ lời cho chồng của mình: “Phong chỉ đưa tôi đến đây thăm Vy Vy thôi, mọi người đừng căng thẳng quá, đã không còn vấn đề gì nữa rồi.”

Vy Vy lướt mắt nhìn sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt của Đông Nghi, trầm giọng nói: “Còn yếu như vậy không cần đến đây đâu.”

“Em muốn nói chuyện với Vy Vy một chút, làm phiền hai người.”

Hoàng Phong và Tom hiểu ý lui ra để hai chị em ở lại với nhau. Hai cô gái cùng ngồi trên hai chiếc xe lăn nhìn nhau một lúc khẽ bật cười, Đông Nghi thoáng nhăn mặt vì động đến vết thương trên bụng.

“Em không sao chứ?”

“Vết thương còn đau nhưng không sao, chuyện lần này chúng ta cho qua đi, có được không?”

Vy Vy cười buồn xoay xe lăn quay lưng lại với Đông Nghi: “Chuyện này chị có tư cách để nói hay sao? Bắt nguồn mọi chuyện là chị, hại em suýt chết cũng là chị, em muốn truy cứu chị cũng không làm gì được.”

“Tổng Hạo Thiên là kẻ thù của hai người, mức độ hiểu kẻ thù của chị về hắn ta đương nhiên sẽ rõ hơn em. Kết quả Tiểu Lam đã bình an vô sự rồi, chị và em cũng không sao, chị đừng cảm thấy có lỗi vì chuyện này nữa.”

“Người bắn em là chị, người an ủi chị lại là em, chuyện này thật nực cười.”

Quay bánh xe lăn lại đối diện với Đông Nghi, Vy Vy mỉm cười hóa giải bầu không khí nặng nề: “Cho nên sau này chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Cả hai nhìn nhau rồi cùng bật cười, giữa Vy Vy và Đông Nghi là mối quan hệ chị em nhưng xưa nay đều không rõ ràng, bởi vì họ không cùng mẹ sinh ra, cho dù Đông Nghi không suy nghĩ nhiều nhưng bản thân Vy Vy vẫn còn có chỗ khúc mắc trong lòng, sau chuyện lần này mối quan hệ của họ đã thông hiểu nhau nhiều hơn.

“Lúc này em nhìn không lầm chị đang học nấu ăn sao?”-Đông Nghi nhớ lại cảnh tượng khi cô vừa bước vào nhà chuyển đề tài trêu chọc chị của mình.

“Anh ấy tưởng chị không biết nấu ăn nên đã gọi người đến dạy.”

“Hóa ra chị biết nấu ăn sao?”-Đông Nghi hơi bất ngờ khi nghe Vy Vy nói, trước đây không thấy cô ấy vào bếp, cô cũng đinh ninh rằng Vy Vy không biết nấu ăn giống mình.

Vy Vy nhướn mày nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của em gái, mĩa mai đáp: “Em nghĩ ai cũng tệ như em sao?”

Đông Nghi giả lả nhìn sang hướng khác né tránh ánh mắt coi thường của Vy Vy đang nhìn cô: “Hôm nay ra ngoài lâu rồi, đến lúc phải về nhà thôi.”

Tom nhìn chén soup để trên bàn vẫn còn nghi ngút khói, đáy mắt hiện lên tia hạnh phúc lan tràn cả khuôn mặt làm cho Hoàng Phong bên cạnh muốn không để ý cũng không được.

“Chỉ là một chén soup thôi có cần như thế không?”

“Ai cũng có tư cách nói trừ anh ra. Lần trước Nghi nấu cho tôi một bình soup là ai đã chạy tới giành uống hết?”

“Đồ vợ người khác làm chồng người ta uống là đúng rồi, không ngờ đến giờ mới có người chịu nấu cho cậu một bữa, ráng à hưởng thụ đi nha.”-Hoàng Phong vỗ nhẹ lên vai Tom vỗ thông cảm, nhìn Đông Nghi và Vy Vy đi đến, anh vội chạy tới giúp vợ mình.

“Sao em không gọi anh?”

Đông Nghi nhìn Tom đang ôm khư khư chén soup vẫn chưa ăn mỉm cười tinh ý chào: “Không làm phiền hai người nữa, chúng tôi phải về rồi.”

“Không tiến!”

Vy Vy nhìn Tom không nỡ ăn lên tiếng nói: “Anh mau ăn đi, nó sắp nguội rồi kìa!”

Tom lấy muỗng đưa lên nếm thử, vị thanh ngọt rất vừa miệng, bạn gái của anh không gì là không biết.

“Chỉ là nấu ăn thôi, sau này em sẽ nấu cho anh thường xuyên hơn.”

Tom bước tới khụy gối xuống ngồi ngang tầm với Vy Vy, đưa tay bao lấy bàn tay của cô nắm chặt, đôi mắt xanh biếc say đắm nhìn cô: “Tuy bây giờ anh chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng hãy tin tưởng anh, anh sẽ cho em tất cả những điều tốt đẹp nhất mình có.”

.
. .
.

TBC.

24. Chương 24 - Cường Đoạt Em

Chương 24

Gối đầu trên ngực Tom khi cả hai đang nằm trên giường, Vy Vy khẽ khàng lên tiếng hỏi anh, đây cũng là điều cô muốn hỏi Tom rất lâu rồi nhưng vì xảy ra nhiều chuyện nên cô chưa có dịp: “Tom, nói cho em biết vì sao nhân cách Eric lại tồn tại trong cơ thể của anh?”

Tom không mấy bất ngờ với câu hỏi của cô, những ngón tay đang lồng vào bàn tay của cô bên dưới siết nhẹ lại, anh cũng không biết thật sự phải bắt đầu từ đâu nữa.

“Anh nhớ nó là chuyện xảy ra lâu lắm rồi, khi đó anh mới 15 tuổi.”

“Gia tộc của anh từ xưa tới nay vẫn luôn rất phức tạp, đặc biệt là vì có nhiều con cháu, họ ai nấy đều nhắm tới vị trí cao nhất trong gia tộc không màn đến tình thân, sẵn sàng hại chết người khác để trèo lên vị trí đó.”

Vy Vy im lặng lắng nghe từng lời anh kể, cô có thể cảm nhận được sự cay đắng trong giọng nói trầm thấp của anh, so với vẻ ngoài luôn tươi cười không có chuyện gì to tát, cô biết để đi đến được ngày hôm nay anh đã trải qua rất nhiều chuyện mà người khác không phải ai cũng có thể chịu được.

“Trong tất cả những người muốn tranh đoạt quyền lực với anh, Daniel và Jayden là hai người anh họ có dã tâm lớn nhất. Thời điểm đó họ cũng có một chỗ đứng nhất định trong tập đoàn RG, nhưng bởi vì ba của anh mới là người có tiếng nói của dòng tộc, họ luôn tìm cách hãm hại, thậm chí giết chết anh để ông không có người thừa kế.”

Vy Vy đưa ngón tay thon dài vuốt ve đường nét nam tính trên khuôn mặt Tom, nhẹ nhàng lên tiếng: “Hai người anh nói, một người đã chết trong chuyến đi săn trong rừng, một người bị tai nạn xe vẫn đang hôn mê ở bệnh viện, tất cả lẽ à...”

Đôi mắt xanh biếc chợt đánh lại, Tom gỡ nhẹ bàn tay Vy Vy khỏi mặt mình đặt lên ngực của anh, nơi trái tim đang đập những nhịp đập mãnh liệt bên trong.

“Phải, từ sau cái lần anh bị Daniel và Jayden mưu sát dẫn dụ vào trong rừng thì Eric đã xuất hiện, anh ta chính là hóa thân cho những khiếm khuyết trong con người anh, nhưng mặc khác cũng vô cùng tàn độc, cách đáp trả lại những chiêu trò hãm hại của hai người anh họ thậm chí còn độc ác hơn cả họ. Anh ước gì lúc đó mình có thể ngăn anh ta lại kịp thời.”

Vy Vy ngẩng đầu lên nhìn sâu vào đôi mắt kích động của người bên dưới, dịu dàng hôn lên đôi mắt ấy: “Anh đã làm rất tốt, anh đã phải rất mạnh mẽ mới có thể giam cầm được Eric lâu như vậy, mọi người và ngay cả em cũng không biết có sự tồn tại của anh ta.”

“Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn trở lại.”

“Anh thức tỉnh Eric là để cứu em, đó là điều đúng đắn Tom à. Anh không làm sai điều gì cả, điều chúng ta cần làm bây giờ chính là...”

Bàn tay cô đang đặt lên ngực anh đột nhiên bị bóp chặt, Vy Vy thoáng ngỡ ngàng nhìn sắc mặt thay đổi trở nên lạnh lùng hơn trên khuôn mặt anh, người ấy đã xuất hiện.

“Em nở lòng nào muốn giết chết người đã cứu mình sao?”

Vy Vy cố giật mạnh tay ra nhưng cô không thể khi Eric dùng lực càng lúc càng mạnh, anh bất ngờ lật người để cô nằm dưới thân mình, cơ thể cường tráng đang thủ phục áp chế cô.

“Nếu phải lựa chọn tôi đương nhiên là chọn Tom rồi, hai nhân cách không thể cùng tồn tại trong một cơ thể được.”-ánh mắt kiên quyết cho lời nói không chút sợ hãi, cô nhìn thẳng lên đôi mắt điểm lên tia tức giận của Eric.

“Vy Vy, em không cảm thấy Tom rất ích kỷ hay sao? Những lúc cậu ta gặp khó khăn không thể nào giải quyết được đều nhờ tôi giúp cậu ấy, khi xong chuyện lại muốn tôi biến mất, người như thế không xứng đáng để em yêu thương.”

“Con người mưu cầu hạnh phúc có gì là sai? Những việc Tom làm đều là muốn tự cứu lấy mình và bảo vệ người anh ấy yêu thương.”

“Vậy tôi muốn được sống cũng đâu có gì sai trái.”-tiếng thét của Eric lần át hoàn toàn lời nói của cô, Vy Vy khẽ mím môi im lặng, lời nói của anh làm người khác phải suy nghĩ, nhưng vẫn là không thể.

Eric cảm nhận được thái độ của cô đã dịu đi, anh cúi đầu xuống định hôn lên đôi môi mọng hơi mím lại nhưng cô đã nhanh hơn nghiêng đầu tránh đi.

“Dù cơ thể của anh cũng là của Tom nhưng anh không phải anh ấy, tôi không chấp nhận anh đâu.”

Lòng tự tôn của người đàn ông không cho phép Eric bị sự coi thường từ người phụ nữ mình yêu thương, anh phần nộ bóp chặt cầm Vy Vy ép cô nhìn lên mình, đôi mắt tàn độc ánh lên ý cười châm biếm: “Em chấp nhận hay không thì chúng ta cũng đã lên giường cùng với nhau rồi, tôi còn nhớ rõ những tiếng rên của em lúc đó đáng yêu như thế nào nữa kìa.”

“CÂM MIỆNG!”

“Cho dù em có muốn lãng tránh hay cố quên đi thì sự thật vẫn không hề thay đổi, em và tôi đã ngoại tình trước mặt Tom. Cậu ta cao cả được bao nhiêu lần kia chứ, lần trước có thể không để tâm nhưng nếu tôi và em cùng lặp đi lặp lại chuyện đó nhiều lần trước mặt Tom, em nghĩ cậu ta còn có thể chịu đựng được không?”

Vy Vy cảm phần trừng mắt nhìn nụ cười biến chất của Eric, những lần xuất hiện trước đây anh có làm gì vẫn luôn có những chừng mực, nhưng lần này cái Vy Vy nhìn thấy lại hoàn toàn khác: “Eric, anh nói anh yêu tôi mà lại đối xử với tôi như thế hay sao? Đó là cách anh thể hiện tình cảm của mình với tôi hả?”

Bàn tay thô bạo xé toạt lớp váy ngủ mỏng manh trên người cô, mặc cho người bên dưới phản kháng quyết liệt cỡ nào vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của anh, bàn chân bị thương chưa hoàn toàn hồi phục bởi vì sự phản kháng mãnh liệt của mình cũng bắt đầu chảy máu thấm ướt bông băng.

“Anh điên rồi! Mau buông tôi ra!”

“Cho dù tôi có làm chuyện gì thì em cũng muốn tôi chết đi mà, vậy thì hãy nhớ tôi theo cách sâu sắc nhất, có là cảm hận cũng được.”

Eric hung hăng cởi đi quần lót trên người Vy Vy và kéo quần mình xuống, không khúc dạo đầu đâm mạnh côn thật to lớn của mình vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Nỗi đau đón xé toạt cùng nhục nhã đang tàn

phá cơ thể và tinh thần của mình, Vy Vy cắn chặt răng chịu đựng, như một khúc gỗ trôi ra mặc cho Eric vũ nhục.

Bàn tay anh bóp chặt cần cổ mảnh khảnh của cô, thân dưới ra sức luận động, nhìn dáng vẻ yếu ớt nhắm chặt mắt cam chịu của cô quyết không kêu la nửa lời khiến anh càng tức giận, càng muốn hành hạ cô nhiều hơn nữa.

“Em giỏi lắm sao? Tôi xem em có thể chịu được đến bao giờ.”

Những ngón tay run rẩy của cô bầu chặt lên bắp tay đang bóp cổ mình đến rướm máu nhưng vẫn không có dấu hiệu buông tha cho cô, Vy Vy bị giày vò đến không còn cảm giác, cả người đau nhức bị anh điên cuồng tàn phá, cho đến lúc ngất đi vẫn còn cảm nhận được nỗi đau đớn chưa nguôi ngoai.

.
. .
.

Tom mệt mỏi ôm cái đầu đau nhức của mình tỉnh lại, đôi mắt hoang mang nhìn phần giường trống lạnh tanh lốm đốm vài giọt máu đỏ trên nệm giường trắng tinh. Anh hốt hoảng như kẻ điên dáo dác tìm kiếm nhưng không thấy cô ở đâu, cuối cùng chỉ thấy được mẫu giấy dính trên điện thoại với lời nhắn của Eric.

“Tao đã giấu bạn gái của mày ở một nơi mày không thể tìm ra được. Trong điện thoại tao có quà tặng cho mày.”

Tom luống cuống mở điện thoại ra, đôi mắt đỏ lựng tràn ra dòng nước mặn đắng nhìn cơ thể trần trụi của cô với những vết bầm tím khắp người đang ngất lịm trên giường.

“ERIC, MÀY RA ĐÂY CHO TAO!”

.
. .
.

TBC.

Phần 2 từ đầu mình đã nói nó không giống phần 1, với cả nhân vật khác nhau tính cách khác nhau cũng không thể nào giống như phần 1 được. Kỳ vọng của các bạn mình xin ghi nhận, nhưng đứa con này cũng là đứa con yêu thích của mình, có thể các bạn yêu thích phần 1 không thích phần 2 và có thể ngừng đọc nhưng mình vẫn không hối hận với nó. Cảm ơn các bạn vẫn đang tiếp tục dõi theo và ủng hộ phần 2 này ^^

25. Chương 25 - Bé Tắc

Chương 25

Tom huy động toàn bộ lực lượng của mình lục tung thành phố nhưng vẫn không thể tìm ra tung tích Vy Vy, anh tin chắc cô vẫn còn ở đây, chỉ trong một đêm Eric nhất định không thể đưa cô đi xa được. Nhưng rốt cuộc hẳn có thể giấu cô ở đâu được? Nếu là trong ngôi nhà này càng không có khả năng, mọi nơi trong nhà đều được anh kiểm tra đầu tiên.

RẦM

Tức giận đập mạnh tay xuống mặt bàn kính làm cho lớp kính vỡ nát đâm những mảnh thủy tinh sắc nhọn vào tay anh chảy máu đầm đìa nhưng vẫn không thấm thía gì sơ với nỗi sợ hãi cô sẽ gặp nguy hiểm với một kẻ điên loạn tàn độc như Eric. Đôi mắt hiện rõ quang tâm lúc này mới chú ý đến hai bắp tay còn hằn lên vết tích móng tay cào xước, anh đoán trong lúc phản kháng lại anh ta cô đã vùng vẫy chống cự tạo thành.

Những ngón tay chảy máu chảy dài xuống bắp tay đang đưa lên vò rối mái đầu, Tom vô cùng bất an và hoảng loạn không nghĩ ra giải pháp nào tốt nhất: “Người con gái mình yêu thương không những không thể bảo vệ tốt còn khiến cho cô ấy chịu khổ sở, mày muốn làm tao giầy vò đến chết mới chịu phải không?”

“Chuyện gì thế này? Mới hai ngày không gặp mà nhìn cậu thảm như thế.”

Hoàng Phong nhìn đồng lộn xộn dưới đất rồi nhìn lên bộ dạng không thể nào tồi tệ hơn nữa của Tom chật lười, vừa nhận được điện thoại khẩn của Tom anh đã linh tính không lành, Tom còn dạn đi dạn lại không được nói cho Đông Nghi biết, bảo anh lập tức tới nhà mình.

“Làm ơn, giúp tôi ngăn hấn ta lại đi, tôi không thể kiểm soát được hấn ta nữa rồi...”

.
. .
.

Trong căn phòng tối om không có một chút ánh sáng lọt vào, Vy Vy khẽ nhắm mắt ôm cơ thể rã rời không còn sức lực của mình gượng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra cổ chân bị trói lại bằng một sợi dây xích dài.

Vết thương ở chân đau nhức dù đã được băng bó lại nhưng vẫn hành cô sốt cao, Vy Vy khó khăn nhích người ngồi sát đầu giường lấy chai nước uống một ngụm nhỏ.

“Khụ khụ...”

Đôi mắt mờ dần cố nhìn xung quanh căn phòng, có một cái tủ lạnh gần giường, căn phòng này thông với một phòng tắm nhỏ, anh ta định nhốt cô ở đây luôn sao?

“Khụ khụ...”

Vừa mới tỉnh lại cơ thể cô đã không thể trụ được, đầu óc choáng váng chực chờ ngất đi lần nữa, chỉ cử động một chút, cả người, đặc biệt là hạ thân truyền tới cảm giác đau buốt đến run rẩy, Vy Vy ngã ập xuống sàn nhà hôn mê bất tỉnh.

.
. .
.

Hoàng Phong nhướng mày nhìn vẻ mặt căng thẳng của người ngồi đối diện, sau câu chuyện vừa nghe được quả thật anh vẫn chưa thể tiếp thu hết: “Cậu nói nhân cách Eric của cậu đã bắt cóc Vy Vy, cô ấy đang gặp nguy hiểm?”

“Phải, điều bất lợi lớn nhất chính là mọi việc khi anh ta làm tôi không thể nhớ được gì, trong khi mọi thứ của tôi anh ta lại nhớ hết, cho nên kế hoạch của tôi bây giờ chỉ có thể trông cậy vào anh.”

Hoàng phong nhanh chóng nắm bắt vấn đề: “Cậu muốn tôi theo dõi nhất cử nhất động của cậu, khi nào Eric xuất hiện sẽ bám đuôi theo hấn ta tìm ra chỗ giấu Vy Vy.”

“Đúng vậy, với tình trạng của anh ta nhất định khi xuất hiện sẽ tìm gặp cô ấy, tôi tin anh ta cũng rất quan tâm tình hình của Vy Vy, càng để lâu, tình trạng của Vy Vy sẽ càng nguy hiểm.”

“Nhưng như cậu nói hấn ta biết rõ suy nghĩ và hành động của cậu, hấn cũng sẽ đoán được việc này. Tôi nghĩ mục đích của hấn ta không phải là bắt cóc Vy Vy, hấn đang nhắm đến cậu.”

Tom chết sững, lời nói của Hoàng Phong như đánh thức Tom khỏi vòng mụ mị, anh đã luôn lo lắng cho an toàn của cô mà không nghĩ đến mục đích của Eric khi bày ra trò này, nếu như hấn kiên quyết không xuất hiện trong thời gian dài, Vy Vy nhất định sẽ xảy ra chuyện. Lẽ nào...

“Hấn ta muốn tôi thỏa thuận với hấn.”

Hoàng Phong nheo mắt khó hiểu: “Thỏa thuận?”

“Giữa hai nhân cách chỉ có một được tồn tại, hấn ta muốn dùng Vy Vy để buộc tôi phải biến mất.”

Hoàng Phong nhìn Tom lo lắng, với tính cách của anh, để cứu Vy Vy Tom sẵn sàng làm tất cả, nhưng đó không phải là cách làm hay.

“Trước mắt cậu đừng tự quyết định gì hết, hãy đến gặp bác sĩ tâm lý của cậu, biết đâu người ấy có thể giúp cậu nghĩ ra được đoạn ký ức nào tìm ra Vy Vy, còn có vết thương của cậu cũng cần được băng bó.”-Hoàng Phong đánh mắt nhìn xuống bàn tay chảy máu của Tom, một người không bao giờ dùng tới bạo lực để giải quyết vấn đề có thể làm mình bị thương đến như vậy, mức độ nghiêm trọng là rất lớn.

.
. .
.

TBC.

26. Chương 26 - Tôi Tôi Ngày Rồi

Chương 26

“Cậu đi đâu vậy?”-Hoàng Phong đứng chặn trước cửa nhìn Tom cảnh giác hỏi.

“Thư ký vừa gọi cho tôi công ty có việc, anh không tin có thể đi cùng tôi tới công ty.”-Tom mặc áo khoác vest vào cài nút, nét mặt khẩn trương nhìn Hoàng Phong, bên ngoài có đến bốn tên vệ sĩ đứng chờ ngoài xe.

“Cậu có việc cứ đi đi, tôi chỉ đến thăm cậu thôi.”

“Tôi không sao, bây giờ tôi càng phải trụ vững để cứu được Vy Vy, anh yên tâm, có gì tôi sẽ báo cho anh biết ngay.”

Hoàng Phong ra hiệu cho thuộc hạ của mình bám theo chiếc xe Tom vừa chạy đi, trên xe của Tom anh cũng đã cho người cài thiết bị theo dõi, nhưng Tom từng nói với Hoàng Phong, Eric rất giao hoạt và thông minh, có thể làm bất cứ chuyện gì để đạt được mục đích.

“Alo!”-Hoàng phong nhận điện thoại từ thuộc hạ của mình báo cáo: “Xe của chúng tôi đều đồng loạt bị thùng bánh xe không thể theo kịp anh ta.”

“Còn thiết bị theo dõi?”

“Đã dừng lại ở trước trung tâm mua sắm, chúng tôi bị mất dấu anh ấy hoàn toàn rồi.”

“Được rồi, mau trở về đi!”

Hoàng Phong ngồi vào xe chạy đi, lúc này trò chuyện cùng Tom anh đã lén gắn thiết bị theo dõi vào túi áo anh ấy khi vô tình vỗ nhẹ vào người anh. Thiết bị đang phát tín hiệu trong trung tâm mua sắm đi ra thành phố với tốc độ 60Km/h, có khả năng là đi bằng mô tô.

.
. .
.

Mở khóa bước vào căn phòng tối om nhưng vẫn nhìn thấy được mọi thứ bên trong qua ánh sáng le lói từ rèm cửa chiếu vào, Eric phát hiện Vy Vy đang hôn mê nằm gục dưới sàn nhà, anh bước tới bế cô nằm ngay ngắn trên giường, bàn tay chạm vào da thịt nóng hổi bị sốt cao của cô, anh khẽ thở dài đứng dậy định lấy thuốc cho cô.

“Tom...”-bàn tay nắm lấy cánh tay anh kéo lại, trong cơn mê man mơ hồ, đôi mắt lưu ly ảm nước nhìn lên khuôn mặt thân thuộc đã nhầm lẫn.

Eric đưa bàn tay còn lại khẽ lau đi giọt nước mắt trào khỏi khóe mi của cô, nhìn cơ thể yếu ớt không sức sống, khác xa hoàn toàn với hình ảnh khỏe khoắn thường ngày khiến cho anh đau xót khôn nguôi, nhưng anh không nỡ đánh đổ đi chút hy vọng của cô lúc này.

“Ngoan, em nằm nghỉ đi, anh mua cho em một chút cháo ăn rồi uống thuốc.”

Vy Vy lắc nhẹ đầu vẫn nắm chặt tay anh không chịu buông, giống như đứa trẻ vò vãnh được ở bên cạnh người thân, mãi một lúc lâu sau khi cô mệt mỏi thiếp đi lần nữa anh mới có thể rời đi.

Lấy khăn ẩm lau người cho cô, sau đó anh đổ cháo vừa mua được ra tô đỡ Vy Vy ngồi dậy tựa vào lòng mình, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Em ăn chút cháo đi!”

Được anh chăm sóc, Vy Vy vẫn chưa hạ sốt nhưng thần trí đã tỉnh táo hơn đôi chút, đôi mắt lừ đừ mở lên nhìn anh thều thào hỏi: “Anh là Eric?”

Bàn tay đang cầm tô cháo bóp chặt lại, Eric nhìn sự chán ghét hiện trong đôi mắt đen âm u của cô, trầm giọng hỏi: “Nếu là tôi thì em không ăn sao?”

Vy Vy cố dùng chút sức lực của mình tách khỏi người Eric nhưng lại bị anh giữ lại ấn đầu cô tựa vào người mình: “Em xem bộ dạng của em hiện tại còn muốn chống đối với tôi sao?”

“Buông tôi ra!”

Eric đặt tô cháo lên bàn cạnh giường, anh rút trong ống tay ra một con dao nhỏ đặt vào tay cô: “Hận tôi lắm phải không? Tôi cho em cơ hội trả thù đó.”

Vy Vy cười nhạt, bàn tay run run không có ý định cầm con dao anh đưa nhưng đã bị bàn tay anh nắm lấy đâm mạnh vào ngực trái của mình, Vy Vy thản thốt cố ngăn lại nhưng mũi dao vẫn đâm một chút vào ngực anh chảy máu ra thấm ướt mảng áo sơ mi màu xanh nhạt.

Đôi mắt xanh biếc lấp đầy màu đen u ám, Eric nghiêng răng gần từng chữ: “Em rất muốn giết tôi nhưng vì cơ thể này còn chứa cả hân ta nên em không thể ra tay sao?”

“Anh có điên thì điên một mình anh đi, đừng liên lụy người khác... khụ khụ...”-Vy Vy nhăn mặt che miệng ho khan, cơ thể vô lực vẫn bị Eric kéo ngã vào lòng ngực mình.

Anh bỏ con dao lên bàn, thở nhẹ ra nhìn cô: “Em muốn tự ăn hay để tôi dứt?”

Vy Vy chẳng buồn tức giận với anh ta, cô yếu ớt đáp: “Tự tôi ăn được.”

Dù hỏi như vậy nhưng Eric lại cầm tô cháo thổi nhẹ rồi dứt cho cô, Vy Vy mệt mỏi nghe theo anh, bây giờ sức khỏe cô đang suy kiệt có lòng cũng không thể làm gì, ít nhất phải khỏe mạnh lại mới mong trốn thoát khỏi đây.

Tận mắt nhì cô ngoan ngoãn uống thuốc, tâm tình Eric có chút khởi sắc dịu cô nằm xuống giường, từ đầu cô chịu hợp tác như vậy có phải tốt hơn không, anh cũng không muốn làm khó cho cô.

Vy Vy nhìn vết thương trên ngực anh không vui nói, lúc này khi anh chăm sóc cho mình Vy Vy cũng đã nhìn thấy hai bàn tay băng bó của anh, mới không gặp hai ngày anh bị thương rồi, vết thương đó chắc không phải Eric làm, vậy thì là Tom rồi.

“Anh mau băng bó vết thương đi!”

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, không chết được đâu.”-anh vuốt nhẹ mái tóc suông mềm của cô, nhìn thần sắc đã bớt nhợt nhạt anh mới yên tâm một chút: “Vẫn nghỉ em khỏe mạnh lắm chứ, không gặp có hai ngày lại thành ra như vậy.”

“Là nhờ anh ban cho.”-Vy Vy khẽ chau mày đưa tay lên xoa xoa bụng mình, hành động nhỏ nhất của cô đã thu vào đôi mắt tinh ý của anh.

“Em khó chịu chỗ nào sao?”

“Tôi tới ngày rồi, anh mua băng vệ sinh cho tôi đi!”

“Sao cơ?”-Bàn tay đang mơn trớn vuốt tóc cô chợt khựng lại, Eric hơi sốc sau lời nói của Vy Vy.

“Thả tôi ra, tôi tự mua là được.”-Vy Vy nhìn vẻ mặt nghếch ra của Eric cô mệt mỏi nói, nhưng anh không trả lời đã đứng bật dậy rời khỏi.

“Tôi sẽ về ngay!”

.

.

.

TBC.

27. Chương 27 - Trốn Thoát

Chương 27

Eric trở về với một túi lớn màu đen trên tay, anh đặt xuống bên giường chỗ cô đang nằm: “Của em này!”

Vy Vy được Eric đỡ ngồi dậy, nhìn một lọ băng vệ sinh đủ loại khác nhau anh mua về cô khẽ thở dài, anh ta gom hết cả cửa tiệm về đây luôn rồi.

“Chân tôi đi đứng không tiện lại đang bị sốt, anh gắn xích vào chân của tôi có phải quá dư thừa rồi không?”

Anh kéo cao khoe môi thích thú nhìn cô, xem ra thuốc hạ sốt đã có tác dụng, nhìn cô trả treo lại với anh như thế này kìa: “Khi tôi còn ở đây tôi sẽ cởi xích cho em.”

Vy Vy để ý thấy Eric rút từ trong túi ra một chiếc chìa khóa mở dây xích cho cô, sau đó không nói lời nào bế cô vào toilet, anh không quên đem theo túi băng vệ sinh mình vừa mua cho cô: “Khi nào xong gọi cho tôi!”

Cô lạnh lùng ra lệnh: “Đóng cửa lại!”

“Không thích!”-Eric đổi ý xoay người lại đứng nhìn Vy Vy: “Tôi đứng ở đây canh chừng em, em đang còn yếu, biết đâu không cẩn thận ngất đi nữa.”

“Anh biến thái vừa thôi!”

Eric nhún vai lười biếng tựa lưng vào bức tường hướng mắt nhìn cô chăm chú: “Em cứ xem tôi là không khí đi, nhìn sắc mặt em xanh xao như vậy tôi không nỡ bỏ đi!”

Vy Vy bực bội chọn một gói băng mở ra, cả người mệt mỏi cùng với khó chịu làm cô không có tâm trí đâu để tâm đến sự trêu chọc của anh, không nghĩ tới tên Eric kia còn có khía cạnh biến thái như vậy. Khi mọi thứ đã xong xuôi, Eric mới dịch người bước tới bế cô trở về giường nằm nghỉ.

Thuốc khiến cho Vy Vy cảm thấy buồn ngủ, mi mắt nặng trĩu kéo xuống, cô thiếp đi lúc nào không hay biết. Ngồi bên cạnh giường, Eric yêu thương ngắm nhìn Vy Vy ngủ say, chỉ những lúc thế này cô mới ngoan ngoan bên cạnh anh.

“Bởi vì tôi chính là cậu ta nên em ghét tôi cách mấy cũng cũng nhịn, nhưng lý do này càng khiến cho tôi ghét Tom hơn bao giờ hết. Em có bao giờ quan tâm và lo lắng cho tôi như đã từng làm với cậu ta?”

Đôi mắt đỏ lên chớp nhẹ một cái ngăn nỗi xúc động đang dâng trào, Eric kéo cao chăn đắp lên người Vy Vy, sau đó nằm xuống bên cạnh tiếp tục ngắm nhìn cô.

.

.

.

Hoàng Phong nhíu mày nhìn dấu hiệu vị trí di chuyển đến bãi rác, đến nơi anh chỉ nhìn thấy một gã đàn ông cao to với chiếc mô tô đang đậu gần đó ngồi hút thuốc, Hoàng Phong bước nhanh tới kiểm tra, phát hiện thiết bị theo dõi gắn trong túi áo của gã đó.

“Chết tiệt, bị lừa rồi.”

“Tên kia, anh làm cái gì vậy?”-gã tức giận quát Hoàng Phong, tự dưng có người xông tới lục soát người gã, sao lại không bực tức cho được.

Hoàng Phong lấy trong ví ra một sấp tiền nhét vào túi gã: “Cái này là bồi thường.”

.
. .

Đông Nghi nhìn nét mặt cau có không vui của Hoàng Phong khi bước vào nhà, cô đang bế con gái trên tay dứt Tiểu Lam ăn bột nhìn anh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hoàng Phong ngồi bên cạnh vợ và con gái, anh lấy ly nước uống một ngụm thở dài: “Không có gì, công ty có vài chuyện mà đám nhân viên làm chưa tốt thôi.”

“Chỉ vậy thôi sao?”-Cô nghi hoặc không mấy tin tưởng, bình thường khi trở về nhà Hoàng Phong thường gác bỏ công việc sang một bên, phải là chuyện đặc biệt nghiêm trọng mới khiến anh cau có mặt mày đến thế kia.

Hoàng Phong chuyển chủ đề sang con gái, anh nựng yêu bên má bầu bĩnh của con: “Bảo bối nhà chúng ta ham ăn thật!”

“Đừng nựng má con!”-cô đánh khẽ lên tay anh nhắc: “Mà anh có gặp Tom và Vy Vy không? Hôm trước chị ấy có nói sẽ đến thăm Tiểu Lam, mấy ngày nay không thấy đến cũng không liên lạc làm em hơi lo.”

Hoàng Phong cười xoa uống thêm ngụm nước, Tom đã căn dặn anh không được nói cho Đông Nghi biết, anh cũng không muốn khiến cô phải lo lắng: “Chắc họ bận gì đó thôi.”

.
. .

Vy Vy tỉnh lại đã trông thấy anh nằm kế bên mình rất gần, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ, khuôn mặt thân quen của anh khiến cho cô vừa nhớ nhung lại vừa đau lòng. Những chuyện Eric đã làm với cô và Tom làm mối quan hệ của họ không thể nào trở lại như trước kia, cho dù Tom không để tâm nhưng Vy Vy cũng không thể đối diện với anh được nữa, chuyện của họ giống như một mớ bòng bong rối tung rối mù, mỗi khi nghĩ đến chỉ khiến cô đau lòng và thống khổ.

Vy Vy định ngồi dậy đã bị bàn tay anh vòng qua kéo cô ôm vào lòng, đôi mắt chậm chậm mở ra không giống như vừa mới ngủ dậy.

“Em mong người tỉnh lại là Tom lắm sao?”

Vy Vy cười nhạt, cô nằm yên trong lòng Eric: “Bây giờ tôi không muốn gặp ai trong hai người hết.”

Anh đưa tay xoa nhẹ đầu vai cô, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, dù có vẻ nực cười nhưng khát khao bên cạnh cô đã mãnh liệt đến mức anh bất chấp tất cả.

“Hãy bên cạnh của tôi đi, em xem tôi là Tom cũng không sao. Bây giờ em cũng không muốn đối mặt với cậu ta.”

Vy Vy tách khỏi cái ôm của Eric, sự châm biếm hiện rõ trong đôi mắt sắc sảo: “Anh nói ra không ngại miệng tôi nghe cũng cảm thấy thật khó nghe. Cho dù anh có chiếm đoạt tôi bao nhiêu lần, bắt tôi ở đây suốt cả đời anh vẫn không thể nào có được tình cảm của tôi.”

“Tình cảm có thể từ từ bồi đắp cũng được.”

“Tom sẽ không cho anh thời gian để làm điều đó đâu.”-Vy Vy biết rằng lời mình nói ra sẽ chọc giận Eric khiến anh ta phát điên lên có thể gây tổn hại mình nhưng cô không thể không nói, cô không phải là đứa con gái yếu đuối tùy ý để cho người khác áp đặt.

Đáy mắt long sọc hiện lên những đường tơ đỏ li ti, anh kiềm nén bản thân không kích động gây tổn thương đến cô, dù vậy bàn tay đang đặt trên đầu vai Vy Vy đang dùng lực rất lớn bóp chặt lấy khiến cô đau đớn khê chau mày.

BỘP

Vy Vy tìm được bình sứ để gần đó đập mạnh vào đầu Eric, nhân lúc anh choáng váng ngã xuống, Vy Vy vội trèo xuống giường chạy đi ra ngoài. Cú đập vào đầu làm mắt anh hoa đi, phải mất một lúc Eric mới đứng lên được guồng chân đuổi theo Vy Vy.

Đôi chân trần khập khiễng bước trên mặt đường vắng vẻ, Vy Vy nhìn thấy chiếc ô tô đậu gần đó, xung quanh đây không có nhà cửa hay ai qua lại, chắc chắn là xe của Eric, Vy Vy trèo nhanh lên xe mở hộp xe ra tìm cách khởi động xe khi không có chìa khóa.

Đôi mắt thoáng kích động khi nhìn thấy Eric bước khỏi nhà đang tiến về phía mình, Vy Vy sốt ruột cố thử lại lần nữa.

BRÙM BRÙM

Eric vừa nắm được cửa xe nó đã lăn bánh chạy đi, anh mất đà suýt ngã về trước, cũng may còn trụ được, đôi mắt phần nộ nhìn chiếc xe đang nhỏ dần mất hút trên đường.

.
. .

Vy Vy vẫn chưa hết căng thẳng khi đã bỏ lại Eric phía sau, trên trán và lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, Vy Vy cảm thấy mắt mình lại hoa đi, cô giảm tốc độ lại định tấp vào lề, đột nhiên chiếc xe phía sau tông mạnh vào đuôi xe khiến Vy Vy bị lạc tay lái đâm luôn vào dãy phân cách, cũng may tốc độ của cô không cao nên cả người chỉ bị xây xát nhẹ.

Chiếc xe phía sau nhìn thấy xe Vy Vy bị tai nạn vội mở cửa ra xem, Khúc Tử Kỳ loạng choạng bước ra với khuôn mặt ngà ngà say, cô đoán mình đã gây ra tai nạn rồi.

“Cô gì ơi, cô có sao không?”

Đôi mắt hơi mở to lên khi trông thấy khuôn mặt người quen đang ngất đi bên trong xe, Khúc Tử Kỳ hốt hoảng vội mở cửa xe ra lay gọi: “Vy Vy, là chị sao?”

.
. .

TBC.

28. Chương 28 - An Toàn Rồi

Chương 28

Eric nhìn thấy chiếc xe của mình đậu trên đường có dấu tích bị đâm xe, anh hốt hải chạy tới nhưng không thấy người đâu, đầu óc đau nhức như búa bổ, Eric lấy vội điện thoại ra ghi âm lại lời nhắn: “Tom, nghe cho rõ đây, Vy Vy bị tai nạn không biết đang ở đâu, mau tìm cô ấy nhanh đi!”

Vừa nhắn nút lưu xong đoạn ghi âm, Eric gục xuống mặt đường ngất đi.

.
. .
Khúc Tử Kỳ nhìn Vy Vy nằm ngủ trên giường, lúc này bác sĩ riêng của cô đã đến kiểm tra cho cô ấy, Vy Vy đang bị sốt, cộng với chấn thương nhẹ do va chạm đã ngắt đi, tình trạng không có gì nghiêm trọng.

Chống tay lên cảm ngấm nhìn cô gái trên giường, Khúc Tử Kỳ thì thầm: “Sao đến ngủ cũng đẹp đến thế?”

Cảm thấy ngấm không vẫn chưa đủ, Khúc Tử Kỳ rời khỏi ghế lên giường ngồi xuống, những ngón tay đưa ra chạm vào đôi môi mềm mại quét nhẹ một đường lên viền môi dưới, Khúc Tử Kỳ cắn nhẹ môi mình cúi đầu xuống hôn lên đôi môi gợi cảm ấy, chợt người bên dưới mở mắt ra làm cô giật mình khựng lại giữ nguyên tư thế nhay cảm sắp chạm vào môi Vy Vy.

“Em định làm gì vậy?”

“Chị tỉnh dậy sớm thế?”-đáp lại câu hỏi của người nằm dưới là câu trả lời rất tỉnh của Khúc Tử Kỳ, cô không có dấu hiệu tách khỏi tư thế này cho đến khi Vy Vy đưa tay lên đẩy trán cô ra xa.

Vy Vy gương ngồi dậy, đôi mắt nhìn xung quanh căn phòng xa lạ được bày trí sắc sỡ, trên giường còn có cả thú nhồi bông to, nếu không lầm đây là phòng của cô gái này.

“Sao tôi lại ở đây?”

Khúc Tử Kỳ lè lưỡi kể tội: “Là em uống rượu say không cẩn thận đụng trúng xe của chị, may mà chị không sao, nhưng trên người chị ...”-Khúc Tử Kỳ càng về sau lời nói càng nhỏ dần, lúc bác sĩ kiểm tra phát hiện cơ thể Vy Vy có rất nhiều vết bầm tím không phải do đụng xe tạo thành, nó giống như bị tra tấn hơn. Vết thương ở chân Vy Vy cũng đã được băng bó lại cẩn thận.

“Chị cứ nằm lại đây tịnh dưỡng đi, lỗi là do em gây ra, em sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, cả tấm thân này nếu chị muốn em cũng sẵn sàng cho chị.”-Khúc Tử Kỳ phấn khích khi nói ra lời đề nghị trả ơn, hai tay vòng qua ôm lấy cánh tay Vy Vy nhưng đã bị cô phũ phàng gạt ra.

Nghĩ đi nghĩ lại thời gian này cô cũng muốn tránh mặt Tom, nếu ở nhà của Đông Nghi mãi cũng không tốt, chỉ có thể ở tạm nơi này một thời gian, khi nào sức khỏe bình phục hoàn toàn sẽ tính tiếp vậy.

“Được, tạm thời làm phiền em.”

“Không thành vấn đề!”

.
. .
.

Tom sốt ruột hỏi Quách Khang tình hình, tay chỉ qua loa lấy khăn chạm lên vết thương trên đầu của mình: “Có tin tức gì của vụ tai nạn hay chưa?”

“Cậu chủ, đoạn đường xảy ra tai nạn không có camera giao thông nên không thể xác định được chiếc xe gây ra tai nạn là do ai làm.”

“Còn người?”

“Tôi cũng đã cho người kiểm tra các bệnh viện xung quanh đây và trong thành phố, không có bệnh nhân nào tên Vy Vy nhập viện hết.”

Khuôn mặt Tom suy sụp lại theo lời nói của Quách Khang, anh bực bội đá mạnh vào chân bàn, chẳng có chuyện gì thuận lợi hết.

“Cậu chủ đừng quá lo lắng, chiếc xe cô chủ lái tuy bị va chạm nhưng không nghiêm trọng, tôi đoán cô ấy không có chuyện gì đâu.”

“Cậu thì biết cái gì, Vy Vy vẫn đang bị thương, giờ còn không nhìn thấy người làm sao tôi có thể yên tâm cho được?”-Tom nổi cơn thịnh nộ quát to lên, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Thư ký của anh cúi đầu chào Tom, sau đó ra ngoài khép cửa lại.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn trơ trọi một mình anh ngồi thẩn thờ, ngẫm lại tất cả những chuyện đã qua, anh luôn hứa sẽ đem đến cho cô những thứ tốt đẹp nhất, nhìn lại bản thân ngoài tổn thương và hành hạ Vy Vy, Tom có cái gì gọi là thứ tốt đẹp chứ?

“Nếu em có thể quay lại, anh cũng không có can đảm để đối mặt với em Vy Vy...”

.
. .
.

“Vy Vy, đi chơi với em đi, đừng ở mãi trong phòng nữa, sẽ ngột ngạt lắm!”-Khúc Tử Kỳ vò vĩnh lay lay cánh tay Vy Vy khi cô chỉ ngồi mãi trong phòng không đi đâu, đã hơn ba ngày kể từ lúc cô đưa Vy Vy đến đây, ngoài rời khỏi phòng đi ăn ra, Vy Vy cứ ở suốt trong căn phòng này thôi.

“Đừng phiền nữa, tôi muốn ngủ.”

Khúc Tử Kỳ nằm theo Vy Vy xuống giường ôm chầm lấy cô, không chịu bỏ cuộc cứ thì thầm bên tai Vy Vy suốt: “Người đẹp đừng ngủ nữa, em dẫn chị đi chơi, chị còn nằm nữa sẽ bám rễ luôn trên giường đó.”

Vy Vy nắm lấy cổ tay Khúc Tử Kỳ ngăn bàn tay hư hỏng đang sờ soạng lung tung trên người mình, khuôn mặt âm lãnh nhìn vẻ háo hức của đứa trẻ to xác nài nỉ cô đi chơi: “Đi đâu?”

“Một nơi rất thú vị!”

Nhìn thấy ánh mắt lung lay của Vy Vy, Khúc Tử Kỳ tranh thủ ngồi dậy kéo cô ấy rời khỏi giường: “Mau thay một bộ đồ thật đẹp đi, nhanh lên nào!”

.
. .
.

Bước vào hộp đêm sầm uất với ánh đèn đủ màu sắc, Khúc Tử Kỳ vui vẻ kéo Vy Vy vào phòng VIP đã được bạn cô đặt sẵn, bên trong có một nhóm năm người đã ngồi đó từ trước.

“Chào mọi người Tử Kỳ tôi đến rồi đây!”

Helen bạn của Khúc Tử Kỳ nhìn cô gái đi vào chung với bạn mình đánh giá: “Bồ mới của cậu à, nhìn chất đó!”

Vy Vy gạt nhẹ bàn tay Tử Kỳ ra khỏi cánh tay mình đi đến chọn một chỗ để ngồi, Khúc Tử Kỳ lon ton đi theo ngồi cạnh cô, đưa cho Vy Vy một ly bia: “Chị uống được không?”

Vy Vy nhận lấy đặt xuống bàn, trầm giọng nói: “Em cứ tự nhiên đi, đừng để ý tới tôi.”

.
. .
.

TBC.

29. Chương 29 - Khổ Nhục Kế

Chương 29

Khúc Tử Kỳ đưa cho Vy Vy chùm nho, sau đó đứng dậy cởi áo khoác ra chọn bài bài hát sôi động: “Hôm nay quẩy nhiệt tình, không say không về!”

Vy Vy ngồi một góc nhìn đám người vui chơi ca hát trước mặt, bản thân chỉ ngồi đó ăn hạt dẻ, lâu lâu uống một ngụm bia.

“Tôi là Bách Xuyên, em tên là gì?”-một người đàn ông cầm ly bia ngồi cạnh Vy Vy mở lời bắt chuyện, hẳn ta quan sát Vy Vy được một lúc rồi mới lăm le đến.

“Vy Vy!”

“Đây là số điện thoại của tôi, bất cứ lúc nào muốn em cũng có thể gọi.”

Vy Vy phải nhẹ tay vừa mới bốc hạt dẻ nhưng không có ý định nhận lấy tấm danh thiếp Bách Xuyên đưa cho: “Không cần đâu.”

Khúc Tử Kỳ vừa hát xong đi về chỗ đã nhìn thấy cảnh chướng mắt, cô chen giữa Bách Xuyên và Vy Vy ngồi xuống đẩy hẳn ra xa: “Chị ấy là của tôi, anh biết điều một chút đi!”

“Em không có bản lĩnh چرا được cô ấy đâu, đừng mạnh miệng như vậy.”

Helen lên tiếng khuyên ngăn, cô đưa ly bia lên: “Hai người đừng tranh nữa, hôm nay vui là chính, nâng ly lên nào!”

Mọi người phấn khích nâng ly lắc lư theo tiếng nhạc sôi động, Vy Vy bị Khúc Tử Kỳ kéo lên chung vui cùng đám bạn của cô ấy, ánh mắt canh chừng không cho Bách Xuyên có cơ hội liếc mắt đưa tình với Vy Vy.

“Chị đừng quan tâm bọn họ, cứ thư giãn thoải mái đi!”

Vy Vy uống một ít bia, cô lấy cốc ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút rồi khỏi chốn ồn ào này. Chỉ có mỗi mình Khúc Tử Kỳ cảm thấy thú vị, cô ghét nhất là đến những chỗ đông người tạp nham như vậy.

Từ toilet trở ra, Vy Vy vô tình bắt gặp Tom say khướt đang tựa người vào bức tường phía trước, nhìn bộ dạng của anh lúc này làm cô không khỏi đau lòng, anh là đang khổ sở và tự hành hạ chính mình vì cô, còn cô lại đang muốn lãng tránh anh.

“Vy Vy, là em sao?”-Hoàng Phong nhìn thấy người quen kêu lên, anh vốn định đi xem tình hình của Tom, sợ rằng cậu ta uống say quá không về nổi, không ngờ có thể nhìn thấy được cô.

“Em không sao chứ?”-Hoàng Phong cũng biết qua chuyện của Vy Vy, nhìn cô bây giờ có vẻ đã khá hơn so với sự lo lắng của mọi người.

Vy Vy gật nhẹ đầu, mắt vẫn dõi theo thân ảnh đang loạng choạng gục xuống sàn nhà phía trước: “Chuyển lời dùm tôi tới Tom tôi không sao, hiện tại tôi chưa thể gặp mặt anh ấy.”

“Tôi biết rồi, có chuyện gì cần giúp đỡ cứ liên lạc với tôi.”

Vy Vy khẽ cười nhìn sang Hoàng Phong: “Cảm ơn anh!”

Vy Vy trở lại phòng, không khí vẫn rất ồn ào chưa có dấu hiệu hạ nhiệt, Helen nhìn thấy cô liền vui vẻ cầm ly bia tới: “Vy Vy, cô đi lâu quá, phải phạt bia!”

Mọi người đồng tình vỗ tay hòa theo: “Phải đó, uống phạt đi!”

Vy Vy bị mọi người gài thế cũng đành cầm lấy ly bia định đưa lên uống nhưng đã bị Khúc Tử Kỳ tranh lấy uống cạn: “Cô ấy là bạn của tôi, có phạt thì phạt tôi này.”

Khúc Tử Kỳ nắm lấy tay kéo Vy Vy rời khỏi: “Hôm nay chơi đủ rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Vy Vy nhìn Khúc Tử Kỳ đã ngà ngà say, cô lên tiếng nói: “Để tôi lái cho!”

Ngồi trên xe được Vy Vy chở về, Khúc Tử Kỳ cảm giác cơ thể của mình nóng ran vô cùng bức bối, cô khó chịu mở bung cúc áo đầu tức giận lầm bầm: “Chết tiệt, đứa nào dám bỏ thuốc vào bia chứ?”

Vy Vy cũng nhìn ra sự khác lạ từ lúc dìu Khúc Tử Kỳ lên xe, nhìn lại bộ dạng của cô ấy lúc này cô càng khẳng định hơn suy đoán của mình, là ly bia Khúc Tử Kỳ đã uống thay cô. Đám nhóc này cũng hư hỏng quá rồi.

Vy Vy lái nhanh xe trở về, tay cố gắng không chế ngăn bàn tay đang kích động muốn sờ soạng lên người mình của người ngồi bên cạnh.

“Nhóc con ngồi yên đi!”

Một chút khó khăn khi dìu Khúc Tử Kỳ trở về phòng, Vy Vy quăng luôn cô ấy xuống giường, nhìn Khúc Tử Kỳ lăn lộn vật vã trên nệm, cô lạnh lùng hỏi: “Lúc này em biết trong bia bỏ thuốc rồi phải không?”

“Em biết em còn uống sao... giúp em với, khó chịu quá đi...”-Khúc Tử Kỳ kêu khổ trên giường, khuôn mặt đỏ bừng lên bứt rứt với tay ra cầu cứu Vy Vy.

Khoanh hai tay trước ngực thở hắt ra nhìn cô gái đang quằn quại trên giường, xem ra là khó chịu thật. Vy Vy xoắn cao tay áo bước tới xốc người Khúc Tử Kỳ dậy, định kéo đi nhưng bất ngờ bị cô nàng ôm chặt, bởi vì dáng người nhỏ nhắn nên Khúc Tử Kỳ chỉ đứng tới tai Vy Vy, cô ấy bức bối làm càn kiễng chân hôn lên môi Vy Vy nhưng đã bị cô ấy lấy tay bịt miệng Khúc Tử Kỳ lại ngăn chặn kịp thời, Vy Vy dùng sức nhiều hơn lời cô gái đang say thuốc vào nhà tắm ném vào bồn xả nước lạnh vào người cô ấy.

Khúc Tử Kỳ la lên oai oái, vừa mới định nhảy khỏi bồn đã bị Vy Vy ấn ngồi trở lại.

“Ồ yên đó đi!”

Vật lộn trong bồn tắm một hồi cuối cùng Khúc Tử Kỳ cũng dần tỉnh táo lại, đôi mắt dờ dẩn nhìn lên Vy Vy, cô ấy đang vắt vẻo sen lên giá, sau đó bỏ ra ngoài: “Tỉnh rồi thì tự thay đồ đi, mệt chết được!”

Khúc Tử Kỳ đưa tay vuốt số nước còn đọng lại trên mặt, cô nói với theo nhưng không hề nhận được sự quan tâm từ Vy Vy: “Chị giúp em thay đồ nốt luôn đi!”

“Hắt xì!”

Khúc Tử Kỳ khuôn mặt hầm hầm gọi cho Helen trách đứa bạn của mình, kế hoạch không những không thành công còn khiến cô bị cảm lạnh: “Cái ý kiến quái quỷ nhà cậu thật ngu ngốc, hại tớ chịu khổ rồi.”

“Ý kiến không tồi, là tại vì khổ nhục kế không có tác dụng với cô ấy thôi, mà cậu thích chị ta thật sao? Tổn nhiều công sức như vậy?”

Khúc Tử Kỳ lấy thêm khăn giấy lau cái mũi đang chảy nước tèm lem của mình: “Là có hứng thú thôi, một bông hoa hồng gai thật sắc bén.”

Khóe môi cong lên nụ cười kích thích chưa được bao lâu đã bị cảm giác ngứa mũi làm dập tắt đi.

“Hắt xì!!!!”

.
. .
.

TBC.

30. Chương 30 - Phí Rời Khỏi

Chương 30

Tom ngỡ ngàng sau khi nghe Hoàng Phong bảo rằng đã gặp Vy Vy, cô ấy còn trông thấy bộ dạng thảm hại của anh.

“Vy Vy không sao, cô ấy nhờ tôi nói với cậu đừng lo lắng quá, một thời gian nữa Vy Vy sẽ trở về.”

Tom thử người ra bắt động, phải rồi, sau những chuyện anh đã làm với cô sao cô có thể ở bên cạnh anh được nữa.

“Không sao là tốt rồi.”

Hoàng Phong nhìn Tom sầu sảo ngồi đó, anh biết tâm trạng của Tom hiện tại không tốt, nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải là cách: “Cậu tính đau khổ bao lâu nữa, người cũng đã không sao rồi.”

Đôi mắt vô hồn ngẩng lên nhìn người đối diện mình, chỉ trong chốc lát đã lấy lại thần thái tiêu soái, trên khuôn mặt điển trai còn điểm thêm nét chững chạc sau những ngày tháng bị lụy đã trải qua: “Không thể vô dụng mãi nữa, đến lúc phải đứng lên rồi.”

Hoàng Phong khẽ cười nhìn người anh em của mình đã quay trở lại, đây mới là Tom mà anh từng quen biết.

.

.

.

Khúc Tử Kỳ mệt mỏi đi sang phòng Vy Vy, vừa đúng lúc người trong phòng mở cửa bước ra ngoài, cô có chút lo lắng hỏi: “Chị định đi đâu sao?”

“Tôi ở đây cũng lâu rồi, đã đến lúc phải đi thôi!”

Khúc Tử Kỳ hốt hoảng ôm chặt Vy Vy không buông, miệng kêu thán thảm thiết: “Em không cho chị đi đâu, chị mới ở đây có vài ngày, thương tật vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đừng đi mà.”

Vy Vy cố gạt tay Khúc Tử Kỳ đang bám chặt lấy người cô như nam châm, sớm biết như vậy cô đã đi sớm hơn một chút rồi để tránh phiền phức.

“Khúc tiểu thư đừng quấy nữa, tôi thật sự đã không sao rồi.”

Tử Kỳ ngẩng đầu lên trừng đôi mắt cún con đáng thương nhìn Vy Vy: “Nhưng em có sao, chị nhìn xem mũi của em đỏ hết cả rồi, em đang bị cảm, chị đừng đi trong lúc này mà.”

Vy Vy thở nhẹ ra, ánh mắt chán nản nhìn đứa trẻ nhỏ đang không nhéo với mình, cô ấy nghĩ cô dễ mềm lòng lắm sao?

“Bị cảm không chết được đâu, tránh đường!”

Khúc Tử Kỳ chơi với bị Vy Vy dùng sức đẩy ra, cô ấy cũng tuyệt tình quá đi, nói đi là bỏ đi thật sao?

“Vy Vy, chị định trở về với người đàn ông tồi tệ đó sao?”

Bước chân cô khựng lại, Khúc Tử Kỳ sớm đã điều tra về cô, người con gái này đúng như Đông Nghi từng nói, không hề đơn giản như vẻ ngoài trẻ con ham chơi không hiểu chuyện.

Khúc Tử Kỳ bước vòng ra đứng trước mặt Vy Vy, nhìn sắc mặt lạnh lùng của cô ấy, cô vội giải thích: “Lúc chị bất tỉnh nhìn thấy thương tích trên người chị em đã lo lắng nên có điều tra qua một chút, em không có ý gì đâu.”

“Thứ em biết chắc chắn không phải tất cả, khi tôi còn nói chuyện nhẹ nhàng hãy tránh đường!”

Khúc Tử Kỳ quyết không bỏ cuộc dang hai tay ra chắn ngăn cản: “Chị muốn đi thì bước qua xác của em đi, hần ta không phải người tốt, khiến chị tổn thương như vậy, đừng trở về bên cạnh hần nữa.”

“Chuyện của tôi liên quan gì đến em, em đừng xe vào tôi, tôi ở lại đây vài ngày xem như chúng ta không còn nợ nần gì, chuyện hôm qua tôi không muốn truy cứu, nơi này quả thật tôi không thể ở nữa.”

“Chị tôi đã nói như vậy rồi em cũng không nên ngăn cản nữa.”-Đông Nghi bước vào nhà lên tiếng thu hút sự chú ý của hai người.

Vy Vy có chút ngạc nhiên, cô chỉ nhờ Hoàng Phong chuẩn bị cho mình một chiếc xe, không nghĩ tới Đông Nghi lại có mặt ở đây, từ lúc làm chồng em gái cô thật sự chẳng thể nhờ cậy được anh nữa rồi.

Khúc Tử Kỳ nhìn “cứu binh” xuất hiện giậm chân hờn dỗi, hóa ra cô ấy để bụng chuyện tối qua nên mới muốn rời khỏi đây.

“Trương Vy Vy, chị cứ như vậy mà đi sao?”

Vy Vy đi đến đứng cạnh Đông Nghi, lạnh nhạt đáp: “Lời cần nói đã nói xong hết, tạm biệt!”

Khúc Tử Kỳ không cam nhìn Vy Vy và Đông Nghi rời khỏi, cô chạy tới nắm lấy cánh tay Vy Vy xoay người cô ấy lại kiễng chân lên nhắm đến đôi môi đỏ mọng hôn ngấu nghiến. Vy Vy quá đỗi bất ngờ bị một cô gái cường hân, đến khi ý thức được vội đẩy mạnh ra nhưng Khúc Tử Kỳ quyết sống chết câu chặt lấy cổ cô không rời, không những thế còn cố tình cắn mạnh lên môi cô tứa máu.

“A...”

Đông Nghi nhìn cảnh tượng trước mắt từ bất ngờ chuyển sang thích thú, Vy Vy cũng có ngày hôm nay, bị một tiểu yêu tinh bám lấy không buông.

“Thật là, em làm cái trò gì vậy?”-Vy Vy dùng sức mạnh hơn đẩy Khúc Tử Kỳ ra, tay chạm lên khoe môi rướm máu của mình khó chịu nói.

Khúc Tử Kỳ liếm nhẹ viền môi còn vương chút máu tươi của Vy Vy trên môi mình tỉnh bơ trả lời, nếu Vy Vy đã cương quyết bỏ đi ít nhất cô cũng phải tranh thủ một chút, bản tính Khúc Tử Kỳ trước nay không muốn thua thiệt điều gì, bỏ ra công sức nhiều như vậy phải nhận chút hậu lễ: “Coi như là phí rồi khỏi đây đi!”

Vy Vy tức giận lườm Đông Nghi đang nhìn cô với vẻ trêu đùa, sau đó sải chân bỏ đi trước ra ngoài, Đông Nghi theo sau Vy Vy cũng rời khỏi.

Ngồi trên xe trở về, Đông Nghi nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Vy Vy buột miệng lên tiếng:Cũng đâu phải lần đầu tiên chị hôn con gái, có gì phải bực.”

“Em tốt nhất nên im lặng đi!”

“Chị vẫn chưa cảm ơn em một tiếng, nếu em không xuất hiện, với tính cách của Khúc Tử Kỳ đó nhất định sẽ bám lấy chị không nhả ra.”

“Đừng nhắc tới con bé đó nữa, nếu không nghĩ tình cô ta cứu chị thì chị đã không bỏ qua chuyện này đâu.”

“Trước mắt đến nhà em ở đi, em sẽ yên tâm hơn.”

Vy Vy im lặng không nói thêm lời nào, tạm thời lại phải làm phiền nhà họ Hoàng một thời gian, thời gian qua mọi thứ đã xáo trộn nhiều, phải cân bằng lại thôi.

“Nhưng làm sao em biết được chị ở đây?”

“Hôm qua lúc chị và Phong nói chuyện vô tình em đã nghe thấy, truy hỏi một chút anh ấy cũng chịu kể lại cho em biết, không ngờ chuyện lớn như vậy mà ai cũng muốn giấu em hết.”-Đông Nghi tỏ ra không vui khi nghĩ đến việc tất cả đều lén lút làm sau lưng mình, nhìn Vy Vy giả lả ngó sang nơi khác cô mới cho qua không nhắc tới nữa.

.
. .
.

TBC.

31. Chương 31 - Lễ Kỷ Niệm Ngày Cưới

Chương 31

Vy Vy và Đông Nghi bước vào nhà đều kinh ngạc nhìn nhau khi cả phòng khách đều ngập tràn bóng bay màu hồng, Đông Nghi chớp nhẹ mắt cố nhớ xem hôm nay là ngày gì, không phải sinh nhật cô chẳng lẽ là....

Hoàng Phong mỉm cười đem ổ bánh kem ra, đôi mắt vui vẻ đầy ý cười chợt tối sầm lại khi nhìn thấy Vy Vy: “Sao em lại ở đây? Em không đọc tin nhắn tôi gửi qua cho em à?”

Vy Vy nhún vai, mắt lướt nhanh dòng chữ “lễ kỷ niệm ngày cưới” của hai người: “Điện thoại tôi hết pin rồi, coi như tôi là người vô hình đi, tôi lên phòng.”

Lúc bước ngang qua người anh, Vy Vy để lại một câu: “Không ngờ anh lại sến như vậy!”

Hoàng Phong bỏ ngoài tai lời châm chọc của Vy Vy, nở nụ cười khác bước tới đứng trước mặt Đông Nghi, anh nhìn cô nói: “Hôm nay là một ngày đặc biệt, hãy tạm gác lại mọi thứ sang một bên, chúng ta vui vẻ bên cạnh của nhau có được không?”

Đông Nghi nhìn ổ bánh kem to rồi nhìn lên anh neho mắt suy đoán: “Là anh tự tay làm sao?”

“Vì em bỏ chút công sức thôi mà.”-anh đặt bánh kem xuống bàn, đưa tay trái ra trước mặt cô, chỉ lật một cái, trên tay anh xuất hiện một cành hoa hồng đỏ, Hoàng Phong lãng mạn nói: “Em là người chiếm vị trí quan trọng nhất trong trái tim anh, cái này tặng em!”

Đông Nghi thích thú nhìn lên chồng của mình, hôm nay còn học cả ảo thuật nữa cơ, cũng chịu đầu tư lắm. Cô nhận lấy cành hoa hồng theo anh ngồi xuống ghế: “Anh đúng là sến thật, toàn khiến em phải bất ngờ.”

Đôi mắt phượng hẹp dài nhìn cô lôi cuốn, Hoàng Phong mở bật lửa đốt cây nến trên bánh kem, khẽ khàng thốt: “Anh chỉ bỏ công sức vì em và con chúng ta thôi, chỉ cần liên quan đến em chuyện gì anh cũng có thể làm. Em thổi nến đi!”

.

Đông Nghi bị Hoàng Phong chọc cho mỉm cười, cô đánh yêu lên má anh, thân mật khoác tay lên cánh tay chồng rướn người tới thổi nến. Hoàng Phong nhanh tay cầm lấy cuống trái cherry dứt cho cô ăn, nhưng khi Đông Nghi há miệng ra cắn lấy anh đã áp môi mình tới cùng cô ăn nó.

“Ăn cùng em quả là ngon hơn tự ăn một mình.”-anh gật gù nuốt xuống, nhìn ánh mắt sắc lém của cô đang lườm mình, Hoàng Phong lấy dao cắt một ít bánh cho ra đĩa đưa cô: “Em ăn thử đi!”

Trên bàn cũng được anh chuẩn bị sẵn rượu trắng và ly, Hoàng Phong khui ra rót vào ly cho cả hai, thoải mái tựa lưng vào ghế nhìn cô ăn bánh kem.

Đông Nghi xắn một miếng đưa lên, đôi mắt cuốn hút nhìn anh tà mị nói: “Hôm nay anh bỏ công sức nhiều như vậy cũng phải thưởng cho anh một chút.”

Yết hầu anh lặn nhẹ nuốt xuống, đôi mắt hơi mở to lên với hình ảnh sexy trước mặt, rất hiếm khi vợ của anh lại chủ động thể hiện tình cảm táo bạo như vậy, nhưng mỗi lần làm điều khiến cho anh vô cùng kích thích.

Đông Nghi đưa miếng bánh kem lên miệng mút lấy, cố tình hay vô ý để kem dính trên viền môi mình, chiếc lưỡi ma mị đưa ra liếm một đường, nhìn cô bây giờ rất giống những cô nàng hồ ly quyến rũ đàn ông mọi người vẫn thường nói tới.

Chưa dừng lại ở đó, Đông Nghi xắn một miếng bánh lớn hơn cho lên miệng chỉ hờ hững cắn nhẹ, ánh mắt đưa tình ý muốn anh ăn cùng với mình. Hoàng Phong không dễ gì bỏ lỡ cơ hội, đôi môi mỏng há ra cắn hết phần bánh to, cố tình cắn luôn đôi môi anh đào mút lấy, để vị ngọt béo của bánh kem trôi theo đôi môi mềm mại quyến cùng hương vị cherry còn vương trên đầu lưỡi, cảm giác này quả thật rất hấp dẫn, làm cho anh phát nghiện càng tham lam muốn nhiều hơn nữa.

Đông Nghi là người bắt đầu mọi chuyện nhưng người đang dẫn dắt lại là người chồng của mình, anh gấp gáp đẩy cô ngã xuống ghế dài, dùng tay trực tiếp bóc miếng kem còn sót lại trên đĩa dứt vào miệng cô tiếp

tục màn ăn nóng bỏng và tình cảm vừa rồi. Cô bị anh hôn đến choáng váng, vị bánh béo ngậy trong khoang miệng chưa kịp nuốt xuống đã bị chiếc lưỡi của anh lũng sục càn quét, Đông Nghi có chút khó nuốt nghiêng đầu tách ra: “Không ăn nổi, béo quá...”

Hoàng Phong nhìn khuôn miệng đỏ hồng của vợ hơi mím lại, lửa tình trong lòng lại được dịp nhóm lên âm ỉ, anh đưa những ngón tay dính kem của mình đặt lên môi cô dụ dỗ: “Ngoan, mút hết nhiều đây thôi, còn lại anh sẽ ăn giúp em.”-lời nói đầy ẩn ý của Hoàng Phong cùng đôi mắt gian tà của anh làm cho cô vừa tò mò lại vừa cảnh giác, thế nhưng Đông Nghi vẫn ngoan ngoan vâng theo lời Hoàng Phong mở miệng ra mút lấy những ngón tay của anh.

“Rất tốt!”

Anh hài lòng nhìn bàn tay được cô liếm sạch bánh kem có chút bóng loáng, sau đó nhắc bổng vợ lên, không quên nói: “Em cầm bánh kem theo, hôm nay anh sẽ ăn em và bánh sạch luôn.”

Đông Nghi được Hoàng Phong bế vào phòng với cái bánh kem trên tay, Hoàng Phong không quên khóa cửa lại cẩn thận khi hôm nay nhà của họ có một người khách rất hay phá đám, khéo môi nở nụ cười nguy hiểm nhìn lại cô vợ nhỏ trên tay.

“Hôm nay em chết chắc rồi, vợ yêu!”

.
. .
.

TBC.

Mấy chap nay buồn quá, đổi gió cho bớt buồn, nhớ ủng hộ mình nữa nha

32. Chương 32 - Ăn Bánh Kem Trên Người Em (18+)

Chương 32

Nhẹ nhàng cởi đi áo phông trên người Đông Nghi cùng chân váy mềm mại, đồ lót trên người cô cũng lần lượt bị Hoàng Phong ném đi, cơ thể quyến rũ mê người lập tức hiện ra trước mắt anh.

Hoàng Phong không vội vã lao tới, ánh mắt thâm thúy khó dò ngấm nhìn cơ thể nữ thần thêm một lúc nữa, làn da mịn màng trắng như ngọc, đôi ngực căng tròn với nhũ hoa hồng nhạt sinh động đặc biệt mê người run nhẹ lên như mời gọi anh nếm thử, đôi chân dài thẳng tắp không tì vết e thẹn khép lại càng khiến cho người ta có cảm giác mê đắm khó cưỡng, kích thích từng tế bào trong người Hoàng Phong rung động trước cảnh xuân trước mặt.

Đông Nghi khép hờ mắt lại đón nhận nụ hôn ngọt ngào còn vương theo chút hương vị béo ngọt của bánh kem từ bạc môi mỏng của anh, đầu lưỡi rụt rè nhanh chóng bị dẫn dụ quẩn lấy đầu lưỡi anh hòa quyện cùng nụ hôn nồng cháy.

Tách khỏi nụ hôn dài bất tận, khéo môi mỏng cong lên một đường tà mị hướng tầm mắt đến ổ bánh kem để trên bàn, Hoàng Phong dùng tay lấy đi phần kem thoa lên những nơi nhạy cảm trên cơ thể vợ trước ánh mắt có chút kinh ngạc của cô. Đầu tiên là hai bầu ngực Đông Nghi, tiếp đến là bụng phẳng lý thon gọn, nhưng đến khi tay anh định cho kem vào vùng tam giác nữ tính đã bị bàn tay cô ngăn lại, khẽ khàng thốt: “Đủ rồi!”

Hoàng Phong lắc nhẹ đầu hôn nhẹ lên cằm cổ mảnh khảnh dụ dỗ, bàn tay tiếp tục cho kem vào nơi nữ tính quyến rũ, cơ thể mẫn cảm của cô liền run nhẹ lên một cái, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn về thân nhiên của anh, cô quá hiểu con người này mà, luôn bất chấp tất cả để đạt được mục đích của mình.

“Xấu xa!”

Nhìn cơ thể thấp thoáng bị bao phủ bởi lớp kem trắng xóa, ánh mắt của anh càng lúc càng trở nên kích động, khát vọng cực đại muốn lao tới ăn bằng sạch cơ thể xinh đẹp này.

Như một mãnh thú đói khát lao tới con mồi vô lấy, bỏ lại sự nhần nhện từ tốn ban đầu, Hoàng Phong gấp gáp há miệng ra bao trọn bầu ngực dính đầy kem tươi ra sức mút mát, hết bên này rồi đến bên kia, dùng miệng của mình quyết ăn bằng hết số kem trên da thịt cô. Đông Nghi bị động tác của anh làm cho choáng váng, hô hấp không thông bật ra những tiếng rên khê, những ngón tay lòn vào da đầu anh khê bầu chặt.

“Ừm...chờ đã...”-nụ hôn nóng bỏng của anh lần xuống vùng bụng với lớp bánh kem chờ sẵn khiến cho cơ thể cô phản ứng mãnh liệt hơn, Đông Nghi vốn rất sợ nhột, anh còn ăn như vậy trên bụng cô nghĩ thôi đã thấy nổi hết da gà rồi, lại còn...

“Ừm...đừng mà...ăn chỗ khác đi...”-Đông Nghi hơi cong người cố đẩy đầu anh tránh khỏi bụng của mình nhưng chiếc lưỡi ma mãnh cứ cố tình vờn đùa trên rốn làm cô dâng lên cổ tê dại, cả người mềm nhũn vì nhột và kích thích mãnh liệt từ người bên trên. Hoàng Phong đương nhiên không thể thuận theo ý của cô, nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ đang gồng mình chịu đựng mới câu dẫn làm sao, anh còn muốn hành hạ cô thêm một chút nữa mới bắt đầu bữa ăn chính của mình.

“Ngoan, đừng vội!”

Ngực cô nhấp nhô lên xuống, cơ thể vừa mới thả lỏng một chút khi anh buông tha cho vùng bụng đã liếm sạch kem bên trên lại hứng chịu thêm khoái cảm cực đại khác. Chiếc lưỡi nhọn đâm thẳng vào hoa huyết lấp đầy kem, nhanh chóng quét một đường bú mút hút đi thức ăn thơm ngon xung quanh. Bị động tác ăn tham lam của anh làm cho cơ thể cô run rẩy không ngừng, lý trí hoàn toàn tan biến đi mất chỉ còn khoái cảm dâng trào theo từng chuyển động của đầu lưỡi ấm nóng.

“Ừm...cho em...”

Nở nụ cười xấu xa, cô nhanh như vậy đã van xin anh rồi, nhìn dáng vẻ mê người cùng những tiếng ngân nga yêu kiều khích lệ anh, tiểu huynh đệ bên dưới của anh cũng đã biểu tình bành trướng lên. Cởi đi quần áo trên người mình, Hoàng Phong đưa tay tiếp tục nhào nặn đôi bầu ngực cương cứng của cô, miệng kề sát hai cánh hoa e ấp ướt át mật dịch tuôn ra từ cơ thể Đông Nghi, tận tình hút cạn.

“Ăn bánh như thế này thật sự rất ngon, em có muốn ném thử không?”

Không đợi cô trả lời, đôi môi nóng bỏng của anh bao phủ lấy cánh môi cô, để hương vị ngọt ngào hòa quyện cùng những tơ nước bọt bóng loáng cho cô cảm nhận hương vị anh vừa ném trái. Đông Nghi có chút cau mày hơi nghiêng đầu tránh đi, cái vị này...thật sự đáng hay sao?

“Sao anh có thể ăn được...”

Anh thích thú đưa tay lau nhẹ khóe môi cô, giọng trầm thấp đáp: “Mọi thứ của em anh đều muốn hết.”

Trong lúc cô còn đang choáng váng với lời nói của anh, hai tay Hoàng Phong đặt trên đầu gối dang rộng hai chân cô ra, mạnh mẽ tiến sâu vào, đưa cô lên đỉnh cao nhất.

“A...”

Đông Nghi ngửa cổ thở gấp, cả cơ thể cô đều đồng loạt được anh khơi gợi cảm xúc khoái cảm vô tận, hai tay bao phủ lên đầu ngực ra sức xoa nắn, bên dưới điên cuồng rút ra cắm vào, mỗi lần rút ra cắm vào đều như muốn chạm vào nơi sâu thẳm nhất bên trong của cô.

Hoàng Phong nhìn khuôn miệng đỏ thắm hé mở không nhịn được nâng cằm Đông Nghi lên phủ lên đôi môi đỏ thắm, chiếc lưỡi trúc trắc chui vào khoang miệng thơm ngọt tìm đến đầu lưỡi cô quấn lấy. Cơ thể Đông Nghi trước sự kích thích quá lớn chỉ biết cong người lên nghênh đón, càng giúp cho hai thân thể khít khao hơn, dễ dàng cho anh sáp nhập vào bên trong cô.

Đông Nghi càng lúc càng phát ra những tiếng rên không kiềm chế được, cô dưới thân anh hơi thổn thức quăng lắc nhẹ đầu cầu xin, hạ thân cảm nhận sự đau rát tê dại hòa cùng cơn khoái cảm cuộn cuộn.

“Ừm... Đừng lại đi...”

Hoàng Phong căn bản không còn nghe được lời cầu xin của Đông Nghi, cao trào ập tới khiến anh điên cuồng xông vào, yêu thương cô không ngừng nghỉ.

Anh găm nhẹ một cái ngã xuống tựa vào bờ ngực phập phồng của cô, cơn thịnh nộ rút ra mang theo chút dịch trắng từ hoa huyết đỏ ửng trào xuống nệm giường.

Đông Nghi mệt mỏi đánh nhẹ vào bắp tay săn chắc của anh trách: “Lần nào cũng muốn giết em anh mới chịu sao?”

“Anh xin lỗi, vì em đặc biệt hấp dẫn, anh không thể khống chế được.”-Hoàng Phong ngon ngọt ôm cơ thể vô lực của cô vào lòng.

“Sao lại ra bên trong? Lỡ có con thì sao?”

“Có con càng tốt, để nó chơi với Tiểu Lam không làm phiền chúng ta ân ái.”-Hoàng Phong vô tư nói mà không hề biết rằng đã chọc giận Đông Nghi. Dù đang mệt muốn chết nhưng cô vẫn ráng gượng ngồi dậy mặc lại quần áo vào, lạnh lùng bỏ đi.

“Anh chỉ biết nghĩ cho mình thôi, con chúng ta còn rất nhỏ đó.”

“Nghi, Nghi à!”-Hoàng Phong cố gọi cô lại nhưng Đông Nghi vẫn cương quyết rời đi, cô là giận anh rồi. Lời nói của anh thật chẳng có trách nhiệm của một người làm cha chút nào.

“Hừ!”

.
. .
.

TBC.

33. Chương 33 - Em Đói Rồi

Chương 33

Vy Vy đang ngủ nghe tiếng cửa mở vội mở mắt ra, nhìn Đông Nghi khuôn mặt khó coi ôm cái gối nằm trước ngực đi tới chỗ mình trèo lên giường nằm xuống, Vy Vy không hỏi cũng biết đứa em này bị ai chọc giận, nhưng cô vẫn muốn lên tiếng: “Kỷ niệm ngày cưới không ngủ cùng chồng sang đây làm gì?”

“Đừng nhắc tới anh ấy nữa, đêm nay em muốn ngủ cùng với chị thôi.”

Ánh mắt tỉnh tể nhìn những vết ngân đỏ hiện trên càn cổ trắng nõn ngọc ngà của Đông Nghi, xem ra Hoàng Phong này cũng đã ăn uống no say rồi nên mới không tới đây đòi người, nhưng vừa định nằm xuống giường trở lại, cánh tay cô đã bị người ngồi bên cạnh nắm lấy kéo lên, đôi mắt cún con đáng thương nhìn cô thốt: “Hôm nay anh ấy cho thím Trần nghỉ phép rồi, em vẫn chưa ăn gì hết.”

“Rồi sao?”

Đông Nghi gác chéo chân ngồi trên bàn ăn ngắm nhìn Vy Vy đang đeo tạp dề nấu ăn cho mình, cô chống tay lên cằm ý trêu đùa Vy Vy: “Khúc Tử Kỳ đó mà nhìn thấy chị xuống bếp nấu ăn thế này chắc sẽ càng chết mê chết mệt.”

“Em có còn muốn ăn tối nữa không?”-Vy Vy đang đánh trứng trong tô không quay đầu nhìn lại cũng đoán ra được vẻ mặt đắc ý khi đang xỏ xiên mình.

“Em nói không sai, chị là người phụ nữ cá tính nhất em từng gặp, còn biết nấu ăn nữa, không có chị đêm nay em đói meo rồi.”-tuy đang châm chọc nhưng Đông Nghi không quên nịnh nọt Vy Vy, bao tử của cô cũng cần được lấp đầy mà.

“Em bị Phong dạy hư rồi, không cần nịnh nữa, im lặng chờ đi!”

Đông Nghi có chút không ngờ nhìn đĩa cơm trứng đẹp mắt bốc khói thơm lừng được bày trí xinh đẹp, cơn đói bụng ập tới nhìn đĩa thức ăn bắt mắt làm Đông Nghi càng thèm ăn hơn nhưng vẫn ráng nhịn xuống đứng dậy đi tới bếp kiểm chai tương ớt nhét vào tay Vy Vy: “Cái này chị làm, chị làm luôn công đoạn cuối đi!”

Vy Vy nheo mắt: “Làm gì?”

“Vẽ mặt cười vào, em thấy ở ngoài quán người ta cũng hay trang trí như vậy.”

Vy Vy buồn cười nhìn khuôn mặt trẻ con của đứa em gái đã có một bụng con, cô chiều ý chăm hai con mắt và cái miệng cười, khuyến mãi thêm hình trái tim trên góc đĩa: “Như thế đã được chưa?”

“Rất tốt!”

Đông Nghi lấy điện thoại ra chụp tấm hình Vy Vy còn đang đeo tạp dề rồi chụp hình đĩa cơm trứng, sau đó bấm nút gửi đi. Vy Vy tò mò hỏi, nó không giống tác phong thường ngày của Đông Nghi: “Em làm gì vậy?”

Đông Nghi mỉm cười nhìn thấy hồi đáp nhanh chóng từ người vừa được cô gửi hình, coi bộ cũng nhanh thật: “Gửi hình cho Khúc Tử Kỳ, chỗ em đang có một hợp đồng cần ký kết với bên Khúc thị, chỉ là có chị thì đơn giản hơn rồi.”

Vy Vy quăng tạp dề lên ghế lười Đông Nghi, nhìn cô ấy rất thư thả bắt đầu cầm muống ăn: “Em bán đứng chị sao?”

“Sao lại là bán đứng? Chị ở nhà em cũng nên giúp em một chút, hơn nữa em chỉ nói là chị nấu cho con bé đó một bữa ăn thể này thôi, không hơn không kém.”

Vy Vy ánh mắt sắc lạnh nhìn Đông Nghi đắc ý ăn cơm, cô giắt đĩa cơm lại đứng lên: “Cơm của chị có giá trị lớn như vậy không thể tùy tiện cho người khác ăn.”

Đông Nghi mím môi quyết liệt nắm chặt đĩa cơm không cho Vy Vy lấy đi, ánh mắt trở về vẻ đáng thương cầu xin: “Vy Vy, chị đừng tuyệt tình như vậy, em đói chết rồi đây.”

Vy Vy thở dài buông đĩa ra, coi như là phí ở nhờ nhà họ cũng được đi, thật là! Đông Nghi mỉm cười nhìn chị cô đã xiêu lòng, vui vẻ sắn muống cơm lên ăn tiếp nhưng lại bị Vy Vy bẻ tay sang há miệng ra ăn.

“Chị!”

“Nấu này giờ cũng thấy đói rồi, em cũng không xứng được ăn hết đĩa cơm này đâu, ăn chung đi!”

Đông Nghi nhét luôn cái muống vào tay Vy Vy lấy một cái muống khác ra, cả hai bắt đầu ăn, lâu lâu còn lên tiếng trêu ghẹo đối phương.

Đứng ở một góc nhìn hai cô gái vui vẻ vừa ăn vừa cười đùa với nhau, Hoàng Phong rầu rĩ nói vào điện thoại: “Cậu không cần lo cho em ấy, người cậu cần lo là tôi đây này, vợ tôi bị cướp đi nữa rồi.”

Tom nghe Hoàng Phong nói cảm thấy yên tâm phần nào, có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh không còn xuất hiện trước mặt Vy Vy nữa, dù anh rất muốn được bên cạnh chăm sóc và yêu thương Vy Vy suốt đời, nhưng bây giờ không thể nữa rồi.

“Được rồi.”

.
. .
.

TBC.

34. Chương 34 - Lý Do Để Chia Tay

Cảm ơn bình luận của các bạn, mình biết phải làm gì rồi ^^

Chương 34

Trong một không gian u ám và tối tăm bất tận, Tom và Eric đang đứng đối mặt với nhau, Eric là người chủ động lên tiếng trước: “Có phải ghét tôi lắm không?”

Đôi mắt sắc lạnh đỏ ngầu nhìn về phía người có khuôn mặt giống hệt mình, Tom lạnh lùng đáp trả: “Suy nghĩ trong đầu của tôi không cần nói ra anh cũng đã biết, lý do anh có thể tồn tại là để bù đắp những khiếm khuyết của tôi, một khi tôi đủ mạnh mẽ để làm được những việc anh có thể làm, tới lúc đó anh không còn lý do gì để tồn tại nữa.”

Eric nhếch môi thích thú, cơ mặt không có vẻ gì sợ hãi hay bất an với lời nói của Tom, người muốn anh vĩnh viễn biến mất đi: “Cậu quên một điều rồi, suy nghĩ của cậu tôi đều biết còn tôi nghĩ gì cậu không bao giờ đoán được. Cậu chính là vì Vy Vy nên quyết tâm muốn giết tôi, nhưng tôi cũng có thể dùng Vy Vy để khiến cậu biến mất khỏi thế gian này trước khi cậu kịp làm gì tôi.”

Đáy mắt thoáng gọn khi cái tên Vy Vy được nhắc tới, Tom cố tỏ ra không kích động nhưng vẫn không thể không chế được bản thân bước tới túm lấy cổ áo Eric, nghiêng rằng cảnh cáo: “Đối xử với Vy Vy như vậy là quá đủ rồi, tôi không cho anh cơ hội động vào người con gái của tôi được nữa đâu.”

Eric cười khinh giật mạnh tay Tom ra đâm mạnh vào mặt anh khiến Tom ngã xuống đất, Eric nhìn bộ dạng yếu đuối của người trước mặt đã kích thốt: “Như vậy mà muốn bảo vệ ai được cơ chứ? Việc cậu đang làm là không tự lượng sức, cô ấy bên cạnh cậu chẳng xứng chút nào.”

Tom nắm chặt hai tay bên dưới cào mạnh móng xuống mặt đất, cơn thịnh nộ được đè nén lại nhưng Eric vẫn nhìn ra được rõ ràng.

“Nếu tôi không xứng thì anh lại càng không xứng, Vy Vy bên cạnh tôi và anh đều sẽ bị tổn thương, cho nên tôi sẽ từ bỏ cô ấy.”

“Chỉ có cậu từ bỏ thôi, tôi không có, làm Vy Vy ghét cậu là chuyện của cậu, tôi không quan tâm.”

“Được, hãy chờ xem ai là người chiến thắng cuối cùng.”

.
. .

Đông Nghi có chút không yên tâm nhìn chị của mình hỏi: “Chị vào một mình có sao không?”

“Chỉ là vào lấy một chút đồ thôi, em quên chị là ai sao?”

Nhìn vẻ bình thản của Vy Vy, Đông Nghi cũng không nói thêm: “Được, vậy chị vào trong thu xếp, khi nào xong gọi cho A Cầu đón chị.”

“Không cần phiền như vậy đâu, em có việc cứ đi trước đi, chị biết tự lo cho mình mà, bà cụ non.”

Bước vào ngôi nhà quen thuộc chứa đựng nhiều kỷ niệm giữa cô và Tom, nay còn xen lẫn những ký ức không muốn nhớ lại cùng với Eric, Vy Vy đứng lặng người nhìn lại căn nhà này thêm một lúc nữa, sau đó không gấp gáp lên phòng thu dọn đồ mà rẽ vào bếp. Vy Vy muốn làm cho anh một bữa cơm cuối trước khi rời đi.

Xoắn tay áo lên mở tủ lạnh ra xem nguyên liệu, thời gian này cũng may có người giúp việc lo liệu, bằng không với tính cách của anh trong nhà chắc chắn có thứ gì hết.

Món canh hầm đã được cô nấu xong cho vào bình giữ nhiệt, Vy Vy cố tình chọn lúc Tom đi làm trở về để tránh chạm mặt anh cho nên cô cũng lựa chọn món ăn thích hợp có thể giữ được lâu. Mọi thứ đã xong, cô bước vào phòng của họ để lấy một ít quần áo, không ngờ vừa mở cửa ra đã chứng kiến cảnh không nên nhìn thấy, Tom cùng một cô gái khác đang quấn chặt lấy nhau trên giường hôn hít triền miên, nhìn thấy cô bước vào cả hai giật mình vội lấy chăn che đi cơ thể lỏa lồ của cô gái phương tây xinh đẹp.

Vy Vy đau khổ nhìn vẻ mặt dửng dưng của Tom sau một thoáng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô, dù trái tim đau khổ mãnh liệt như bị ai lấy dao đâm vào tê tái nhưng Vy Vy chỉ trầm giọng lên tiếng: “Làm phiền hai người rồi.”

Tom nhìn cánh cửa khô khốc đóng lại, bàn tay nắm chặt lấy bờ vai cô gái khiến người bên dưới kêu đau: “Anh ơi, đau quá!”

“Cút đi, chuyện của cô xong rồi!”

Ngồi ở phòng khách, Vy Vy như chết lặng không dám tin vào những gì mình vừa trông thấy, trước kia Tom bay bướm trăng hoa như thế nào cô đều không quan tâm đến, nhưng từ khi theo đuổi đến lúc cả hai yêu nhau, anh luôn hết mực quan tâm và chung thủy một lòng, cô không thể tưởng tượng được có ngày lại nhìn thấy anh lên giường cùng người phụ nữ khác. Đau quá, trái tim cô đến không thể thở được, hít thở thôi cũng cảm thấy đau buốt tận tâm can.

Đôi mắt vô cảm nhìn cô gái rời khỏi nhà lướt ngang qua người Vy Vy, thêm một lúc nữa Tom mới bước ra đi đến chỗ cô đang ngồi xuống đối diện, trên người khoác lên chiếc áo choàng tẩm màu trắng.

“Tưởng em đã đi rồi chứ?”

“Không cần phải làm đến mức đó đâu, anh muốn cắt đứt quan hệ với em thật sao?”

Đôi mắt xanh biếc chạm vào đôi mắt đen sâu thẳm nay điểm thêm chút đỏ do xúc động của cô, lòng anh đau như cắt, phải lấy biết bao nhiêu dũng khí anh mới dám làm chuyện tổn thương cô thế này, đã như vậy anh càng không thể quay đầu lại được nữa, chỉ có thể tiếp tục giãy vò cô thêm một chút, chỉ một chút nữa thôi, để sau này cô không phải bận tâm vì anh.

“Phải, anh biết em luôn thông minh, hiểu vấn đề rất nhanh.”

Vy Vy im lặng quan sát biểu cảm lạnh nhạt vô tình của người đàn ông trước mặt, anh tưởng cô không biết anh đang nghĩ gì sao: “Nếu anh không ổn chúng ta có thể chia tay nhau một thời gian, chuyện hôm nay coi như em chưa nhìn thấy, anh...”

“Cô đang tự đề cao giá trị bản thân của mình quá rồi Trương Vy Vy.”

“...”

Đôi mắt xanh biếc xoáy thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm, những lời nói ra từng lời như nhát dao trí mạng đâm lên vết thương chưa lành trong trái tim yếu đuối của Vy Vy: “Cô lên giường cùng Eric được thì tôi lên giường với những cô gái khác đã sao? Nói trắng ra tôi không muốn chạm vào một cơ thể đã qua tay ”thằng đàn ông” khác nữa.”

“Đủ rồi!”-lời nói nhẹ tênh trôi vào không gian ngột ngạt đến đáng sợ nhưng đủ khiến người khác lạnh người, khuôn mặt cô trở lì không cảm xúc nhưng đôi mắt phản chiếu chứa đựng biết bao nhiêu thống khổ và đau thương khi nghe những lời tàn nhẫn thốt ra từ người mà cô yêu, có mấy ai có thể chịu đựng được.

“Tôi cũng không muốn dồng dãi, chúng ta chia tay đi, dù sao cả hai cũng quen nhau một thời gian rồi, tôi không để cô thiệt thòi đâu.”

Vy Vy chống tay gượng đứng dậy, cô cố gắng đi trên đôi chân vô lực rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, ở đây bây giờ chỉ còn mỗi đau khổ và phản bội, cô không thể nào ở lại lâu thêm một khắc nào nữa.

Tom nhìn Vy Vy rời hẳn mới dám buông thả cảm xúc thật trong lòng, đôi mắt u ám chuyển sang màu bi thiết, đoạn tình cảm này không thể tiếp tục được nữa nhưng kết thúc như vậy quả thật rất nhẫn tâm với cô, trước đây người theo đuổi cô kiên trì không buông là anh, bây giờ người muốn đoạn tuyệt tình cảm cũng là anh, còn gì khốn nạn hơn được.

“Phải rồi, đi càng xa càng tốt, rời khỏi anh là cách tốt nhất!”

Điện thoại anh hiển thị dòng tin nhắn, Tom sau khi đọc xong đã không thể gấn gượng ôm đầu khổ sở lặng lẽ rơi nước mắt.

“Em có nấu canh cho anh để trong bếp, xem như đây là lần cuối cùng em nấu cho anh.”

TBC.

35. Chương 35 - Suýt Bị Ăn Sạch

Chương 35

Lang thang bước trên khu phố vắng tanh không một bóng người, cơn mưa lớn như trút nước xuống mặt đường càng tô thêm vẻ ảm đạm cho cảnh vật quanh đây. Cơn mưa này cũng thật đúng lúc, giống như nỗi lòng của cô lúc này, lạnh đến thấu xương, đau đến tê tâm liệt phế, nhưng nhờ có cái buốt lạnh cắt da cắt thịt này giúp Vy Vy gột rửa cõi lòng, nước mưa xóa mờ những giọt nước mắt yếu đuối cô không muốn để cho ai nhìn thấy, nhưng có thật sự rửa trôi hết đau khổ trong lòng, rửa trôi đi cảm giác nhuốc nơ trên cơ thể cô. Anh không nói thì Vy Vy cũng cảm thấy bản thân mình không còn nguyên vẹn, nhưng khi nghe được từ chính miệng của anh, trái tim cô như bị ai đó bóp chặt xé ra thành trăm nghìn mảnh, đã làm đến mức không thể cứu vãn được nữa rồi.

“Đồ ngốc, làm em đau như vậy anh không đau sao? Tên ngốc này...”

“Vy Vy, chị làm gì lại dầm mưa thế kia?”-Khúc Tử Kỳ trông thấy dáng vẻ quen thuộc của người cô nhưng nhớ suốt mấy ngày nay đến mất ăn mất ngủ đang đi bộ dưới mưa, cô vội vã lấy dù bước xuống xe ra che cho Vy Vy.

Vy Vy không buồn nhìn lại, cứ thế bước đi tiếp.

“Chị không phải giỏi lắm sao? Mỗi lần xuất hiện trước mặt của em ngoài lần đầu tiên bao giờ ra, toàn bộ đều thật thảm hại.”

“Im lặng đi!”

“Em nói đúng mà, chị không biết vì chị em khổ sở như thế nào đâu, hôm nay em cân mới phát hiện ra mình sụt mất một kg, tại chị hết đó.”

Vy Vy bực bội quay sang gạt mạnh cây dù trên tay Khúc Tử Kỳ ra, quát lên: “CÚT!”

“Em không cú, chị đau lòng như vậy còn không phải vì hấn ta sao? Em chịu thiệt làm bao cát cho chị trút giận, chị còn muốn gì nữa?”

Vy Vy thở dài bước đi tiếp, Khúc Tử Kỳ phía sau lại tiếp tục đưa dù lên che cho cả hai, miệng huyền thuyên đủ điều, cố tình làm xao lãng đi suy nghĩ không vui trong lòng Vy Vy.

Trong căn phòng Karaoke rộng lớn chỉ có hai cô gái ngồi đó, Khúc Tử Kỳ kéo Vy Vy chọn bài để hát: “Mỗi lúc em không vui đều sẽ điên cuồng hát và uống thật đã, hôm sau mọi thứ sẽ lại tốt đẹp thôi.”-đôi mắt đảo một vòng nhớ lại chuyện lần trước, Tử Kỳ cười xòa thêm vào: “Chị có thể không uống, chỉ hát thôi cũng được.”

Vy Vy khui chai rượu vang rót ra ly đưa lên môi uống cạn, lạnh lùng thốt: “Tôi không biết hát.”

Khúc Tử Kỳ nhìn cô trên choker: “Chị Uống rượu không sợ say bị em quấy rối sao?”

Vy Vy cười chua chát, cái thân thể “nhuốc nơ” của cô đây còn sợ cái gì nữa chứ, bây giờ Vy Vy chỉ muốn uống thật say để quên đi mọi thứ, quên đi nỗi đau này dù chỉ trong giây lát.

“Được rồi, chị muốn uống bao nhiêu thì tùy, em sẽ hát cho chị nghe.”

Vy vy rót hết ly này đến ly rượu khác uống, đôi mắt mơ màng nhìn lên màn hình TV hiển thị những dòng chữ đau thương, giống hệt tâm trạng cô lúc này.

Hôm qua em mơ hay... Tất cả là sự thật...

Sao môi em run... Và nước mắt vẫn tuôn,

Mắt em nhắm lệ, hy vọng anh sẽ về...

Cầu mong mọi thứ sẽ tốt hơn chút.. Đừng tệ thêm đi.

Anh tay trong tay trao nụ hôn ấy giữa ban ngày.

Xem ra em chẳng còn là gì của anh

Mắt em nhắm lại.. không thể thêm nhẩn nại,

Mặc dù anh là người em yêu thương rất nhiều

“Một lòng một dạ để yêu ai đó quá khó phải không?”

Hãy trả lời câu hỏi của em một cách thật lòng...

Ngoài người mà anh luôn nói là mãi yêu..còn một người nữa...

Người đó đã biết hay chưa đã biết bên anh đã có em chưa?

Thôi anh đi đi không cần phải nói ra làm gì,

Buông tay em ra đừng như thê nữa mà

Mắt em nhắm lại.. không thể thêm nhẩn nại,

Mặc dù anh là người em yêu thương rất nhiều

Mặc dù anh là người em yêu thương rất nhiều

Chẳng hiểu vì gì mà em vượt khốn khó để yêu anh,

Bỏ qua tất cả để anh có hạnh phúc êm đềm

Phải bỏ ngoài tai lời nói chẳng thích nghe về anh như thế...

Vậy mà cách đây một ngày chính mắt em thấy mọi thứ đổi thay.

Chúng ta nay khác rồi..giờ hai người hai nơi...

~~!!!!

“Đừng hát nữa, em hát dở quá!”

Khúc Tử Kỳ chớp nhẹ mắt nhìn hai chai rượu rỗng trên bàn, cô thích thú kêu lên, cô chỉ mới hát có ba bài mà Vy Vy đã uống được nhiều đó rồi sao: “Bravo, rượu này mạnh lắm đó!”

Vy Vy định khui thêm chai nữa nhưng đã bị Khúc Tử Kỳ ngăn lại, cô ấy quả táo cho Vy Vy: “Đừng uống nữa sẽ đau dạ dày đấy, chị ăn một chút gì đi!”

Vy Vy đầu óc mơ hồ nhìn ra đến ba Khúc Tử Kỳ, cô gạt nhẹ tay cô ấy ra áp hai tay mình lên dò tìm khuôn mặt Khúc Tử Kỳ, giọng thều thào: “Làm nhiều việc như vậy cũng chỉ muốn tôi thôi phải không?”

Khúc Tử Kỳ không khách khí đáp: “Chị biết rồi còn hỏi, em là...ừm...”

Đôi mắt hơi mở to lên khi môi Vy Vy nhắm tới môi cô hôn lên, dù hơi lệch một chút nhưng rất nhanh đã chạm tới thứ cần tìm hôn lên, giữ nguyên một lúc, nó đơn giản chỉ là một cái chạm môi lên môi Khúc Tử Kỳ. Vy Vy định tách ra đã bị Khúc Tử Kỳ tham lam nới lại, đẩy cô ngã vào ghế ra sức mút mát, ai chứ Khúc Tử Kỳ không phải quân tử, cô không biết sợ gì hết, miếng môi ngon ở trước mặt không ăn được bao giờ mới có cơ hội, lần này là Vy Vy chủ động trước, cô chỉ là đáp trả lại thôi.

“Ừm...”-Vy Vy bị hôn đến choáng váng, chiếc lưỡi ắn sâu trong khoang miệng cô bị chiếc lưỡi càn quấy của Khúc Tử Kỳ quăn lẩy, không buông tha điên cuồng mút lên, hai đôi môi chèn ép dính chặt nhau, đến khi tách ra vương theo một chút tơ bọt bóng loáng nhỏ xuống chiếc cằm nhọn của Vy Vy, được Khúc Tử Kỳ tận tình liếm sạch.

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ cùng đôi mắt lưu ly khép hờ lại vô cùng câu dẫn của Vy Vy, Khúc Tử Kỳ đáy mắt lóe lên tia kích động, cả người nóng bừng dù chưa uống qua giọt rượu nào.

“Vy Vy, chị là người đầu tiên mang đến cho em cảm giác kích thích như vậy.”

Vy Vy đưa đôi mắt mông lung nhìn Khúc Tử Kỳ cầm lấy ly rượu của cô ấy, cổ tay nghiêng nhẹ đổ thứ chất lỏng đỏ đậm từ cần cổ thanh mảnh chảy xuống khe rãnh mời gọi bên dưới lớp vải sơ mi sọc caro mỏng manh dính chặt vào da thịt cô.

Khúc Tử Kỳ không thể chờ đợi thêm được tiến tới liếm lấy số rượu từ cần cổ Vy Vy xuống tới khe rãnh quyến rũ, hai tay thuận lợi xoa bóp bầu ngực no tròn kích thích khoái cảm len lỏi trong người Vy Vy.

Vy Vy nhắm mắt giữa cổ thở dốc, loại kích tình lạ lẫm này hòa cùng men rượu chénh choáng làm cho cô không phân rõ thực hư, nhưng đây không phải là thứ cảm giác cô mong muốn, dù vậy Vy Vy cũng không còn sức lực đẩy Khúc Tử Kỳ ra, cơ thể say mềm bị đẩy nằm xuống ghế sofa dài, bàn tay người bên trên từng chút cởi đi chiếc áo trên người. Khúc Tử Kỳ vui mừng nhìn cơ thể săn chắc của Vy Vy, đưa ngón tay quẹt nhẹ một đường trên bụng cô ấy kích động thốt: “Chị có cả cơ bụng nữa sao?”

Khúc Tử Kỳ nuốt khan lần tay tìm đến cúc quần jean mở ra nhưng chưa kịp kéo xuống, cánh cửa phòng đột nhiên bật mở làm cô phát cáu la lên: “Đã bảo không được sự cho phép của tôi không được vào mà.”

Người đàn ông nhìn thấy Vy Vy nằm dưới thân một cô gái, quần áo gần như bị cởi sạch đáy mắt liền tối sầm lại, anh bước nhanh tới kéo mạnh Khúc Tử Kỳ sang một bên khiến cô té luôn vào ghế, anh cởi vớ áo khoác của mình đắp lên người Vy Vy bế cô lên trong sự ngỡ ngàng của Khúc Tử Kỳ.

“Anh chính là người đàn ông đã làm tổn thương chị ấy sao?”

“Tôi không phải hắn ta.”

Anh sải chân bỏ đi một mạch, may mà anh tới kịp lúc, không thì cô đã bị nhóc con đó chiếm tiện nghi rồi, sao lại buông thả như vậy?

.

.

.

TBC.

36. Chương 36 - Lời Xin Lỗi Muộn Màng

Chương 36

Ngay khi Tom khiến Vy Vy tổn thương rồi đi, Eric đã xuất hiện, anh lo lắng cho cô nên đã đuổi theo nhưng lại không muốn cô đau lòng thêm nữa, chỉ âm thầm theo sau, để bản thân cùng cô hứng chịu cơn mưa xối xả lạnh buốt.

Nhìn một cô gái từ trong xe đem dù ra che cho Vy Vy, anh cũng chỉ lẳng lặng quan sát, theo họ vào hộp đêm sầm uất rộng lớn, cô gái đi xe hơi đắt tiền vào nơi sang trọng như vậy thân thể nhất định cũng không tầm thường, Eric liền dò hỏi nhân viên trong quán mới biết được là tiểu thư nhà họ Khúc. Eric vốn chỉ định đứng chờ bên ngoài, không ngờ vô tình nghe tiếng bàn tán của đám nhân viên, Khúc Tử Kỳ là một tay chơi, họ đoán cô gái đi theo cô tiểu thư lần này lại là một tình nhân khác. Eric hay tin vội vã xông thẳng vào, không ngờ lại phát hiện cảnh tượng này.

.

Tức giận bé Vy Vy đi thẳng vào bồn tắm, Eric cởi nốt những thứ vướng bận trên người cô ra bật nước ấm xối vào người Vy Vy. Đang ngủ say bị xối nước vào, Vy Vy khó chịu mở mắt ra, còn chưa kịp nhìn rõ ai đang làm loạn đã bị anh xả nước lên đầu, giọng hơi cáu thốt lên: “Anh làm cái gì vậy?”

Eric lạnh lùng đáp: “Cơ thể của em bị kẻ khác động vào, phải tắm rửa cho sạch sẽ.”

Lời nói của anh khơi dậy nỗi đau trong lòng cô, Vy Vy đứng bật dậy lấy tay che mặt bị anh không ngừng xả nước vào, bấy giờ mới nhận ra bản thân không mặc quần áo, trước mặt người đàn ông này bao nhiêu hình tượng của cô đều bị mất sạch.

“Đủ rồi!”

Eric cũng không định làm Vy Vy bị cảm lạnh nữa, anh tắt vòi sen lấy khăn bông định lau người cho Vy Vy nhưng đã bị cô giật lấy quần quanh người bước khỏi bồn tắm, không thèm nhìn đến mặt của anh.

Vy Vy đi tới tủ chọn một bộ quần áo khác, Eric phía sau lưng không hài lòng giật lấy bộ đồ cất lại trên tủ chọn một bộ đồ ngủ thoải mái: “Tối rồi em mặc đồ này định đi đâu nữa?”

Vy Vy đưa ánh mắt bi ai nhìn lại chiếc giường lớn trước mặt, nơi đó đã có người phụ nữ khác nằm lên, cô không muốn nằm vào chỗ đó nữa.

Trong lúc còn đang suy nghĩ về đoạn ký ức đau buồn, Vy Vy đã bị Eric bế xốc lên thả cô nằm xuống chiếc giường lớn, cô còn chưa kịp ngồi dậy anh đã nằm đè lên người cô giữ chặt hai tay ngăn cho Vy Vy trốn thoát.

“Eric, anh càng lúc càng quá đáng rồi đó!”

“Grap giường tôi đã thay mới không còn mùi vị của ả đàn bà đó nữa đâu, bây giờ chỉ có mùi vị của tôi và em thôi.”

Vy Vy trừng mắt giận dữ, dù biết sức lực không bằng Eric nhưng vẫn liều mạng vùng vẫy, anh là cố tình chọc vào vết thương của cô, làm cho cô đau đớn đến chết mới chịu hay sao?

“Anh thấy tôi chưa đủ đáng thương sao?”

Eric giật mạnh khăn bông quấn lên người Vy Vy quăng đi, cơ thể khỏa thân lập tức hiện ra trước mắt anh, hai tay Eric bóp mạnh lấy cổ tay ngăn sự phản kháng từ cô: “Em vì một kẻ muốn đẩy em ra xa mà không màng gì nữa thác loạn cùng cô gái khác, tại sao không chịu cho tôi cơ hội bên cạnh của em? Em làm tôi tức chết được.”

“Anh đối xử với tôi như thế muốn tôi đáp lại tình cảm của anh bằng cách nào, bên cạnh anh tôi chỉ có chán ghét và khinh thường thôi, anh phá hoại cuộc sống bình yên của tôi, tôi hận anh còn không kịp nữa là.”

“IM ĐI!”-mỗi lần anh muốn thân thiết quan tâm cho cô đều bị cô chọc giận phát điên lên, Vy Vy cũng rất biết cách khiến cho Eric không thể kiểm soát được chính mình, liên tục bài xích xa lánh anh.

Vy Vy khẽ nhăn mặt bị Eric bóp chặt lên cổ, cơ thể phút chốc không còn phản ứng buông xuôi thả lỏng ra: “Giết chết tôi đi! Bị anh giết chết còn tốt hơn sự giày vò của anh với tôi.”

Đáy mắt xanh biếc hiện lên tia tàn độc, Eric nghiêng chặt răng lộ rõ khung xương hàm trên cơ mặt, cô muốn chết như vậy phải không? Anh tuyệt đối không để cô được như ý, anh phải khiến cô nhớ mãi những khoảnh khắc có anh trong đời.

Cởi dây nịch trên thắt lưng trói hai tay Vy Vy lên thành giường, Eric bỏ ngoài tai lời mắng của cô tìm đến đôi môi mạnh bạo hôn lên nuốt đi tiếng thét chói tai, bên dưới Vy Vy múm chặt môi nghiêng đầu né tránh, hai tay giật mạnh sợi dây nịch nhưng nó quá chặt, chỉ khiến cổ tay cô có thêm những vết trầy xước đau rát.

Vy Vy bất lực bị bàn tay Eric sờ soạng khắp cơ thể, cô đau đớn nhắm chặt mắt để dòng nước tuôn rơi khỏi mi, giọng run run nghẹn ngào: “Tom, anh mau xuất hiện đi...”

Eric nghe Vy Vy nhắc đến cái tên Tom nở nụ cười trào phúng, tay đang xoa nắn bên ngực đầy đặn của cô ra sức bóp thật mạnh bạo, mĩa mai lên tiếng: “Cái tên hèn nhất đó không xứng với em đâu, cậu ta còn tồi tệ hơn cả tôi, đã chọn cách từ bỏ em.”

“Anh không hiểu gì hết... dừng lại...”-Vy Vy thét lên, hai chân cố khép lại nhưng không thể ngăn được tay anh cố tình dang rộng ra, nơi nữ tính liên lộ ra trước mắt Eric một cách ngượng ngùng xấu hổ. Anh cởi nhanh khuy quần, ánh mắt rực lửa nhìn xuống cơ thể hoàn mỹ của cô, nhưng trước khi có thêm hành động nào nữa, đỉnh đầu lại truyền tới cảm giác đau nhức quen thuộc, tên khốn đó sao lại có thể...

Anh đổ gục thân người lên ngực cô, hơi thở khó nhọc mãi một lúc mới dần trở lại bình thường, bàn tay nắm chặt mép giường đến nhăn nhúm, đến khi ngẩng đầu lên, trông thấy khuôn mặt tuyệt vọng giàn giụa nước mắt của Vy Vy, anh không khỏi đau lòng đưa tay lên lau đi.

Vy Vy im lặng nhìn vào đôi mắt ôn nhu xanh biếc, cô biết đó là anh, người luôn đối xử dịu dàng với cô, nhưng mà đúng như anh nói, cô bị vậy bần rồi.

Tom cởi dây trói cho cô, nhìn những vết xước rướm máu đập thẳng vào mắt, anh chỉ hận một nỗi không thể xuất hiện sớm hơn một chút, cho dù anh buông tay cô ra thì đã sao? Hắn ta vẫn không chịu từ bỏ muốn chiếm đoạt hành hạ cô, điểm này Tom tuyệt đối không tha thứ được.

Vy Vy gạt nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi đứng dậy tìm một cái áo sơ mi rộng mặc vào, tay cầm một bộ quần áo khác bước vào phòng tắm thay đồ nhưng đã bị vòng tay của anh ôm chặt ngăn cô rời đi.

“Vy Vy, anh đã sai rồi, anh cứ nghĩ rời xa em là cách tốt nhất để bảo vệ em, nhưng không phải.”

“Buông ra!”-cô lạnh nhạt ra lệnh, đôi mắt vô cảm nhìn vào điểm vô định trước mặt, lời này anh nói ra có phải là quá trễ rồi hay không?

“Vy Vy...”

“Lúc này chính anh cũng tận mắt nhìn thấy tôi bị anh ta lăng nhục như thế nào rồi, anh còn có thể chấp nhận tôi được hay sao?”

Anh hốt hoảng vội giải thích: “Không phải đâu Vy Vy, những lời đó không phải là sự thật.”

“Lời anh nói điều rất đúng, nó nhắc nhở tôi là người như thế nào, bản thân không nên làm những gì. Chúng ta tốt nhất không nên gặp mặt nhau nữa.”-Vy Vy gạt mạnh tay Tom ra đi vào phòng thay đồ, đến khi trở ra không nói thêm lời nào bước ngang qua người Tom rời khỏi nhà, mọi thứ thật sự đã chấm hết cho họ.

“Vy Vy, anh thật sự rất yêu em...”

.
. .

TBC.

37. Chương 37 - Đi Du Lịch

Chương 37

Vy Vy bước về nhà vừa đúng lúc vợ chồng Hoàng Phong đang dùng cơm, Đông Nghi lên tiếng gọi chị cô đến ăn cơm cùng, ánh mắt tinh tường để ý thấy sắc mặt Vy Vy không được ổn, hôm nay cô ấy về nhà lấy quần áo mà lại trở về tay không, xem ra chị cô lại có chuyện nữa rồi.

Vy Vy gượng đáp, sau đó cô đi thẳng về phòng: “Mọi người ăn trước đi, chị ăn rồi.”

Hoàng Phong gấp cho vợ anh miếng thịt gà, quan tâm nói: “Em lo ăn đi, lát nữa anh nhờ thím Trần đem phần cơm khác cho Vy Vy, giờ cô ấy không có tâm trạng ăn gì đâu.”

Đông Nghi gật gù, lời nói ra làm cho Hoàng Phong đang ăn cơm nuốt không trôi nổi: “Tối nay em phải ngủ cùng chị ấy nữa thôi, tâm trạng không tốt rất cần người bên cạnh.”

“Nghi, em bớt làm từ thiện đi, Vy Vy bây giờ không muốn gặp ai đâu.”

“Anh nghĩ ai cũng xấu xa như anh sao?”-Đông Nghi giận dỗi gấp trả lại anh miếng thịt gà, quên mất cả hai còn đang giận nhau, anh lại đi giành cô với Vy Vy, mặt cũng dày lắm.

Hoàng Phong nhìn miếng thịt gà trong chén không biết nên cười hay nên khóc, từ sau khi sinh xong nhiều lúc vợ anh rất hay giận dỗi, cư xử cứ như một đứa trẻ, Đông Nghi như thế nào anh cũng đều yêu nhưng cứ theo đà này mãi anh thật sự trở thành thầy tu mất.

Đông Nghi đem khay thức ăn bước vào phòng Vy Vy, lúc trước khi cô không tốt là cô ấy đã chăm sóc cho mình, không ngờ đã đến lúc cô chăm sóc lại. Nhìn Vy Vy nằm ngủ trên giường, Đông Nghi thở nhẹ ra đặt khay cơm lên bàn, cánh mũi phảng phất một chút mùi rượu từ người Vy Vy, xem ra chị ấy đã uống không ít rượu.

“Cậu ta lại làm gì chị nữa vậy? Tên Tom này đáng lẽ ra lúc trước mình nên ngăn họ yêu nhau giờ chắc sẽ tốt hơn.”

Điện thoại Vy Vy hiển thị thông báo có tin nhắn, Đông Nghi tò mò lướt mắt tia xuống màn hình, là số của Khúc Tử Kỳ, thông báo nổi lên đoạn video. Cơn tò mò nổi lên trong lòng Đông Nghi, mặt khác người con gái này cũng không tốt đẹp gì, bây giờ tâm trạng Vy Vy không tốt, cô cũng muốn giúp chị mình giải quyết những việc không cần thiết.

Cẩn thận cầm lấy điện thoại, Vy Vy cũng chẳng buồn đặt mặt khẩu, Đông Nghi mở cái lên ngay.

Bàn tay lập cập suýt đánh rơi điện thoại xuống nệm, cũng may Đông Nghi đã chụp lại kịp, bên trong là cảnh hai cô gái đang hôn nhau say đắm, đáng nói và sốc nhất chính Vy Vy là người chủ động hôn Khúc Tử Kỳ trước.

Đông Nghi lấy tay che miệng nhìn lại Vy Vy đang ngủ say trên giường, tình huống gì thế này?

Bước ra bên ngoài ban công, Đông Nghi gọi lại cho Khúc Tử Kỳ, rất nhanh bên kia đã bắt máy.

“Vy Vy, đoạn video đó quay có rõ không?”

“Tôi là Đông Nghi.”

Khúc Tử Kỳ thăm lè lưỡi bị hớ, song vẫn tự nhiên trả lời: “Em chào chị!”

“Em quay lén sao?”

“Không có, em cũng vô tình phát hiện trong phòng có gắn camera thôi, em đã yêu cầu chỗ đó xóa đoạn video rồi, bây giờ chỉ em còn giữ thôi.”

“Tôi muốn em xóa đi đoạn video đó. Ra giá đi!”

“Không xóa, đó là kỷ niệm của tụi em, lâu lâu buồn lấy ra xem lại, mà chị ấy đâu, sao chị lại xem được đoạn video này?”

“Tôi nói cho em biết, Vy Vy hiện tại đang không tốt, em bớt phá phách đi, tôi sẽ xóa đoạn video này xem như em chưa từng gửi.”

“Gì kỳ vậy?”

“Hai người cũng không thích hợp đâu, chấm dứt đi!”-Đông Nghi thở dài đưa tay lên vén đi lọn tóc bị gió đánh rối, đến khi quay lại đã thấy Vy Vy đứng trước mặt từ bao giờ.

“Vy Vy, chị dọa em suýt chết!”-Đông Nghi thót tim đưa tay lên ôm ngực, video chưa kịp xóa đã bị chị cô giật lại điện thoại mở lên xem.

Đôi mắt vô cảm nhìn đoạn video trong điện thoại, Vy Vy xem được một chút liền ấn nút xóa đi, chuyển sang nhìn lại đứa em đang giả lả ngó sang nơi khác né tránh ánh mắt trách cứ của mình, Vy Vy xoay người vào trong định ngủ tiếp đã bị Đông Nghi phát hiện ra vết tích trên cổ và cổ tay cô, cô lo lắng hỏi: “Cái này là do anh ta làm sao?”

Vy Vy thu tay về chọn cách im lặng, Đông Nghi cũng không truy cùng hỏi tận, loại tình huống này cô đã từng trải qua, dù sau này hai người yêu nhau nhưng nhớ đến khoảng thời gian đó Đông Nghi không khỏi bị ám ảnh, không ngờ Vy Vy cũng bị đối xử như vậy.

“Là do chị bất cẩn thôi, chỉ là vết thương ngoài da không đáng lo ngại, sẽ không có lần sau nữa đâu.”-Vy Vy vỗ nhẹ lên má Đông Nghi trấn an em gái cô, người gặp chuyện là mình mà Đông Nghi lại tỏ ra đau lòng hơn cả cô.

“Thời gian qua xảy ra quá nhiều việc, chị sẽ đi du lịch một thời gian cho khuây khỏa đầu óc, em có chỗ nào không giới thiệu cho chị đi!”

Đông Nghi nằm xuống nệm theo Vy Vy, nhìn cô ấy tỏ ra không sao cô cũng không muốn kéo tâm trạng Vy Vy xuống, hòa theo chị mình: “Hay là đến Hàn Quốc đi, chị còn nhớ cậu diễn viên lần trước con trai của bộ trưởng Lee không?”

“Có chút ấn tượng, cái cậu nhóc thích em đó hả?”-Vy Vy chuyển đề tài pha trò chọc cô.

Đông Nghi dừng dừng đáp: “Em không để tâm, nhưng gái đã có chồng như em làm sao có sức hấp dẫn như chị được vừa được trai lẫn gái thích luôn.”

Vy Vy kéo chân lên cao: “Nên đi ngủ rồi!”

“Em vẫn chưa nói xong mà, chị cứ qua Hàn đi, em cũng đang cần một đại diện qua bên đó chụp poster quảng bá cho sản phẩm mới chung với cậu ta, vừa hay chị cũng rất thích hợp.”

Vy Vy nheo mắt nhìn Đông Nghi: “Chọn một cô người mẫu khó khăn với em lắm sao? Lôi chị vào làm gì, đi du lịch đâu có thiếu chỗ để đi. Em bớt tiết kiệm tiền đi.”

Đông Nghi vòng tay qua ôm Vy Vy như ôm gối ôm, tỉnh bơ đáp: “Không phải tiết kiệm, em cảm thấy chị rất thích hợp với việc quảng bá sản phẩm thời trang này, có chị đi với em người chồng hoàn thiện này mới yên tâm cho em đi công tác.”

“Vợ chồng các người thật giống nhau, luôn tính đường có lợi cho mình thôi. Chị cùng lắm đi theo em thôi, không chụp hình gì hết.”-Vy Vy nắm lấy ngón tay Đông Nghi đang miết nhẹ trên môi cô trêu chọc kéo xuống. Trước đây đây cô ấy giữ kỹ bao nhiêu thì bây giờ tùy tiện bấy nhiêu, sinh con xong đúng là có khác.

“Biết ngay chị sẽ từ chối mà, không chụp thì không chụp.”-Đông Nghi lòn tay vào trong chăn vỗ vỗ lên bụng Vy Vy chưa dứt việc trêu chọc chị mình: “Nhưng mà tiếc thật, cơ bụng săn chắc của chị rất thích hợp với dòng đồ bơi thể thao.”

“Em còn làm loạn nữa chị đuổi em về phòng đó.”

Đông Nghi nhếch môi cười khinh: “Nhà này của em, chị muốn đuổi chủ nhà sao?”

Cô gật gù, bất ngờ ngồi bật dậy đè lên người Đông Nghi nhìn người bên dưới với ánh mắt gian tà làm Đông Nghi hoang mang: “Chị định làm gì?”

“Em sợ nhất là gì?”

Đông Nghi sợ nhất chính là nhột, cơ thể của cô rất nhạy cảm mà. Vừa mới nghĩ đến, bên hông đã bị người bên trên ra sức cù vào, Đông Nghi cong người phá ra cười, lên tiếng cầu xin: “Được rồi... dừng lại đi, em sai rồi...hahaha...”

.
. .
.

TBC.

38. Chương 38 - Đến Hàn Quốc

Chương 38

Sau ngày hôm nay thì từ Hoạn Thư đích thực là rất xứng đáng dành cho chồng của người đang ngồi kế bên cạnh Vy Vy, suốt chuyến bay sang Hàn Quốc, nghĩ đến cảnh không nỡ chia tay Đông Nghi của Hoàng Phong cô còn buồn cười, không những thế, anh ấy còn đi sang chỗ cô căn dặn đủ điều không được để cho ai, đặc biệt là Choi Min Hyuk lên phen đến gần vợ anh.

“Giữ chặt như vậy nhốt ở nhà luôn đi, anh ta càng lúc càng quá đáng rồi.”-Vy Vy nửa đùa nửa thật nói, nhìn sang Đông Nghi vẫn thản nhiên xem hình tạp chí, bây giờ Vy Vy mới để ý đến, toàn là hình những chàng trai mặc quần đùi để lộ cơ bụng săn chắc.

“Nghi, em cũng xem mấy cái này sao?”

Cô lật sang trang tiếp theo, ánh mắt vẫn nhàn nhả ngắm nhìn như xem một quyển sách bình thường: “Chỉ xem qua một chút thôi, đối với em ngoại hình không phải là tất cả, em xem qua cũng chẳng thấy có hứng thú gì.”

“Vậy sao? Theo chị biết thì chồng em hình như có dùng sữa rửa mặt, người ta chau chuốt nhan sắc còn hơn cả em, không phải vì muốn lôi cuốn vợ mình hay sao?”

Đông Nghi cất quyển tạp chí vào, tựa lưng lên ghế nhắm mắt lại: “Đừng nhắc tới anh ấy nữa, lâu lắm rồi mới được tự do tự tại không có người quản thúc, đừng làm phiền em.”

Vy Vy nhếch môi, câu này đúng ra nên là do những tên đàn ông đã có vợ không bị quản nữa nói ra mới phải, không ngờ lại được thốt ra từ miệng của người vợ thoát khỏi sự quản thúc của chồng.

Sau khi đến khách sạn thu xếp hành lý, Vy Vy và Đông Nghi đi đến buổi tiệc rượu với các quan chức cấp cao tại đây, bên cạnh còn có diễn viên đình đám Choi Min Hyuk. Hai cô gái xinh đẹp ngồi chung bàn với những ông tai to mặt lớn liên tục bị mời rượu. Vy Vy không can thiệp sâu nên cũng có thể không cần giữ ý nhưng Đông Nghi lại là nhân vật chính trong buổi tiệc này, không thể tránh khỏi bị mời rượu. Choi Min Hyuk nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của cô đã không nhịn được lên tiếng uống thay, nhờ vậy Đông Nghi mới bớt bị dìm vào đường cùng nhưng vẫn không ít lần lại bị mời rượu.

Vy Vy nhìn Đông Nghi đứng suốt không vững trước bồn rửa mặt, đôi mắt nhuốm màu mờ đục không còn mình mẫn bước đến gần dịu em mình: “Không uống được nhiều vì sao phải cố như vậy, không nhờ có cậu diễn viên kia bao tử của em sớm đã tiêu rồi, toàn là rượu mạnh.”

Đông Nghi mệt mỏi được Vy Vy dịu đi, cô khẽ cười thêu thảo nói: “Những người có mặt ở đây không hề đơn giản, nếu có được mối quan hệ tốt đẹp với họ con đường làm ăn sau này sẽ thuận lợi rất nhiều, người Hàn Quốc toàn uống rượu thay nước, đúng là em có chút kham không nổi.”

Vy Vy cảm thấy Đông Nghi không nhất thiết phải làm như vậy: “Có nhiều cách để tạo mối quan hệ tốt đẹp, đâu nhất thiết phải tự hành hạ bản thân, sức khỏe em vốn không tốt.”

“Mỗi nơi mỗi khác, không thể vì lý do sức khỏe yếu mà bỏ qua những việc đàn ông có thể làm, đó cũng là một cách bình đẳng trong quan hệ.”

Vy Vy chào thua đưa em miệng lưỡi của mình: “Rồi, giờ tôi đưa cô về khách sạn.”

Choi Min Hyuk cũng từ toilet bước ra, nhìn Vy Vy dìu Đông Nghi đi, anh lên tiếng định giúp.

“...”- Choi Min Hyuk lên tiếng đề nghị, anh nhận được ánh mắt khó hiểu của Vy Vy liền chuyển sang nói một câu tiếng anh. (Mình dịch sang tiếng Việt cho các bạn dễ hiểu nha.)

“Để tôi giúp cô một tay!”

Vy Vy nhìn Choi Min Hyuk giữ ý đáp trả: “Tôi có thể đưa cô ấy đi được, cảm ơn anh!”

Đông Nghi chẳng còn để ý đến Choi Min Hyuk, cô gục đầu lên vai Vy Vy được chị mình đưa đi khỏi. Choi Min Hyuk nhìn theo hai cô gái rời khỏi nhà hàng, khoe môi cong lên nụ cười nhẹ.

“Cuối cùng cũng gặp lại chị rồi!”

.
. .
.

Sau khi giúp Đông Nghi thay váy ngủ thoải mái, Vy Vy bước ra từ phòng tắm mới tắm xong đã nghe tiếng chuông điện thoại kêu mãi từ số của Đông Nghi, không cần đoán cô cũng biết ai gọi tới. Em gái cô đã say đến không biết gì ngủ trên giường, Vy Vy nhếch môi bắt máy.

“Nghi, em...”

“Là tôi, em ấy ngủ rồi!”

“Tôi nghe nói hai người vừa từ tiệc rượu bước ra, Nghi sao rồi?”

“Rất tốt, đang ngủ, anh bớt cái tính lo lắng thái quá của mình đi, tôi còn chịu không nổi nói chi đến Nghi.”-Vy Vy nói một hơi, cô chủ động tắt máy không cho bên kia có cơ hội nói tiếp.

Nhìn lại Đông Nghi vẫn ngủ say trên giường không hay biết gì, Vy Vy lầm bầm khẽ: “Em tốt nhất nên đi một tháng rồi hãy trở về, anh ta hết thuốc chữa rồi.”

.
. .
.

Tom đang đứng đối mặt với huấn luyện viên của mình, từ bây giờ thay vì điều trị bằng phương pháp tâm lý thông thường, anh đã chọn cách tự rèn luyện năng lực cho bản thân. Eric xuất hiện bởi vì những yếu kém trong anh, cho nên Tom phải từng bước loại bỏ những mặc yếu kém đó, hơn nữa anh cũng muốn là người bảo vệ cho cô, anh không thể yếu đuối mãi được.

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ chiến đấu cận chiến.”

Tom đau đớn nhăn mặt sau hàng chục cú quật người từ huấn luyện viên, cơ thể ề ảm nhưng quyết không bỏ cuộc tiếp tục gượng dậy tấn công người trước mặt.

“Yahhhhh!”

.
. .
.

Buổi chụp hình diễn ra rất thuận lợi, Choi Min Hyuk chứng tỏ khả năng của một ngôi sao hàng đầu với những shot ảnh cuốn hút trong dòng thời trang tắm biển năng động bên cạnh đồng nghiệp nữ của mình, được mọi người đánh giá rất cao.

Với tác phong chuyên nghiệp, chỉ trong ba ngày Đông Nghi đã thu xếp ổn thỏa công việc, hiện tại cô cùng chị gái của mình đang tận hưởng chuyến du lịch tại đảo Jeju xinh đẹp cùng với Choi Min Hyuk, người vô tình hay cố ý luôn xuất hiện bên cạnh hai chị em họ.

.
. .
.

TBC.

39. Chương 39 - Tắm Biển

Chương 39

Hai cô gái trong trang phục bikini sexy đang nằm dài trên ghế phơi nắng ngoài bãi biển, đôi chân dài thẳng tắp thon thả nổi bật cùng đường cong cơ thể hoàn mỹ khiến mọi người xung quanh nhìn thấy không khỏi ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ. Đông Nghi lười biếng nằm sấp xuống, cô vừa vừa mới ngủ một giấc tỉnh dậy nhìn sang chiếc ghế bên cạnh, Vy Vy đang thoa kem chống nắng lên làn da của cô, cạnh cô là tấm ván trượt đã được chuẩn bị từ trước.

“Chị định bỏ lại em ở đây đi chơi một mình sao?”

Vy Vy không quan tâm nhìn Đông Nghi, tỉnh bơ đáp: “Cái đứa không thích vận động như em chị lười rử lắm, hơn nữa chị đi rồi vẫn có người ở lại đây bảo vệ cho em mà.”

Đông Nghi hiểu chị cô đang nhắc tới ai, Choi Min Hyuk từ sớm đã theo chân hai chị em cô đi ra bãi biển, dù không nhìn nhưng cô cũng biết cậu ta không rời mắt khỏi cô chút nào, như thế Đông Nghi càng không thể ở lại đây. Chống tay ngồi dậy, Đông Nghi nói giọng có chút còn mê ngủ: “Em cũng muốn đi cùng chị, thoa kem chống nắng cho em với!”

Vy Vy thấy tuyết kem vào ghế chỗ Đông Nghi đang ngồi đứng dậy khởi động tay chân làm nóng cơ thể: “Lười vừa thôi cô, tự đi mà thoa, nhớ khởi động kỹ trước khi xuống nước, không chừng bị chuột rút lại kêu than.”

Đông Nghi lừ chị của mình, dạo gần đây cô có cảm giác Vy Vy giống mẹ của cô hơn là chị, nhưng không sao đi. Lâu lâu được đi chơi không có sự quản thúc của chồng rất là tuyệt, cô sẽ tận hưởng nó thật tốt.

Choi Min Hyuk nhìn hai cô gái xuống biển chơi cũng đi theo sau, nhưng không may cho anh lúc này đã có người phát hiện ra chàng diễn viên nổi tiếng bu lại chụp hình xin chữ ký, Choi Min Hyuk dù đã đội mũ đeo kính đen che nửa khuôn mặt vẫn bị nhận ra, anh chỉ có thể nuối tiếc nhìn họ rời đi xa, bản thân không thể nào cự tuyệt fan hâm mộ được.

Trên mặt biển trong xanh sạch sẽ được ánh nắng chiếu xuống lấp lánh đẹp mắt, những con sóng được làn gió mát đưa đẩy đổ ập vào bờ rất thích hợp cho việc lướt sóng, thế nhưng đúng như Vy Vy nói, Đông Nghi lại thuê xe trượt nước để chạy, cơ bản là đi bên cạnh Vy Vy tránh bị cậu diễn viên kia làm phiền thôi chứ môn thể thao nghệ thuật này cô cũng chẳng có hứng thú.

Trái ngược với đứa em gái của mình, Vy Vy tỏ ra là một tay chơi chuyên nghiệp, tắm ván nhẹ nhàng lướt trên mặt biển vỗ sóng, tư thế vững vàng đang vịnh lấy tay cầm từ sợi dây gắn với xe trượt nước của một người chơi phía trước kéo cô lướt đi.

Không chỉ Đông Nghi, những người ở gần chứng kiến không khỏi trầm trồ thích thú và thán phục với cú xoay người tiếp nước thành công của Vy Vy, làn nước xoáy theo cú xoay của cô tạo thành vòng xoắn nghệ thuật đẹp mắt.

“Có cái gì mà chị ấy không biết không nhỉ?”-một trong số đó có cả Đông Nghi, hai mắt cô hơi mở to lên ngắm nhìn Vy Vy đang khoe tài lướt ván trước mặt.

“Em giỏi kiếm tiền hơn cô ấy, cái này là tuyệt nhất rồi.”

Đông Nghi gật gù đồng tình, mi mắt giật nhẹ khi cảm nhận giọng nói quen thuộc liền quay phắt sang nhìn, vẻ mặt có chút không tin Hoàng Phong đang ở bên cạnh cô trên chiếc xe trượt nước khác.

Anh vuốt nhẹ lên cánh mũi vợ yêu nheo mắt không vui nhìn bộ bikini màu đỏ quyến rũ phô toàn bộ đường cong trên người cô: “Không có anh ở đây mà dám ăn mặc như thế sao?”

Đông Nghi nuốt khan, cô giả lả chuyển đề tài: “Sao anh lại ở đây, tiểu Lam thì phải làm sao?”

“Em chịu nhốt tới con chúng ta rồi sao? Tiểu Lam được thám Trần chăm sóc ở nhà để anh qua đây ”chơi” với em rồi.”

Đông Nghi nhìn lại người đang thoải mái lướt ván trước mặt, Hoàng Phong không thể nào biết được chỗ cô đi du lịch, nhất định có gián điệp. Lại bị chị cô bán đứng rồi.

Hoàng Phong trèo qua xe trượt nước của Đông Nghi cầm lái quay vào bờ, như đọc được suy nghĩ của cô, anh vui vẻ đáp: “Em yên tâm, có anh bên cạnh em rồi không cần lo gì hết, anh sẽ chơi cùng với em. Chúng ta đã ba ngày không gặp nhau thì phải.”

Đông Nghi nghe qua không những không yên tâm, lòng còn thấp thỏm không yên, cô cầm lấy cánh tay của anh đang vòng qua eo mình đặt lên tay lái nhắc nhở: “Anh tập trung lái xe đi!”

Anh không vội vào bờ, đi xa một đoạn cách chỗ Vy Vy đang lướt sóng liền xoay mũi xe lại nói tiếp: “Trên chuyến bay anh vô tình gặp một người, xem ra chúng ta sắp được xem trò vui rồi.”

Khúc Tử Kỳ trên chiếc xe trượt nước khác vẫy tay reo lên gọi Vy Vy: “Vy Vy, em ở đây này!”

Nhìn thấy Khúc Tử Kỳ, Vy Vy cảnh giác ra hiệu cho người lái xe phía trước giảm tốc độ lại, đứa nhóc này quả thật bám rất dai, sợ cô chưa đủ phiền hay sao?

Khúc Tử Kỳ lái xe đến chỗ Vy Vy, không suy nghĩ liền nhảy xuống ôm chầm Vy Vy khiến cả hai ngã ập xuống biển làm nước bắn lên tung tóe, Vy Vy khó chịu ngời lên bám lấy tấm ván trượt, cô đi bơi không quen mặt áo phao, thuận lợi cho Khúc Tử Kỳ có cơ hội sàm sỡ động chạm một hồi.

“Này, em tự trọng một chút đi!”

Khúc Tử Kỳ bĩu môi vờ vô tội: “Lần trước là chị chủ động với em trước mà. Đoạn chị hôn em đêm nào em cũng xem đi xem lại mấy lần mới ngủ được.”

Vy Vy gạt tay Khúc Tử Kỳ ra bơi tới xe trượt nước Hoàng phong đã bỏ lại khi này leo lên chạy một mạch vào bờ, Khúc Tử Kỳ giận dữ bị nước bắn trúng mặt, nhưng cô cũng không giận dữ quá lâu theo Vy Vy trở về.

“Chờ em với!”

Đông Nghi khẽ cười nhìn sang Choi Mi Hyuk vẫn chưa thoát ra được đám người hâm mộ ở trên bờ, trò vui này cô đoán chắc là do chồng cô làm ra.

“Đi ăn thôi, chơi sáng giờ em thấy đói rồi!”

“Được!”

.
. .
.

TBC.

40. Chương 40 - Đến Lúc Phải Buông Bỏ

Chương 40

Bốn người đang ngồi trên bàn ăn thịnh soạn trong nhà hàng hải sản nổi tiếng ở Jeju, Hoàng Phong và Đông Nghi nhìn Khúc Tử Kỳ chu đáo lột vỏ tôm hùm ra đĩa đưa cho Vy Vy, còn không ngừng gấp những món ngon cho cô ấy, còn người được chăm sóc về mặt lạnh băng không chút biểu cảm, có chút buồn cười nhưng cũng không thể hiện ra mặt.

“Tôi không phải heo, cũng không bị thiếu năng, tôi tự biết ăn.”-Vy Vy chuyển đĩa thức ăn đầy của mình trả cho Khúc Tử Kỳ, gọi phục vụ đem tới cho mình một cái đĩa khác. Chuyến du lịch của cô chỉ vừa mới bắt

đầu đã có dấu hiệu bị phá sản rồi. Hoàng Phong đang khoác tay lên eo vợ dùng mắt ra hiệu với Đông Nghi cả hai tốt nhất nên rời khỏi đây tìm không gian riêng cho mình, bữa ăn này dù sao cũng là người khác mời.

Vy Vy nhìn hai vợ chồng Hoàng Phong bỏ đi cũng nhóm người đứng dậy nhưng đã bị một bàn tay ghì cô xuống, Khúc Tử Kỳ lấy điện thoại ra khoe đoạn video trước mặt cô: “Chị mà bỏ đi em sẽ tung nó lên mạng đấy, đặc biệt gửi trực tiếp vào điện thoại của tên ngoại quốc kia.”

Vy Vy trước lời đe dọa của Khúc Tử Kỳ không mấy may lay động, đáy mắt thâm trầm ánh lên tia chán ghét: “Nếu em không ngại mọi người nhìn thấy cảnh em ăn chơi thì tôi lại càng không ngại, tôi trước giờ sống rất tùy hứng, cũng chẳng quan tâm người khác nhìn mình như thế nào.”-Vy Vy gạt tay Khúc Tử Kỳ ra, buông lại câu cuối: “Còn nữa, tôi và anh ấy đã chia tay rồi, em gửi đến cũng chỉ tốn công thôi.”

Nhìn bóng lưng Vy Vy khuất dần sau hành lang của nhà hàng, Khúc Tử Kỳ ngậy người ra thì thầm: “Chị ấy ngầu thật!”

.

.

.

Trên bàn dài được đặt toàn bộ các loại vũ khí tối tân từ súng ngắn, súng trường bắng tia và cả lựu đạn các loại cùng bom đặc chế, huấn luyện viên đứng trước mặt đưa lên hướng dẫn và thị phạm cho Tom từng loại một.

ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG

Đứng trong phòng tập bắn súng, Tom chuyên tâm tập luyện, những kỹ năng còn thiếu sót anh nhất định phải từng bước khắc phục toàn bộ, sẽ có một ngày đứng trước mặt người phụ nữ của mình, anh phải trở thành một người đáng tin tưởng hơn hiện tại.

.

.

.

Nằm trong vòng tay của Hoàng Phong, Đông Nghi hơi bất ngờ nghe anh kể lại về Tom: “Cậu ta suốt hai tuần qua đều ở trong phòng huấn luyện đặc biệt sao?”

“Phải, xem ra lần này Tom hạ quyết tâm rất lớn, cậu ta muốn được bên cạnh Vy Vy lần nữa chuyện gì đều có thể làm.”-Hoàng phong quen với Tom đủ lâu để biết trước nay anh ấy rất ghét việc dùng đến vũ lực và không hề có bất kỳ kỹ năng nào, vì để cứu vãn tình yêu của mình, Tom đã làm điều mà trước nay chưa bao giờ làm qua, không phải ai cũng có thể làm được. Mong rằng Tom sẽ thoát khỏi nhân cách kia được tự do bên cạnh người cậu ấy yêu thương.

Ánh mắt Đông Nghi thoáng buồn bã, tuy Tom yêu Vy Vy thật lòng, làm những thứ tốt nhất cho chị cô nhưng là phụ nữ với nhau, cô hiểu anh ta chọn cách làm đó đối với Vy Vy là quá nhẫn tâm, sau này có thực sự muốn cứu vãn, chỉ sợ Vy Vy không đồng ý quay trở về.

“Ngày mai chúng ta về nước thôi, em nhớ Tiểu Lam rồi.”

“Được, về nhà thôi!”

.

.

.

Vì để duy trì kinh tế tiếp tục đi du lịch, Vy Vy đã hứa giúp Đông Nghi lấy được hợp đồng với Khúc thị, cho nên bây giờ Khúc Tử Kỳ đang ngồi ngắm nhìn Vy Vy nấu bữa sáng cho mình, trong đáy mắt đắm đuối ngưỡng mộ chợt hiện lên chút ưu buồn.

Đôi mắt cảm động và hạnh phúc lấp lánh nước nhìn chăm chăm đĩa cơm trứng trang trí đẹp mắt, Khúc Tử Kỳ cứ ngẩn mãi không nở ăn. Vy Vy nhìn thấy chỉ khe chặt lưỡi, cô lấy bản hợp đồng đã được soạn sẵn mở ra đưa cho Khúc Tử Kỳ: “Cơm trứng của em đã làm xong rồi, hợp đồng ở đây, em xem qua không còn vấn đề gì hãy ký vào đây.”

Khúc Tử Kỳ mắt cũng không thèm nhìn qua hợp đồng, cô nắm lấy tay Vy Vy kéo cô ấy ngồi xuống bên cạnh mình: “Chị ngồi với em đi, đợi em ăn xong sẽ ký cho.”

Vy Vy rút tay về, dù sao hiện tại cô cũng đang rảnh rỗi, nếu bỏ ra một ngày để có được hợp đồng này coi như cũng không quá đáng, chỉ cần Khúc Tử Kỳ đừng có giở trò với cô, bằng không lần này Vy Vy sẽ không bỏ qua nữa.

Khúc Tử Kỳ ăn thử một muỗng cơm, vị rất vừa ăn, nếu có thể mỗi ngày đều được ăn muốn này từ Vy Vy Khúc Tử Kỳ cũng sẽ không biết ngán, nhưng nếu đối phương không cam tâm tình nguyện, cô không mặt dày ép buộc nữa. Từ xưa tới nay chỉ có người khác phải theo mình, cô đã theo Vy Vy quá nhiều rồi, còn mặt dày làm phiền nữa ngay cả Khúc Tử Kỳ cũng cảm thấy ghét bản thân mình quá thấp kém.

“Chúng ta cùng ăn đi!”

“...”

Nhìn vẻ dửng dưng của người bên cạnh, Khúc Tử Kỳ nói thêm: “Sau bữa cơm này em sẽ không bám theo chị nữa, có tình cờ gặp nhau trên đường, nếu chị không muốn em cũng sẽ không bước tới chào hỏi.”

Nhìn sự nghiêm túc của Khúc Tử Kỳ, Vy Vy nhìn lên muỗng cơm trên tay cô ấy, cuối cùng cũng há miệng ăn. Sau hôm nay Vy Vy cũng sẽ rời khỏi đây, Khúc Tử Kỳ muốn tìm được cô không dễ dàng gì, nhưng cô ấy đã chịu buông bỏ, cô coi như cũng nên làm một chút gì để xứng đáng với số tiền Đông Nghi đã bỏ ra cho mình.

Khúc Tử Kỳ nuối tiếc nhìn đĩa cơm đã sạch trơn trên bàn, cô với tay cầm lấy hợp đồng nhìn qua một lượt, sau đó đặt bút ký: “Nhiệm vụ của chị đã hoàn thành rồi, em có thể yêu cầu thêm một việc nữa không?”

“Không!”-Vy Vy dứt khoát từ chối, đối với Khúc Tử Kỳ, cô chỉ xem cô ấy như một đứa trẻ chưa hiểu chuyện thích làm những việc phá phách, tình cảm không có kết quả này chấm dứt càng nhanh càng tốt.

“Chị thật nhẫn tâm!”-Tử Kỳ thì thầm nhìn bóng lưng người con gái nhỏ dần trước mắt, đã đến lúc nên buông bỏ rồi, thứ không thuộc về mình thì sẽ không thể nắm lấy được.

“Haiz, mong rằng chị đừng hạnh phúc quá sớm, ít nhất cho đến khi em tìm được hạnh phúc khác cho mình, tạm biệt mối tình đơn phương của em, Vy Vy!”

.

.

.

TBC.

41. Chương 41 - Tận Hưởng Cuộc Sống

Chương 41

Suốt ba tháng qua, Vy Vy dùng toàn bộ thời gian của mình để đi du lịch tất cả những đất nước xinh đẹp, tận hưởng khoảnh khắc tự do tự tại để bản thân thoải mái vui vẻ, không nhớ đến những ký ức đau buồn nữa.

Đặt chân đến vườn nho nông thôn tại một thị trấn nhỏ ở nước Páp, Vy Vy đã bị cảnh sắc thơ mộng và bình dị ở nơi đây thu hút. Vườn nho sặc sỡ sai trái tím mọng trên những nhánh cây đang vào mùa được người

dân nơi đây hái cho vào giỏ, Vy Vy lấy máy ảnh trên tay chụp lại những thước ảnh sống động và chân thực này.

Tựa người lên một gốc cây lớn nghỉ ngơi, Vy Vy xem lại những tấm hình cô vừa chụp được, khoe môi khẽ cong lên thích thú.

“Hóa ra đi du lịch là như thế này.”

Ba tháng qua đặt chân đến nhiều nơi trên thế giới, Vy Vy đã bỏ lại mọi muộn phiền hòa mình vào những kỳ quan vĩ đại của mỗi vùng đất cô đi qua, thời gian trước đây Vy Vy đã phí phạm quá nhiều cho việc hận thù và đau khổ trong chuyện tình cảm. Thế nhưng mỗi khi bất chợt nhớ về, Vy Vy vẫn cảm thấy u buồn hồi tưởng lại đoạn tình cảm của mình với người ấy.

Nằm dài xuống bãi cỏ mát mẻ gác tay sau đầu làm gối, Vy Vy che cái nón rộng vành lên khuôn mặt nhắm mắt lại ngủ một giấc.

.
. .

Hoàng Phong và Đông Nghi nhìn chăm chăm vào người đang ngồi trước mặt họ, sau ba tháng không gặp lại, nhìn Tom có chút gì đó khác biệt, trên khuôn mặt điển trai của người đàn ông Châu Âu nay điểm thêm nét chững chạc dày dặn, với người đa nghi và lo lắng cho vợ là Hoàng Phong không khỏi cảnh giác nghĩ đến khả năng người trước mặt có thể là Eric, nhưng vẫn cảm thấy không phải lắm.

“Tôi là Tom, anh ta đã không thể khống chế được tôi nữa rồi.”-đọc được suy nghĩ của hai vợ chồng, Tom lên tiếng đính chính lại mối nghi ngờ của họ.

Đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại cẩn thận quan sát, Đông Nghi hạ cánh tay Hoàng Phong xuống khi anh đang chắn trước mặt mình: “Trực giác cho em biết cậu ta là Tom. Anh tìm chúng tôi để làm gì?”

Tom mỉm cười, vẫn là Đông Nghi rất tinh ý, không như ai kia, ở bên cạnh vợ chỉ biết xù lông nhím lên thôi.

“Cảm ơn em đã tin tưởng tôi, tôi biết em biết Vy Vy hiện tại đang ở đâu, mong rằng em cho tôi địa chỉ?”

Đông Nghi khoanh hai tay trước mặt, nét mặt cau có ra dáng cô em gái đang bảo vệ chị mình: “Sau những chuyện anh đã làm với chị ấy mà muốn tôi cho anh biết sao?”

“Chúng tôi thực sự yêu nhau, đó là lý do lớn nhất cũng là duy nhất.”

Đông Nghi nhìn ra được sự chân thành và nghiêm túc trong đôi mắt xanh biếc trước mặt, Tom nói đúng, bọn họ vẫn còn yêu nhau, dù không trực tiếp nói ra nhưng cô biết Vy Vy vẫn đang thầm lặng chờ đợi người đàn ông này. Huống hồ căn nguyên cũng không phải lỗi do Tom gây ra, nếu cứ như thế nhìn hai người thật lòng yêu nhau phải mỗi người mỗi hướng, cô cũng cảm thấy không vui chút nào. (Nghi tỷ có con rồi nên tính tình cũng tốt ra hẳn)

“Tôi cũng không biết chính xác, tôi chỉ biết chị ấy hiện tại đang ở một vườn nho ở nước Pháp.”

“Như vậy là được rồi, cảm ơn em, Nghi!”

Ánh mắt Hoàng Phong chưa hết khó chịu nhìn Tom rời khỏi nhà của họ, cuộc nói chuyện vừa rồi gần như chỉ diễn ra giữa Tom và Đông Nghi, người chồng như anh vô duyên vô cớ trở thành bóng đèn không ai để ý, hỏi không được sao mà được?

Đông Nghi cười khẩy nhìn anh, cô cũng đứng lên vào phòng chăm con gái, hôm nay cuối tuần cô muốn dành nhiều thời gian cho Tiểu Lam hơn.

.
. .

Hàng mi dài khẽ lay động khi cánh mũi cao nhọn bỗng ngửa ngửa, Vy Vy mở mắt ra đã trông thấy hai đứa trẻ nhỏ dễ thương đang chăm chú nhìn mình, trên tay còn cầm theo ngọn bông cỏ phá giấc ngủ của cô.

Vy Vy nắm lấy bàn tay bé xíu ngăn sự phá phách ấy lại, cô ngồi bật dậy nhìn hai đứa trẻ mỉm cười hỏi, trước đây cô cũng từng học qua một ít tiếng Pháp, nếu giao tiếp bình thường cũng có thể dùng được: “Mấy đứa không sợ người lạ sao?”

Đứa bé gái có mái tóc vàng óng thắt bím chỉ tay về người anh trai đang hái nho trong vườn gần đó trả lời: “Gia đình của em ở kia, nhìn chị xinh đẹp như vậy không giống người xấu.”

Đứa trẻ bên cạnh tán thành gật đầu hòa theo.

Vy Vy thích thú nhìn hai đứa nhóc tinh nghịch có hậu thuẫn gia đình chơi đùa cùng mình, ngủ được một giấc tâm tình cũng sáng khoái hơn, cô kéo hai đứa ngồi xuống cạnh mình, lấy trong túi xách nhỏ đeo trên hông ra mấy viên kẹo chocolate đưa ra, nhìn hai đôi mắt to tròn mùng rở muốn ăn nhưng vẫn còn ngại, Vy Vy bóc vỏ một viên ra ăn trước, sau đó chia cho bọn trẻ.

“Được chưa, cái này có thể ăn được mà.”

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa Vy Vy với hai đứa trẻ, cô được biết hai bé gái này tên là Aalase và Ryella, theo thói quen của mình, Vy Vy lấy máy ảnh ra chụp vài tấm hình lưu niệm.

“Cũng gần tối rồi, tạm biệt hai nhóc nha, chị phải đi rồi.”-Vy Vy xoa đầu hai đứa trẻ luyến tiếc không muốn rời xa mình, làm cô cũng có chút không nỡ đi.

Ryella nắm lấy bàn tay Vy Vy đề nghị: “Hay chị sang nhà dùng một bữa cơm với gia đình tụi em đi, chị gái xinh đẹp.”

Aalase nói thêm vào: “Phải đó, chuẩn bị tới lễ hội rượu vang tổ chức trong làng, rất là vui đó chị.”

Hai tay Vy Vy bị hai bàn tay bé xíu nắm chặt giữ lại, lời đề nghị này cũng có vẻ hấp dẫn với một người đang tận hưởng chuyến du lịch như cô, Vy Vy khụy gối xuống vòng tay khoác qua vai Aalase và Ryella cười tươi: “Được rồi, cũng lâu rồi chị chưa được uống rượu nho.”

.
. .

TBC.

Chương sau gặp lại người thương rồi, truyện sắp hết ngược nha ^^, bà con ủng hộ au cố lên

42. Chương 42 - Gặp Lại Anh

Chương 42

Hòa trong dòng người đông đúc ở làng cùng nhau tụ họp lại tổ chức lễ hội, Vy Vy đi theo sau Aalase và Ryella ngắm nhìn những thùng rượu nho được trưng bày dọc khắp các lối đi, xung quanh còn có rất nhiều thức ăn được dọn lên để mọi người thưởng thức bữa tiệc.

“Hai em cứ đi chơi đi, không cần lo cho chị đâu, chị muốn tản bộ một chút.”-Vy Vy xua vẫy tay hai đứa, cô giờ máy ảnh lên ra hiệu sẽ đi chụp hình.

Aalase và Ryella nhìn nhau rồi nắm tay kéo Vy Vy lên bậc thang trên cao, ở đây Vy Vy có thể ngắm nhìn được toàn cục mọi thứ bên dưới lại không phải choáng ngợp bởi sự đông đúc và nhộn nhịp của dòng người

qua lại. Những ánh đèn trang trí thấp sáng cả ngôi làng nhỏ được treo trên những tán cây lớn và dây treo trên cao, làm cho khung cảnh lễ hội thêm phần tươi sáng.

Aalase vui vẻ nhìn Vy Vy giơ ngón cái lên tán thưởng, bé con chỉ lên bầu trời: “Chị cứ chụp hình đi nhé, lát nữa trên trời sẽ bắn pháo hoa rất đẹp, tụi em đi chơi với gia đình đây.”

“Tạm biệt!”

Vy Vy cũng chỉ tiện tay chụp vài tấm hình lưu giữ lại, sau đó lại ngồi xuống bậc thang đưa mắt nhìn xuống cảnh vật và người bên dưới. Giữa nơi nhộn nhịp và tấp nập như thế lòng cô chợt cảm thấy lạc lõng, đến cuối cùng, cho dù đi thêm bao nhiêu chỗ đi nữa, vẫn chỉ một mình cô đơn độc tự tìm cho mình một niềm vui thoáng qua, nó giúp Vy Vy tạm thời quên đi những đau buồn của quá khứ nhưng cô cũng không thể cả đời lãng tránh được.

“Đến lúc phải trở về rồi!”

“Anh cũng nghĩ vậy!”-giọng nói vang lên bên cạnh làm Vy Vy thoáng giật mình, vì mãi chìm vào dòng suy nghĩ miên man, cô không để ý phía sau từ lúc nào có người đi tới, giờ còn ngồi xuống bên cạnh, đến khi quay đầu nhìn sang, Vy Vy càng kinh ngạc hơn khi khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt mình.

“Là anh!”

“Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, anh nhớ em nhiều lắm.”-bàn tay to lớn của anh tìm đến tay cô nắm lấy nhưng đã bị Vy Vy cự tuyệt rút tay về, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước khi tìm gặp cô, đương nhiên sẽ không dễ dàng rồi.

Vy Vy lạnh nhạt thử rút tay ra nhưng vẫn bị anh nắm chặt không buông, đôi mắt sắc lạnh nhìn anh không vui: “Giữa chúng ta không phải đã kết thúc rồi sao?”

Đôi mắt xanh biếc đượm buồn và ray rứt nhìn cô, tuy không chính miệng nói ra nhưng Tom cảm nhận được Vy Vy vẫn còn tình cảm với mình, bằng chứng là cô ấy đã không dứt khoát bỏ đi mà ngồi lại đây cùng anh.

“Anh của ba tháng trước vì nhu nhược và yếu kém không có khả năng bảo vệ người con gái mình yêu thương đã chọn cách từ bỏ cô ấy, suốt thời gian qua anh đã luôn dằn dặt vì điều này.”

Vy Vy cảm thấy sóng mũi mình đau nhức, con ngươi ướt nước cố gắng không để thứ chất lỏng trong suốt trào ra ngoài, vì lý do gì đi nữa nhưng tại sao lại chọn cách nhẫn tâm như vậy để chia tay với cô?

“Anh nói là vì tôi nên mới muốn chia tay? Anh có biết cách anh chọn để chia tay tôi tàn nhẫn lắm không? Cho dù hiểu được lý do nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được, mỗi lần nhìn thấy anh tôi lại nhớ đến hình ảnh và lời nói của anh lúc đó.”

Vy Vy quay đầu đi không muốn Tom nhìn thấy mình vì anh rơi lệ, tại sao cô trước mặt anh lại không thể kiềm chế được cảm xúc như trước đây nữa, cứ như vậy lộ trần ra. Anh chỉ là một người đàn ông ích kỷ không quan tâm đến cảm nhận của cô, tại sao cô không thể dứt khoát buông tay được?

Tom nhẹ nhàng đưa tay áp lên khuôn mặt nhỏ của Vy Vy, dùng ngón cái lau đi dòng nước mắt rơi trên má cô: “Anh xin lỗi, là anh đã sai rồi. Anh không mong em có thể tha thứ cho anh ngay, chỉ cần để anh bên cạnh em, bù đắp lại những tổn thương và đau khổ anh đã gây ra cho em.”

Hiện tại lý trí và trái tim Vy Vy đang rất mâu thuẫn, rõ ràng đã hứa với lòng bỏ mặc anh ấy, nhưng khi gặp lại người xưa, bao nhiêu cứng rắn và quyết tâm từ bỏ của cô đều tan biến đi hết, chỉ còn nỗi đau quần quật bị tổn thương cứ âm ỉ trong lòng chưa nguôi ngoai.

Gạt mạnh tay anh khỏi khuôn mặt mình, Vy Vy đứng bật dậy lạnh lùng thốt: “Mặc kệ anh, tôi và anh đã không còn quan hệ.”

CHÍU CHÍU CHÍU

Cả bầu trời đêm bỗng sáng bừng lên rực rỡ khi những chùm pháo hoa bắt mắt được bắn lên sáng rực cả vùng trời. Vy Vy bắt giắc ngừng đầu ngẩng nhìn, pháo hoa thật sự rất đẹp, bên cạnh cô, một bàn tay ấm áp không biết xấu hổ vẫn nắm lấy tay cô lần nữa, nụ cười tươi rọi xuất hiện trên khuôn mặt điển trai rất

giống khoảng thời gian Tom theo đuổi cô khi xưa, chính là cảm giác này, có đuổi thì anh ấy cũng sẽ bám lấy cô không buông.

.

.

.

TBC.

43. Chương 43 - Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn

Chương 42

Bị hai nhóc Aalase và Ryella kéo xuống lễ hội chơi, Vy Vy cũng muốn tìm cơ hội tránh mặt Tom nên đã đi cùng, nhưng người phía sau mặt vốn đã dày sần từ lâu, luôn bên cạnh Vy Vy không rời.

Ryella chạy tới chỗ anh trai của mình đang đứng bên cạnh thùng rượu nho rót cho Vy Vy một ly khoe: “Chị ơi, anh em nói rượu này rất ngon đó, chị uống thử đi!”

Vy Vy cầm lấy ly rượu nhấp thử ngụm nhỏ, mùi vị ngọt dịu rất dễ uống, còn thoang thoảng nghe được mùi nho nữa.

“Anh cũng muốn uống!”-bất chợt khuôn mặt Tom từ sau lưng kề sát mặt Vy Vy, không đợi cô đồng ý đã nắm lấy bàn tay đang cầm ly rượu của cô đưa lên môi uống hết số rượu còn lại trong ly, sáng khoái nói: “Rượu rất ngon!”

Hai bé con nhìn đôi trai gái thanh tú đứng cạnh nhau tình nghịch cầm lấy máy ảnh của Vy Vy chụp lại vài tấm hình, bị chủ nhân nhìn thấy đôi liền cười xòa lè lưỡi trả máy lại, Vy Vy bước đi tạo khoảng cách với Tom khi anh muốn gần cô xem những tấm hình họ vừa chụp.

Lễ hội náo nhiệt vẫn còn rất đông người qua lại nhưng Vy Vy đã không còn hứng thú đi dạo, cô tách khỏi dòng người chào tạm biệt Aalase và Ryella trở về nhà nghỉ, nhưng sau cô Tom vẫn chung thủy bám theo không từ bỏ, và nó khiến cô cảm thấy bức bối.

Quay người lại nhìn Tom với ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo, nếu anh còn theo cô nữa Vy Vy sẽ không nhắm mắt làm ngơ: “Anh bám theo tôi như vậy đủ rồi, tôi cảnh cáo anh...”

Tom bước thêm một bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hành động bất ngờ làm Vy Vy đang nói bỗng nghẹn lại, bước chân định lùi ra sau tách khỏi tư thế ám muội này nhưng vòng tay vững chắc của anh đã ôm lấy eo cô ngăn không cho cô toại ý.

Vy Vy tức giận trừng mắt lườm anh, giọng nói càu càu khó chịu: “Có phải lâu rồi anh chưa bị đánh không hả? Mau bỏ tay ra!”

Đáy mắt anh thích thú chú mục lên khuôn mặt tức giận của Vy Vy, tình huống này làm anh nhớ đến khoảng thời gian trước kia lúc anh theo đuổi Vy Vy, đúng là bị cô đánh không ít lần: “Phải đó, lâu rồi không bị em đánh anh cũng rất nhớ.”

Vy Vy cau mày nắm lấy cổ tay Tom giật mạnh đẩy anh ra, nhưng vừa mới thoát khỏi cái ôm, xoay một cái liền bị anh vòng qua cổ kéo cô vào một cái ôm khác, hiện tại lưng cô đang bị ép sát vào lồng ngực sần chắc của anh, bên tai cảm nhận rõ ràng hơi thở quen thuộc nóng hổi, từng tế bào cảm xúc theo đó chạy khắp cơ thể khiến cho toàn thân cô mềm nhũn không còn sức lực phản kháng.

Vy Vy có chút kinh ngạc với sức mạnh và hành động táo bạo của người đàn ông này, đáy mắt thâm trầm khẽ nheo lại suy nghĩ, lẽ nào Eric đã xuất hiện, nhưng khi giọng nói bên tai vang lên, Vy Vy biết không phải là anh ta: “Đúng là anh rất nhớ những ký ức bị em đánh trước đây, nhưng hiện tại anh muốn trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ người phụ nữ của mình.”

Vy Vy bị lời nói của anh làm cho chấn động, trái tim nơi lồng ngực thổn thức vì sự chân thành, là anh ấy thật sao?

“Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của anh chính là đã chọn cách từ bỏ em, anh đã sai rất nhiều, từng giây từng phút không có em bên cạnh khiến anh như phát điên lên được, anh không thể nào buông tay em ra nữa.”

Dù bị lời nói của anh làm lay động nhưng quá khứ của họ còn có sự tồn tại của một người, chỉ cần nghĩ đến việc sẽ phải chạm mặt người ấy trong cùng cơ thể với anh đã khiến trái tim cô run rẩy, Vy Vy dùng toàn bộ sức lực của mình vùng ra thoát khỏi cái ôm của anh lần nữa, lùi lại tránh xa ra.

“Giữa chúng ta còn có Eric, tôi không muốn anh ta lại đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, anh không thể nào hiểu được cảm giác của tôi khi bị...”-Vy Vy cắn môi ngăn sự tức giận nói ra những tổn thương dày vò mình phải chịu đựng. Đối với một người thích thống trị như Eric, cô đã bị anh ta làm tổn thương sâu sắc, vết thương lòng này đến suốt đời cô vẫn không thể nào quên được.

Nhìn người phụ nữ mình yêu thương đau khổ, nguyên nhân còn là do anh gây ra, Tom làm sao không đau đớn cho được, ánh mắt thống thiết ưu buồn nhìn bóng lưng cô độc lặng lẽ rời đi, đó không phải là thứ anh muốn mang đến cho cô.

Tom của bây giờ đã không giống trước đây. Mọi tổn thương cô phải chịu đựng anh không thể nào xóa bỏ, nhưng anh không thể cứ thế buông tay cô.

Guồng chân đuổi theo Vy Vy, Tom nắm chặt lấy tay cô kéo đi vào bên trong nhà nghỉ.

“Tom, anh thôi đi!”

“Xem như chúng ta cũng từng quen biết nhau, anh hiện tại không đem theo tiền trong người, em coi như giúp anh cho anh ngủ cùng em một đêm đi!”

Vy Vy khinh thường nhìn anh, lý do gì cơ chứ, thật sự rất miễn cưỡng. Chỉ cần sợi dây chuyền, đồng hồ hay chiếc nhẫn trên người anh cũng đủ trả tiền nhà nghỉ một tháng rồi, muốn ngủ cùng với cô sao?

Đôi mắt xanh biếc kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt đen sắc lạnh trước mặt, anh chắc chắn nói: “Anh cam đoan không để Eric xuất hiện nữa, anh đã có thể áp chế được anh ta trong cơ thể mình.”

“Tôi lấy gì để tin anh?”

Tom như vỡ lẽ ra, cái này đúng là không có cơ sở để cô tin ngay được, đôi mắt đảo nhanh một vòng nghĩ cách, Tom chuyển sang kể sách khổ nhục kế, mong rằng anh đối với cô còn chút tình cảm, dù là thương hại cũng được.

“Như vậy đi, nếu trong nhà nghỉ còn phòng anh sẽ không làm phiền em, em cho anh mượn chút tiền là được. Nhớ như đêm nay đã hết phòng, hãy cho anh ngủ lại cùng em có được không?”

Vy Vy thở hắt ra, cô rút mạnh tay về bỏ đi vào trong nhà nghỉ trước, Tom khẽ cười biết rằng cô đã chấp nhận đề nghị của mình, sải chân bước nhanh theo sau.

.

.

.

Hai nét mặt hoàn toàn trái ngược nhau bước vào trong phòng ngủ, nếu Tom mừng rỡ ra mặt vì được ngủ cùng Vy Vy thì cô lại sắc diện tối sầm không vui, nhìn anh từ trên xuống dưới chỉ mỗi bộ quần áo không tin gắn lại: “Anh sang nước ngoài mà chẳng đem theo thứ gì sao?”

Tom đi đến giường ngồi xuống, tỉnh bơ đáp: “Vốn dĩ có đem nhưng vì nôn nóng gặp em quá nên đã bỏ lại ở khách sạn chạy một mạch đến đây, cả tiền xe cũng chẳng có phải dùng một chiếc nhẫn để trả.”

Vy Vy chẳng buồn hỏi nữa, cô đi đến vali của mình lấy ra một bộ quần áo thoải mang vào phòng tắm thay. Trên đường đi, cô ném cho anh một bộ quần áo rộng rãi của mình: “Mặc vào đi!”

Đáy mắt hạnh phúc nhìn bộ đồ cô đưa cho, anh đưa lên cánh mũi hít nhẹ, đã lâu rồi không còn nghe thấy mùi hương quen thuộc này, quả thật anh rất nhớ.

TBC.

đêm nay chắc có chuyện vui rồi, để xem anh có giỏi không =))

44. Chương 44 - Anh Muốn Em

Chương 44

Vy Vy trở ra đã nhìn thấy Tom thoải mái nằm trên chiếc giường đơn của mình, trông thấy cô, anh nhích người qua một chút vỗ tay lên khoảng trống bên cạnh: “Em ngồi xuống đi, giữa chúng ta ngủ chung trên một chiếc giường em không ngại chứ?”

“Giường của tôi đương nhiên tôi không ngại rồi, nhưng nó quá nhỏ để hai người cùng nằm.”

Anh cười tươi đáp: “Vây ôm nhau ngủ là được, càng ấm hơn.”

Vy Vy bước tới nắm tay kéo Tom đẩy khỏi giường ném cho anh cái gối: “Xuống đất mà ngủ, đừng quấy nữa!”

Hàng chân mày rậm xếch lên, đôi mắt xanh biếc khẽ nheo lại nhìn cơ thể quỵn rũ đang nằm trên giường, anh đặt cái gối trở lại giường nhìn cô đề nghị: “Nếu anh có thể đánh thắng em, đêm nay em cho anh ngủ trên giường có được không?”

Mi mắt vừa khép lại bị lời tuyên chiến của Tom làm mở lên lại, Vy Vy trông thấy khuôn mặt tự đắc của anh đang thách thức mình, nhớ lại hành động ban nãy của anh có phần cảnh giác, nhưng nó khiến cô cảm thấy thú vị hơn. Vy Vy cũng tò mò muốn biết thời gian qua Tom đã học được những thứ gì.

“Được thôi!”

Bàn chân đá cao lên ngăn tay anh định chạm vào người mình, Vy Vy bật dậy phản đòn, thân thủ anh quả thật có phần nhanh nhẹn hơn trước nhiều có thể dễ dàng tránh được đòn tấn công của cô nhưng vẫn không phải đối thủ của Vy Vy, chỉ vài đòn tấn công đã bị Vy Vy bắt bài khống chế đẩy ngã xuống đất, khủy tay cô đang kẹp trên cổ Tom khống chế: “Biết được kết quả rồi, an phận mà ngủ dưới đất đi!”

Tom mỉm cười không nhận thua, đôi mắt gian tà nhìn cô lên tiếng: “Anh chưa nhận thua mà.”

Kết thúc câu nói, Tom rướn người lên cố ý nhắm tới môi cô hôn vào, Vy Vy theo phản xạ tránh đi, tạo cơ hội cho Tom bật dậy phản công. Những đòn tiếp theo của anh vô cùng nham nhở, nó giống như đang lợi dụng để được động chạm vào người cô thì đúng hơn. Vy Vy hết phòng thủ gạt đi bàn tay hư hỏng của Tom muốn đụng chạm vào người mình, bị anh dồn tới chân tường ép sát cô giữa cơ thể trắng kiện của mình với vách tường lạnh lẽo.

Vy Vy tức giận mắng: “Anh học ai mà lại bỉ ổi như vậy?”

Đôi mắt sâu cuốn hút nhìn cô chan chứa thâm tình, Tom khẽ khàng đáp: “Anh nhớ em!”

Vy Vy hai tay đều bị anh giữ chặt, cô yếu thế hơn không thể đẩy anh ra được: “Anh nói nhắm cái gì đó?”

“Thật sự rất nhớ em!”

Vy Vy bối rối chớp nhẹ mắt né tránh ánh nhìn như thiêu đốt của anh, trái tim trong lồng ngực phản chủ đột ngột gia tăng nhịp, chỉ sợ với khoảng cách này anh sẽ nghe thấy mất.

“Anh tránh ra đi, chỉ là ngủ trên giường thôi mà. Coi như tôi nhận thua.”

Tom lắc nhẹ đầu, đó không phải là tất cả những điều anh muốn: “Vy Vy, anh yêu em.”

Đôi môi ấm nóng mang theo nỗi nhớ nhung mãnh liệt bao trọn lên đôi môi mỏng nồng nàn mút lấy, anh nhớ tất cả mọi thứ về cô, nhớ tiếng nói của cô, hơi thở của cô, mùi hương trên cơ thể cô, nhớ tất cả.

Cơ thể Vy Vy mềm nhũn trước nụ hôn nồng nàn của anh, dù rất muốn đẩy anh ra nhưng bản thân cô biết rõ cô cũng nhớ nụ hôn này rất nhiều, là nụ hôn của anh, nó không giống những cái hôn cưỡng ép của con người ấy, chính là cảm giác nồng nhiệt nhưng vẫn có cảm giác được yêu thương và yêu chiều này, cô rất nhớ.

Bàn tay anh nắm lỏng cổ tay cô ra dần trượt xuống luồn vào bên trong lớp áo pyjama chạm lên làn da mềm mại mát lạnh trên tấm lưng gầy nhỏ, hơi thở anh nặng nề phả lên cần cổ mẫn cảm ra sức gặm nhấm, để lại những vết ngân đỏ yêu thương, giọng nói khàn đục thốt: “Vy Vy, anh muốn em...”

.

.

.

TBC.

Lâu rồi chưa có H ha =)))))), cầu vote, cầu cmt nha các bạn yêu dấu

45. Chương 45 - Anh Muốn Em (2) 18+

Chương 45

Di chuyển cả hai đến chiếc giường đơn chật chội, hai cơ thể vẫn dính chặt vào nhau không tách rời, nụ hôn của anh mơn trớn lên thướt da mịn màng thơm tho trên cơ thể cô, khuôn mặt anh đang vùi sâu vào khe rãnh chết người phập phồng cùng những nhịp thở dồn dập như muốn cổ vũ anh tiếp tục làm tốt hơn nữa.

Giờ phút này Tom có chút không tin tưởng cô đang nằm bên dưới thân mình đáp lại nụ hôn nồng ấm của anh, những ngón tay khẽ run lên chạm vào bầu ngực no tròn, dù cách nhau bởi lớp áo nhưng vẫn khiến cho anh xao động khó cưỡng lại kích thích này.

“Vy Vy, cho anh!”-giọng nói khàn đục vì dục vọng, đôi mắt xanh biếc đắm chìm trong cơn nhục dục đang lan tràn khắp cơ thể, tiểu huynh đệ bên dưới của anh đã nhin không nổi cương cứng lên ép sát vào hạ thân của cô.

Vy Vy điều hòa lại nhịp thở, ánh mắt mơ màng long lanh mang theo chút sắc sảo càng làm cho cô thêm phần quyến rũ, những ngón tay sưng dài vuốt nhẹ một đường từ gò má cao cương nghị xuống đến xương hàm cá tính của Tom, cố gắng đè nén cơn khoái cảm đang rạo rực trong người nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc trước mặt, Vy Vy muốn xác nhận lần nữa đây chính là anh.

Như hiểu được mối bận tâm trong lòng người yêu, anh cúi xuống bao lấy đôi môi đỏ mọng hơi hé mở nói lại nụ hôn say đắm, nuốt lấy bao nỗi nhớ nhung da diết suốt ba tháng qua, trấn an cô bằng những cử chỉ quen thuộc. Rất nhanh sau đó, chiếc lưỡi trúc trắc chui qua khoang miệng lũng sục tìm kiếm chiếc lưỡi đang ẩn náo bên trong, kéo ra mút mát. Từ những khúc dạo đầu nhẹ nhàng, nhịp điệu càng lúc càng khẩn trương hơn, anh chính là không thể từ tốn thêm được trước sự hấp dẫn của cô.

“Ừm...từ từ đã...”-Vy Vy nhắc nhở anh, song cô lại hơi ưỡng cong người lên để anh dễ dàng cởi bỏ quần áo trên người mình, trong tích tắc, những thứ không cần thiết trên cơ thể cả hai đều được ném đi.

“Bây giờ không thể nữa rồi.”-Tom khẽ cười trả lời, đôi môi mỏng nam tính há ra liền ngậm lấy một bên ngực nhiệt tình bú, bên còn lại được bàn tay to lớn của anh bao trọn xoa nắn điên cuồng, thay phiên nhau bú mút đến khi hai đỉnh hoa ửng hồng bóng loáng tơ bọt sừng cứng lên vẫn không biết chán.

“A...”-Vy Vy thở hổn hển ngửa cổ ưỡn cong người lên, loại kích thích này của anh mang đến cho cô khoái cảm vô hạn, đã rất lâu rồi Vy Vy không cảm nhận được loại khoái cảm sung sướng như vậy.

Rơi những nụ hôn nóng bỏng xuống vùng bụng phẳng lì nhỏ nhắn của cô, chiếc lưỡi ẩm ướt lại được dịp thè ra liếm một đường dài trượt xuống nơi hạ bộ đã ướt át mật dịch, Tom thích thú không chờ lâu thêm nữa vùi sâu mặt vào nơi nữ tính của cô, để chiếc lưỡi phá phách thăm dò mật đạo ra sức hút sạch thứ suối nước ngọt ngào tuôn trào từ bên trong. Chiếc mũi cao nhọn cọ cọ liên tục lên nhụy hoa đỏ hồng non nớt khiến cho người bên dưới phải chịu đựng sự kích thích chỉ làm cô thêm ngứa ngáy khó chịu.

“Tom, nhanh lên...ừm...”-Vy Vy không chịu nổi sự trêu đùa của anh lên tiếng cầu xin, trên khuôn mặt thanh tú hồng hào bắt đầu xuất ra một tầng mồ hôi rơi xuống thái dương, dưới ánh đèn lung linh trong căn nhà nghỉ, cả người cô thêm phần mê luyến làm cho bản thân Tom không muốn để cô chờ thêm được nữa, tiểu huynh đệ của anh cũng đã biểu tình quyết liệt bên dưới rồi.

Dang rộng hai chân Vy Vy ra, đôi mắt mờ đục nhìn chăm chăm vào hai cánh hoa đang gắt gao e ấp bên dưới, anh cầm lấy côn thịt to lớn của mình vờn quanh vài vòng trước lối vào rồi đâm mạnh vào trong.

“A...”-Vy Vy mím môi cố ngăn bản thân bật ra tiếng rên rỉ, đã hơn ba tháng không quan hệ, nơi đó của cô cũng chật chội không ít, có chút cổ sức bao lấy côn thịt quá khổ của anh.

Tom gầm nhẹ một tiếng chuyển động hông mình, tiểu huynh đệ bị cô hút lấy thật khít, cổ khoái cảm dâng trào ùa về đến tận trí não làm cho anh hưng phấn cùng cực muốn được nhiều hơn thế nữa, nắm lấy hai đầu gối dang rộng chân cô ra thêm để mình dễ dàng tham nhập sâu hơn.

“Ừm...từ từ thôi...đau...ừm...”-Vy Vy cố hít thở thật sâu giữ bản thân được thanh thản không thốt ra những tiếng rên phóng đảng trước sự kích tình mãnh liệt của anh nhưng cơ thể run rẩy phản chủ khó có thể kiềm chế được, khoái cảm ồ ạt như sóng triều kéo tới nhấn chìm mọi lý trí còn sót lại trong đầu cô, thuận theo cảm xúc đưa đẩy.

Bàn tay anh không ngơi nghỉ tiếp tục chăm sóc hai bầu ngực căng tròn trong khi bàn tay còn lại ấn trên đỉnh hạt đỏ ửng nơi hai cơ thể triền miên hoan ái đảo đều kích thích tất cả những điểm nhạy cảm trên cơ thể nữ thần xinh đẹp, đôi mắt tà mị hải lòng khê cong lên nhìn khuôn mặt đỏ mề tận hưởng sướng khoái do anh mang lại.

“Ừm...nhanh lên...ừm...”-những ngón tay thanh mảnh của cô bấu chặt lên tấm lưng rộng rắn chắc ướt đẫm mồ hôi của anh cấu vào tạo thành đường đỏ ửng, giọng nói thều thào hòa cùng những tiếng rên ngày càng lớn hơn cổ vũ anh ra vào điên cuồng.

Cánh tay rắn chắc của Tom nâng chiếc eo thon nhỏ của Vy Vy kéo cô ngồi dậy xoay người để Vy Vy lật úp xuống, cánh tay vẫn giữ chặt eo cô lên cao để hai đầu gối khụy xuống nệm giường, côn thịt vừa mới tách khỏi mật đạo nóng ẩm liền tìm đến giao hòa lại lần nữa. Với tư thế này thuận tiện cho côn thịt của anh đâm sâu vào cơ thể Vy Vy hơn, quy đầu cảm giác đã tìm thấy được điểm G nằm trên thành âm đạo liền vui mừng rút ra cắm sâu vào, nhịp độ càng lúc càng nhanh và mạnh khiến cho cô run rẩy oằn oại, cổ họng bật ra tiếng rên lớn hơn.

“Đừng...không được...AAAAA...”

Tom không hề ngừng động tác lại, anh lật ngửa người Vy Vy nằm xuống giường, chuyển động cơ thể nằm nghiêng sang một bên giờ cao chân cô lên tiếp tục lắc mạnh hông đâm vào hoa huyệt đã ướt át dịch mật tưới lên côn thịt anh bóng loáng, âm thanh hai cơ thể va chạm vào nhau truyền tới khiến cho bầu không khí thêm phần ám muội.

Tiếng thét của cô hòa cùng tiếng gầm nhẹ phát ra từ cổ họng anh, Tom rút nhanh côn thịt của mình bắn lên bụng cô một dòng chất lỏng màu trắng nóng hổi, hai cơ thể ướt mồ hôi nằm yên trên giường thở hổn hển.

.
. .

Bàn tay nhẹ nhàng vén lọn tóc rũ trên vầng trán cao thanh tú qua một bên để nhìn rõ hơn khuôn mặt cô, đôi mắt xanh biếc ôn nhu chan chứa thâm tình nhìn người mình yêu thương đang say giấc, lần này anh sẽ ôm cô thật chặt, không để cô biến mất khỏi tầm mắt mình một lần nào nữa.

.
. .

TBC.

46. Chương 46 - Tàn Dư Báo Thù

Chương 46

“Ba ba...”-Đông Nghi chớp nhẹ mắt nghe con gái gọi tên “ba”, cô mừng rỡ nhìn sang thím Trần hỏi lại: “Thím cũng nghe Tiểu Lam gọi ba mà phải không?”

Thím Trần vui vẻ mỉm cười, nhìn bảo bối đang nghịch con lắc trên chiếc xe đồ chơi làm cho bà cũng vui theo: “Tôi có nghe được, Tiểu Lam vừa gọi tên ba nó.”

Đáy mắt điểm lên ý cười chợt tắt đi, câu đầu tiên Tiểu Lam gọi là ba nó chứ không phải mẹ làm cô có chút buồn lòng, người mang nặng đẻ đau là cô, anh ấy chỉ biết hưởng thụ được lợi, còn được con gái gọi tên trước.

“Ba ba, ba ba...”-khuôn miệng nhỏ xinh hơn hở cười tươi phát âm tên ba, bé con vươn tay ra nắm lấy ngón tay Đông Nghi chơi đùa.

Cô khẽ cười yêu thương nhìn Tiểu Lam, gọi tên ai trước cũng mặc kệ đi, con cô đã lớn thêm một chút rồi: “Con gái mà nhìn giống ba quá đi.”

.
. .

Tom trở mình đưa tay ôm lấy cơ thể bên cạnh, nhưng đáp lại anh chỉ là khoảng trống lạnh lẽo trên giường, anh hốt hoảng ngồi bật dậy tìm kiếm, vừa hay nhìn thấy Vy Vy vừa chạy bộ tập thể dục trở về, trông thấy bộ dạng hoang mang của anh, quần áo còn chưa chỉnh tề đã đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng không ngờ tới Tom đã lao đến ôm chặt mình.

“May quá, anh tưởng em lại bỏ anh đi mất!”

Vy Vy im lặng để cho Tom ôm chặt, cô đã cho anh ở lại không nghĩ đến chuyện bỏ chạy, hơn nữa đó không phải là giải pháp tốt nhất cho họ. Nếu Tom muốn, cho dù cô có đi đâu anh cũng sẽ tìm ra cô thôi.

“Anh đi vệ sinh đi, chúng ta ăn sáng.”

“Không muốn, để anh ôm em thêm chút nữa.”

Vy Vy kiên quyết hơn đẩy Tom ra, đôi mắt sắc lạnh nhìn anh: “Người tôi toàn là mồ hôi, cần phải tắm.”

Tom luyến tiếc ngồi trên giường mỉm cười nhìn Vy Vy: “Được, em tắm đi, chúng ta cùng ăn sáng.”

Ngồi ăn sáng trước ban công phòng nghỉ, toàn bộ thời gian của Tom đều dùng để ngắm nhìn Vy Vy, anh vẫn chưa hết mừng rỡ vì được bên cạnh cô thể này, còn cùng cô ăn sáng với nhau.

Vy Vy lơ đãng ánh nhìn chăm chăm của người đối diện thản nhiên ngồi ăn bữa ăn đơn giản, lời nói thốt ra không nóng không lạnh nhưng đã thành công làm vơi đi niềm phấn khởi trong lòng anh: “Tôi vẫn chưa tha thứ cho anh đâu, đêm hôm qua chẳng nói lên điều gì hết, đối với tôi chỉ giống như tình một đêm thôi.”

“Vy Vy...”

Vy Vy nhìn xuống đĩa trứng ốp la và ly sữa tươi của anh còn nguyên trên bàn nhắc nhở: “Tiền của tôi tiêu cũng sắp hết rồi, anh đừng có lãng phí nữa. Mau ăn đi!”

Tom ngoan ngoãn vâng lời cầm nĩa lên ăn một cách ngon lành giống như đĩa trứng là món ngon nhất trên đời, Tom nhanh chóng lấy lại vẻ thoải mái đề nghị: “Ăn xong chúng ta cùng nhau đi chơi đi, anh nghe nói gần đây có nhiều cảnh đẹp lắm, lâu rồi chúng ta chưa đi du lịch cùng với nhau.”

“Anh thích đi chơi thì đi một mình đi, tôi đi chơi đủ rồi, hôm nay sẽ về nhà.”

Nhìn cô rời khỏi bàn ăn, Tom nuốt vội miếng trứng cầm ly sữa uống một hơi hết sạch, đi theo sau cô vuốt theo: “Đi chơi cũng lâu rồi, chúng ta cũng nên về nhà thôi, em nói rất đúng.”

Ánh mắt khinh thường nghiêng đầu nhìn lại Tom, Vy Vy thu xếp đồ đạc cho vào vali không thèm đoái hoài tới người còn lại có mặt trong phòng. Đẩy mắt đành lại nhìn tia sáng lóe qua từ chiếc gương trên bàn, Vy Vy nắm lấy cánh tay Tom kéo cả hai ngã xuống sàn nhà, tránh được phát đạn xoẹt qua bả vai vỡ bình hoa gần đó.

XOẢNG

Tom kinh hãi lấy thân mình che cho cô kéo cả hai chui xuống gầm giường tránh đi những phát đạn vô tình tiếp tục bắn vào bên trong căn phòng nhỏ.

“Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Vy Vy lườm Tom: “Câu này tôi hỏi anh mới đúng. Tôi một mình ba tháng nay không có chuyện gì hết, đột nhiên anh xuất hiện kéo theo một đám người muốn giết chúng ta.”

Anh nhún vai vô tội, anh vẫn kiên nhẫn dùng thân to lớn che chắn cho cô, hướng đến cửa ra chạy đi: “Chúng ta thoát khỏi nơi này trước đã.”

Vy Vy gạt tay Tom ra lăn một vòng tới vali của họ, tránh khỏi những đường đạn trong gang tấc kéo theo chiếc vali đi. Tom không ngờ cô lại liều mạng như vậy, sắp chết tới nơi còn đem theo thứ vướng bận thế làm gì.

Vy Vy không đáp lại ánh mắt khó hiểu và lo lắng của anh, nép sát vào góc tường bên ngoài phòng lấy ví tiền và một khẩu súng ngắn được cất trong vali ra cầm lấy, lần theo đám người hốt hoảng bỏ chạy khỏi cuộc nổ súng kinh hoàng chạy đi.

Đúng như Vy Vy dự đoán, đám người này không lấy được mạng họ sẽ không chịu bỏ qua, đám người đó cứ bám theo họ không buông, chiếc ô tô màu đen chạy tới đang không ngừng nổ súng vào Tom và Vy Vy.

Tom lướt mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra chiếc taxi còn trống lồi Vy Vy vào, tay giật lấy khẩu súng trên tay cô: “Em tìm cách khởi động xe đi, anh sẽ giữ chân chúng.”

Vy Vy kinh ngạc nhìn anh cầm súng nhắm vào chiếc ô tô phía trước đánh lạc hướng bọn họ, nhưng cô không có nhiều thời gian để tranh cãi, đành phải làm theo lời anh.

Những kỹ năng học được ba tháng nay không ngờ đã có đất dụng võ, Tom xoay người chuẩn xác bắn trúng được lốp xe ô tô khiến nó đảo bánh lạc tay lái đâm vào gốc cây bên đường, nhưng đám người trong xe vẫn chưa chịu bỏ cuộc chạy ra quyết sống chết với anh. Đẩy mắt căng thẳng nhìn chiếc xe taxi đã được nổ máy, khóe môi anh cong lên một đường lao nhanh về phía trước, tay bóp cò làm phân tán sự chú ý của đám sát thủ phía sau leo lên xe, Vy Vy không phí thêm thời gian đáp ga chạy đi.

Tom phấn khích khoe với Vy Vy: “Chúng ta hợp tác cũng ăn ý quá chứ, có phải anh đã làm rất tốt không?”

Khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc, Vy Vy nhìn cánh tay chảy máu do trúng đạn của Tom không vui nói: “Sau này đừng tự ý hành động nữa, anh vẫn chưa sẵn sàng đâu.”

“Nhưng anh mừng vì có thể giúp được em, không giống như trước kia phải để cho bạn gái bảo vệ mình.”

Đẩy mắt cô thoáng lay động, cô lãng sang chuyện khác không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ này của mình: “Anh biết là ai đã gây ra chuyện này không?”

Anh nhún vai thản nhiên đáp: “Có lẽ là tàn dư của Tống Hạo Thiên, mấy tháng gần đây bọn chúng không dám ra mặt, nhân lúc anh ở một mình đã ra tay để trả thù cũng nên.”

Vy Vy chợt nhớ ra một điều: “Hình như Tống Hạo Thiên có một đứa em gái, lẽ nào cô ta sao?”

“Có thể là vậy, nhưng em yên tâm đi, khi này xảy ra chuyện anh đã phát tín hiệu từ chiếc nhẫn này cho Quách Khang rồi, chắc cậu ta sắp cho người tới đón chúng ta về nhà thôi.”

.
. .

TBC.

47. Chương 47 - Anh Đã Làm Rất Tốt

Chương 47

Chiếc xe của Tom và Vy Vy đang chạy trên con đường nhỏ trở về thành phố, Vy Vy cảm thấy đã không còn nguy hiểm, cô đậu xe lại ghé gần một cửa hàng tiện lợi nhỏ. Tom dõi mắt nhìn theo Vy Vy, khi cô trở ra đã ném vào người anh bông băng và nước: “Băng bó lại đi!”

Tom vui vẻ nhìn túi đồ Vy Vy mua cho mình, tuy lời nói và hành động lạnh nhạt nhưng anh vẫn nhìn ra được cô đang quan tâm đến anh. Chạm phải đôi mắt nồng nàn của Tom dành cho mình, Vy Vy cảm thấy không được tự nhiên mở cửa xe ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Tom sau khi rửa và băng bó vết thương xong cũng theo cô ra ngoài, gần chỗ họ đứng là một cánh đồng cỏ rộng lớn, Tom mỉm cười đan lấy tay Vy Vy dắt cô đi đến gốc cây lớn gần đó ngồi nghỉ.

“Bị truy sát mà trông anh vui thế sao?”-Vy Vy nhìn khuôn miệng luôn tươi cười của anh khó hiểu, người đàn ông này đúng là không được bình thường.

Tom miết nhẹ bàn tay vẫn nắm lấy tay cô, ánh mắt ôn nhu nhìn về đường chân trời xa xăm trước mặt chậm rãi nói: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là lần anh bị người của Tống Hạo Thiên truy sát, lần đó không nhờ có nữ anh hùng kịp thời cứu mạng e rằng anh đã sớm mất mạng rồi.”

Lời nói của Tom làm cho Vy Vy cũng bất giác hồi tưởng lại kỷ niệm năm xưa, bây giờ hoàn cảnh đã khác, Tom vui vẻ như vậy vì có thể giúp đỡ được cô, không trở thành gánh nặng cho mình nữa, Vy Vy có thể hiểu được.

Vy Vy neho mắt nhìn xuống mái đầu nâu vàng đang tựa lên vai cô, có chút không neho cộ nhẹ má tìm cảm giác thoải mái nhất: “Đừng đẩy anh ra nữa, anh là người đang bị thương đó.”

Vy Vy im lặng để yên cho Tom dựa vào, cô cũng ngả lưng lên gốc cây nghỉ ngơi một lúc, dưới ánh nắng nhạt không quá gay gắt được tán cây che đi, những cơn gió mát thổi hiu hiu đưa họ chìm vào giấc ngủ.

CRÁC

Tiếng súng được lên nòng đánh thức Vy Vy và Tom thức dậy, trước mặt họ, một cô gái đang chĩa súng vào đầu Vy Vy.

“Đôi cẩu nam nữ các người, hôm nay chết chắc rồi.”

Tom cau mày nhìn khuôn mặt cô ả, lẽ nào là em gái của hắn ta thật: “Cô là em gái của Tống Hạo Thiên sao?”

Cô ả nhếch môi, ánh mắt thâm độc nhìn anh đầy nghiến: “Đúng vậy, theo lời những tên còn sống sót kể lại, chính anh đã giết chết anh trai tôi cùng với lão già người Malay kia.”

Vy Vy nheo mắt nhớ lại, lúc đó người sát hại Tống Hạo Thiên là Eric, nhưng cho dù là ai đi nữa, hắn ta cũng đáng bị trừng trị.

“Anh trai của cô hết lần này đến lần khác tìm cách hại chúng tôi, so với những việc hắn ta đã gây ra, có chết cũng không hết tội. Cô nên hiểu rằng trong thế giới này, ai mạnh hơn người đó mới là người chiến thắng.”

Tống Hạo Nhi bị lời nói của Vy Vy chọc cho căm phẫn, bàn tay cầm súng run nhẹ lên, nếu như không kiềm chế được, e là cô đã bóp cò vào đầu Vy Vy.

Tom nhích người chắn trước mặt Vy Vy, đôi mắt sắc lạnh nhìn lên Tống Hạo Nhi: “Người giết anh trai cô là tôi, thả cô ấy ra đi!”

Ả khinh thường nhìn màn tình cảm của hai người, thời gian qua im hơi lặng tiếng không trả thù bởi vì ả muốn hiểu rõ hơn một điều, đến bây giờ ả mới tìm được câu trả lời: “Một tên vô dụng như anh không có khả năng giết chết được anh tôi đâu. Mau gọi tên đó ra đây?”

Việc Tống Hạo Nhi biết được trong người Tom còn một nhân cách khác khiến anh và Vy Vy thoáng kinh ngạc, nhưng Vy Vy nhân cơ hội ả ta kích động lờ là nắm lấy một ít cát ném vào mắt ả, chân giơ lên đá văng khẩu súng ra xa.

BỘP

Tom chưa kịp mừng vì họ đang chiếm được lợi thế, từ phía sau phát đạn bắn ra ghim vào chân Vy Vy làm cô đau đớn ngã khụy, thêm hai phát đạn khác bắn tiếp vào bắp vai và cánh tay cô, vị trí không nguy hiểm đến tính mạng nhưng khiến Vy Vy không còn sức lực nữa. Tom hốt hoảng đỡ Vy Vy tựa vào người mình, nhìn lên thì hòng súng trên tay Tống Hạo Nhi đã chĩa thẳng vào đầu anh.

Tay bắn tia xuất hiện đứng bên cạnh Tống Hạo Nhi, vất trên vai hắn là khẩu súng trường dài vừa bắn vào người Vy Vy. Ả đắc ý vỗ nhẹ lên ngực tên sát thủ cũng là nhân tình của mình khen ngợi: “Làm tốt lắm Red!”

Vy Vy hít thật sâu nén cơn đau nhìn lên người đàn ông tên Red, trước đây cô đã từng chạm mặt Red một lần, hắn là một sát thủ chuyên nghiệp với kỹ năng rất tốt, nếu như Eric lộ diện chưa chắc đã đánh bại hắn, nói chi đến một người mới tập tành học tự vệ phòng thân như Tom.

Tom ôm chặt cơ thể Vy Vy vào lòng xoa nhẹ lưng trấn an cô, ánh mắt sắc bén đầy lửa hận trừng trừng nhìn lên gã vừa làm bị thương người yêu của mình tức giận gằn từng chữ: “Người bọn bây cần tìm là tao.”

Tống Hạo Nhi híp mắt lại quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Tom, cô chật lưỡi không vui nói: “Sự tức giận yếu ớt của một tên đàn ông vô dụng này mà muốn bảo vệ bạn gái mình sao? Tôi không đủ kiên nhẫn với anh đâu.”

Red nhận được ánh mắt ra hiệu của Tống Hạo Nhi đá mạnh vào người Tom tách anh ra khỏi Vy Vy, hắn túm lấy tóc cô lôi về phía mình, lạnh lùng bắn thêm một phát đạn vào bắp chân cô.

ĐOÀNG

Tom bị cú đá mạnh lăn một vòng lớn, đến khi gượng dậy, nhãn cầu đỏ lựng lên tràn đầy căm phẫn, những tơ máu đỏ li ti nổi lên con ngươi như muốn xé toạt hai kẻ trước mặt, bàn tay nắm chặt nắm đất bên dưới chống tay gượng dậy, anh nhìn sang Vy Vy đang nhăn nhó chịu nổi đau thể xác, thật sự không thể tha thứ được.

“Một người đàn ông không thể bảo vệ được bạn gái của mình đúng là không xứng đáng bên cạnh cô ấy, nhưng phải nhờ đến sự giúp đỡ của một người khác càng không thể chấp nhận được.”

Khuôn mặt nhợt nhạt vì bị mất quá nhiều máu từ những vết thương trên người nhưng Vy Vy vẫn nghe được rõ ràng từng lời anh nói, người ấy vẫn là Tom, người yêu của cô chứ không phải người ấy.

Đỉnh đầu Tom truyền tới cơn đau buốt khiến cho cả mặt anh đỏ bừng, gân cổ hiện lên có thể nhìn thấy rất rõ, Tống Hạo Nhi thích thú nhìn anh vật vã khụy xuống, hưng phấn thốt: “Phải rồi, mau xuất hiện đi!”

Vy Vy yếu ớt lên tiếng: “Tom, anh phải mạnh mẽ lên, đừng để bị anh ta điều khiển nữa!”

BỐP

Red vùng tay tát mạnh vào bên má Vy Vy, đầu tay đỏ ửng nhanh chóng nổi trên má cùng khóe môi rách toát rướm máu, nhưng Vy Vy không chút hốt hoảng, tiếp tục dõi mắt nhìn anh lo lắng: “Tom...”

Sau một hồi lâu vật vờ, anh ngẩng đầu lên nhìn Vy Vy, khóe môi cong lên nụ cười nồng ấm đáp lại kỳ vọng của cô, anh trầm giọng lên tiếng: “Anh sẽ không làm em thất vọng lần nào nữa đâu.”

Tổng Hạo Nhi tức giận chìa họng súng vào đầu Tom, không ngờ anh đã đưa tay chặn lấy đầu súng cướp lấy không chế cục diện, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Red đang túm lấy tóc Vy Vy ra lệnh: “Không muốn người phụ nữ này chết đi mau thả cô ấy ra!”

Hắn nheo mắt nhìn anh đe dọa: “Với bản lĩnh của mày mà muốn đe dọa tao sao?”

Tom nhếch môi đáp trả: “Có lẽ là vậy, nhưng người của tao cũng đến rồi.”

Trên bầu trời, hai chiếc trực thăng đang bay tới hạ cánh lên bãi cỏ cách chỗ của họ không xa, Quách Khang dẫn theo một top vệ sĩ đặc lực chạy tới đứng sau lưng ông chủ của mình, nhìn ký hiệu trên cổ tay của những tên ấy, Red có thể đoán ra đây là lực lượng đặc biệt được đào tạo dưới trướng Gragon, hắn tức giận nắm chặt khẩu súng trong tay hơn: “Thả cô ấy ra, bằng không tao bắn nát sọ người yêu của mày.”

ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG

Lời nói của Red vừa kết thúc, khẩu súng trên tay Tom bóp cò bắn vào chân Tổng Hạo Nhi và bả vai ả dẫn mặt: “Mày không có quyền ra lệnh đâu, đây là trả lại những gì mày gây ra cho bạn gái của tao.”

Red hốt hoảng nhìn Tổng Hạo Nhi đau đớn trước mặt, không ngờ hôm nay lại bị thất thế, nhưng hắn không để cho bạn gái của mình chết đi trước mắt: “Mày nói đúng, đàn ông không thể bảo vệ được người phụ nữ của mình đúng là không đáng sống nữa.”

Red ném mạnh Vy Vy vào đám người của Quách Khang, nhân lúc Tom và đám thuộc hạ phân tâm liền kéo Tổng Hạo Nhi bế cô chạy đi ra chiếc xe mô tô gần đó, một tên thuộc hạ đã bắn trúng bụng Red nhưng hắn ta vẫn chạy thoát.

Tom đau lòng ôm Vy Vy thì thầm: “Không sao rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Cô khẽ cười đưa tay chạm lên khuôn mặt của anh: “Lần này anh làm tốt lắm!”

.
. .
.

TBC.

48. Chương 48 - Tha Thứ Cho Anh

Chương 48

Nằm trong căn phòng quen thuộc đã hơn ba tháng không trở về, mọi thứ đều được Tom bày trí nguyên hiện trạng, duy chỉ có chiếc giường đã được thay mới cùng chiếc nệm khác. Vy Vy dời mắt nhìn ra hướng cửa lớn, nơi mà cô từng tận mắt nhìn thấy màn kịch anh tạo ra để chia tay với mình: “Ngốc thật!”

Đúng lúc ấy cánh cửa mở ra, Tom với khuôn mặt điềm đạm thoáng chút lo lắng nhìn cô, khóe môi cố nở nụ cười tươi che giấu đi cảm giác ray rứt trong lòng ngồi xuống bên cạnh giường: “Em đã khá hơn chưa?”

“Chỉ là vết thương ngoài da, một thời gian nữa sẽ hồi phục lại thôi.”

“Như vậy thì tốt!”-Tom nhìn xuống những vết thương trên người Vy Vy đã được băng bó cẩn thận, đáy mắt nổi lên tia đau lòng, may mắn người của anh đã đến kịp lúc, bằng không Tom cũng không dám tưởng tượng mình sẽ như thế nào nếu Vy Vy xảy ra bất trắc.

Vy Vy vỗ nhẹ lên phần nệm ý muốn Tom nằm xuống cùng mình, từ lúc bước vào đây cô đã để ý nhìn thấy hai bàn tay anh đều quấn băng trắng, cô nhớ lúc xảy ra chuyện, Tom không hề bị thương nơi bàn tay, cô đoán ra Tom vì tự trách bản thân đã làm chuyện tổn hại đến cơ thể.

Tom có chút không tin Vy Vy chủ động muốn anh bên cạnh, nhưng cơ hội tốt thế này anh đương nhiên không thể bỏ lỡ. Tom trèo lên giường cẩn thận vòng tay ra kê làm gối để cô có tư thế nằm thoải mái, ánh mắt nhu tình rơi xuống khuôn mặt sắc sảo cong lên ý cười: “May thật, Em không sao rồi!”

Vy Vy tìm đến bàn tay băng bó của anh nắm lấy, giọng trầm thấp đều đều lên tiếng: “Có những thứ không thể nóng vội, anh có thể không chế được bản thân mình là được rồi, mọi thứ khác hãy từ từ từng bước một.”

Tom mím môi hít một hơi sâu nhìn thẳng vào mắt Vy Vy, anh căng thẳng với câu hỏi sắp được thốt ra của mình: “Vy Vy, có phải em đã tha thứ cho anh rồi không?”

Bàn tay nắm lấy tay anh chợt buông ra, Tom cảm giác như bản thân vừa bước hụt một bước rơi xuống vực thẳm không đáy, là anh đã quá mong đợi rồi, làm sao nhanh như vậy Vy Vy có thể tha thứ cho mình được.

“Giữa chúng ta không đơn giản chỉ là mối quan hệ giữa hai người, cũng không thể nói lỗi lầm là của anh hay của em, cho nên tha thứ càng khó có thể phân định được. Những điều chúng ta đã trải qua đều không thể thay đổi được.”

“Vy Vy...”

Vy Vy khẽ cười nắm lấy bàn tay Tom lần nữa: “Nhưng sau chuyện vừa rồi, em có lòng tin anh sẽ chiến thắng được chính mình, vì anh và vì tương lai chúng ta.”

Khuôn mặt anh xúc động trước lời nói của cô, như vậy là cô đã tha thứ cho mình rồi phải không? Tom kích động ôm chầm Vy Vy, sau đó mới nhớ lại cô đang bị thương liên vội vã buông ra, áy náy nhìn cô: “Anh xin lỗi!”

Vy Vy lắc nhẹ đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh: “Tom, cách anh đang làm hiện tại chỉ có thể chế ngự được Eric, không phải là giải pháp tối ưu để mọi thứ được trở lại bình thường.”

Tom nheo mắt cố đọc suy nghĩ của Vy Vy: “Ý em là phải làm cho Eric biến mất hoàn toàn?”

Vy Vy dừng lại một lúc, cơ thể của cô đang bị thương nên lời nói vì thế cũng có chút khó khăn: “Trước đây bởi vì mọi thứ xảy ra quá bất ngờ, cộng thêm việc chúng ta bị Tống Hạo Thiên tập kích, em nhất thời đã có những hành động chủ quan dẫn đến mọi chuyện càng lúc càng tồi tệ hơn.”

“Không phải tại em đâu, nếu là ai khác ắt hẳn đã không thể giải quyết tốt được như em.”-Tom an lên tiếng ủi bạn gái, quả thật cô đã làm rất tốt những thứ có thể rồi.

Vy Vy lắc nhẹ đầu, cổ họng khô khốc nuốt xuống, lời nói chậm chạp giải thích cho anh hiểu rõ hơn: “Eric thực ra cũng chính là anh, anh ta chính là bản ngã được tạo ra từ góc nhỏ trong người anh để bảo vệ cơ thể tránh khỏi những nguy hiểm. Nếu có cơ hội, hãy để em được gặp anh ta một lần nữa, em muốn thử nói chuyện với anh ấy từ góc độ khác.”

Tom quyết liệt phản đối, những chuyện Eric đã làm đối với bạn gái của anh sao Tom có thể an tâm để cô mạo hiểm được: “Anh không để em gặp nguy hiểm nữa đâu.”

Ánh mắt kiên định của cô xoáy thẳng vào đôi mắt xanh biếc, Vy Vy khê khàng thuyết phục anh: “Giống như cách anh đã làm em tin tưởng mình, anh cũng hãy thử tin tưởng em một lần, khi em đã khỏe hơn bây giờ, được chứ?”

.
. .

Red cắn chặt răng dùng mũi dao rạch một đường trên bụng mình lấy đầu đạn ra khỏi người, sau đó đổ rượu vào vết thương sát trùng, hắn uống một hơi dài quên đi cơn đau mới cầm gạc băng bó lại vết thương. Đôi mắt u ám nhìn sang Tống Hạo Nhi đã thiếp đi sau khi được hắn băng bó vết thương cẩn thận, Red tức tối bóp chặt chai rượu trong tay mình.

Cảm nhận được mối nguy hiểm đang bao trùm, Red cầm lấy khẩu súng bắn vào hai tên đang nấp ở bên ngoài.

ĐOÀNG ĐOÀNG

.
. .

Tom nhận được thông báo của Quách Khang, những tên thuộc hạ bắt Tống Hạo Nhi và Red đều bị giết, thiết bị theo dõi cấy trong đầu đạn cũng đã được chúng lấy ra khỏi cơ thể.

“Không sao, bọn chúng cũng có chút bản lĩnh, nhưng rất tiếc đã động vào bạn gái của tôi thì đừng mong được yên thân.”

.
. .

TBC.

49. Chương 49 - Đến Nhà Thăm Chị

Chương 49

Đông Nghi hay tin Vy Vy trở về cùng với Tom trong lòng có chút tò mò và hoang mang muốn đi đến thăm chị mình nhưng Hoàng Phong vì lo ngại Eric bất chợt xuất hiện, cuối cùng đã cùng vợ đến nhà họ.

Tom khá bất ngờ khi hai vợ chồng đến nhà mình chơi, nhưng vì anh và Vy Vy đã thống nhất không nói chuyện họ bị ám sát ở Pháp, hai vợ chồng đến như vậy e rằng sẽ phát hiện ra mất.

“Sao vậy, anh không chào đón chúng tôi đến à?”-Đông Nghi nheo mắt ngờ vực nhìn vẻ mặt hơi ngỡ ngàng của người trước mặt, bản tính đa nghi lại trỗi dậy.

Tom chợt dạ lấp liếm: “Làm gì có, hai người đến phòng khách ngồi đi, tôi đi lấy nước.”

“Không cần đâu, hai người cứ ngồi đây đi, Vy Vy có trên phòng không? Tôi muốn gặp chị ấy.”

Tom cố tỏ ra thật tự nhiên trả lời, bọn họ nếu đã muốn dò xét thì cho dù anh có muốn giấu cũng không giấu được, đành phải tùy cơ ứng biến thôi.

“Em ấy đang nghỉ trên phòng.”

“Không làm phiền hai người trò chuyện nữa.”-Đông Nghi thư thả bước lên phòng tìm Vy Vy.

Hoàng Phong đứng bên cạnh vợ mình này giờ quan sát, khéo môi khẽ nhếch lên một đường thích thú đi tới ghế ngồi xuống: “Khả năng diễn xuất của cậu đỡ hơn Eric đó.”

Mi mắt giật nhẹ, Tom theo Hoàng Phong ngồi xuống ghế đối diện, tò mò hỏi: “Vậy cô ấy cũng phát hiện ra rồi sao?”

Hoàng Phong buồn cười nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tom, anh không biết Tom đang giấu vợ chồng anh điều gì nhưng biểu cảm không quá hốt hoảng kia, Hoàng Phong đoán rằng mọi thứ cũng không quá nghiêm trọng.

“Cậu là ngốc thật hay đang giả ngốc vậy?”

.

.

.

Gõ nhẹ cửa thông báo, Đông Nghi vặn nắm cửa mở ra đi vào bên trong phòng, nhìn thấy Vy Vy đang ngồi trên giường xem TV, xem ra sự lo lắng của cô hơi thừa rồi. Nhưng rõ ràng thái độ của Tom lúc này là đang muốn che giấu hai vợ chồng cô chuyện gì mà.

Nở một nụ cười đi đến ngồi bên giường, Đông Nghi hồ hững hỏi: “Hai người làm lành với nhau rồi sao?”

Vy Vy không nhìn sang đứa em của mình, đứng đưng nói: “Chị nhớ em đâu có nhiều chuyện như vậy?”

“Cái này là quan tâm không phải nhiều chuyện. Hơn nữa không phải với ai em cũng tò mò đâu.”

Vy Vy đánh mắt sang những quả táo sắp trên đĩa nói tiếp: “Trái cây ở trên bàn, muốn ăn tự gọt ăn đi, đừng làm phiền chị xem TV.”

Đông Nghi nhìn đĩa trái cây trên bàn cảm thấy nực cười, cô quan tâm đến chị gái như vậy không nghĩ đến lại nhận được sự vô tâm từ Vy Vy. Từ trước tới nay, ngoài chồng cô ra, Vy Vy là người tác động đến cảm xúc của Đông Nghi nhiều nhất.

Thế nhưng cô vẫn cầm một quả táo lấy dao gọt vỏ, nếu nhìn nhận ở góc độ khách quan mà nói Vy Vy đang muốn trêu mình, mặc khác nếu cô thật sự giận dữ bỏ đi, không lẽ chị ấy muốn tìm cách đuổi khéo cô rời khỏi phòng. Đôi mắt tinh tế nhìn lên lại sắc mặt của Vy Vy, tuy mọi thứ vẫn bình thường nhưng để ý kỹ Đông Nghi vẫn nhìn ra thần sắc hơi nhợt nhạt từ cô ấy.

“Chị lại bị tên đó bạo hành sao?”

Vy Vy kín đáo thở nhẹ ra, có vẻ như cô sắp bị phát hiện rồi.

“Em nhìn thấy giống sao?”

“Nhìn không giống nhưng kiểm tra sẽ biết thôi.”-Đông Nghi nắm lấy cánh tay Vy Vy kéo lên định kiểm tra nhưng chỉ vừa động một chút, Vy Vy đã tỏ ra đau đớn thu tay về, hành động này làm cho cô bắt đầu lo lắng trở lại: “Vy Vy...”

Vy Vy nuốt khan ổn định lại hơi thở của mình sau cơn đau động phải vết thương, “Không phải như em nghĩ đâu, tụi chị bị truy sát ở Pháp, sợ mọi người lo lắng nên mới im lặng không nói ra thôi.”

Đông Nghi mím môi, còn có thể không lo lắng được sao? Vy Vy chính là người thân duy nhất của cô: “Chị biết là ai đã làm không?”

“Em gái Tổng Hạo Thiên, cô ta tìm đến trả thù cho cái chết của anh trai mình.”

Nhắc đến Tổng Hạo Thiên ruột gan Đông Nghi lại cuộn hết cả lên, con gái cô chính vì hắn ta phải gặp nguy hiểm, nay đến em gái hắn muốn hại chết Vy Vy, nhà họ Tổng quả thật không thể coi thường: “Nếu liên quan đến Tổng gia thì không thể thiếu phân tụi em rồi. Tom cũng vì cứu Tiểu Lam nên mới đại chiến với Tổng Hạo Thiên.”

“Mọi chuyện đã không sao rồi, đây cũng chỉ là vết thương ngoài da, vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.”-Vy Vy chuyển đề tài làm vui đi bầu không khí nặng nề ở phòng: “Quả táo em gọt chưa xong kia.”

“Chị muốn em gọt cho chị sao?”

Gật nhẹ đầu.

.

50. Chương 50 - Vợ Chưa Cưới Của Tom

Chương 50

“Ba ba, baba...”-Hoàng Phong vui mừng bế con gái trên tay, vẻ mặt thích thú nhìn con gái nhỏ của mình: “Con gái ngoan, con làm tốt lắm!”

Ngồi trên ghế nhìn hai cha con cười đùa với nhau, Đông Nghi có cảm giác như cô đang ở một nơi hoàn toàn khác thế giới của họ. Cô cũng chẳng mấy để tâm, cô đi đến giường nằm xuống nhắm mắt lại muốn ngủ một chút, cả một tuần làm việc bận rộn, bây giờ cô rất lười.

Bàn tay mềm mại bé xíu vỗ nhẹ lên má Đông Nghi, cô trở mình xoay người sang hướng phần nệm đang bị lún xuống bên cạnh vòng tay ôm lấy con gái, mi mắt khép chặt chợt mở lên bất ngờ khi tai cô truyền tới âm thanh: “Mẹ...”

Đối diện cô là khuôn mặt trắng tươi như bông sữa, đôi mắt to tròn cùng khuôn miệng đỏ xinh đang cười tươi gọi tên mình: “Mẹ, mẹ...”

“Tiểu Lam gọi tên em này anh.”-Đông Nghi tỉnh ngủ hẳn khoe với chồng, cảm giác này anh đã từng trải qua, nó thực sự rất phấn chấn.

Anh mỉm cười nắm lấy cổ tay con gái chạm lên đầu mũi cao nhọn trách yêu cố ý nói cho cô nghe: “Con xem mẹ con lười chưa kia, được có ngày nghỉ không lo chăm con lại nằm ngủ như thế.”

Đông Nghi lườm lên Hoàng Phong, cô ngồi dậy bỗng Tiểu Lam đặt lên đùi mình ngồi xuống để lưng con gái tựa vào người cô: “Còn không phải anh lúc nào cũng quán lấy con gái hay sao?”

Đôi mắt phượng khê nheo lại dò xét, anh nửa đùa nửa thật trêu cô: “Đừng nói em đang ghen với con chúng ta nha.”

Đông Nghi ném cho anh ánh mắt khinh thường, câu này để cô hỏi thì đúng hơn.

Quay sang con gái nhỏ, Đông Nghi dịu giọng hỏi: “Con muốn chơi với ba hay với mẹ?”

Tiểu Lam bật cười khanh khách nhìn khuôn mặt đang pha trò chọc cười của Hoàng Phong, hai tay vỗ vỗ vào nhau thích thú, Đông Nghi cũng bị khuôn mặt biến dạng này làm cho phì cười thành tiếng.

“Anh thương Tiểu Lam ai nhìn vào cũng thấy được, nhưng sau này lớn lên một chút không được nuông chiều con, nó mà hư em sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Hoàng Phong nhún vai, ngón tay khều khều vuốt nhẹ cằm Đông Nghi: “Em chưa nghe nói ”lạc mềm buộc chặt” sao? Em cứ việc làm những chuyện em cho là đúng, anh sẽ phụ trách dỗ dành con chúng ta, con gái của chúng ta ngoan như thế kia mà.”

Cô không hài lòng gạt tay anh ra, lời nói cảnh cáo người chồng thích đùa của mình: “Anh mà như vậy em sẽ không cho anh gần con nhiều đâu, người ta chỉ nói rằng con hư tại mẹ thôi, không ai biết được người chiều hư con là vì anh đâu.”

Tiểu Lam nhìn hai người lớn đang nói về mình chẳng biết hiểu được bao nhiêu, chỉ thấy bé con vui vẻ cười tươi khoe hàm nướu đỏ hồng mới nhú lên vài cái răng nhỏ.

“Ba...mẹ...”

Không khí chực chờ nhuộm màu căng thẳng được lời nói dễ thương của Tiểu Lam làm dịu đi, Hoàng Phong đương nhiên hiểu được nỗi quan tâm và lo lắng của vợ, mỗi người đều có quan điểm và cách nuôi dạy con khác nhau. Nhích người ngồi sát Đông Nghi hơn, anh vòng cánh tay qua ôm lấy eo Đông Nghi, xoa dịu vợ mình bằng những lời đường mật: “Được rồi, em đừng vì chuyện này mà phiền lòng, anh thương con gái nhưng cũng biết có chừng mực mà.”

“Là do anh nói chuyện không nghiêm túc trước.”

CHỤT

Anh nhắm đến đôi môi đỏ hơi mím lại hôn lên một cái: “Hết giận rồi nha, con đang nhìn chúng ta kìa!”

Đông Nghi đánh vào vai Hoàng Phong một cái, gò má có chút ửng đỏ nhìn xuống Tiểu Lam đang tròn mắt nhìn họ, trước mặt con gái mà anh làm cái trò gì thế?

Hoàng Phong ra vẻ dạy dỗ con xoay nhẹ đầu bảo bối lại, sau đó tìm đến đôi môi hấp dẫn của cô hôn thêm cái nữa, mặc dù bị đối phương né tránh vẫn kiên trì không buông: “Anh đã nhắc nhở con rồi, không sao đâu...”

Đông Nghi bị anh ép tựa sát vào thành giường, có muốn lùi thêm cũng không được, đôi mắt e ngại nhìn xuống Tiểu Lam đang được bàn tay to lớn của anh che đi đôi mắt không nhìn thấy gì mới yên tâm để cho anh hôn mình.

Hoàng Phong cong lên khoe môi nói giữa nụ hôn ngọt ngào của cô và anh.

“Em và con đều rất ngoan...”

.
. .
.

Vy Vy đang ngồi trong phòng khách đọc sách bên ngoài truyền tới tiếng chuông cửa, cô không nhớ là có ai sẽ đến tìm mình, chẳng lẽ là tìm Tom?

Bên ngoài cổng ngôi nhà, một cô gái ngoại quốc xinh đẹp ăn mặc trẻ trung và thời thượng, trông có vẻ là con nhà giàu có, hơn nữa nhìn cô ta cũng không giống người nguy hiểm có thể đến để truy sát cô.

“Cô muốn gặp ai?”-Vy Vy ngẩn ngơ hỏi.

Cô gái ấy đưa tay quạt nhẹ lên mặt mình tỏ ra khó chịu vì thời tiết nóng nực: “Tôi là người quen của Tom, đây là nhà của anh ấy, mở cửa cho tôi vào đi!”

Vy Vy nheo mắt, cô chưa từng gặp qua cô gái này, cũng chưa nghe qua Tom kể về người con gái nào khác, nhưng cách nói chuyện của cô ta thật sự không tốt chút nào.

“Tom không có ở nhà, tôi lại không quen cô, nếu cô muốn tìm anh ấy thì liên lạc trực tiếp, không thì có thể vào nhà chờ, nhưng trước tiên cho tôi biết cô tên gì đã.”

“Tôi là Sam, vợ chưa cưới của anh ấy.”

.
. .
.

TBC.

51. Chương 51 - Là Ghen Rồi Sao?

Chương 51

Tom nhìn thấy số máy Vy Vy đang gọi cho mình vui vẻ bắt máy, anh cũng đang lái xe trở về gặp cô đây.

“Sao vậy, đã nhớ anh rồi sao?”

Bên kia đầu dây, lời nói nhẹ tênh thốt lên nhưng lại mang theo sức công phá vô cùng to lớn, vì không dự cảm được mối nguy hiểm nên Tom không có sự chuẩn bị từ trước, suýt nữa là lạc mất tay lái, cũng may anh đã thắng lại kịp thời.

“Có một cô gái tên Sam xưng là vợ chưa cưới của anh đến tìm người, em đã cho cô ấy vào trong ngôi chờ anh quay về.”

Vy Vy lạnh lùng tắt máy không đợi Tom kịp lên tiếng giải thích, cô đi đến ngồi đối diện cô gái ngoại quốc đang quan sát cô từng ly từng tý.

“Đừng nhìn tôi nữa, cô muốn hỏi gì cứ việc hỏi đi!”

Sam sau một hồi đánh giá cuối cùng cũng đã mở miệng hỏi: “Cô là tình nhân của Tom sao?”

“Cứ cho là vậy đi.”-Vy Vy thản nhiên trả lời, cô rót ly nước đưa sang chỗ cho Sam: “Trong nhà chỉ có nước lọc thôi, cô dùng tạm.”

Đôi mắt xanh biếc cùng màu với đôi mắt bạn trai cô đang chú mục lên cơ thể Vy Vy, khóe môi nhếch lên nụ cười khinh thường: “Nếu cô chỉ dùng ngoại hình để thu hút Tom thời gian hai người bên nhau có lẽ không dài đâu. Anh ấy rất mau chán, đến cuối cùng người anh ấy kết hôn cũng sẽ là tôi thôi.”

Vy Vy chẳng mấy may tức giận với lời nói khiêu khích của Sam, thái độ vẫn điềm tĩnh khiến người khác phát ghét, đặc biệt là người đang muốn châm chọc mình: “Chúng tôi quen nhau hơn một năm rồi, chắc cũng không đủ lâu để anh ấy chán tôi.”

“...”

“Còn nữa, cô là người phương Tây, nhưng cách nói chuyện lại cổ hủ thế.”

Sam tức giận trừng mắt liếc Vy Vy, còn chưa kịp quát lên bên ngoài Tom đã chạy vào tới. Nhìn bầu không khí u ám phía trước, anh nuốt khan từng bước đi đến bên cạnh Vy Vy.

“Vy Vy, không phải như em nghĩ đâu.”

“Anh biết em đang nghĩ gì sao?”

Nhìn khuôn mặt hoang mang của Tom, bên cạnh Vy Vy vẫn điềm nhiên không bày tỏ thái độ nào càng làm Sam phát điên lên, chỉ tay về phía cô ấy: “Tom, anh bị điên hay sao lại quen với cô ta, nhìn chẳng xứng chút nào cả.”

Tom nghiêm mặt quay sang Sam trừng mắt cảnh cáo cô: “Em quấy đủ chưa, cô ấy không phải người để em đùa được đâu, sẽ hại chết anh đấy.”- quay trở lại Vy Vy, Tom khề khàng giải thích: “Sam là em họ của anh, con bé này cổ quái lắm.”

Sam hùng hổ đứng bật dậy kéo Tom tách khỏi người Vy Vy, ánh mắt phát ra tia điện mạnh phóng vào người phụ nữ còn lại: “Anh ta nói dối đấy, nếu tôi là em họ anh ấy tôi không rảnh chạy tới đây phá rối vậy đâu. Cô quen Tom cũng hiểu anh ta trước nay phong lưu thế nào mà?”

Đôi mắt sắc lạnh nheo lại nhìn về mặt hốt hoảng của Tom nghi hoặc, cô gái tên Sam này đúng là quá rảnh rồi đi phá chuyện của anh mình rồi, nhưng tại sao Tom phải nói dối cô? Vy Vy này giống kiểu người chấp nhặt chuyện cũ lắm hay sao? Hay vì cô ta đúng là vợ chưa cưới của Tom thật?

Đáy lòng thấp thỏm nhìn khuôn mặt vô cảm của Vy Vy, Tom tạm thời xử lý cô gái này trước mới có thời gian yên tĩnh giải thích rõ ràng với Vy Vy: “Em chờ chút, anh phải nói chuyện với cô ấy.”

Vy Vy thản nhiên nói: “Hai người cứ tự nhiên.”

Sam mỉm cười khoanh hai tay trước ngực nhìn lên Tom, cố ý nhắc lại quá khứ của bọn họ cho Vy Vy nghe được.

“Chúng ta lớn lên từ nhỏ, những lúc anh khó khăn đều là nhờ em giúp đỡ, em cũng không ngại anh bên ngoài ra sau, chỉ cần anh đối xử tốt với em là được.”

Tom bắt đầu tức giận quát lên: “Em thôi đi, anh trước nay chưa từng hứa hẹn với em điều gì. Hôn ước kia anh cũng đã hủy, hai năm qua tập đoàn phải rất cố gắng để vực lại cơn khủng hoảng mà gia tộc của em gây ra, giờ em còn đến đây gây chuyện? Anh nhịn đủ rồi.”

“Vẫn chưa đủ đâu, anh có biết hai năm qua em đã phải khổ sở như thế nào không? Dù cố gắng quen thử vài người nhưng chẳng thể nào quên được anh, anh...”-giữa cơn xúc động bùng nổ của Sam, lời nói nhẹ tênh vang lên làm cho không khí ngưng đọng.

“Hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi, tôi lên phòng nghỉ.”

Sam đơ người toàn tập không tin nổi có người lại đứng đưng như vậy: “Cô ta có thật sự là người yêu của anh không?”

Tom thở mạnh ra không muốn nói thêm lời nào với Sam, anh hùng hổ kéo cô ấy ra khỏi cổng đuổi người: “Còn để anh nhìn thấy em ở đây nữa đừng trách. Anh sẽ gọi bảo vệ tổng em đi đó.”

“Anh dám!”

“Thử đi rồi biết.”-Tom quay lại đi vào trong nhà, khuôn mặt liền trở nên lo âu tìm cách giải thích với Vy Vy. Nhìn cô ấy như vậy thôi chứ có trời mới biết trong đầu Vy Vy đang nghĩ gì, trước nay Tom cũng chưa từng nhìn thấy bạn gái của mình ghen lần nào, lẽ nào Vy Vy không biết ghen.

Rón rén như ăn trộm bước đến phòng nghỉ của họ, Tom hít một hơi sâu thanh tĩnh lại đầu óc mới dám vặn nắm cửa đi vào bên trong. Đôi mắt lướt một đường tìm kiếm cô người yêu của mình, trong căn phòng rộng lớn tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Vy Vy ở đâu cho đến khi hướng mắt nhìn ra cửa kính ban công đang mở rộng, đôi chân dài chậm chậm sải bước đi tới.

Trước mắt Tom lúc này chính là một nữ thần đang ung dung bơi trong bể bơi xanh ngát, cơ thể khỏe khoắn phô bày những đường cong hoàn mỹ thoát ẩn thoát hiện bên dưới làn nước mát được những tia nắng ban trưa chiếu vào tôn lên vẻ lung linh sáng ngời, anh cảm thấy yết hầu mình khô khốc với hình ảnh nóng bỏng này.

“Đúng là không thể đùa được mà.”

Từ lúc nhìn Vy Vy bơi cho đến khi cô trở lên Tom tưởng rằng mình đã quên mất việc phải hô hấp để thở, nếu cô mà lên trễ thêm chút nữa anh nghĩ rằng bản thân đã chết vì thiếu mất không khí bơm vào buồng phổi.

Tom đi nhanh tới chỗ bạn gái lấy khăn vắt trên thành bể khoác lên vai cô, đôi mắt không che giấu ý tứ gian tà dán xuống khe rãnh mời gọi trước ngực vẫn còn ẩm ướt nước, yết hầu anh lại khó khăn nuốt xuống lần nữa: “Xem ra vết thương của em đã lành hẳn rồi, bơi tốt thế luôn.”

Vy Vy đánh khề vào bàn tay hư hỏng của Tom đang lang thang trên chiếc eo nhỏ nhắn của mình đi vào trong, lời nói xỏ xiên đầy hàm ý: “Sao không tìm vợ chưa cưới của anh đi, nơi này không thích hợp với anh đâu.”

Nụ cười vừa mới vẽ trên đôi môi nam tính chợt đông cứng lại, Tom không ngốc đến nỗi không nhận ra tâm tư con gái của Vy Vy, cái này không gọi là ghen thì còn là gì được nữa, nhưng mà ghen cũng khéo lắm cơ, càng làm cho khát khao trong anh thêm bùng cháy hơn.

“Bên cạnh em còn có thể có ai khác nữa chứ bảo bối của anh.”-tiếp tục nịnh nọt kéo gần khoảng cách của cả hai với nhau nhưng một lần nữa phũ phàng bị gạt bỏ.

“Vậy ra lúc không bên cạnh tôi là muốn làm gì cũng được sao?”

“Không có nha, từ lúc con tim của anh bị em cướp lấy không còn chỗ trống cho ai được nữa đâu, cả cái tên Eric kia còn bị em câu dẫn nốt nữa là.”-bị tra gạn khiến Tom bất giác tuôn lên lời không nên nói, đến khi bị đôi mắt sắc lạnh phóng hàn băng vào người anh mới cụp mi mắt xuống như mèo con né tránh đi.

.

.

TBC.

52. Chương 52 - Thưởng Cho Anh

Chương 52

Tom ngậm ngùi nhìn Vy Vy đi đến tủ quần áo chọn đồ mặc, cơ thể quyến rũ thon thả hở hững bộ bikini màu đỏ như muốn mời gọi người khác làm Tom lại động tâm, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi anh đã dẫn xuống dục vọng bản thân lựa lời giải thích cùng cô.

“Vy Vy, chuyện lúc nãy không như Sam nói đâu.”

“Ừm.”-Vy Vy chọn một chiếc áo phông rộng và quần jean trơn vào, sau đó đi đến giường ngồi xuống nhìn lên khuôn mặt nghiêm túc của bạn trai đang căng thẳng nhìn mình, chỉ một lời nói nhẹ tênh cũng đủ làm anh lạnh sống lưng: “Sam không phải em họ của anh. Anh nói dối em để làm gì?”

Tom lén huých vội chạy tới ngồi bên giường giải bày: “Trước kia mọi chuyện có hơi phức tạp, cô gái đó cũng phiền phức như Khúc Tử Kỳ luôn bám theo em không buông tha, anh sợ...”-Tom lú lỏi khi lại chạm trúng ánh nhìn lạnh lẽo của Vy Vy, tự dưng Sam xuất hiện làm chi để nội bộ nhà anh lục đục.

“Khúc Tử Kỳ biết điều hơn ”vợ chưa cưới” của anh nhiều, ít ra cô ấy cũng không phá hoại gia can và gây bất lợi cho người mình thích.”-Vy Vy công tâm lên tiếng nói đỡ cho Khúc Tử Kỳ, tay phải bàn tay đang đặt trên đầu vai của mình ra: ”Em chỉ không thích việc anh giấu em chuyện đó. Còn cô gái Sam ngoại quốc kia em không muốn thấy cô ta lớn vồn trước mặt anh và em nữa.”

“Chuyện này không thành vấn đề, anh sẽ giải quyết cô ấy.”

Đôi mắt đen láy khê neho lại không mấy tin tưởng anh, cô trầm giọng lên tiếng: “Có vẻ Eric sẽ là sự lựa chọn tốt hơn.”

Tom nghe nhắc đến Eric chợt nổi đóa lên kịch liệt phản đối: “Anh không đồng ý, vấn đề anh có thể làm được tại sao lại phải để cho anh ta làm, còn có anh phải rất khó khăn để giành quyền kiểm soát không cho Eric thoát khỏi...”

Ngón tay cô đặt lên môi anh ngăn lời nói nhanh không ngại nghĩ, Vy Vy nói thêm vô: “Đến lúc rồi, không phải anh đã đồng ý cho em nói chuyện với Eric, sức khỏe của em đã tốt lên, anh có thể an tâm, nếu có vấn đề gì em cũng đã có giải pháp để xử lý, đảm bảo không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng mà em có thật sự đã khỏe chưa?”-đôi mắt bắt đầu xuất hiện tia gian tà nhìn cô nhếch môi: “Phải để cho anh kiểm tra lại mới có thể an tâm cho em gặp Eric.”

Vy Vy cười khinh đặt tay lên bờ ngực săn chắc của Tom ngăn anh tiến tới gần cô hơn, ánh mắt sắc bén lườm anh nhắc nhở: “Bây giờ không phải lúc để nói mấy chuyện này đâu.”

Tom đưa tay lên nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên ngực mình kéo lên môi hôn vào, khê khàng đáp: “Bây giờ rất thích hợp còn gì, em chính là người đã khơi nguồn dục vọng của anh đầu tiên, bây giờ lại muốn dập tắt đi, em không biết hiện tại trong tâm trí của anh lúc này không còn nhìn thấy bộ quần áo em đang mặc nữa đâu, toàn bộ chỉ còn là hình ảnh cơ thể hoàn hảo của em cùng với bộ bikini màu đỏ gợi cảm khi nãy thôi.”

Vy Vy nghiêng đầu tránh đi nụ hôn định chạm vào môi mình của Tom, dù vậy cơ thể không có bất kỳ động thái phản kháng nào, để yên cho anh lòn tay vào lớp áo phông tìm lên bầu ngực đầy đặn xoa bóp.

“Lần trước em đã khen anh làm rất tốt nhưng vẫn chưa có phần thưởng nào cho anh hết, đã đến lúc anh phải đòi lại công bằng cho mình rồi cô bé à.”

Vy Vy được Tom đẩy ngã xuống nệm giường, đôi mắt lưu ly lấp lánh chớp nhẹ vì khoái cảm dồn dập do anh mang lại, thần sắc mê mị say đắm lòng người nhìn lên Tom vô cùng câu dẫn: “Ai là cô bé của anh chứ?”

“Đối với anh em cũng chỉ là một cô bé thôi, bằng không sao anh có thể thu phục được em.”-Tom cúi xuống thành công hôn vào môi Vy Vy, tìm được sự kết nối liền vui mừng đưa lưỡi ra thâm nhập vào bên trong khoang miệng cô ra sức quăn quýt đầu lưỡi thân quen, nồng nàn mút lấy, bàn tay bên dưới không an phận kéo cao lớp áo phong lên tới ngực và cả chiếc áo lót lên để lộ vùng bụng gợi cảm cùng hai gò bồng đảo xinh đẹp kích thích anh nhiệt tình chăm sóc nhiều hơn.

“Cơ thể của em giống như một chất gây nghiện làm cho anh càng ăn càng muốn ăn nhiều hơn nữa.”

Vy Vy ngửa cổ lên thở gấp, khuôn ngực phập phồng lên xuống được anh há miệng ra bao trọn.

.
. .

TBC.

Bây giờ au đang bắt đầu đi làm nên thời gian ra chương mới sẽ không thường xuyên như trước, nhưng au sẽ cố gắng để ra chap mới nhanh nhất có thể, mong rằng vẫn được sự ủng hộ của các bạn.

53. Chương 53 - Có Thưởng Có Phạt [18+]

Chương 53

“Ừm...”-sâu thẳm trong lòng Vy Vy dâng lên niềm xúc cảm cuộn cuộn như dòng nước xiết cuốn trôi đi tất cả lý trí còn sót lại, loại khoái cảm kích thích thân quen này từ Tom thành công khơi dậy sóng tình đang bùng phát rạo rực khắp cơ thể cô, những tiếng ngân nga yêu kiều khe khẽ vang lên vụt khỏi khuôn miệng quỵên rũ.

Đôi môi mỏng nam tính không kiềm lòng được dán lên đôi môi mọng lần nữa quăn quýt, dây dưa không muốn dứt ra, hai bàn tay to lớn lại không ngừng dầy vò hai bầu ngực no tròn trong tay mình nhào nặn, nuốt trọn những tiếng rên kích tình vào vòm miệng cùng những tơ nước bọt vương trên đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ vẫn không biết chán.

“Bé yêu, em tuyệt lắm!”

Qua ánh mắt nhạt nhòa màn sương mờ mịt, Vy Vy vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt xanh biếc tràn đầy dục vọng của anh đang chú mục lên cơ thể hờ hênh của mình. Bàn tay nóng hừng hực như ngọn lửa chạm tới đâu như đốt cháy từng tấc da tấc thịt trên người Vy Vy, chậm chậm rơi xuống khóa quần jean mở khuy ra kéo xuống, toàn thân Vy Vy liền như bị điện giật run lên khi ngón tay hư hỏng của anh tham nhập vào mật đạo sâu thẳm.

“Uhm...Tom...”-Vy Vy không ngăn được bản thân thốt lên tiếng kêu kiều mị, ngón tay bá đạo của anh với kỹ năng thuần thực chỉ trong tích tắc đã đẩy lên một cơn sóng tình ồ ạt khác mãnh liệt hơn trong người cô, bụng dưới co thắt dữ dội chực chờ tuôn ra suối tình ngọt ngào bất cứ lúc nào.

Tom nhếch môi không bỏ lỡ cơ hội nhanh chóng cúi đầu xuống dùng đầu lưỡi mình thay thế ngón tay xâm nhập vào nơi tư mật đang vô cùng nhạy cảm của Vy Vy khẽ xoay tròn khiến cho người bên dưới không chịu nổi kích thích lớn lao này, cong người lên quằn quại.

“A...”

Vy Vy thở dốc mơ màng nhìn mái đầu nâu vàng của anh đang nhấp nhô bên dưới, cơ thể tê dại nhưng vẫn cảm giác rõ ràng đôi môi nóng rực đang tham lam hút lấy mật dịch tiết ra từ nơi nữ tính đang run rẩy.

Tom hài lòng mỉm cười, anh rướn người lên tìm đến môi cô trao gửi hương vị ngọt ngào để cả hai cùng thưởng thức mùi vị hoan ái nồng đượm, tay gấp rút cởi đi quần lót của cô và những thứ vướng bận trên người mình quăng đi.

Ánh mắt rực lửa của anh mãi mê ngắm nhìn thân thể mê hồn của Vy Vy, bàn tay nắm trên vật cứng miết nhẹ trước cửa vào mặt đạo nửa kích thích nửa muốn trêu đùa cô.

“Bé yêu, có phải muốn anh rồi không?”

Đôi mắt lung linh ẩn lên tầng nước mờ, Vy Vy chớp nhẹ mi mắt kiềm nén thứ cảm xúc khoái cảm trong người xuống, thoát một cái đã trở người ngồi dậy đẩy Tom nằm xuống giường, đôi mắt tà mị nhìn khuôn mặt kinh ngạc của anh cong nhẹ khóe môi.

“Không phải muốn em thưởng cho sao? Anh làm hết rồi còn gì là thưởng nữa.”

Tom thích thú nhìn cô người yêu quyến rũ đang di di ngón trở trên đầu ngực của mình yêu kiều nói, anh tin rằng bất cứ người đàn ông trên đời nào nhìn thấy cô lúc này đều mê đắm trước vẻ đẹp sắc sảo và câu dẫn kia.

Anh khó nhọc nuốt xuống, giọng nói trầm đục mang theo tia khát vọng nhìn lên cô nói: “Em định thưởng anh như thế nào đây?”

Vy Vy trượt bàn tay thanh mảnh của mình lên khuôn mặt nam tính với những đường nét phương Tây tuần tú của anh, cúi đầu xuống vờn đùa trên đôi môi mỏng đang hé ra chờ đợi nụ hôn từ người yêu thương trao cho, cả người lâng lâng bay bổng cuốn theo nụ hôn ngọt ngào nồng cháy.

“A...”

Hàng chân mày đậm sẫm vào nhau, Tom khó hiểu đưa tay chạm lên bờ môi rướm máu vừa bị Vy Vy cắn: “Em làm gì vậy?”

Vy Vy thản nhiên đáp, đầu lưỡi liếm nhẹ vết máu còn vươn trên môi mình hài lòng: “Em đã thưởng cho anh rồi thì cũng phải trừng phạt anh tội dám gạ em. Cô vợ chưa cưới của anh làm cho tâm trạng của em không vui, có phải em nên phạt anh hay không?”

Tom vỡ lẽ mỉm cười, vòng tay đưa ra kéo cô nằm trở lại giường với mình, quyết đoán tiến sâu vào bên trong Vy Vy không cho cô có cơ hội ngăn được sức mạnh của mình.

“Em nói gì cũng đều đúng hết, thưởng phạt đã xong rồi đến lúc phải nhập tiệc thôi.”

Ánh mắt hờn dỗi lườm lên cái người mặt dày phía trên, Vy Vy còn chưa kịp nói lời nào đã bị sóng tình kéo đến dồn dập, khuôn miệng nhỏ xinh chỉ còn bật ra những tiếng rên kích thích theo từng động tác chuyển động của anh.

“Uhm...từ từ...”

Hai mép thịt đỏ hồng bao lấy côn thịt to lớn của anh khít khao, khoái cảm đến run người khiến cho Tom càng kích thích ra vào dững mãnh hơn nữa, bàn tay rắn chắc nắm chặt cổ chân Vy Vy đưa lên vai mình, thân dưới ra sức luận động giày vò mặt đạo nhạy cảm không ngừng.

“Uhn...Tom...chậm lại đã...”-khoái cảm quá lớn khiến toàn thân Vy Vy như tan chảy ra, thời gian họ ân ái với nhau không thực sự nhiều, cô lại vừa mới hồi phục thương tích nhất thời không chịu đựng nổi loại kích thích lớn lao này, giọng nói nỉ non hòa cùng những tiếng rên yếu ớt của cô nhưng chỉ khiến anh thêm hưng phấn, thay đổi tư thế liên tục để thuận tiện cho việc dẫn dắt cô lên đỉnh cao của dục vọng.

“AAAAAAAAA...”-Vy Vy bật ra tiếng kêu lớn, cơ thể mềm nhũn nằm yên trên nệm, bụng dưới cảm nhận cái nóng hừng hực thấu đến tận tim len lỏi qua từng tế bào, tay đánh mạnh vào bắp tay anh đang chống bên cạnh.

“Sao lại ra bên trong?”

“Em đang trong kỳ an toàn mà.”-Tom chắc nịch nói, môi lưu luyến hôn lên môi Vy Vy: “Em tuyệt lắm!”

.

TBC.

54. Chương 54 - Gặp Lại Người Xưa

Chương 54

Nhìn Vy Vy mặc quần áo vào lại, Ton thích thú ngắm nhìn bóng lưng quyến rũ của người yêu, bàn tay nam tính vươn ra giúp cô cài lại áo ngực: “So với việc cởi nó ra, mặc vào giúp em cũng rất tốt!”

Vy Vy khẽ cười nhặt lấy cái áo tròng vào, gót chân nhẹ nhàng xoay người nhìn anh lên tiếng: “Ăn uống no rồi anh chuẩn bị thực hiện lời hứa của mình đi.”

Hàng chân mảy anh khẽ nhúu chặt, lời nói có chút hờn trách: “Em nôn nóng gặp anh ta như thế làm gì? Anh mới là bạn trai của em đó.”

Vy Vy ném cái áo vào người Tom nghiêm mặt giục: “Nhanh lên, em đợi anh ở thư phòng!”

Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, Tom đi đến thư phòng nơi Vy Vy đã đợi sẵn ở đó, đôi mắt xanh biếc khẽ nheo lại có chút lo âu, nhưng niềm tin của anh đối với cô đã đủ lớn để anh tin tưởng cô có khả năng đối mặt với Eric.

Trong thư phòng vắng lặng rộng lớn, Vy Vy đã chuẩn bị một chiếc ghế rộng để anh thoải mái ngồi xuống, giọng cô khẽ khàng êm tai nói với Tom đã ngồi bên cạnh mình: “Anh từ từ nhắm mắt lại đi!”

Cũng giống như cách bác sĩ tâm lý trị liệu cho anh, bên cạnh chỗ ngồi của anh Vy Vy đang bật một bài nhạc nhẹ nhàng giúp anh thanh tĩnh đầu óc.

“Em đếm từ một đến ba, anh hãy thả lỏng cơ thể để cho Eric xuất hiện.”-Vy Vy ngưng lại một lúc quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Tom, chậm chậm đếm: “Một, hai, ba!”

TÁCH

Tiếng bốc tay vang lên như một báo hiệu thức tỉnh phần nhân cách còn lại trong cơ thể đang ngồi trên ghế, đến khi đôi mắt ấy mở ra, thần thái âm lãnh bao trùm trên khuôn mặt góc cạnh hoàn toàn khác biệt với vẻ ngoài thân thiện và gần gũi vừa rồi.

Vy Vy dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng nhìn thấy Eric vẫn không khỏi có chút khấn trương, mi mắt chớp nhẹ nhìn anh chậm rãi thốt: “Đã lâu rồi không gặp.”

Eric im lặng nhìn người phụ nữ trước mắt mình, đúng là đã rất lâu rồi, nhưng với anh nó chỉ như mới vừa xảy ra thôi, những gì Tom và Vy Vy trải qua tất cả đều nằm trong đầu Eric không sót một chút nào, nghĩ tới thôi lòng ngực anh đã thấy nhói buốt khó chịu khôn cùng.

“Tôi không nghĩ là em lại chủ động muốn gặp tôi đây?”-ngồi thẳng người dậy kéo gần khoảng cách giữa hai người, hành động của Eric khiến cho người đối diện giật mình theo phản xạ lùi người lại theo, đáy mắt anh không vui khẽ híp lại: “Sợ tôi đến thế nên muốn tôi biến mất vĩnh viễn sao?”

Vy Vy khẽ nuốt khan, tâm thái nhanh chóng trở về vẻ lãnh đạm vốn có đáp trả lại anh: “Không phải vì sợ hãi, cũng không phải muốn anh biến mất vĩnh viễn.”

Eric thoáng kinh ngạc với lời nói vừa nghe được từ miệng của Vy Vy, cô ấy không sợ anh có thể hiểu được, một cô gái mạnh mẽ như Vy Vy nếu nói sợ hãi một người cũng không hoàn toàn đúng, cô là căm ghét anh có vẻ là hợp lý hơn, nhưng còn việc không muốn anh biến mất, câu nói hàm ý sâu xa này làm cho Eric có chút mong đợi hơn nữa từ cô.

“Em không muốn tôi đi thật sao?”

Vy Vy nhìn vẻ mặt chớm nở vui mừng của anh cũng không nở tuyệt tình nói những lời phũ phàng, cô tìm lời thích hợp nói rõ hơn: “Anh và Tom thực ra là cùng một người, anh xuất hiện là để giúp anh ấy mạnh mẽ hơn để vượt qua những khó khăn và nguy hiểm cận kề.”

Khóe môi mỏng giương lên nụ cười chế giễu, chung quy thì cốt lõi cũng là vì Tom, trong mắt Vy Vy có xem anh là gì hay không: “Là vì Tom đã đủ mạnh mẽ nên không còn cần đến tôi nữa phải không?”

Vy Vy lắc nhẹ đầu: “Tom đang cố gắng mạnh mẽ hơn là vì tôi, cả anh và tôi đều biết anh ấy vẫn chưa thể so sánh được với anh nhưng đối với tôi như thế là đủ rồi.”

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt hiện lên tia hạnh phúc của Vy Vy khi nói về Tom, anh ghét bản thân trở nên thất bại như vậy với một nhân cách vốn không thể so sánh với mình nhưng lại là mẫu hình hoàn hảo trong mắt của cô.

“Chung quy em cũng muốn tôi biến mất thôi, chỉ là thay đổi phương thức.”

“Những việc anh đã làm đối với tôi không dễ dàng gì để tôi có thể đổi mặt nói chuyện với anh như thế này.”

Eric nghiêng chặt răng để lộ khung xương hàm ra bên ngoài, anh đã rất kiềm chế để ngăn bản thân ôm chặt cô vào lòng, được hôn lên đôi môi quyến rũ ngọt ngào kia để thỏa nỗi nhớ nhung bao ngày xa cách nhưng một chút tự tôn còn lại của mình đã trói buộc cảm xúc ấy bùng nổ ra ngoài. Eric cũng muốn nhận được sự yêu thương từ Vy Vy, anh không muốn làm cô tổn thương hay căm ghét mình, nhưng làm thế nào vẫn không thể đổi lấy tình cảm sâu đậm của cô dành cho Tom.

“Tôi biết em rất căm hận và ghét mình nhưng tôi không hề hối hận những việc đã làm, ít nhất tôi đã sống thật với cảm xúc của chính mình.”-càng về sau lời nói của Eric càng chua xót, dù giọng nói vẫn trầm thấp đều đều nhưng đến tai Vy Vy, cô có thể cảm nhận được nỗi cay đắng đang âm ỉ bên trong người ấy.

“Quá khứ là chuyện không thể thay đổi được nữa, tôi gặp anh như thế là đã không còn đặt nặng chuyện thù ghét, tôi chỉ muốn nói với anh như thế thôi.”

Nở nụ cười buồn, Eric đang dần mất đi quyền kiểm soát cơ thể khi ý chí của Tom ngày một mạnh lên, có thể đây sẽ là lần cuối cùng anh được nói chuyện với cô cũng nên.

“Nếu em muốn nhận được lời xin lỗi của tôi thì em phải thất vọng rồi.”

“Eric.”-Vy Vy dang rộng tay ra chờ đợi một cái ôm từ anh, hành động của cô lại mang đến một bất ngờ khác cho Eric nhưng anh rất nhanh đang chồm tới dang vòng tay rộng lớn của mình ôm cô thật chặt.

Mùi hương nhàn nhạt thân quen, hơi ấm êm ái từ cơ thể nhỏ của cô, tất cả đều in sâu trong tim Eric không hề phai nhạt: “Tôi sẽ không quên những thứ đã trải qua cùng em cho đến lúc mất đi mãi mãi...xin em, ít nhất cũng đừng quên sự tồn tại của tôi...”

Vy Vy đưa bàn tay vuốt nhẹ mái đầu nâu vàng đang gục trên hõm vai gầy của cô, Vy Vy cảm nhận được sự yếu đuối đang gồng mình chịu đựng của anh không thể hiện ra ngoài: “Tôi sẽ không quên anh đâu, Eric.”

.
. .
.

TBC.

55. Chương 55 - Kế Hoạch Phản Công

Chương 55

“Hãy để tôi làm một điều cuối cùng cho em.”-giọng Eric trầm khàn khê cất, chuyện em gái của Tống Hạo Thiên trở về trả thù hai người anh cũng đã biết, trước khi anh hoàn toàn biến mất, anh muốn làm cho Vy Vy một điều gì đó thay cho lời xin lỗi những việc làm trước kia đã tổn thương đến cô.

Ngồi trước mặt Eric, Vy Vy nheo mắt suy xét lời nói của anh: “Anh muốn làm gì cho tôi?”

“Giải quyết tàn dư của Tống Hạo Thiên, cái chết của hân tất cả đều do tôi gây ra, phải là tôi giải quyết chuyện này đến khi nó kết thúc thật sự.”-đôi mắt kiên quyết nhìn Vy Vy không phải chờ đợi sự đồng ý của cô, anh chỉ muốn nói cho cô biết suy nghĩ của mình: “Đây là toàn bộ ý chí của tôi dồn vào lượt cuối cùng này, Tom không thể dành lượt với tôi đâu, cho đến khi tôi tự nguyện biến mất.”

Vy Vy nhìn ra được sự thành tâm của Eric, đối phó với một Tống Hạo Nhi giao hoạt lăm thủ đoạn không thua kém gì anh trai của mình đã khiến họ đau đầu, lại thêm một sát thủ chuyên nghiệp như Red bên cạnh, nếu là Eric Vy Vy đoán phần thắng của họ sẽ cao hơn một tập sự như Tom nếu họ có lỡ chạm mặt nhau.

Ngón tay anh chạm nhẹ lên chiếc cầm nhọn kiêu kỳ của Vy Vy nâng lên buộc cô hướng mắt nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc sắc bén của mình, giọng anh vẫn đều đều nói: “Chúng tôi đã có kế hoạch để dụ Tống Hạo Nhi lộ mặt, cơ hội lần này là do Tom muốn tôi làm.”

Hàng chân mây thanh tú chau lại, Vy Vy không nghĩ sẽ nghe được từ “chúng tôi” thoát ra từ miệng Eric: “Anh và Tom đã thỏa thuận điều gì mà không cho tôi biết sao?”

“Phải, cậu ta biết rằng mình không đủ khả năng để đối phó với bọn chúng nên đã cầu xin tôi giúp đỡ.”

Vy Vy ném cho Eric ánh nhìn khinh khi, cô hiểu Tom để biết anh ấy không bao giờ cầu xin Eric, hơn nữa việc này không phải không có cách giải quyết khác: “Tôi không nghĩ anh cũng biết nói đùa.”

Eric chớp nhẹ mắt quay lại với vấn đề họ đang bàn tới: “Tuần sau Tập đoàn TIFF sẽ có buổi triển lãm xe đua hoành tráng, tất cả những nhân vật nổi tiếng và quyền lực đều được mời đến tham dự trong đó có cả tôi và bạn gái của mình.”

“Tôi không phải bạn gái của anh.”

“Hay em muốn Tom dắt theo cô vợ chưa cưới của mình đến buổi triển lãm đó?”-Eric không vừa trả treo lại, nhận thấy ánh mắt sắc như dao của Vy Vy phóng vào mình càng khiến anh có hứng thú hơn tiếp tục: “Dù không phải là vì mình nhưng tôi phải thừa nhận rằng cái cách em ghen rất tuyệt.”

“Anh thôi đi!”-Vy Vy thật sự muốn vứt bỏ hình tượng của mình lao tới đâm vào cái mặt đáng ghét muốn chọc tức cô của anh, không ngờ một Eric lạnh lùng vô cảm lại còn có khía cạnh thích đùa dai châm chọc người khác thế kia.

Bản thân Eric cũng không nhận ra mình còn có phần tính cách này, phải chăng nó là ảnh hưởng từ nhân cách của Tom đã hòa lẫn vào người anh. Nghĩ đến đây nụ cười khê thấp thoáng trên môi Eric vụt tắt đi, thời gian của anh thật sự không còn nhiều nữa rồi sao?

Vy Vy dường như cũng đọc được suy nghĩ trong đầu Eric, cô chủ động quay lại vấn đề đối phó với Tống Hạo Nhi để xao lãng đi mở suy nghĩ u uất này của anh.

“Anh nghĩ rằng nơi đông người như vậy là cơ hội thuận lợi để họ trà trộn vào giết chúng ta sao?”

“Đúng vậy, nếu là những người khác có thể không phải, nhưng bởi vì có một sát thủ giỏi như Red, hân ta chắc chắn biết được chúng ta nghĩ như vậy nhưng vẫn muốn làm điều này.”-Eric tự tin nói, niềm kiêu hãnh của một sát thủ chính là dù ở hoàn cảnh bất lợi nào vẫn có thể thực hiện tốt nhiệm vụ giết người của mình, hơn nữa đây là cơ hội tốt và hiếm có để bọn chúng có thể ra tay khi đối Gragon luôn túc trực bảo vệ Tom và Vy Vy.

“Điều này tôi cũng đồng ý với anh, nhưng anh đã quên một điều bên cạnh hân ta còn có Tống Hạo Nhi sao?”-Vy Vy đưa ra phân tích khác về chiến lược của đối thủ, nếu một kẻ giết người chuyên nghiệp được thao túng bởi một người mưu kế độc ác mức độ nguy hiểm càng tăng lên gấp bội.

“Tống Hạo Nhi chắc chắn sẽ không lộ diện, cô ta có thể trà trộn vào đám người dự tiệc quan sát chúng ta, khi mọi người rối loạn vì tên sát thủ, cô ta có khả năng sẽ tung ra đòn trí mạng ép chúng ta lâm vào đường

chết.”

“Biết rằng nguy hiểm như vậy vẫn muốn làm?”-đó là điểm khác biệt lớn nhất giữa Eric và Tom, bất lợi của Tom chính là khả năng chiến đấu cho nên anh luôn suy tính kỹ lưỡng từng bước trước khi hành động, bên cạnh đó Eric lại dùng sự dũng mãnh và sự quyết đoán của mình để giải quyết mọi vấn đề khó khăn, nhưng dù là cách làm nào đi nữa, cả hai người vẫn có những ưu điểm và khả năng giải quyết vấn đề rất tốt.

“Việc của mình mình không làm còn có thể trông cậy vào ai được nữa.”

.
. .
.

TBC.

56. Chương 56 - Bị Anh Chơi Xấu

Chương 56

Xuất hiện trong buổi tiệc triển lãm xe hoành tráng với các nhân vật tai to mặt lớn, Eric mạnh mẽ và lịch lãm với bộ vest đen cắt may vừa vặn phô lên cơ thể trắng kiêu của anh. Bên cạnh Eric, nữ nhân không kém phần sắc sảo và lộng lẫy với chiếc váy đuôi cá màu đỏ hở vai hoàn hảo thể hiện những đường cong nữ tính đẹp mắt. Trong giới không ai không biết qua cậu ấm tài giỏi của tập đoàn đá quý xuyên quốc gia này, cho nên bước chân anh đi đến đâu đều thu hút mọi ánh nhìn của người khác, đặc biệt là quý cô xinh đẹp bên cạnh.

Eric ghé sát môi vào tai Vy Vy thì thầm khi anh vừa mới xã giao cùng vài người trong buổi triển lãm: “Đáng lẽ tôi không nên cho em mặc bộ váy này, đám đàn ông kia chỉ nhìn mỗi da thịt của em thay vì chuyên tâm vào cuộc trò chuyện chán ngắt với người đàn ông bên cạnh em.”

Vy Vy khẽ cười lắc nhẹ ly rượu trắng trên tay vừa được phục vụ đi ngang qua đưa cho, ánh mắt tràn ngập ý cười khinh thường Eric: “Anh phải tự hào vì tôi xứng đáng đi bên cạnh một thiếu gia quyền lực như anh chứ.”

Đôi mắt xanh biếc say đắm nhìn cô, vị trí trên cao thuận lợi nhìn thấy khe rãnh mê người lấp lững bên trong lớp váy đỏ nổi bật làn da trắng nõn như bông tuyết, nếu như không phải anh giỏi kiềm chế anh đã lập tức kéo cô vào một góc nào đó làm thịt mà không thèm quan tâm đến mục đích chính đến đây ngày hôm nay rồi.

Cảm nhận được ánh nhìn như muốn đốt cháy cơ thể mình từ người đàn ông bên cạnh, Vy Vy kín đáo nhéo mạnh vào hông Eric nhắc nhở: “Anh mà không tập trung vào việc chính đừng trách tôi.”

Dù bị đau nhưng nụ cười trên môi Eric lại càng rộng thêm, giọng nói trầm thấp thốt lên khi đáy mắt anh hiện lên hình ảnh người phụ nữ đang đi về phía họ: “Tôi nghĩ rằng ”tình địch” của em xuất hiện rồi.”

Vy Vy theo hướng nhìn của Eric trông thấy Sam đang đi tới chỗ của họ, khuôn mặt cau có lăm lăm nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng chẳng làm cô sợ hãi, có chăng chỉ là ngửa mặt thôi: “Phiền thật!”

“Có muốn tôi đuổi cô ta đi không?”

Vy Vy nhún vai, chuyện này rất hợp ý cô, hơn nữa Vy Vy cũng không muốn người phụ nữ này làm vương tay vương chân họ lỡ như người của Tổng Hạo Nhi có xuất hiện gần đây: “Tùy anh thôi, nhưng mà phải nhanh lên.”

Eric thích thú nhìn vẻ mặt hồ hững đáp của Vy Vy, anh băng quơ lướt mắt nhìn Sam ngày một tiến đến gần chỗ họ hơn chớp nhoáng vòng tay qua chiếc eo thon nhỏ của Vy Vy kéo cơ thể cô dán chặt vào lồng ngực

sần chắc của mình, đôi môi mỏng nhắm tới đôi môi đỏ mọng cảm dỗ hơi hé mở vì kinh ngạc nồng nàn hôn lấy trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người xung quanh.

Vy Vy bị Eric làm sốc đến nổi ngơ người, đây không phải là cách cô muốn nhưng mặc khác Vy Vy cũng không thể tùy tiện đẩy Eric ra trước mặt mọi người được, cô đúng là bị anh chơi rồi.

Qua con người đen lấy khép hờ lại, Vy Vy nhìn được rất rõ ràng khuôn mặt đỏ bừng lên cảm tức và ganh tỵ của Sam đang trừng mắt liếc cô, vì không thể nhìn nổi màn hôn nóng bỏng công khai này nữa nên cô ta đã giậm chân đùng đùng bỏ đi, như thế coi như cũng là một niềm an ủi cho việc cô bị tên Eric xấu xa này lợi dụng đi.

Eric nhận được màn tán thưởng của mọi người càng tận tình hôn Vy Vy hơn, bàn tay đưa lên ôm lấy đầu Vy Vy đẩy nụ hôn đi xa hơn nhưng cô ấy cứ một mực mím chặt răng môi lại phòng vệ, cuối cùng anh cũng đành nuối tiếc tách khỏi nụ hôn dài bất tận vòng cánh tay to lớn ôm cô vào lòng.

“Tôi yêu em, cô gái mạnh mẽ ngoan cường của tôi!”

Vy Vy cắn nhẹ môi dưới xấu hổ nhìn những tiếng vỗ tay tung hô của đám người xung quanh họ, Eric lần này chơi nổi quá rồi.

CLAP CLAP

Tiếng vỗ tay vang lên từ từ tiến về phía họ, một người đàn ông ngoại quốc lớn tuổi với dáng vẻ đồ sộ bên cạnh cô siêu mẫu xinh đẹp chân dài thích thú nhìn Eric tán thưởng: “Hôm nay là buổi triển lãm của tôi không ngờ cậu lại chơi nổi hơn cả chủ nhà nữa, cậu không nể mặt tôi chút nào hết Tom.”

Eric khẽ cười, bàn tay ôm lấy eo Vy Vy vẫn giữ chặt không có dấu hiệu buông ra nhìn ông tươi cười đáp: “Tôi nào đâu dám, ngài William đây vẫn là trung tâm của buổi triển lãm này, tôi cùng bạn gái của mình chỉ tạo chút không khí cho buổi triển lãm thôi.”

“Hahaha, nói hay lắm, xem ra hôm nay tôi không tặng cho cậu một chiếc xe không được rồi.”

“Nếu thế thì tôi không khách sáo đâu.”-Eric quay sang nháy mắt với Vy Vy, lơ đi ánh mắt muốn giết người tới nơi của cô ấy đang lườm mình.

.
. .

TBC.

57. Chương 57 - Mặt Nạ

Chương 57

Eric và Vy Vy được người của William mời gặp riêng trong phòng VIP, cả hai theo sự hướng dẫn của thư ký đi lên cầu thang dẫn vào phòng. Thư ký vẫn nắm cửa nép người sang một bên nhường đường cho cả hai vào trong, còn cô gái cung kính cúi đầu chào đứng bên ngoài: “Căn phòng này là ngài William cố tình chuẩn bị cho hai vị, mong rằng hai người sẽ thích nó.”

Eric trượt tay Vy Vy đang khoắc hờ lên cánh tay mình xuống đan những ngón tay của mình vào bàn tay cô nắm lại kéo vào trong.

Mùi tinh dầu thơm dịu xộc vào cánh mũi là cảm nhận đầu tiên khi Eric và Vy Vy bước vào căn phòng xa hoa rộng lớn, đôi mắt anh lướt nhìn xung quanh, đèn phòng đã được ai đó cố tình vặn mờ đi, không khó để nhìn ra trước mặt họ là một chiếc giường rộng lớn êm ái rải đầy hoa hồng trên dọc đường.

Đáy mắt Vy Vy thoáng vẻ ngỡ ngàng, không nghĩ rằng lão già này lại làm đến như vậy, nhìn sang đã thấy ánh mắt nhen nhóm lên ngọn lửa đang nhìn mình chăm chăm, Vy Vy vội rút nhanh tay về giữ khoảng cách với anh: “Anh nghĩ đi đâu vậy? Bây giờ rất có thể chúng ta sẽ bị phục kích bất cứ lúc nào.”

Eric nhoeo miệng cười, bước chân từng bước dồn Vy Vy đi đến chân giường, vòng tay kéo cô ngồi xuống giường cùng mình: “Tôi đang nghĩ chính xác đều em đang nghĩ trong đầu, có phải thời điểm này rất thích hợp để làm chuyện đó hay không?”

Vy Vy khinh khi với trước ánh mắt gian tà của Eric, cô vẫn còn ghim vự anh tự ý cưỡng hôn mình ban nãy mà giờ anh ấy còn có ý đồ xấu xa với cô nữa, thật chẳng ra thể thống gì.

“Chúng ta không có nhiều thời gian để nói mấy chuyện vô bổ này đâu. Có thể bọn họ đang ở gần đây và lăm le theo dõi tìm cơ hội để ám sát chúng ta không chừng.”

Eric chẳng buồn quan tâm đến lời hăm dọa của Vy Vy, khuôn mặt nhích tới thật gần làm cho cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm nóng của anh như đang trêu đùa trên làn da mịn màng cô, nó khiến cô như lún sâu hơn vào đôi mắt xanh biếc ấy. Cô thở gấp rút và nuốt nước bọt khi nhận thấy dục vọng trong người anh đang tăng lên một cách mất kiểm soát, trước khi đôi môi ấy một lần nữa chạm vào mình Vy Vy đã nhanh hơn đưa tay lên chặn lại, giọng nói lạnh lùng nhắc nhở: “Nếu anh còn tiến xa hơn nữa tôi không chắc mình sẽ dễ yên cho anh đâu.”

Bàn tay không an phận của anh đặt lên bờ vai trần mềm mại của cô vuốt ve khiêu khích, dù bị Vy Vy nắm lấy gạt ra nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục chạm vào cơ thể quyến rũ này: “Em làm gì được tôi? Ai bảo em mặc đồ quyến rũ quá làm gì, để cho tôi động lòng không thể kiểm soát được nữa.”

Vy Vy bắt đầu khó chịu trước lời trêu ghẹo của Eric, nhưng còn chưa có hành động gì cánh cửa phòng đã mở ra thu hút sự chú ý của hai người. William xuất hiện thích thú nhìn đôi nam nữ tình tứ ngồi trên giường vờ tỏ ra kinh ngạc: “Tôi đoán mình đã đi nhầm phòng, nhưng nhìn cả hai vẫn ngọt ngào như vậy làm cho tôi rất vui mừng.”

Eric không ngạc nhiên gác chéo chân thoải mái ngồi nhìn lão: “Tôi còn chưa kịp cảm ơn món quà của ngài, chúng tôi rất thích nó, và còn tuyệt hơn nếu ngài chốt cửa lại và bước khỏi phòng cho chúng tôi không gian riêng.”

Vy Vy bên cạnh bị lời nói thẳng thừng của Eric làm cho tức giận đỏ cả mặt, anh biến cô thành loại phụ nữ gì thế này?

William nhún vai hiểu chuyện, gót chân xoay nhẹ nhưng không phải rời đi mà móc trong túi áo ra khẩu súng bắn vào giữa ngực Eric và Vy Vy. Bị lão công kích chớp nhoáng, cả hai không kịp né tránh nhìn xuống kim tiêm cắm trước ngực, cả người chẳng còn sức lực yếu ớt ngã xuống giường, đôi mắt đờ đẫn nhìn lão từ từ đi đến đứng trước mặt.

Eric khẽ nhú mày hỏi: “Vì sao?”

Khóe môi nhếch lên nụ cười tàn độc, lão đưa bàn tay lên cầm cổ đi lớp mặt nạ da người quăng đi, hình ảnh trước mắt chính là khuôn mặt của Red đang đặc ý nhìn con mồi của mình không còn khả năng chống cự nữa.

“Đến lúc phải tính sổ hết một lần với các người rồi.”-Tống Hạo Nhi từ phía sau Red đi tới nở nụ cười độc ác nhìn Eric và Vy Vy vẫn chưa hết sốc khi nhìn thấy họ, đây chính là điều cô mong muốn.

.
. .

TBC.

58. Chương 58 - Bắt Cóc Người

Chương 58

Eric tỉnh lại với cái đầu choáng váng đau nhức, nó nhắc anh nhớ đến mớ ký ức cuối cùng của cả hai trước khi bị đánh ngất đi, Eric vội tìm kiếm Vy Vy và phát hiện ra cô vẫn đang bất tỉnh nằm dưới đất, bọn chúng chẳng buồn trối họ lại.

“Vy Vy, tỉnh lại đi em!”-Eric vỗ nhẹ lên má đánh thức Vy Vy, nhìn thấy cô chau mày mở mắt ra anh mới thở phào một cái an tâm.

Cũng giống như Eric, Vy Vy điều chỉnh tầm nhìn của mình lại quan sát xung quanh nơi họ đang ở, không gian trước mặt khá tối tăm, chỉ có chút ánh sáng le lói từ khe hở của khung cửa sổ bằng gỗ rất nhỏ trên cao lọt vào căn phòng kín bị khóa trái bên ngoài, bọn chúng không giết anh và cô ngay mà còn bắt sống, chẳng lẽ muốn nhìn bọn họ chết dần chết mòn hay sao?

Eric áp bàn tay của mình lên má Vy Vy kéo sự chú ý của cô vào người mình, đôi mắt xanh biếc nhìn người con gái trước mặt khẽ cười nói: “Nếu được chết bên cạnh người mình yêu coi như cuộc đời này của tôi cũng không lãng phí.”

Vy Vy gạt tay Eric xuống nhưng anh cứ kiên quyết không buông ra, vẻ mặt cô khó chịu lườm anh: “Ai muốn chết cùng với anh, đừng đùa nữa, tìm cách ra ngoài đi!”

Eric hướng mắt lướt nhanh lên camera ở góc cao trên trần nhà, sau đó nhìn lại Vy Vy, bây giờ mỗi phút mỗi giây được ở bên cạnh cô anh đều trân quý: “Chúng đã tính rất chu đáo, giả dạng làm ngài William bắt chúng ta là điều tôi cũng không thể ngờ tới, bây giờ chúng ta đã bị chúng giám sát, nhất cử nhất động đều thu hết vào cái máy kia, em nghĩ chúng ta có khả năng trốn khỏi đây không?”

Vy Vy há miệng ra định cắn lấy ngón trỏ của anh cứ vờn đùa mãi trên viền môi cô nhưng anh đã nhanh hơn thu về, Vy Vy thở ra một cái đi đến góc tường ngồi xuống không thèm đếm xỉa tới anh nữa, nếu thật sự họ không còn đường sống người cô muốn ở cạnh lúc này là Tom chứ không phải Eric, nhưng Vy Vy còn chút lương tâm không muốn nói thẳng ra ngoài miệng.

Eric giống như sam đi theo Vy Vy không rời nửa bước, anh ngồi xuống sát bên cô cởi áo khoác đắp lên người Vy Vy: “Ồ đây hơi lạnh, em ăn mặc hở hang quá.”

“Anh không chọc tôi anh chịu không nổi sao?”-Vy Vy phóng băng vào người Eric, nhìn lại đúng là trên người cô chỉ có một chiếc váy mỏng manh nhưng cách nói chuyện của anh làm cho cô phát cáu lên.

Anh khẽ cười kéo đầu cô tựa vào bờ vai rộng của mình, giọng nói nghiêm túc không còn cợt đùa nói: “Đừng đẩy tôi ra nữa, chúng ta bây giờ nên nương tựa vào nhau, tôi không để người phụ nữ tôi yêu chết trước mặt của mình đâu, đó là lý do tôi không để Tom xuất hiện vào lúc này.”

.
. .

Quách Khang lo lắng vì đã mất dấu tín hiệu của ông chủ, anh lập tức cho người tìm khắp nơi, vì sợ họ gặp chuyện bất trắc nên anh đã liên hệ gặp chủ tịch Hoàng nhờ anh giúp đỡ.

“Chủ tịch, mong ngài giúp ông chủ của tôi, anh ấy và cô Vy Vy đều mất tích trong buổi triển lãm. Chúng tôi đã cực lực tìm kiếm nhưng vẫn chưa có tin tức nào, thiết bị theo dõi gắn trên người ông chủ cũng đã bị vô hiệu hóa không thể tìm được vị trí.”

Đôi mắt chim ưng sắc lạnh nhìn vào điểm xa xăm trước mặt nghĩ cách, chuyện của Tom cũng coi như là chuyện của Hoàng Phong, anh tuyệt đối sẽ không nhắm mắt làm ngơ, nhưng nơi này không phải lãnh địa của anh, muốn tìm người giúp đỡ cũng phải đúng nhân vật mới được.

“Chúng ta sẽ đi tìm người giúp đỡ, đi thôi!”

“Tuân lệnh!”

.
.
.
Ngồi trong phòng cũng được một lúc lâu, Vy Vy buồn chán lên tiếng hỏi: “Chúng ta cứ ngồi như vậy mãi sao?”

“Tôi muốn yên lặng bên cạnh em lâu hơn một chút.”

Vy Vy tách khỏi người Eric đứng dậy, cô không muốn lãng phí thêm phút giây nào nữa, ít nhất bây giờ cô cũng phải gặp mặt người của Tống Hạo Nhi xem cô ả muốn đối phó họ như thế nào.

Eric vẫn ngồi yên thích thú nhìn Vy Vy cầm lấy cục đá vừa nắm tay thấy nhẹ trên tay vài cái trước khi nhắm tới camera ném mạnh vào.

CÓP

Ngón cái Eric giơ lên tán thưởng cho việc làm dứt khoát của cô nàng cá tính, không lâu sau đó, cánh cửa đã được hé mở với sự xuất hiện của Tống Hạo Nhi và Red.

.
.
.
TBC.

59. Chương 59 - Việc Làm Của Kẻ Tiểu Nhân

Chương 59

Tống Hạo Nhi gương đôi mắt hiểm ác nhìn Eric và Vy Vy, sau đó dừng lại trên khuôn mặt tuần tú sắc sảo của Eric thích thú lên tiếng: “Anh chính là người đã giết chết anh trai của tôi sao?”

Eric không do dự trả lời ngay: “Phải, chính tôi đã giết hắn ta. Dám động đến người phụ nữ của tôi sao có thể bỏ qua được, các người cũng không ngoại lệ.”

Tống Hạo Nhi nghe lời nói đánh thép của anh chọc cho buồn cười, cô lấy trong thắt lưng ra khẩu súng ngắn chìa thẳng vào đầu Eric mở chốt an toàn sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào: “Có phải anh muốn cái chết của mình được nhanh chóng hơn phải không? Rất tiếc là tôi muốn hành hạ anh nhiều hơn chút nữa, kể cả người phụ nữ...”-Tống Hạo Nhi dừng lại quét mắt sang Vy Vy đứng bên cạnh, qua thời gian âm thầm quan sát, ả cũng đoán ra được điều then chốt lên tiếng chọc tức Eric: “Của người khác không phải của anh.”

“Câm miệng!”-Eric nghiêng chặt răng trừng mắt với Tống Hạo Nhi, ngay lập tức Red đã đứng chắn trước mặt bạn gái của mình trừng mắt lại cảnh cáo: “Mày có cái quyền gì chứ?”

Bấy giờ Eric mới trấn tĩnh lại, đôi mắt trở về vẻ kiêu ngạo bất cần nhìn Red khiêu khích: “Một sát thủ chuyên nghiệp như mày lại chọn cách làm hèn nhát thế kia sao? Có giỏi thì tao và mày cùng quyết đấu công bằng với nhau một trận, xem ai là người chiến thắng thật sự, mày có dám không?”

Tống Hạo Nhi lắc nhẹ đầu ngăn lại: “Red, đừng trúng kế của hắn.”

“Được, tao cũng rất muốn xem giữa tao và mày ai là người chiến thắng cuối cùng.”-niềm kiêu hãnh của một sát thủ và cái tôi to đùng của một chiến binh không cho phép Red chối bỏ lời thách đấu với Eric mặc cho có làm phật lòng bạn gái của mình.

Đứng giữa bãi đất trống trên vách núi cao chót vót, Vy Vy đang bị Tống Hạo Nhi dùng súng không chế, cả hai đang đứng đối mặt theo trận chiến kịch tính giữa hai người đàn ông nguy hiểm sắp sửa được bắt đầu.

Red nhếch môi thông báo luật lệ: “Ai giết được đối phương người đó là người chiến thắng.”

Eric nhún vai hồ hững tiếp thu, chỉ trong nháy mắt cơ thể lao nhanh tới trước như một mũi tên tung ra cú đâm vào mặt Red nhưng hắn ta đã nhanh chóng né được, sau cú đâm không thành công là hàng loạt những cú đá khác vào vị trí hiểm trên người Red nhưng hắn vẫn dễ dàng bắt bài, bàn tay sau một lúc lâu phòng thủ chợt vươn ra túm lấy cổ tay Eric giữ chặt xoay người khóa lấy cổ anh siết mạnh. Eric cảm thấy mắt mình hoa đi, cổ họng đau rất không thể thở được, bàn tay cố dùng sức gỡ tay Red khỏi cổ mình nhưng không được, anh liền dùng khuỷu đòn toàn bộ sức mạnh thúc vào hông hắn thoát khỏi thế kiềm kẹp, anh lợi dụng cơ hội thúc thêm một cước vào ức của Red làm hắn choáng váng khó thở lùi lại, dù có thể nhìn thấy Eric đang lấy đà xoay người tung cú đá vào mặt mình nhưng hắn vẫn không thể cản nổi, hứng trọn cú đá mạnh vào mặt ngã ập xuống đất nôn ra ngụm máu tươi.

Eric thừa thắng xông lên, liên tiếp tấn công vào mặt Red, hắn ta tỏ ra khá lì trong việc chịu đòn, lợi dụng lúc anh sơ hở liền tung nắm đấm vào bụng đẩy anh ra xa.

Tống Hạo Nhi sốt ruột quát to lên: “Các người định đánh đến sáng mai hay sao?”

Vy Vy từ đầu tới cuối đều im lặng quan sát, đây chính là thời điểm cho cô phản công vùng lên, Vy Vy xoay nhẹ gót chân nghiêng người né tránh mũi súng của Tống Hạo Nhi móc ngược chân lên đá văng khẩu súng ra xa bay tới chỗ hai người đàn ông đang đấu tay đôi với nhau.

Nhìn khẩu súng nằm yên trên đất, cả Eric và Red đều nhanh chân phóng tới chụp lấy nhưng khi tay Red sắp sửa chạm vào khẩu súng đã bị chân của Eric đá văng đi tới tay của mình cầm lấy, anh hài lòng nhìn Vy Vy đã thoát khỏi không chế của Tống Hạo Nhi và đang không chế ngược lại cô ả.

“Các người thua rồi.”

Red phủi nhẹ vết bẩn trên tay áo của mình, vẻ mặt vô cảm nhìn Vy Vy đang bẻ ngược tay bạn gái hắn ra sau tức giận nói: “Các người nghĩ chúng tôi làm bao nhiêu việc lại dễ dàng chịu thua như vậy sao?”

Eric và Vy Vy cũng đoán được hàm ý trong câu nói của hắn, anh cẩn trọng nắm chắc khẩu súng trong tay hơn bóp cò vào mặt Red, viên đạn bay ra suýt ngang trên má hắn tạo thành một vết rách tứa máu: “Là đạn thật, các người tính giờ trò gì đây?”

Tống Hạo Nhi bật cười khóa trái, ả lấy trên túi áo ra một máy điều khiển siêu nhỏ bấm vào nút màu xanh, Vy Vy bỗng cảm thấy đầu mình đau đớn như muốn nổ tung ra, cô nhăn nhó khụy gối xuống ôm chặt đầu mình nghiêng chặt răng chịu đau.

Eric vội chạy tới đỡ Vy Vy, lo lắng thét to lên: “Các người đã làm gì thế hả?”

Red thay Tống Hạo Nhi trả lời: “Thời gian các người bị hôn mê, chúng tôi đã cấy một quả bom siêu nhỏ vào đầu cô ta, cái này chỉ mới là khởi động thôi, nếu như bấm vào cái nút màu đỏ kia...Bùm một cái, đầu cô người yêu của mày sẽ nổ tung lập tức.”

.
. .

TBC.

60. Chương 60 - Không Buông Tay Em

Chương 60

Tống Hạo Nhi nhếch môi giờ cao máy điều khiển đang cầm trên tay lên lắc nhẹ trước mặt Eric chọc tức, đôi mắt thâm độc hiếp lại nhìn Vy Vy đang ôm đầu gục dưới đất trong vòng tay anh: “Anh còn không bỏ súng xuống người yêu của anh sẽ chịu khổ dài dài đó.”

Eric mở hộp đạn ra quăng súng ra xa ôm lấy cơ thể run rẩy của Vy Vy trừng mắt nhìn bọn người đang hả hê trước mặt, tận mắt nhìn cô đau đớn như thế mà bản thân không thể làm được gì lòng anh bứt rứt khó chịu vô cùng.

“Các người muốn đối phó một mình tôi thôi mà, chính tôi đã giết chết anh trai cô, không liên quan đến cô ấy.”

Tổng Hạo Nhi khinh thường nói: “Các người định đóng phim tình cảm phải không? Red, cho anh ta ném trái chút tư vị đi!”

Red bước tới đá mạnh vào vai Eric tách anh khỏi Vy Vy, cô vì cái đầu điên cuồng đau nhức căn bản không còn sức lực phản kháng nằm gục xuống đất nhìn người đàn ông bên cạnh cắn răng hứng chịu những cú đá mạnh bạo mà không dám phản kháng lại.

Eric nôn ra ngụm máu tươi, lồng ngực nhói buốt quặn thắt từng cơn với cơ thể rã rời, đôi mắt mệt mỏi đi nhưng vẫn không khắc nào không hướng về cô, cho đến khi con dao nhọn được rút ra từ ống quần của Tổng Hạo Nhi đang kẻ trên yết hầu của mình cũng không khiến cho anh dao động.

“Anh bắn anh trai tôi bao nhiêu phát đạn tôi sẽ đâm anh gấp mấy lần.”-ả vừa nói xong, tay đâm mạnh mũi dao sắc nhọn vào ổ bụng Eric, nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng chịu đựng của anh không tỏ ra chút đau đớn nào, ả tức giận đâm thêm một nhát vào vai anh, Vy Vy liều mạng dùng chút sức lực yếu ớt của mình ôm chặt lấy Tổng Hạo Nhi kéo đi ra xa ngăn ả ta tiếp tục làm hại anh.

“Buông ra!”-Tổng Hạo Nhi vì hành động bất ngờ này làm đánh rơi máy điều khiển, Eric không bỏ lỡ cơ hội đá văng chiếc máy xuống vực, sau đó phóng tới giúp Vy Vy một tay hạ ả ta nhưng Red đã nhanh hơn phản đòn ngăn anh lại.

“Đối thủ của anh là tôi.”

Vy Vy tuy không còn bị khống chế nhưng đầu cô vẫn còn ong ong đau nhức, đôi mắt vì thế đã mờ đi rất nhiều không còn nhìn rõ được xung quanh bị Tổng Hạo Nhi vùng dậy đẩy ngã xuống vực. Vy Vy chơi với nắm lấy cánh tay ả ta kéo cả hai cùng rơi xuống.

Eric và Red nhìn bạn gái gặp nguy hiểm không còn màng tới tranh đấu chạy tới kéo lại nhưng Red đã vụt mất tay Tổng Hạo Nhi bắt lực nhìn ả ta rơi xuống vực sâu không thấy đáy. Eric đã may mắn hơn, tuy anh không kịp nắm lấy tay Vy Vy nhưng cô đã nắm vào mép đá trụ lại lơ lửng trên vách, anh liền bắt lấy tay cô giữ chặt: “Tôi giữ được em rồi!”

Tiêu cự Vy Vy vừa mới nhìn rõ được khuôn mặt anh chợt mở to ra khi nhìn lên khuôn mặt đờ đờ sát khí của Red, hẳn ta đã mất đi bạn gái của mình không dễ dàng gì bỏ qua cho họ.

“Mau buông tôi ra!”

Mặc cho lời ra lệnh của Vy Vy, Eric kiên quyết nắm chặt tay cô không buông, cơ bụng vì vận động quá sức làm cho vết thương chảy máu rất nhiều, nhưng anh không thể bỏ rơi người phụ nữ của mình được.

“Các người giết chết Tiểu Nhi, tao sẽ không tha cho bọn bây đâu.”-đôi mắt chết chóc tàn độc trừng mắt nhìn đôi uyên ương đang nắm chặt tay nhau trên vách đá cheo leo, Red tàn bạo giẫm mạnh chân lên bả vai Eric, quyết hành hạ không cho anh có cơ hội đem cô kéo lên.

“Tao muốn nhìn thấy mày giống như tao, bất lực để người yêu chết ngay trước mắt mà không làm gì được.”

Eric nghiến chặt răng chịu đựng sự hành hạ của Red, những nơi bị giẫm phải đều biểu tình kịch liệt đau nhức, cộng với vết thương trên người mình, Eric quả thật không thể chịu được lâu hơn.

“Tôi bảo anh buông tôi ra có nghe không?”-Vy Vy hốt hoảng nhìn Eric chịu đòn, cô vừa lo vừa sợ hãi quát lên: “Anh còn cứng đầu như vậy cả hai đều sẽ chết đó!”

“Ít nhất tôi vẫn nắm chặt lấy tay em...”

Trước sự tấn công dồn dập của Red, Eric biết mình lành ít dữ nhiều, nhìn cô không tiếc mạng sống bảo anh buông tay ra anh càng phải giữ chặt bàn tay này, nếu có thể chết cùng với cô anh cũng mãn nguyện rồi.

Không chỉ Vy Vy mà ngay cả Red đều vô cùng sung sướng khi Eric rướn người tới cùng cô gieo mình rơi xuống vực thẳm, bàn tay nắm lấy tay Vy Vy đã kéo sang ôm lấy cơ thể ấy vào lồng ngực mình, khẽ khàng nói: “Đừng sợ, đã có tôi bên cạnh em.”

“Ồn ào!”

.

.

.

TBC.

61. Chương 61 - Thoát Chết

Chương 61

Eric và Vy Vy cùng bị rơi xuống mặt hồ sâu, bởi vì thương tích khá nặng anh đã rơi vào hôn mê chìm xuống làn nước lạnh buốt. Vy Vy nắm chặt lấy cánh tay Eric lôi anh ngổ lên mặt nước đưa cả hai vào bờ, nhìn người đàn ông với khuôn mặt bầm tím cùng vết thương trên bụng, Vy Vy khẽ thở dài dịu dàng tìm chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi tìm củi khô nhóm lửa sưởi ấm cơ thể, Vy Vy rút trong ống chân ra một con dao nhọn hơ trên ngọn lửa sát trùng mới từ từ tiến tới bụng anh rạch một đường xé đi lớp áo sơ mi màu đen lộ ra vết thương bị đạn bắn, lúc Vy Vy chạm ngón tay của mình lên da anh, đôi mắt khép chặt ấy đã hé mở khỏi cơn hôn mê chập chờn.

“Vy Vy...”

Cô mím môi nhìn biểu cảm thân quen, đôi mắt ấm áp chan chứa yêu thương nhìn cô chờ đợi người yêu lấy vỏ đạn ra khỏi cơ thể mình, chính là anh ấy.

“Anh bị thương rồi, ráng chịu đựng một chút.”

Tom cười yếu ớt nắm lấy bàn tay còn lại của Vy Vy gật đầu: “Anh tin tưởng ở em, em cứ làm việc của mình đi!”

Mũi dao dứt khoát rạch một đường nhỏ lên da thịt Tom tạo thành khe hở lấy đầu đạn ra ngoài, tuy động tác nhanh gọn nhưng không có thuốc giảm đau, cô biết anh đã chịu thiệt thòi và đau đớn không ít.

Vy Vy không nói lời nào, cô đã tìm thấy lá thuốc cầm máu ở gần đây nhai vào miệng đắp lên vết thương cho anh, ánh mắt nhuốm màu xót xa nhìn cơ thể với những vết thương do cuộc chiến với Red tạo nên, chỉ có thể trách cô không đủ khả năng đoán được bọn chúng giờ trở lại hại anh ra nông nỗi này.

Tom trượt bàn tay của mình áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì thầm: “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng anh biết em và cả anh ta đã làm rất tốt, những vết thương này vì em mà có cho nên tất cả đều rất đáng giá, không uống phí chút nào.”

“Sắp chết đến nơi còn nói những lời như vậy.”-hơi lạnh từ bàn tay anh truyền tới da thịt của mình, Vy Vy cảm nhận được anh đang sốt cao, với nhiệt độ dần lạnh đi cùng quần áo ẩm ướt cả hai đang mặc, ngay cả cô còn không chịu được làm sao anh có thể trụ lại cho đến ngày mai.

Vy Vy không nói lời nào cởi đi quần áo Tom trong sự ngỡ ngàng của anh: “Em muốn chúng ta làm chuyện đó vào lúc này sao?”

Ngay sau câu nói đùa của Tom là cái lườm khinh thường của cô trao cho anh, Vy Vy tự cởi luôn quần áo ướt trên người mình vắt trên cành cây gần đó chỉ còn mỗi đồ lót trên người tiến tới chỗ anh đang ngồi nép sát vào thân thể anh, da thịt thân mật chạm vào nhau lan tỏa sức nóng giúp cả hai vơi đi phần nào cái lạnh cắt da cắt thịt.

Mí mắt Tom khẽ chuyển động, yết hầu nuốt nhẹ xuống, bàn tay anh vòng qua eo cô kéo cơ thể sát vào người mình hơn, dù bị thương nặng nhưng nhìn cô lúc này quả thật rất cảm động, Tom nửa đùa nửa thật nói: “Sao em không cởi hết luôn đi, đồ lót cũng ướt cả rồi.”

“Anh có thể đàn ông một chút không?”

“Anh đang rất nghiêm túc, vết thương của anh vẫn còn rất đau nhưng bên dưới của anh bị em làm cho biểu tình không chịu nằm yên rồi.”

Vy Vy chặt lưỡi đánh khẽ lên ngực Tom, bây giờ cô chẳng có tâm trạng đâu mà giỡn với anh, họ cần tìm cách thoát khỏi nơi oái oăm này càng sớm càng tốt, nhưng hiện tại không dễ dàng chút nào.

Bàn tay đặt trên eo Vy Vy chợt siết chặt hơn làm cho cô có chút cảnh giác, ánh mắt nhìn lại đã thấy khuôn mặt băng lãnh của anh đang nhìn mình, Vy Vy khẽ nuốt khan không nghĩ đến vào lúc này họ lại còn có thể thay phiên nhau xuất hiện, làm cho cô có chút bối rối định tách khỏi cái ôm nhạy cảm này nhưng anh đã không cho cô làm điều đó.

“Đừng động, chúng ta cần giữ ấm cơ thể.”

Vy Vy làm sao thoải mái cho được khi người bên cạnh cô lúc này là Eric, ngấm lại chỉ biết trách Tom đáng ghét, vào lúc này lại để mất lượt có khác nào bán đứng cô kia chứ.

“Anh ôm chặt quá làm tôi không thoải mái.”-Vy Vy tìm cơ giảm đi sự khó xử trong hoàn cảnh hiện tại của anh và cô, tuy Eric đang bị thương nặng nhưng có trời mới biết anh ấy có thể làm được những gì, Vy Vy luôn phải trong tư thế cảnh giác cao độ.

Eric cảm nhận được cơ thể cứng nhắc của Vy Vy khẽ cười buồn nói lỏng vòng tay, ác cảm của cô đối với anh quá lớn để cả hai có thể nói chuyện tự nhiên được, nhưng đây cũng là lần cuối cùng anh có thể xuất hiện trước mặt cô, Eric biết thời gian của anh đã sắp hết.

.
. .

TBC.

62. Chương 62 - Chưa Hết Nguy Hiểm

Chương 62

“Vy Vy, tôi hỏi em câu cuối cùng được không?”-giọng anh trầm khàn thều thào hỏi cô, Eric cố sức giữ cho bản thân không trở nên quá yếu đuối trong giây phút gặp nhau cuối cùng này.

Vy Vy được anh nói lỏng vòng tay cơ thể đã thoải mái hơn một chút, ánh mắt thâm thúy quan sát biểu cảm hơi khác lạ của anh, sự xuất hiện của Eric vào lúc này đã không hợp lý, cho nên những chuyện anh nói với cô cũng không có gì khó hiểu vào hoàn cảnh này.

“Tôi nghĩ anh không muốn biết câu trả lời đâu.”-Vy Vy lướt mắt nhìn xuống vết thương trên bụng Eric, vì được xử lý tốt nên nó đã không còn chảy máu nữa, cô cũng an tâm một chút.

Hơi thở anh trầm ổn, bàn tay nam tính nâng cổ tay cô áp lòng bàn tay lên lồng ngực săn chắc của mình, đôi mắt xanh biếc đượm lên nỗi buồn sâu lắng nhìn ánh mắt tránh né của cô không dám nhìn thẳng vào mình, vẫn là anh đã si tình người phụ nữ này quá nhiều, để nỗi tổn thương càng thêm sâu sắc, nhưng anh chính là thích cô như thế, không vì bất cứ điều gì mà thay đổi tình cảm của mình: “Không nói cũng không sao, để tôi bên cạnh em thêm một lúc nữa, chỉ một lúc nữa thôi.”

Vy Vy thoáng bối rối thu tay về, Eric càng lúc càng khác lạ, linh cảm cho cô biết nó giống như lời từ giả cuối cùng trước khi ra đi của anh, người đàn ông này từ lúc xuất hiện trước mặt cô đến bây giờ, đây là lần cô cảm thấy xót xa nhất, nhưng Vy Vy không muốn bản thân vì một phút mủi lòng thương cảm mà tạo nên sự trông đợi không nên với Eric, cô đã chọn cách im lặng không bày tỏ chút động thái nào ngồi cạnh anh.

Trong không khí tĩnh mịch về đêm bên cạnh mặt hồ phẳng lặng, ánh sáng duy nhất chính là đóm lửa được đốt lên sưởi ấm hai cơ thể run lên vì cái lạnh cắt da cắt thịt. Nếu Vy Vy cảm thấy bối rối và khó xử với hoàn cảnh này thì Eric lại đang vô cùng trân quý từng giây từng phút ngắn ngủi cuối cùng bên cạnh cô, sau đêm nay anh sẽ không còn được nhìn thấy cô nữa, ngay cả cảm nhận sự hiện diện của Vy Vy thông qua Tom anh cũng không còn có thể, sự ra đi của anh không phải vì phần nhân cách còn lại đang mạnh mẽ hơn, một lý do khác khiến anh tự nguyện rời đi chính là vì cô, vì người mà Vy Vy chọn không phải anh, sự tồn tại của anh làm cho cô không hạnh phúc.

Bất ngờ giữa tiếng gió thổi vi vu qua những khóm cây xung quanh đánh động tới họ, đây là âm thanh của một con dao được rút ra. Trước khi kẻ phục kích kịp vung dao đâm sau lưng Vy Vy cô đã nhanh hơn một bước xoay người túm lấy cổ tay người ấy giữ chặt bẻ đi làm rớt con dao xuống đất, nhìn Tống Hạo Nhi cảm tức vì tấn công không thành, Vy Vy đưa chân đá mạnh vào bụng ả đẩy ra xa, với tay lấy nhanh áo sơ mi của anh khoắc vào người.

Tống Hạo Nhi cũng giống Eric và Vy Vy thoát chế nhờ rơi vào hồ sâu trước mặt, ả đã trông thấy hai người nên muốn tìm cách sát hại nhưng đã bị Vy Vy nhanh hơn ngăn được, ánh mắt giễu cợt và phần nộ nhìn quần áo không chỉnh tề của đôi nam nữ trước mặt buông lời mỉa mai: “Các người đúng là cậu nam nữ, trong hoàn cảnh này còn có thể nghĩ đến những chuyện đó.”

Eric nhếch môi, không những không bác bỏ còn hưởng ứng theo: “Cô không có người bên cạnh nên ganh tỵ sao?”

Ngay sau đó anh nhận ngay ánh mắt khó chịu của Vy Vy lườm mình: “Anh ngồi im một chỗ đi!”

Tống Hạo Nhi cảnh giác nhìn Vy Vy bước tới gần, ả ta tuy gian xảo nhưng khả năng chiến đấu tự biết không thể so được với Vy Vy, nếu chiến đấu trực diện sợ rằng không có cơ hội chiến thắng.

Không đợi cho ả có thời gian suy nghĩ, Vy Vy chớp nhoáng lao tới tung cước đá liên tục vào mặt và bụng ả, động tác dứt khoát uy lực khiến Tống Hạo Nhi dù nhìn ra nhưng cũng không đủ sức đỡ được, chỉ né được vài đòn đã bị thêm một cước đá vào mặt đổ bầm ngã xuống đất đau đớn.

“Vy Vy!”

Vy Vy vẫn vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tống Hạo Nhi, vị trí của cô vừa hay đang đứng gần con dao rơi xuống ban nãy, Vy Vy không buồn nhặt lên đá văng ra xa chỗ bọn họ, ánh mắt nhìn xuống sợi dây nịch trên thắt lưng Eric lên tiếng: “Đưa dây nịch của anh cho tôi!”

Eric nheo mắt khó hiểu, khuôn mặt chợt có chút tà ý với lời nói của Vy Vy nhưng vẫn làm theo lời cô: “Em muốn làm gì?”

Vy Vy không buồn giải thích nhận lấy tiến tới chỗ Tống Hạo Nhi đang ngồi trói hai tay ả lại vòng ra sau, một chút phản kháng yếu ớt của ả không thể làm khó dễ được cô: “Sao không giết chết tôi luôn đi, cô để tôi sống sau này nhất định sẽ phải hối hận.”

“Tôi không giống cô, tôi không muốn tay mình nhuộm máu vì loại người nhà cô.”

Tống Hạo Nhi nhếch môi coi thường, ả không những không cảm kích còn buông lời hăm dọa: “Cô đừng tưởng mọi chuyện đã kết thúc, quả bom trong đầu của cô có thể nổ tung bất cứ lúc nào, khi Red biết được hai người vẫn còn sống nhất định sẽ tìm cách cho nổ tung nó.”

BỘP

Vy Vy dùng tay đánh mạnh sau gáy làm Tống Hạo Nhi bất tỉnh, sự ồn ào của cô ta khiến cô phát chán, đến khi quay lại đã bắt gặp ánh mắt lo lắng của Eric đang nhìn mình.

“Tôi chưa chết được đâu, chúng ta phải tìm cách thoát khỏi nơi này.”

TBC.

63. Chương 63 - Tìm Được Người

Chương 63

Hoàng Phong tìm đến William nhờ sự giúp đỡ từ ông trùm khét tiếng tìm kiếm hai người bạn của mình, chẳng khó khăn để anh có được sự giúp đỡ của lão khi bản thân bị lợi dụng vào việc trả thù của đám người Tống Hạo Nhi để giết hại đối tác của mình. Lục tung mọi ngõ ngách trong thành phố và cả ngoại ô, cuối cùng nơi phát hiện ra chiếc xe ghi lại hình ảnh Red và Tống Hạo Nhi xuất hiện ở gần vách núi Z cách trung tâm một khoảng đường rất xa, nơi này rất thuận lợi cho việc bắt cóc người của chúng.

Đi đến hiện trường khả nghi, Hoàng Phong và Quách Khang không khó nhận ra được dấu tích của cuộc ẩu đả vừa qua, trong lòng có chút bất an và sốt ruột khi nhìn thấy vết tích gần mép vách núi, họ đoán rằng có thể có người đã rơi xuống vực.

Hoàng Phong lãnh đạm nhìn đám người của Quách Khang đang chờ đợi phía trước ra lệnh: “Dù sao chúng ta cũng bị mất dấu vết rồi, các người mau đem trực thăng xuống bên dưới tìm kiếm, không biết là kẻ thù hay người nhà, nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Rõ!”-Quách Khang cùng đám thuộc hạ nhanh chóng làm theo lời của Hoàng Phong không phí phạm chút thời gian nào.

Tom nhú mày tỉnh dậy, cơn đau nơi ổ bụng làm cho anh có chút nhức nhưng anh vẫn có thể gắng gượng được, đôi mắt xanh biếc nhìn lên trên phát hiện khuôn mặt thanh tú của Vy Vy đang say ngủ tựa người lên phiến đá, dưới ánh nắng dịu dàng rơi xuống cùng những lọn tóc xõa thấp thoáng che đi phần nào khuôn mặt, trông cô càng xinh đẹp hơn bao giờ hết, làm cho anh không thể dứt mắt ra được.

Hóa ra cả đêm qua anh đều gối đầu lên đùi cô mà ngủ, thảo nào lại thoải mái như vậy.

“Anh tỉnh rồi thì mau ngồi dậy đi, chân của em té hết rồi.”-mi mắt lay động từ từ hé mở chạm vào đôi mắt sâu thẳm vẫn đang say sưa nhìn mình không biết chán, Vy Vy vỗ nhẹ lên vai anh nhắc nhở.

Tom có chút trẻ con nũng nịu cọ khuôn mặt mình lên bụng Vy Vy lười biếng không chịu ngồi dậy: “Ồ đây thoải mái như vậy, chúng ta ngủ thêm một chút nữa đi!”

Vy Vy nghe Tom nói thế cũng không nổi giận, cô im lặng ngồi đó nhưng không thể ngủ tiếp được nữa, nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua, trong lòng Vy Vy chợt có chút phiền muộn.

Cả Eric và Vy Vy đều ngầm hiểu đây là lần xuất hiện cuối cùng của anh, nhưng dù vậy cô không muốn Eric can thiệp vào chuyện của cô nữa, anh đã vì cô làm rất nhiều chuyện, tuy rằng cơ thể này không phải là của một người, những vết thương Eric nếm trải Tom cũng sẽ hứng chịu không thua kém, nhưng cô biết anh vì quan tâm cho mình nên mới làm điều này, tất cả đã quá đủ để Vy Vy nhớ đến một người đàn ông đã có mặt trong cuộc đời của cô.

Không nói lời từ biệt, chỉ lẳng lặng đưa anh chìm vào giấc ngủ bất tận, Vy Vy khẽ thở dài nhìn cơ thể anh nằm ngủ say trên đùi cô, đây là điều duy nhất Vy Vy có thể làm cho Eric.

“Các người không giết tôi thì hãy nghĩ cách đưa chúng ta thoát khỏi nơi quái quỷ này đi, nhìn các người âu yếm như thế thật chướng mắt.”-giọng Tống Hạo Nhi quát lên cách chỗ họ không xa làm Tom giật mình quay lại, cô ả có mặt ở đây từ bao giờ và còn bị trói thế kia?

Vy Vy ngăn gọn giải đáp thắc mắc cho Tom, tay đẩy đầu anh khỏi đùi của mình ngồi ngay ngắn lại: “Là em trói cô ta.”

Tom hơi nhăn mày khi trong đầu xẹt qua một dòng ký ức rời rạc xa lạ, nó có sự hiện diện và Vy Vy và Eric trong đó, đây là lần đầu tiên Tom có thể nhớ lại mọi thứ khi mình không xuất hiện, mớ hỗn độn trong đầu làm cho Tom chưa sẵn sàng để tiếp nhận ngay được.

“Tom, anh không sao chứ?”-Vy Vy nhìn anh cúi đầu ôm trán lo lắng hỏi, nhưng rất nhanh Tom đã ngẩng mặt lên lắc nhẹ đầu mỉm cười trấn an cô.

“Anh không sao, người cần phải lo lắng là anh mới đúng, trong đầu của em vẫn còn một quả bom.”

Vy Vy nheo mắt lại nhìn người đàn ông đối diện phán đoán, đây không phải là Eric, nhưng làm sao Tom có thể biết được những chuyện xảy ra khi không có mặt, lẽ nào là Eric muốn cho Tom biết?

Tống Hạo Nhi nhanh miệng lên tiếng, ả hả hê nhìn khuôn mặt hoang mang của Tom đang lo lắng cho bạn gái của mình: “Phải đó, quả bom trong đầu cô người yêu của anh rất dễ phát nổ, nếu trong vòng ba ngày nữa không thể vô hiệu hóa được quả bom này nó tự động cũng sẽ phát nổ thôi. Với một kẻ nhu nhược yếu đuối như anh chắc chắn chỉ có thể trợ mắt nhìn cô ta chết mà thôi.”

Đôi mắt xanh biếc long sọc nổi lên những tia đỏ li ti đáng sợ trùng mắt với Tống Hạo Nhi, Tom gượng đứng dậy đi đến xóc người ả ta lên nghiêng rỗng gằng từng chữ: “Nếu Vy Vy có mệnh hệ gì, tôi hứa với cô rằng cô sẽ sống không bằng chết, đừng có mà lớn miệng như vậy nữa.”

Vy Vy bước tới nắm lấy bàn tay Tom ngăn anh lại: “Đừng phí lời với cô ta, em không sao đâu.”

“Làm sao...”-Tom cảm thấy vô cùng tức giận, lời nói chưa hết câu, trên bầu trời một chiếc trực thăng đang chuẩn bị hạ cánh đáp xuống tạo nên luồng gió lớn làm cây cối lay động dữ dội.

Hoàng Phong cùng Quách Khang bước khỏi trực thăng đi đến chỗ Tom và Vy Vy đang đứng, ánh mắt lộ rõ sự vui mừng khi họ vẫn còn sống sót.

.

.

.

TBC.

bà con vote và cmt cho có không khí với nha ^^

64. Chương 64 - Đông Nghi Tức Giận

Chương 64

Sau khi an toàn trở về nhà, Tom lập tức gọi bác sĩ đến kiểm tra cho Vy Vy, nhưng những gì nhận được đều khiến Tom cực kỳ không vui và thất vọng.

Vị bác sĩ thở dài nhìn Vy Vy và Tom thông báo cho cả hai: “Theo như kết quả kiểm tra chụp cắt lớp lại, trong đầu cô đúng là có một thiết bị được cài ở não, nhưng nó đã được lập trình cảm biến, chỉ có thể vô hiệu hóa, chúng tôi không thể mạo hiểm tháo nó khỏi đầu cô, mức độ nguy hiểm là rất cao.”

“Vô dụng, ông làm bác sĩ kiểu gì vậy?”-Tom nóng nảy quát lên, những bác sĩ giỏi nhất anh đều đưa về kiểm tra cho Vy Vy nhưng kết quả nhận được chỉ là câu nói không chắc chắn, làm sao anh có thể không gấp được khi thời gian của cô chỉ còn lại một ngày kia chứ.

Vy Vy bên cạnh nắm lấy bàn tay Tom siết nhẹ trấn an anh, cô trầm giọng nói với bác sĩ vẫn còn đang hoảng hốt trước mặt: “Được rồi, ông lui xuống đi!”

Khi căn phòng chỉ còn lại hai người, Tom thở dài nhìn về mặt bình thần của Vy Vy, trong lòng càng nôn nóng hơn bao giờ hết, cô đang ở hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc vậy mà lại còn bình thần hơn anh rất nhiều, cô là không sợ chết thật hay đang cố tình che giấu cảm xúc để anh bớt bất an đây?

“Vy Vy, em yên tâm, anh nhất định luôn bên cạnh em không rời nửa bước...”

Bàn tay ấm áp đặt lên khuôn mặt nam tính tuấn tú của anh, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào đôi mắt xanh biếc thu hút toàn bộ sự chú ý của anh vào cô, Vy Vy khẽ khàng lên tiếng: “Em tin anh, nhưng chúng ta vẫn chưa hoàn toàn hết cách, anh hãy thả lỏng cảm xúc của mình xuống, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.”

Tom lắc nhẹ đầu cọ sát khuôn mặt mình vào lòng bàn tay cô, nơi lồng ngực trái nhói lên từng cơn, tâm tình của anh như sóng vỗ cuồng phong ập vào bờ, nhưng cô đã muốn anh như vậy, anh thật sự không thể khiến cho người mình yêu phải khổ tâm thêm nữa: “Vy Vy...anh nhất định sẽ không để em chết đâu.”

Vy Vy tựa đầu mình lên bờ vai rộng rắn chắc của Tom khép mắt lại nghỉ ngơi, khoảng thời gian nhiều chuyện liên tiếp xảy đến, cô cảm thấy bản thân thật sự mệt mỏi, nếu như phải chết đi, ít nhất cũng nên sống vui vẻ và ý nghĩa một chút, cô không muốn phí phạm thời gian của mình.

“Không sao đâu, có thể dựa vào người anh như thế này thật tốt.”

.

.

.

Đông Nghi sau khi nghe Hoàng Phong kể lại tình hình của Vy Vy cô không thể ngồi yên được nữa, làm sao mà hai người bọn họ cứ bị cuốn theo nhiều chuyện nguy hiểm đến như vậy, bây giờ còn bị cài cả quả bom trong đầu có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Em muốn gặp Vy Vy!”

Hoàng Phong ngăn sự kích động của vợ mình lại không để cô đến tìm Vy Vy: “Nghi, nghe anh nói, Vy Vy không muốn gặp chúng ta lúc này đâu.”

Đông Nghi gạt tay Hoàng Phong ra, nhìn chị mình có khả năng chết đi, khi biết tin làm sao cô có thể coi như không có chuyện gì được?

“Nếu chị ấy sợ em nhìn thấy đau lòng thì em càng phải đến, đây là chị của em, em muốn gặp Vy Vy ngay bây giờ.”

Hoàng Phong lấy điện thoại ra đưa lên trước mặt Đông Nghi nói: “Em muốn gặp anh sẽ gọi điện cho em gặp, em cũng không muốn làm trái lời chị của mình có phải không?”

“Phong, vì sao những việc quan trọng như vậy anh luôn giấu em vậy hả?”-cuộc nói chuyện trở nên căng thẳng hơn sau câu hỏi của Đông Nghi, cô cảm giác bụng mình đang cuộn cuộn lửa giận vì những người cô yêu thương đều chọn cách không nói sự thật với mình.

“Nghi à, anh không cố tình giấu em đâu, mọi chuyện xảy ra quá nhanh quá đột ngột, những thứ anh có thể làm anh đều đã làm hết rồi.”-vuốt ve đầu vai gầy xoa dịu cơn tức giận của vợ, Hoàng Phong biết cô lo lắng cho Vy Vy nhiều như thế nào mới nói ra những lời như vậy, bản thân anh cũng vô cùng lo lắng cho Vy Vy và Tom, bọn họ đều là những con người số khổ, chưa hưởng được hạnh phúc bao lâu đã phải gặp trắc trở nữa rồi.

Đông Nghi nhận lấy điện thoại gọi cho Vy Vy, ít nhất bây giờ cô muốn nói chuyện với người chị vô tâm của mình.

“Alo!”

“Có phải chị định chết rồi mới cho mọi người báo với em một tiếng hay không?”

Vy Vy nghe giọng điệu bức dọc truyền qua điện thoại đã hiểu ra vấn đề, cô thở nhẹ ra tìm lời thích hợp nói với Đông Nghi: “Chị không nghĩ em lại kích động đến như vậy.”

“Vy Vy, chuyện đã đi tới mức độ trầm trọng như vậy rồi, chị có thể bỏ đi sự đứng đưng của mình hay không? Em muốn biết hai người đã có đối sách gì chưa?”

Hoàng Phong bên cạnh nhìn Đông Nghi sốt ruột như thế cũng không dám lên tiếng khuyên ngăn nữa, im lặng ngồi bên cạnh dõi theo cuộc trò chuyện căng thẳng này.

Vy Vy nhìn sang Tom, vừa rồi cả hai cũng đã có bàn qua đôi chút về kế hoạch nhưng cơ hội không chắc chắn được, kẻ thù vốn dĩ rất gian xảo, nếu bọn chúng muốn lấy mạng của cô e rằng không dễ dàng gì buông tha.

“Trước mắt trong tay chúng ta có Tổng Hạo Nhi, ả ta nhất định không chịu nói ra cách vô hiệu hóa quả bom rồi, nhưng nếu như lợi dụng tình cảm của Red dành cho ả, không chừng hẳn ta biết được cách hóa giải thứ chết tiệt đang ở trong đầu của chị.”-Vy Vy từ tốn nói kế hoạch cho Đông Nghi nghe, bên kia đầu dây chột im lặng không có chút phản ứng nào, mãi một lúc lâu sau mới trầm giọng đáp.

“Em có ý này, nhưng trước hết phải để em và Hoàng Phong đến gặp hai người.”

“Có gì không thể nói qua điện thoại được hay sao?”-Vy Vy e ngại hỏi, thứ làm cô sợ hơn hết chính là để những người bên cạnh nhìn thấy bản thân chết đi ngay trước mắt, nỗi đau khổ đó không gì có thể diễn tả được, nhưng thứ còn đọng lại chính là nỗi ám ảnh đeo đẳng mãi trong tâm trí của những người còn lại, giống như cái chết của ba mẹ cô năm xưa.

“Em không phải hỏi ý kiến của chị, em là thông báo cho chị biết thôi.”-Đông Nghi cúp máy xong liền quay lưng bỏ đi không thèm nhìn Hoàng Phong thêm lần nào nữa, sau khi lo xong chuyện của Vy Vy cô sẽ tính sổ với anh sau.

.
. .
.

TBC.

65. Chương 65 - Đưa Ra Đối Sách

Chương 65

Bốn người cùng hội ngộ trong thư phòng nhà Tom, tám mắt nhìn nhau mãi một lúc lâu trong căng thẳng, cuối cùng Vy Vy là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

“Nghi, em nói có kế hoạch gì, mau nói cho mọi người cùng biết đi!”

Đông Nghi vẫn chưa hết tức giận, cô trao cho Vy Vy ánh nhìn sắc lạnh mới chịu lên tiếng nói: “Tổng Hạo Nhi đã giở trò chơi xấu chị trước, chúng ta cũng có thể dùng cách của cô ta để đối phó lại.”

Hoàng Phong nheo mắt phán đoán, anh dường như đã đoán được dụng ý của vợ mình tiếp lời: “Lẽ nào em muốn cài quả bom khác vào đầu của Tổng Hạo Nhi?”

Đông Nghi chớp nhẹ mắt thay cho câu trả lời, hơn nữa cô và chồng của mình cũng đang chiến tranh lạnh với nhau, Đông Nghi rất kiêu lời với Hoàng Phong.

Tom và Vy Vy nhìn nhau trao đổi, Tom nhường lại quyết định cho người yêu của mình: “Ý em thế nào anh sẽ nghe theo.”

Vy Vy không mất nhiều thời gian của mọi người, cô đã có quyết định: “Cách này không tệ, nhưng cũng không có gì chắc chắn có thể trao đổi thành công, chị cũng không muốn bản thân giống như Tổng Hạo Nhi

không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình, kế hoạch cài bom chỉ là giả thôi, mục đích là gạt Red buộc hẳn ta vô hiệu hóa quả bom trong đầu chị.”

Tom mỉm cười nắm lấy bàn tay Vy Vy, anh đoán được cô sẽ nói như thế, trước nay cách làm việc của Vy Vy rất quang minh chính đại, những việc hại người bỉ ổi giống kẻ thù cô tuyệt đối không làm. Nếu như không phải vì mạng sống đang gặp nguy hiểm anh tin cô cũng sẽ không dùng đến cách này.

Hoàng Phong nghiêm túc nhìn sang Tom và Vy Vy trầm giọng nói: “Vy Vy nói đúng, chúng ta dù cho có làm cách gì đi nữa vẫn là đang rất mạo hiểm, cho nên tôi sẽ tiếp tục tìm cách vô hiệu hóa quả bom trong đầu em, kế hoạch tạm thời sẽ triển khai như thế.”

“Nếu không còn gì nữa tôi có chuyện muốn nói riêng với Vy Vy, làm phiền hai người tránh mặt đi!”-Đông Nghi lạnh lùng lên tiếng, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt người chị của mình.

Tom và Hoàng Phong cảm thấy bầu không khí thật sự không được ổn, lo lắng nhìn sang Vy Vy nhưng cô ấy đã lắc đầu ra hiệu không sao, Hoàng Phong biết bây giờ hai người phụ nữ này đều không thể động vào được nên ra hiệu cho Tom cùng mình rời khỏi đây.

Khi căn phòng chỉ còn mỗi hai chị em, Vy Vy thở nhẹ ra đi đến ngồi cạnh Đông Nghi, lấy chiếc nhẫn bạc đeo trên ngón trỏ ra đặt vào lòng bàn tay Đông Nghi: “Đây là chiếc nhẫn luôn bên cạnh chị thời gian dài, cho em này.”

Đông Nghi rút tay lại không muốn nhận: “Ý gì đây, em không nó đâu, nếu chiếc nhẫn này đã bên cạnh chị lâu như vậy thì chị giữ nó tiếp đi!”

“Nghi!”

“Có thể chị nói em trẻ con cũng được nhưng chị có nghĩ qua cảm nhận của em hay không? Chúng ta là người thân duy nhất của nhau, ngay cả chị cũng bỏ em không phải rất tội tệ hay không?”

Vy Vy vẫn kiên trì đặt chiếc nhẫn vào tay Đông Nghi nắm bàn tay cô lại: “Em nghĩ nhiều quá rồi, chị chỉ muốn trao nó cho em thôi, chị sẽ không bỏ em đâu, nhưng có một số chuyện chị không thể tự quyết định được, em hiểu mà.”

Đông Nghi nhìn đôi mắt u buồn của Vy Vy trong lòng lại nặng trĩu, nếu chuyện lần này không thể có một kết thúc tốt đẹp cô sẽ phải mất đi thêm một người thân bên cạnh, Đông Nghi ngàn lần không muốn điều đó xảy ra, cuộc sống bình yên với họ sao lại khó khăn đến thế?

Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, Đông Nghi đứng dậy nhìn thẳng vào Vy Vy kiên định nói: “Em sẽ không để thêm một người thân nào rời bỏ em nữa, bằng mọi giá em sẽ cứu được chị.”

Vy Vy biết rằng có nói thêm gì cũng vô ích, đưa em này nói tốt chính là quyết tâm, còn khó nghe là cứng đầu. Nếu lỡ như Vy Vy này thật sự không may mắn chết đi coi như cũng có được sự an ủi, bên cạnh vẫn còn có người thân đưa tiễn.

“A... Em làm gì vậy?”-Vy Vy khẽ chau mày thu bàn tay vừa bị Đông Nghi ra sức cắn lấy, cô không hề nghĩ tới cũng như phòng bị sẽ bị một người “trưởng thành” cắn.

Đông Nghi hã hê một chút khi nhìn vết cắn in sâu trên mu bàn tay Vy Vy nhún vai: “Sau này tất cả mọi chuyện liên quan đến chị không được giấu em điều gì nữa, cái này là cảnh cáo.”

“Em bị biến thái à?”-Vy Vy đưa mắt xuống bàn tay rất buốt hơi run của mình lăm lăm, hành động của Đông Nghi làm cô nhớ tới cô gái Khúc Tử Kỳ, một người luôn hành động nông cạn không cần suy nghĩ.

“Vẫn còn lại một ngày, thời gian này chị hãy tranh thủ làm những điều mình muốn đi!”-giọng Đông Nghi bỗng trở nên buồn bã, bởi vì không ai nắm chắc được tương lai phía trước cho nên cô cũng sợ hãi chuyện xấu nhất có thể xảy ra, cô không muốn Vy Vy phải hối tiếc điều gì.

“Chị biết phải làm gì rồi.”

.

.

TBC.

66. Chương 66 - Trái Nỗi Yêu Thương

Chương 66

Trong căn phòng bếp, Tom đang tựa lưng lên vách tường ngắm nhìn Vy Vy chuyên tâm nấu mỳ ý cho mình, ánh mắt phức tạp pha lẫn yêu thương lẫn chua xót, cô là đang dùng thời ít ỏi của mình để chăm sóc cho anh, thứ đáng lẽ ra Tom phải giúp cô thực hiện, nhưng chính vì muốn cho cô được thoải mái, anh lại đang giả vờ tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào mà mình hằng mong ước này.

“Vy Vy, có cần anh giúp gì không?”-chán chê việc ngắm nhìn cô từ xa, Tom xoắn tay áo lên bước tới đứng cạnh Vy Vy chờ đợi.

Vy Vy lắc nhẹ đầu, mắt vẫn tập trung vào món ăn đang nấu của mình cho mỳ ý vào nồi đun lên: “Không cần đâu, em làm gần xong rồi, vết thương của anh chưa hoàn toàn bình phục, cứ nghỉ ngơi đi!”

“Vẫn là anh thích đứng cạnh em hơn, được ôm em thế này giống như được sạc pin truyền năng lượng vậy.”-vừa nói, Tom vừa vòng tay qua ôm Vy Vy từ phía sau, cánh mũi cúi thấp cọ nhẹ lên hõm cổ cô nũng nịu.

Vy Vy cũng không đẩy anh ra như mọi khi, cô vuốt vuốt mái đầu anh cứng nựng, sau đó nhích người chuyển sang làm nước sốt: “Ngoan, sắp xong rồi.”

“Nếu anh nói muốn ăn em hơn thì sao?”-Tom nửa đùa nửa thật nói, ánh mắt bông đùa nhìn thấy cái giá trên tay Vy Vy đưa lên nhắc nhở liền cụp mí mắt xuống uốn lưỡi nói lại: “Mùi thức ăn thơm quá, anh đói rồi.”

Vy Vy khẽ cười, cô đánh vào tay anh ra lệnh: “Đừng phiền nữa, anh lấy cho em hai cái đĩa đi!”

“Tuân lệnh!”

Nhìn hai đĩa mỳ ý hấp dẫn trên bàn Tom cảm động không nỡ ăn, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ hỏi Vy Vy: “Em đã từng nấu ăn cho ai khác ngoài anh chưa?”

Vy Vy thần nhiên đáp, cô đã cảm nĩa lên bắt đầu ăn: “Rồi.”

“Là ai vậy?”-giọng anh vẫn đều đều không quá kích động, nhưng qua đáy mắt thoáng sắc lại không khó để Vy Vy nhìn ra anh đang nôn nóng muốn biết người đó là ai, Tom chính là không muốn giống như Hoàng Phong năm xưa vì ghen tuông mất đi lý trí đắc tội với ba vợ của mình, anh muốn nghe xem người được cô nấu cho là ai.

“Hoàng Phong.”

Cái nĩa trên tay Tom nắm chắc đến sắp gãy ra làm đôi khi cái tên Hoàng Phong được nhắc tới, tên đó là gì mà được Vy Vy nấu cho kia chứ, càng nghĩ càng không thể kiềm chế được mà.

“Tại sao? Lúc nào? Ở đâu?”

Vy Vy nhếch môi quẩn nĩa mỳ cho vào miệng người đang đưa ra những câu hỏi bực dọc với mình: “Chỉ là nấu một ly mỳ thôi, anh đừng có học anh ta ghen lung tung, trong mắt của Hoàng Phong ngoài Đông Nghi ra còn chứa được ai nữa.”

Tom vừa nhai vừa trả treo lại: “Vậy nếu còn chứa được em sẽ rung động sao?”

“Có phải anh không muốn ăn nữa không?”-Vy Vy giật lại đĩa mỳ nhưng anh đã nhanh tay hơn giật lại kê miệng ăn ngấu nghiến, trong chớp mắt đã hết đĩa mỳ trong sự ngỡ ngàng của cô.

“Anh ăn từ từ thôi, ăn như thế còn ngon gì nữa.”-Vy Vy rót ly nước cho Tom khi thấy anh sắp chết vì ghen, thật là trẻ con quá đi.

Tom nhận lấy ly nước liền uống một ngụm lớn nuốt xuống, ánh mắt đỏ lựng sắp khóc tới nơi nhưng vẫn cố nở nụ cười rạng rỡ: “Anh... Không sao, em nấu ngon lắm.”

Vy Vy buồn cười nhìn vẻ mặt trẻ con của Tom đưa tay lau miệng còn dính nước sốt, không ngờ lại bị anh chồm tới hôn lên môi cô, khi Vy Vy định nhích đầu tách ra anh còn cố ý ấn đầu cô giữ lại, đôi môi hé ra như muốn nuốt trọn đôi môi mọng phía trước.

“Anh đã nói rồi...ăn em còn ngon hơn cả thức ăn em nấu...”

Vy Vy lúc này mới nghiêng đầu né tránh đôi môi tham lam của anh dùng tay mình đẩy ngực Tom ra: “Anh đang hoảng chút đi!”

“Anh đang rất đang hoảng, ở đây ngoài hai chúng ta cũng đâu còn ai, em việc gì phải ngại?”

“Em không ngại, chỉ là...đừng...”-Vy Vy chưa kịp nói hết câu Tom đã chồm tới lần nữa làm cô phải khá chật vật mới có thể tránh được cái hôn của anh.

Tom không hài lòng đứng hẫng dậy bế cô đi đến ghế sofa dài không cho cô kịp phản kháng nằm đè lên người Vy Vy, ánh mắt nồng đượm yêu thương nhìn sâu vào đôi mắt chưa hết bối rối của cô, động tác dịu dàng đưa tay vén lọn tóc trước trán cô để lộ khuôn mặt sắc sảo xinh đẹp.

“Thật ra anh đang rất sợ hãi, anh sợ sẽ không thể được nhìn em như thế này, không thể được ôm em thật chặt, được hôn lên môi em, những điều này làm cho anh không thể chống đỡ được nữa.”

Vy Vy nắm lấy bàn tay anh áp lên má của mình, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đối mặt với chuyện xấu nhất có thể xảy ra nhưng lời nói của Tom làm cho mọi cố gắng của cô đều như quả bóng xì hơi không còn chút căng khí nào, Vy Vy chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường sống bên cạnh anh mỗi ngày thôi.

“Sẽ ổn thôi, cho dù chuyện gì xảy hãy hứa với em anh phải sống thật tốt, anh đã làm rất tốt những chuyện có thể rồi.”

Tom lắc đầu chạm trán mình vào trán cô bất lực: “Anh không muốn, anh đã cố gắng trở nên thật mạnh mẽ để có thể xứng đáng với em, nhưng vẫn chưa đủ, anh không muốn mất em theo cách này đâu, tất cả sẽ không còn ý nghĩa gì nữa khi không có em bên cạnh...”

Vy Vy khép mi mắt lại nằm trong vòng tay ôm siết của Tom, bây giờ cô không muốn suy nghĩ điều gì, chỉ muốn nằm trong vòng tay anh mãi thôi.

“Em cũng không muốn đâu... Em yêu anh...”

.
. .

TBC.

67. Chương 67 - Không Thể Cứu Vãn

Chương 67

Thông qua hệ thống dò tìm định vị được người của Tom theo dõi, họ đã phát hiện ra nơi ẩn náu của Red, cho nên việc thâm nhập vào hệ thống mạng và truyền tín hiệu vào điện thoại của hắn không khó khăn đối với anh.

Red nhận được đoạn video nhắn vào máy của mình, hắn cũng đoán được tình hình mở video lên xem, bên trong là hình ảnh Tom đang nhắn lại thông điệp cuộc hẹn cùng với Tống Hạo Nhi đang bị nhốt trong buồng giam cách ly được giám sát qua camera.

“9 giờ sáng mai gặp nhau ở hội trường X, trong đầu bạn gái của anh cũng được cài một quả bom tương tự như trong đầu bạn gái của tôi, nếu như anh không thể vô hiệu hóa được quả bom đó thì tôi hứa sẽ làm điều tương tự với bạn gái của anh, thậm chí còn hơn thế nữa.”

Red tức giận đập mạnh điện thoại vào bức tường phía trước khiến chúng vỡ nát rơi xuống sàn nhà, rõ ràng bọn người của Tom đã xác định được nơi hắn đang ẩn trốn còn gửi đoạn video này, Tom muốn xem hắn ta đối với Tổng Hạo Nhi là loại tình cảm sâu đậm đến thế nào sao?

Đứng giữa hội trường rộng lớn, xung quanh Tom và Vy Vy là đám thuộc hạ đặc chủng Gragon cùng Tổng Hạo Nhi bị còng tay bằng dây xích trói chặt trên bục đứng phía sau. Tom nắm chặt tay Vy Vy nhìn cô không rời.

“Chúng ta nhất định sẽ làm được.”

Tổng Hạo Nhi nhếch môi nở nụ cười khinh bỉ nhìn hai người si tình trước mặt, lên tiếng chọc tức: “Các người nghĩ rằng Red sẽ tin lời của các người hay sao? Rõ ràng là cái bầy anh ta sẽ không ngu ngốc đâm vào đâu.”

Vy Vy trầm giọng đáp, ánh mắt nhìn người đàn ông cao lớn mở cửa bước vào bên trong hội trường tiến về phía họ: “Vẫn còn một kẻ ngốc đâm đầu vào đường chết đấy thôi.”

Tổng Hạo Nhi tức giận quát to lên, ánh mắt khó chịu nhìn Red: “Anh đến đây làm gì? Thật ngu ngốc!”

Red không tỏ chút thái độ, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía Tom và Vy Vy lạnh lùng lên tiếng: “Nếu các người thật sự cài bom vào người cô ấy còn cần gì phải trói kỹ như vậy, thả Hạo Nhi ra!”

Tom nghiêm giọng trừng mắt lại với Red: “Ở đây đến phiên anh ra lệnh hay sao?”

“Các người không thả cô ấy ra thì cô ta sẽ chết nhanh hơn thôi.”-Red giơ cao điều khiển lấy từ túi áo ra đặt ngón cái lên nút đỏ bên trong, ngay lập tức khẩu súng trong tay Tom liền chĩa thẳng vào đầu Tổng Hạo Nhi.

Trong không gian tĩnh lặng, mọi người đều căng thẳng không dám manh động, chờ đợi Tom và Red xem ai là người phản ứng trước tiên.

“Nếu bạn gái của anh quan trọng bạn gái của tôi lại càng quan trọng hơn, lần trước anh đã bại trận trước Eric, anh cũng đừng khinh thường khả năng của tôi, ít nhất thì khi anh ấn vào nút điều khiển kích hoạt quả bom phát nổ, viên đạn trong khẩu súng của tôi cũng sẽ bắn vỡ sọ Tổng Hạo Nhi.”-lời nói đều đều vang lên nhưng tất cả đều biết nó vô cùng đáng sợ, đặt cược mạng sống của Vy Vy vào ván bài sinh tử này Tom chỉ có một con đường duy nhất lao về phía trước và không cho phép bản thân bị thất bại, vì thất bại đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi cô mãi mãi.

Red cầm chắc điều khiển hơn, dù vậy hắn cũng không dám làm càn, con người một khi bộc lộ điểm yếu của mình trước mặt kẻ thù, thật đáng nguyên rủa nhưng bản thân kẻ đó đã bị khống chế một cách triệt để.

“Cho dù tôi không bấm vào nút kích nổ quả bom thì nó cũng sẽ tự phát nổ trong 4 giờ nữa thôi.”-Red quăng luôn điều khiển trên tay xuống dưới hội trường, lập tức bị đám người của Tom khống chế, đổi lại, khẩu súng trên tay Tom đã hạ xuống không còn hướng về phía Tổng Hạo Nhi nữa.

Lúc này Vy Vy cũng chịu lên tiếng: “Mối thù này cũng nên chấm dứt tại đây, việc anh trai cô chết cũng là chuyện giao tranh khó tránh khỏi, cô cứ ôm thù hận mãi bản thân sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“Cho dù là thế tôi nhất định phải khiến hai người đau khổ, bằng không tôi có chết cũng không nhắm mắt được. Red, mau cho nổ quả bom đó đi, bọn chúng nhất định không tha cho chúng ta đâu.”-Tổng Hạo Nhi bị thù hận nhấn chìm, ả quát lên hối thúc Red làm theo ý mình mặc kệ sống chết của cả hai.

Tom nhìn lại Red, đáy mắt mang theo tia cảm thông khi nhìn vào đôi mắt hệt hăng của hắn: “Nếu tôi là anh, tôi sẽ chọn cách bảo vệ bạn gái của mình, không phải cùng tìm đến cái chết. Lời của tôi nói ra trước nay chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần anh có thể vô hiệu hóa quả bom, tôi sẽ thả hai người đi, trong đầu Tổng Hạo Nhi không hề có quả bom nào hết.”

Vy Vy siết chặt bàn tay được Tom đan lấy, ngay thời khắc này đây, sống chết đối với cô đã không còn quan trọng vì đã có anh bên cạnh, nếu có hối tiếc, Vy Vy chỉ hối tiếc không thể cùng Tom sống đến hết kiếp này.

Red mím môi suy tính, thời gian tìm hiểu mục tiêu của mình hắn cũng đã xác định được tác phong làm việc của Tom, lúc tới đây Red cũng đã đoán được trong người Tổng Hạo Nhi không hề có quả bom nào, cho nên lời hứa thả họ rời khỏi đây an toàn hắn có thể tin tưởng được, chỉ là...

“Các người đừng hòng lừa gạt, nói cho các người biết, thiết bị vô hiệu hóa quả bom đã bị rơi xuống vực rồi, vốn dĩ không còn cách nào ngăn cản được nữa, các người đợi nhìn cô ta nổ tung đi!”-Tống Hạo Nhi hả hê nói ra sự thật, sau lời nói là tràn cười hiểm ác không dứt khiến cho Tom vô cùng tức giận bóp cò bắn vào đùi ả ta một phát.

“Đừng...”-Red gắt lên, ngay sau đó hắn cũng bị đám thuộc hạ khống chế bắn hai phát vào hai chân làm cho hắn gục xuống sàn đau đớn.

Tom mất kiểm soát sấn tới xóc người Red dậy tra hỏi: “Mau nói đi, cô ta đang nói dối phải không? Phải còn có cách nào đó...”

“Giết chúng tôi đi, quả bom đó đã không thể vô hiệu hóa được nữa rồi.”-Red lạnh lùng đáp, hắn đã chuẩn bị tâm lý chờ đợi điều xấu nhất xảy đến với mình và Tống Hạo Nhi.

.
. .
.

TBC.

68. Chương 68 - Làm Chuyện Ngu Ngốc

Chương 68

Bàn tay Vy Vy nắm vào mũi súng của Tom ngăn anh kích động nổ súng bắn Red, cô lắc nhẹ đầu lên tiếng: “Không cần thiết nữa đâu.”

Tom đau lòng nhìn vẻ mặt bình thản của bạn gái, bản thân cũng không buồn quan tâm đến kẻ thù ra sao đi theo cô rời khỏi. Quách Khang nhìn thấy chủ nhân bỏ đi liền ra lệnh cho đám thuộc hạ bắt giữ Red đem nhốt hắn và Tống Hạo Nhi lại chờ đợi chỉ thị của Tom, nếu quả thật đúng như lời của Red nói bây giờ tốt nhất không nên làm phiền chủ nhân cùng bạn gái của mình, hắn lặng lẽ cho người rút đi.

Vy Vy thở nhẹ ra, khoe môi cong lên một đường nhỏ nhìn Tom đang ủ rũ nhìn mình, những chuyện nên làm họ đều đã làm, nếu như ý trời đã muốn cô chết đi cũng đành phải chịu thôi: “Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh còn nhớ đã hứa với em những gì không?”

Tom lắc mạnh đầu, hốc mắt đỏ lựng lên ép không cho giọt nước mắt yếu đuối tràn ra bên ngoài, vì sao họ đã làm nhiều chuyện như vậy mà kết cục vẫn bi thảm không có chút ánh sáng nào, Tom không cam tâm.

“Anh chỉ biết mình không thể sống thiếu em được, anh không muốn...”

Vy Vy bước lùi về sau tạo khoảng cách với Tom, cô không biết chắc bao giờ quả bom trong đầu sẽ phát nổ, điều Vy Vy quan tâm nhất hiện tại chính là sự an toàn của Tom: “Anh nói yêu em nhưng ngay cả tâm nguyện của em anh không thể hoàn thành được, anh muốn em chết đi không thể nhắm mắt phải không?”

“Không phải như vậy...Vy Vy...làm ơn đừng đẩy anh ra xa...”-lời nói anh nghẹn đắng mang theo nỗi bi thương sâu sắc, nhìn người yêu ngay trước mặt đang đương đầu với cái chết, bản thân lại không thể làm gì được, anh làm người quá vô dụng rồi.

Vy Vy cũng không biết phải khuyên anh như thế nào cho phải, thời gian của cô đã không còn, anh bên cạnh cô như thế này sẽ rất nguy hiểm: “Tom, đây là lần đầu tiên em cũng là lần cuối em cầu xin anh, hãy buông tay em ra đi!”

“Vẫn còn thời gian mà, anh sẽ không bỏ cuộc đâu, chúng ta mau trở về tìm bác sĩ, không chừng vẫn còn có cách cứu chữa.”

Bàn tay Tom đang nắm chặt bị Vy Vy mạnh bạo rút về, khuôn mặt kiên quyết với lựa chọn của mình, một mình cô chết là đủ rồi, cô không muốn ngay cả anh cũng chết vì mình: “Anh mau rời khỏi đi, nếu như anh không đi, em sẽ chết ngay trước mặt của anh đây.”

Tom hốt hoảng nhìn con dao từ tay áo Vy Vy rút ra kề lên cổ cô ấy, anh quá hiểu con người Vy Vy, nếu như anh còn cứng rắn theo ý mình cô ấy cũng sẽ không tiếc việc tự làm tổn hại bản thân.

“Tại sao phải như vậy? Anh chỉ muốn được cùng em, như thế khó khăn lắm sao?”

Bàn tay nắm chặt con dao khẽ run lên, Vy Vy nuốt khan nuốt luôn nỗi tuyệt vọng vào bên trong, lời thốt ra không hề thay đổi nhưng làm cho Tom cảm thấy nhói đau: “Phải, để anh chứng kiến em chết đi em không muốn chút nào, anh hãy hiểu cho em, để em được toại nguyện đi...”

“Vy Vy à...anh...sẽ không giờ quên em...”-giọt nước mắt không thể kiềm nén được nữa lăn dài xuống khuôn mặt nam tính, anh gắng nở nụ cười để cô được an lòng: “Cuộc đời này của anh hạnh phúc nhất chính là gặp được em và yêu em, nhưng cũng là điều khiến anh hối tiếc nhất...”

Vy Vy cũng mỉm cười đáp lại nụ cười của anh, cô lắc nhẹ đầu: “Em cũng rất hạnh phúc, đối với em không có gì phải hối tiếc, xin anh hãy quay đi...”

Tom hít một hơi thật sâu cố giữ cho hô hấp được bình thường nhưng thật sự rất khổ sở, phải làm việc trái với lòng, ruột gan anh quặn lên từng cơn kịch liệt phản đối lại việc nghe theo lời Vy Vy, thế nhưng phần lý trí còn lại của mình lại không chế được cảm xúc sắp vỡ òa vì đau xót, anh nhắm mắt lại xoay lưng đi.

Vy Vy dõi mắt nhìn bóng lưng Tom từng bước rời khỏi cô, đây là điều cô muốn, thế nhưng cô vẫn không chịu đựng được cảm giác thống thiết phải chia xa anh vĩnh viễn, nếu còn có kiếp sau, cô mong rằng có thể được gặp lại anh, được yêu anh một lần nữa, một cuộc tình trọn vẹn.

“Vĩnh biệt!”

Cổ tay chuyển động di chuyển con dao rời khỏi cổ, Vy Vy đã sẵn sàng để kết thúc sinh mạng của mình, ít nhất cái chết của cô phải do cô tự quyết định, Vy Vy không muốn phải phập phồng lo sợ không biết khi nào quả bom trong đầu cô sẽ phát nổ.

“DỪNG LẠI!”

Một giọng hét to lên ngăn Vy Vy đâm con dao vào bụng cô, Khúc Tử Kỳ hốt hoảng lao nhanh tới như một mũi tên nắm lấy con dao trong tay Vy Vy quăng đi, phía sau lưng cô, Đông Nghi và Hoàng Phong cũng hốt hãi đi tới, họ chỉ sợ không đến kịp.

“Vy Vy, chị làm cái gì thế hả? Còn anh nữa, anh không ngăn Vy Vy làm chuyện ngu ngốc mà lại chọn cách bỏ đi sao?”-Khúc Tử Kỳ vừa lo vừa tức giận, cảm hận trừng mắt liếc Tom đang sững sờ quay đầu nhìn lại.

Lần này Đông Nghi cũng đồng tình với Khúc Tử Kỳ, nếu họ đến trễ một bước Vy Vy đã làm chuyện dại dột mất rồi, càng nghĩ tới càng khiến cô thấy khiếp sợ.

.
. .
.

TBC.

69. Chương 69 - Ra Điều Kiện

Chương 69

Nếu trên đời này thật sự có cái gọi là trùng hợp và may mắn thì bây giờ Đông Nghi đã tin vào điều đó khi đứng trước mặt cô, Khúc Tử Kỳ như một vị cứu tinh bước tới nói rằng có thể cứu được Vy Vy, cô gái này nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn chị cô chết đi, cho dù là một tia hy vọng mong manh Đông Nghi nhất định phải thử qua.

Ngồi trong phòng khách hết nhìn đứa em của mình rồi nhìn sang Khúc Tử Kỳ đang hứng thú chờ đợi câu trả lời sau điều kiện đưa ra, Vy Vy liếc mắt nhìn trở lại Đông Nghi đang nôn nóng ý muốn cô nhận lời.

“Vy Vy, bây giờ người duy nhất có thể cứu được chị của cô ấy thôi, điều kiện này cũng không có gì quá đáng, chị suy nghĩ lâu như thế để làm gì?”

Vy Vy nén cơn kích động phóng băng vào Đông Nghi: “Làm bạn gái của cô ấy một ngày mà em bảo không có gì quá đáng sao?”

Khúc Tử Kỳ vô tư cầm lấy tách trà lên miệng nhẹ nhõm mới uống một ít: “So với mạng sống của chị em thấy một ngày đã quá thiệt thòi với em rồi, chị yên tâm đi, có Đông Nghi tiếp sức, cái tên bạn trai của chị sẽ không phát hiện ra đâu.”

Đông Nghi cảm thấy vai mình nặng trĩu, gát người như thế thâm tâm cô cũng không nhẹ nhõm chút nào, nhưng đúng như Khúc Tử Kỳ nói, nếu so sánh với mạng sống của Vy Vy, cái giá này có vẻ cũng nhẹ nhàng mà.

“Từ đầu hai người muốn bàn riêng với tôi là vì mục đích này nên mới ngăn không cho Tom và Hoàng Phong nghe được sao?”-Vy Vy khoanh hai tay trước ngực mỉa mai nói, Đông Nghi là đột nhiên ngậy ngốc hay cố tình giả nai, Khúc Tử Kỳ này một bụng đen tối, một ngày ở chung với cô gái đó dưới danh nghĩa bạn gái, cô không dám tưởng tượng ra mình sẽ thành bộ dạng mất mặt nào nữa, chưa kể tới những việc làm quá phận của Khúc Tử Kỳ với cô lúc trước, Vy Vy cảm thấy rùng mình ớn lạnh rồi.

“Nhưng mà Tử Kỳ, em có chắc là nó có hiệu quả hay không? Lỡ may quả bom vẫn không thể vô hiệu hóa được...”-Đông Nghi cẩn trọng hỏi lại, thật sự trùng hợp khi người gắn quả bom này lại là một người bạn thân của Khúc Tử Kỳ, Hứa Thiên. Hắn ta là một thiên tài trong việc chế tạo các loại bom, và việc Tổng Hạo Nhi thuê hắn thực hiện kế hoạch hại Vy Vy vô tình đã được Khúc Tử Kỳ phát hiện, với mối giao tình của hai người, Hứa Thiên đã đồng ý phá luật đưa cho cô bạn của mình thiết bị vô hiệu hóa quả bom nguy hiểm này, không ngờ cô ấy lại dùng nó để đổi lấy điều kiện với Vy Vy, xem ra tình cũ vẫn chưa thể dứt được hoàn toàn.

Khúc Tử Kỳ tự tin đáp, nhìn sang vẻ mặt lạnh lùng của Vy Vy hào phóng nháy mắt đưa tình một cái: “Đương nhiên rồi, tên Hứa Thiên đó không có gan gát Khúc Tử Kỳ này đâu, đặc biệt hơn người cậu ta đối phó lại là người trong mộng của tôi.”

Vy Vy thở hắt ra đứng dậy, ánh mắt vẫn không chút nhún nhường nhìn Khúc Tử Kỳ: “Muốn cứu thì cứu, không cứu thì thôi, tôi có chết cũng không cầu xin em.”

Khúc Tử Kỳ trong lòng có chút sợ, vẻ cao ngạo không còn giữ vững được thay bằng vẻ mặt nũng nịu xuống nước: “Không lẽ yêu cầu của em lại khó khăn như thế sao? Chị sợ em sẽ làm gì chị à?”

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, sao mà lại thành ra thế loại ngựa mất thế này, cô thật sự không muốn ở đây nữa, nếu như không phải muốn biết chắc được Vy Vy đã an toàn, cô nhất định rời khỏi đây rồi.

“Vy Vy, Khúc Tử Kỳ nói đúng đó, cô ấy có thể làm gì được chị, đồng ý cái đi, sau này chị và Tom sẽ có nhiều thời gian bên cạnh nhau hơn.”

Vy Vy nheo mắt nhìn vẻ mặt cún con của Khúc Tử Kỳ, cô không muốn cho cô ấy chút hy vọng nào, nhưng ân tình cứu mạng này cô nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp, chỉ là nếu chấp nhận điều kiện này quả thật trái với lương tâm quá đi.

“Phiền thật, tôi cảnh cáo em, những yêu cầu vô lý và quá đáng của em tôi nhất định sẽ không làm đâu.”

Khúc Tử Kỳ mừng rỡ khi biết Vy Vy đã đồng ý điều kiện của mình liền bỏ nhào tới ôm chầm chiếc eo Vy Vy nhưng cô ấy đã nhanh hơn né đi làm cho cô suýt chút nữa cắm đầu xuống ghế sofa. Ngồi bên cạnh, Đông Nghi giả lả hắng giọng, cô nghiêm mặt nhìn lại Khúc Tử Kỳ lên tiếng: “Vy Vy cũng đã đồng ý với điều kiện của em rồi, mau vô hiệu hóa quả bom ấy đi!”

“Được thôi!”-Khúc Tử Kỳ lấy trong túi ra thiết bị siêu nhỏ chỉ bằng cây son nhẹ nhàng ấn vào nút màu đỏ bên trên, khuôn mặt cũng có chút căng thẳng nhìn xem phản ứng của Vy Vy như thế nào.

Trong đầu ong ong reo lên một tiếng khê làm cho Vy Vy cảm thấy choáng váng đứng không vững, may nhờ có Đông Nghi đứng dậy đỡ cô ngồi xuống ghế, nhưng sau đó cảm giác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Vy Vy không còn cảm thấy nặng nề như mấy ngày qua nữa.

“Dường như đã vô hiệu hóa được rồi.”

Khúc Tử Kỳ vui vẻ hát cảm lên đặc ý: “Còn phải nói, nếu chị không yên tâm có thể kiểm tra lại cho chắc, chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Đông Nghi nhìn sắc mặt đơ ra của chị mình cảm thấy buồn cười nhưng đã cố nén lại, cuộc giao dịch này không cần nghĩ cô cũng đoán được ai là người chịu thiệt thòi trước cô gái ma mãnh như Khúc Tử Kỳ rồi.

.
. .
.

TBC.

Chương sau có người bị ăn giam

70. Chương 70 - Bình An Vô Sự

Chương 70

Hoàng Phong nhìn Tom thất thần ngồi trên ghế đá trong khuôn viên ngôi biệt thự, trải qua bao nhiêu chuyện, anh có thể hiểu được Tom đang rất tự trách bản thân mình, nhưng nếu đổi lại là anh trong hoàn cảnh đó chưa chắc có thể làm được tốt hơn.

Bước tới gần đưa cho Tom một lon bia, Hoàng Phong tự bật nắp lon bia khác trên tay mình cụng nhẹ vào lon bia của Tom trầm giọng lên tiếng: “Cậu đã làm những chuyện tốt nhất có thể rồi, chúng ta không thể cứ sống trong nỗi tự trách mãi, đừng mất quá nhiều thời gian vào chuyện này, thay vào đó hãy làm những chuyện xứng đáng hơn.”

“Anh đang an ủi tôi sao?”-Tom cười buồn hớp một ngụm bia, để vị đắng nồng trôi xuống cổ họng đang khô khốc, chỉ cần buông lời một chút, tâm trí anh lại nhớ đến đoạn ký ức buồn xuôi tất cả, quay lưng với Vy Vy, nếu chẳng may Khúc Tử Kỳ không tới kịp anh đã mất đi người yêu vì sự thiếu nhẫn nại của mình.

Hoàng Phong nhìn vẻ mặt vẫn còn đặt nặng phiền muộn của người bên cạnh gật nhẹ đầu: “Cứ cho là như vậy đi, cậu không biết rằng vì chuyện của cậu vợ chồng chúng tôi đang chiến tranh lạnh sao? Cậu trông mong tôi sẽ an ủi cậu như thế nào đây?”

Lần này nụ cười trên môi Tom đã cởi mở hơn một chút: “Tôi đâu có mượn anh an ủi mình, không thích thì cứ về nhà đi!”

“Nghĩ vẫn còn bên trong nên tôi phải ở đây chờ thôi, cậu đừng nghĩ bản thân mình quan trọng nữa, vì buồn chán nên tôi mới tìm người uống cùng.”

Tom cười khẩy ném cho Hoàng Phong ánh nhìn khinh thường, coi như anh ta giỏi đi, lời như vậy mà cũng nói ra được, kiểu đàn ông lậm vợ đến thế anh mới gặp qua lần đầu. Đáy mắt thoáng thấy Đông Nghi và Khúc Tử Kỳ bước khỏi phòng khách, Tom vội đứng dậy bước tới: “Vy Vy sao rồi?”

Đông Nghi lướt mắt nhìn xuống lon bia còn trên tay Hoàng Phong không vui đáp: “Chị ấy đã không sao rồi, chỉ là còn mệt nên đang nằm nghỉ trong phòng.”

Tom hay tin thở phào một cái, mấy ngày qua đúng là dài hơn cả thế kỷ, nghe được tin bình an của bạn gái mà tim anh vẫn còn chưa thể đập bình thường hoàn toàn: “Cảm ơn cô, Khúc tiểu thư!”

Khúc Tử Kỳ dừng đứng nói, nhận thấy ánh mắt ra hiệu của Đông Nghi chỉ nhún vai một cái cho qua: “Người tôi cứu không phải anh, hơn nữa tôi cũng nhận được lợi ích của mình rồi.”

Tom nheo mắt nghi ngờ, cô gái này lại có âm mưu gì với bạn gái của anh nữa đây?

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không có cảm giác với đàn ông đâu.”-Khúc Tử Kỳ đánh mắt nhìn sang Đông Nghi trêu: “Chị gái xinh đẹp này cũng rất tốt, chỉ tiếc là đã có chồng rồi.”

Hoàng Phong im lặng này giờ cũng không thể nhịn được bước tới đứng chắn tạo khoảng cách giữa Khúc Tử Kỳ với Đông Nghi: “Chúng tôi lấy nhau không có gì phải hối tiếc hết, mong cô chú ý lời nói của mình.”

“Theo tôi nhìn thấy có vẻ hai người không được đầm ấm cho lắm.”-với cặp mắt tinh tế quan sát được, Khúc Tử Kỳ lạnh miệng đá xoáy sang Hoàng Phong, không đợi anh kịp lên tiếng đã ung dung bỏ đi.

“Chuyện nên làm tôi cũng đã làm rồi, tôi đi về, mấy người ra sao tôi chẳng quan tâm đến.”

Cả Hoàng Phong và Tom nhìn theo cô gái rời khỏi cổng mà khuôn mặt vẫn còn hằm hằm khó coi, tâm trạng cực kỳ không tốt nhìn nhau thở dài.

“Cô ấy nghĩ mình là ai chứ?”-Hoàng Phong bực bội lầm bầm.

Đông Nghi bước ngang qua người anh hờ hững thốt: “Chứ anh nghĩ mình là ai, cô ấy dù sao cũng đã cứu được Vy Vy, xem ra còn giỏi hơn mấy người rồi.”

“Nghĩ à, em đừng như vậy nữa...”

Tom mệt mỏi nhìn Hoàng Phong đuổi theo Đông Nghi rời khỏi sau đó, bây giờ ngôi nhà chỉ còn mỗi anh và Vy Vy, anh lại quay về với trạng thái bứt rứt và áy náy ban đầu. Chậm chạp đi đến thư phòng mở cửa ra, nhìn Vy Vy đang nằm nghỉ trên ghế dài, Tom nhẹ nhàng đi vào tránh làm kinh động đến cô. Đứng trước mặt cô, anh khụy gối xuống để có tầm nhìn thuận tiện ngắm Vy Vy hơn.

Cô ngủ rất chi là thanh thản, nhưng đầu đó vẫn phảng phất chút mệt mỏi của những ngày sóng gió vừa qua. Bàn tay vươn ra vuốt nhẹ lên mái tóc đen mềm mại, khoảnh khắc dường như ngưng đọng tại giây phút này, thật sự đã không sao rồi.

“Ray rút cũng nên dừng lại ở phút giây thôi, quan trọng hơn hết là em đã bình an vô sự, Vy Vy...”

.
. .
.

TBC.

71. Chương 71 - Cách Xin Lỗi Của Anh

Chương 71

Hoàng Phong theo sau Đông Nghi vào phòng, thời gian qua vì việc của Vy Vy gia đình anh đã xáo xáo đủ lâu rồi, hôm nay mọi chuyện kết thúc tốt đẹp, đến lúc Hoàng Phong phải lập lại hạnh phúc gia đình. Nhưng là vợ của anh giận dai quá rồi...

“Nghĩ à, chúng ta cần nói chuyện, em...”-lần này Hoàng Phong không dễ dãi để Đông Nghi vào phòng ngủ một mình như hai hôm nay nữa, anh đưa tay chặn cánh cửa khi cô định đóng lại nhưng đôi mắt chạm trúng ánh mắt lạnh lùng của Đông Nghi, lời nói của Hoàng Phong chợt nghẹn lại nơi cổ họng.

“Anh đừng nghĩ mọi chuyện sẽ êm đẹp theo việc của chị em, vẫn chưa tới lúc để em tha thứ cho anh đâu.”

Hoàng Phong còn chưa kịp nói thêm lời nào cánh cửa đã đóng lại một cách khô khốc. Anh không thể cứ thế mà nhẫn nhịn thêm nữa, vợ yêu à, hãy đợi đây!

Tâm tình vui vẻ làm cho cô thoải mái hơn rất nhiều, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo leo vào bồn nước ấm ngâm mình, Đông Nghi khép hờ mắt lại thả lỏng người thư giãn, mùi sữa tắm dịu ngọt thoang thoảng càng làm cho cô dễ chịu hơn.

CÁCH

Cánh cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra, Hoàng Phong khẽ cười cẩn thận không gây ra tiếng động đánh thức người đang nằm trong bồn tắm, ánh mắt thoáng hiện lên tia kích động nhìn cơ thể trắng hồng thoát ẩn thoát hiện trong làn bọt xà phòng bám dầy, tôn lên vẻ đẹp quyến rũ của Đông Nghi.

Yết hầu lặn nhẹ nuốt xuống, Hoàng Phong cúi thấp người mơn trớn hôn nhẹ lên khuôn mặt Đông Nghi, cánh môi lướt lên vàng trán thanh tú trượt xuống hàng mi dài cong vút, nơi cánh mũi thẳng tắp kiêu kỳ đang phập phồng những hơi thở đều đặn, dần trượt xuống đôi môi đầy đặn đỏ thắm hơi hé mở tìm đường tiến vào quấy phá.

Thân thể non mềm của Đông Nghi khẽ run lên, bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh đánh thức cô khỏi giấc ngủ chập chờn, cô nửa mê nửa tỉnh giật mình, theo phản xạ tự nhiên đẩy người anh ra nhưng đã bị anh nhanh hơn ghì chặt gáy cô kéo nụ hôn thêm phần sâu sắc.

“Ừm...buông em ra...”-Đông Nghi cố nghiêng đầu tránh đi đôi môi tham lam của anh đang cắn mút lên đôi môi sưng đỏ của mình nhưng sức lực yếu ớt của cô vốn dĩ không là gì với người đàn ông mạnh mẽ này, cuối cùng cũng đành bất lực buông xuôi để cho anh được thỏa mãn.

Hoàng Phong vốn nghĩ không dễ dàng để cô chịu nghe lời nhưng nhìn dáng vẻ ủy khuất cố chịu đựng có chút đáng yêu ấy, anh vừa đắc ý vừa mừng rỡ trong lòng, nụ hôn vì thế càng được anh gặm nhấm dây dưa không biết chán, bàn tay không an phận tìm đến đường cong nóng bỏng mịn màng trong làn bọt thơm mát miên man động chạm, cảm nhận cơ thể run rẩy vì kích động của cô, anh thích thú trượt bàn tay xuống sâu thêm nữa.

“Đừng...”

Lúc này Đông Nghi một lần nữa không hài lòng đưa tay nắm lấy cổ tay anh kéo lên, ánh mắt khó chịu lườm người đàn ông đang bắt đầu mất tự chủ: “Anh thôi đi! Em vẫn còn đang tắm...”

Hoàng Phong bày ra bộ dạng ngây thơ: “Đâu phải chúng ta chưa từng cùng nhau ở phòng tắm.”

Cô bị anh chọc tức đến đỏ cả mặt, ánh mắt theo đó cũng đỏ lên phần vì tủi thân nhớ lại cảnh năm xưa bị anh ức hiếp (ai quên rồi xem lại chương 15 phần 1 =)))))))))) phần vì không thể ngăn được sự càn quấy của anh tiếp tục quấy phá cơ thể nhạy cảm của mình bên dưới làn nước.

“Này...em không muốn...chúng ta đang giận...ừm...”

Lời nói đứt quãng của Đông Nghi bị đôi môi nóng bỏng của anh cướp lấy nuốt chửng, bây giờ cô nghĩ anh còn dễ tâm đến chuyện cô đang giận anh nữa hay sao? Đông Nghi nghĩ người chồng này hiền lắm chắc...

.
. .
.

TBC.

Lâu lâu quay về cặp đôi này cho vui nhà vui cửa lại ha...

72. Chương 72 - Anh Là Đàn Ông Xấu [18+]

Chương 72

Ấm ứ vì bị trục lợi một cách không kiêng nể của người chồng đang trong cơn dục vọng dâng trào, Đông Nghi dù cho trong lòng đang nhen nhóm ngọn lửa tình được anh khơi dậy cũng ráng ép xuống, răng nanh sắc bén cắn mạnh lên cánh môi mỏng đang tham lam mút mát môi mình.

“Em dám!”-Hoàng Phong khẽ cau mày ghiến răng nhịn đau nhìn vẻ mặt đắc ý của Đông Nghi, cô vợ nhỏ này hôm nay định tạo phản, dám tấn công anh sao? Nhưng mà lâu lắm rồi không thử cảm giác này, anh lại có điểm thích thú, càng hưng phấn muốn cùng cô hòa hợp hơn bao giờ.

Đông Nghi chưa kịp vui mừng nhìn anh tức tối buông cô ra liền cảnh giác lùi lại dựa sát vào thành bồn tắm, ánh mắt khát dục lộ liễu của anh đang chú mục lên cơ thể cô lúc này làm cho toàn thân Đông Nghi run lên, lông tơ mềm mại bên dưới làn nước ấm theo đó cũng dựng lên hết: “Phong, em cần tắm!”

“Thì em tắm đi, anh cũng muốn tắm đây.”-vừa nói, động tác của anh tự nhiên cởi bỏ bộ đồ vest đang mặc trên người ném xuống đất, đem cơ thể to lớn của mình leo vào bồn tắm ngồi đối diện cô trong khi đương sự đang trợn mắt nhìn mình không nói nên lời nào.

“A...”-chiếc eo nhỏ nhắn của Đông Nghi bị anh nhẹ nhàng nâng lên đặt xuống đùi mình dọa cô một phen khiếp sợ, hai tay cô chống đỡ lên vòm ngực săn chắc của Hoàng Phong ngăn không cho cơ thể đổ ập xuống người anh: “Đáng ghét, mau buông em ra!”

Lời nói quở trách của cô lọt vào tai anh giống như tiếng mèo kêu cổ vũ anh thêm phần nồng nhiệt hơn nữa, chiếc lưới ấm nóng của anh thè ra thuận tiện liếm lên chiếc cổ trắng ngần của cô, qua đây mắt mờ màng đang chìm đắm trong men tình, anh có thể nhìn rõ mạch máu dưới chiếc cổ kiêu kỳ kia, chỉ hận một nỗi không thể gặm lấy hút cạn.

“Ừm...chờ đã...”-khuôn mặt mỏng của cô sớm đã đỏ ửng lên với những kích thích điều luyện của anh, hai tay vô lực bị anh kéo ra để khuôn miệng tìm đến bầu ngực căng tròn mềm mại bú mút, vùi sâu khuôn mặt vào nơi thân thương chỉ dành riêng cho mình.

Vừa mới phản kháng là đó, không nghĩ tới cơ thể nhanh như vậy đã đầu hàng hòa theo kẻ thù, dục vọng bên trong cơ thể chạy tán loạn theo từng mạch máu nóng bừng, Đông Nghi bất giác phát ra những âm thanh phóng dăng không kiềm chế được.

“Ừm...Phong...”

“Ngoan, chiến hữu của anh nhớ em lắm rồi...vợ yêu...”

Anh gầm nhẹ một tiếng, côn thịt rắn chắc tìm đến lối vào mềm mại cắm dõ dùng sức đẩy vào, bởi vì cô đang ngồi trên người anh cho nên càng dễ dàng để tiểu huynh đệ của mình tiến vào nơi sâu nhất bên trong cô.

Đông Nghi mím chặt môi cố ngăn bản thân kêu to lên, cái tư thế chết tiệt này làm cho cô có chút không tiếp nhận nổi, hoa huyết của cô đang nuốt trọn lấy côn thịt to lớn kia, mà anh chưa kịp để cho cô thích ứng đã nhanh như chớp nâng đỡ mông cô ra vào liên tục, mỗi một lần chỉ có tăng thêm lực chứ không hề có ý nhượng bộ, anh là ép cô thở không ra hơi hay sao?

“Dừng...dừng lại...ừm...đau quá...”-Đông Nghi thét lên cầu xin, đầu gục xuống cổ anh kích động lắc mạnh, sự vũ bão ồ ạt này khiến cho thân thể yếu ớt của cô không thể chịu được.

Hoàng Phong yêu thương vuốt ve tấm lưng trơn bóng lấp lánh mồ hôi và bọt xà phòng của cô dỗ dành, động tác theo đó chậm lại một chút nhưng không có ý định buông tha cho cô dễ dàng như vậy, thân thể này ốm yếu như vậy anh sớm đã biết qua, chỉ là mỗi lần cao trào đều không thể ngăn được sự kích động muốn đem cô trầm mê bất tận đến chết đi sống lại.

“Vợ yêu...cho anh...”

Đông Nghi bị nụ hôn ngọt ngào của anh dụ dỗ, hơi thở nam tính trầm ấm nung theo nụ hôn thiêu đốt tâm can cô, thật lòng mà nói cô rất thích nụ hôn của anh, cách anh hôn cô vừa mãnh liệt lại vừa trân quý, giống như một chất gây nghiện không thể dứt ra được.

“Ừm...”

Cánh hoa mấp máy rung động vẫn ôm chặt lấy côn thit của anh đã phần nào dạn dĩ hơn, Đông Nghi thả lỏng người để cho anh dễ dàng xâm nhập, từng luận động nhịp nhàng khiến cho cô phát cuồng, khoái cảm lấp đầy trong đôi mắt lưu ly mộng nước.

Nhìn biểu cảm gợi tình qua từng nhịp thở kích thích của cô, anh càng hăng say hơn ra sức tấn công, tiếp tục sơn sóng tình dồn dập vừa trôi qua.

“Ừm...em chặt quá...”-anh mê đắm ôm lấy cơ thể ra rời của cô ép chặt vào người mình, thân dưới không ngừng công kích đẩy nhanh nhịp độ, mỗi lần tiến vào đều cắm vào nơi sâu thẳm nhất, đem toàn bộ yêu thương trao gửi qua từng động tác.

Cao trào qua đi để lại đây cảm giác tê dại và mệt nhoài, Đông Nghi lười biếng nằm luôn trên ngực Hoàng Phong hô hấp vẫn chưa hết hỗn hển, cô không buồn cử động tùy ý để cho anh lau người mặc váy ngủ cho mình rồi bế cô ra giường nằm.

“Mèo lười của anh, em như thế này không giống một người mẹ chút nào.”-anh nhìn cô nằm dài trên giường thích thú trêu chọc, mỗi lần cùng anh làm xong chuyện cô chẳng còn tâm trí để đối chất với anh, cho nên đây là cơ hội tốt để đùa giỡn với cô một chút.

Đông Nghi phẩy nhẹ tay lơ đi Hoàng Phong, cô trở người nằm nghiêng sang một bên quay lưng lại với anh: “Anh là đồ xấu xa.”

“Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, hơn nữa anh yêu em không hết làm sao làm chuyện xấu xa với em được.”

.
. .

TBC.

73. Chương 73 - Làm Bạn Gái Của Em (1)

Chương 73

“Anh không cho em đi gặp cô ta đâu.”-Tom khoanh hai tay trước ngực dứt khoát nói, ánh mắt kiên định nhìn chăm chăm vào người trước mặt đang có ý định bỏ ra ngoài.

Vy Vy nheo mắt nhìn vẻ mặt trẻ con của bạn trai, vỗ nhẹ lên vai anh ý bảo tránh đường: “Tom, em biết cân nhắc mà, cô ấy dù sao cũng đã cứu em một mạng, ít nhiều gì em cũng phải giữ chữ tín.”

“Nhưng thiếu gì cách để trả ơn, em hà tất phải nhận cái yêu cầu quá đáng như vậy?”-nghĩ đến việc Khúc Tử Kỳ vui vẻ ở bên cạnh Vy Vy một ngày trời anh không ghen mới lạ, đồng ý bạn gái anh là gái thẳng, nhưng còn Khúc Tử Kỳ Tom tuyệt đối không tin tưởng được, ấn tượng về người con gái này trong trí nhớ của Tom không tốt đẹp chút nào.

Vy Vy chán ghét việc phải giải thích với Tom, cô nghiêm mặt ra lệnh: “Anh tránh ra cho em!”

“Anh không tránh đó, có chết cũng không tránh, em làm gì được anh?”-Tom phách lối dùng chiều cao của mình đè bẹp vẻ mặt đe dọa của Vy Vy, quyết sống chết bám trụ ở cửa chính không cho cô ra ngoài nửa bước làm cho Vy Vy bực bội lườm anh chăm chăm.

Trên đây là viễn cảnh Đông Nghi vẽ ra cho chị của mình biết nếu Vy Vy cho Tom biết được yêu cầu của Khúc Tử Kỳ đưa ra để đổi lại mạng sống cho cô ấy. Hai chị em trao nhau ánh mắt chuyển hóa từ ngờ vực đến đúng rồi, ai cô không chắc chắn Tom thì hoàn toàn có thể.

“Cho nên cả em và Khúc Tử Kỳ đều không nói rõ yêu cầu ra cho cả Tom và Hoàng Phong, chị muốn bình an vô sự đến gặp cô ta để báo đáp tốt nhất đừng hé môi về chuyện này, bằng không phiền phức ập tới đừng trách em không báo trước.”

Vy Vy chán nản nhìn Đông Nghi thản nhiên đưa ra lời nhắc nhở, cô có cảm giác đối với chuyện phiền não của cô đứa em này rất có hứng thú: “Có phải dạo này em rảnh rỗi lắm không? Chị bằng giúp chị của em nghĩ cách thoái thác yêu cầu quái gở này đi!”

Đông Nghi lắc nhẹ tay không đồng ý: “Em thấy cũng đâu quá đáng gì. Hai người con gái bên cạnh nhau có thể làm được những chuyện gì chứ? Chị nhìn một chút đáp ứng nguyện vọng của Khúc Tử Kỳ để cô ấy hưởng thụ cảm giác hạnh phúc một chút cũng tốt mà.”

“Tốt cái đầu em đấy! Em không rơi vào hoàn cảnh của chị nên nói ra dễ dàng lắm.”-Vy Vy buồn bực lấy miếng táo trên đĩa cắn một miếng, ánh mắt vô tình chạm phải đôi mắt đen láy đang say sưa nhìn mình của người bên cạnh có chút không quen mắt, lên tiếng hỏi: “Em làm gì vậy?”

Đông Nghi cong lên khoe môi há miệng ra cắn nốt miếng táo còn lại đang cầm trên tay Vy Vy, vui vẻ nói: “Tự dừng em nhớ lại năm xưa, lúc em đang bị cảm, vì lời nói không rõ ràng của chị làm em suýt nghĩ chị thích con gái thật, còn sợ chị phải lòng của em nữa.”

Vy Vy đẩy nhẹ đầu Đông Nghi ra để không phải nhìn vẻ mặt đắc ý đang muốn trêu chọc mình của em gái, không nhắc thì thôi, nhắc đến cô mới nhớ, liền mở miệng đáp trả lại: “Em còn nói được sao? Lúc đó em đã phun hết ngụm nước vào người chị, đó là lần em mất hình tượng nhất đấy. Không phải, mỗi lần em bên cạnh người chồng của mình trước mặt chị đều rất mất hình tượng.”

Nụ cười trên môi Đông Nghi theo lời nói của Vy Vy có chút biến dạng, nhưng nhanh chóng đã trở về vẻ kiêu kỳ tiếp tục, ngón tay chỉ chỉ vào ngực trái Vy Vy: “Không cần chuyển đề tài, em dù sao cũng là người mẹ có một con, da mặt cũng dày lên không ít, so với ai kia da mặt vẫn còn khá mỏng, đang dùng vỏ bọc lạnh lùng để che đi sự bối rối trong lòng.”

Vy Vy gạt tay Đông Nghi ra, lạnh nhạt nói: “Không có!”

“Nếu không có vì sao lại bảo em đến canh chừng, không phải trong lòng chị cũng đang bất an sợ Khúc Tử Kỳ sẽ giở trò gì đó với chị hay sao?”-Đông Nghi bắt đầu hứng thú với việc xoáy sâu vào chủ đề này, nhìn ánh mắt đang cố kiềm chế sự bối rối của Vy Vy làm cô cảm thấy có chút thành tựu.

Vy Vy háng giọng, cô khẽ thở dài thừa nhận: “Phải đó, là em tài giỏi, đoán được chị đang nghĩ gì được chưa?”

“Cái đó là sự thật không cần chị phải khen.”-Đông Nghi tỏ ra rất tỉnh, mi mắt chớp nhẹ nhìn thấy Khúc Tử Kỳ đang bước tới chỗ họ nở một nụ cười xã giao chào cô ấy.

“Chào Khúc tiểu thư!”

Khúc Tử Kỳ chào Đông Nghi cho có lệ, ánh mắt ngay lập tức liền chú mục hoàn toàn lên Vy Vy, tự nhiên khoác tay lên cánh tay cô ấy dính chặt: “Vy Vy, thật trùng hợp, hôm nay em mặc chiếc váy trắng rất hợp với bộ đồ màu đen chị đang mặc.”

Vy Vy cố gỡ tay Khúc Tử Kỳ ra nhưng cô ấy cứ bám lấy cứng ngắc, nhìn sang Đông Nghi, em gái cô đã đứng lên vẫy tay cáo lui, Vy Vy thở dài bỏ cuộc nhìn sang Khúc Tử Kỳ hỏi: “Hôm nay chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Hôm nay chúng ta là người yêu của nhau, đầu tiên đổi cách xưng hô đi chị!”

“Tùy em!”-Vy Vy hờ hững đáp.

“Em sẽ gọi chị là Vy tỷ, chị gọi em là Honey đi!”

Vy Vy mở to mắt nhìn vẻ mặt giả vờ đáng yêu của Khúc Tử Kỳ, cái quái gì thế này? Bảo cô gọi người khác là “Honey” sao? Nghe thôi đã thấy nổi hết da gà rồi.

.

TBC.

Chúc các bạn năm mới vui vẻ!!!!!!!

74. Chương 74 - Làm Bạn Gái Của Em (2)

Chương 74

Bị lời nói của Khúc Tử Kỳ làm cho choáng váng, phải mất một lúc Vy Vy mới phục hồi được tỉnh táo gạt mạnh tay cô ấy khỏi cánh tay mình, lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói không đáp ứng những yêu cầu quá đáng của em, cái này không được.”

Khúc Tử Kỳ không vừa nhịu mày trả treo: “Quá đáng ở chỗ nào đâu? Chỉ mới bắt đầu mà chị đã như thế rồi, chị có thật sự muốn trả ơn cho em đúng nghĩa hay không?”

Nhìn vẻ mặt hờn dỗi thái quá của cô gái nhỏ hơn, Vy Vy thở dài dịu giọng đề nghị: “Cái khác đi, cái tên này tôi không gọi được đâu.”

“Em chỉ thích chị gọi tên này, một lần thôi cũng được.”-vẫn ánh mắt cún con nũng nịu van nài, Khúc Tử Kỳ nghiêng đầu giờ ngón trở lên thể hiện ước nguyện nhỏ bé của mình, Vy Vy bắt lực và ngán ngẫm đẩy đầu Khúc Tử Kỳ ra xa khi cô ấy đang có xu hướng kể sát vào khuôn mặt cô.

Vành môi mọng run nhẹ lên mấp máy những từ miễn cưỡng: “Được rồi...ho...honey đừng quấy nữa!”

Khỏi phải nói, Khúc Tử Kỳ mừng rỡ tới mức nhảy cẫng lên như một đứa trẻ hôn cái chụt lên má Vy Vy, không quan tâm người bên cạnh khó chịu ra sao nắm lấy cánh tay kéo Vy Vy rời khỏi phòng bỏ đi.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi đến thiên đường của hai ta.”-Khúc Tử Kỳ quay đầu lại nháy mắt đưa tình với người đang ngờ nghệch phía sau, gì mà thiên đường chứ, nghe qua đã thấy có mùi mờ ám rồi.

Đứng giữa hồ bơi rộng lớn trước mặt, Vy Vy duy trì bộ mặt lạnh tanh nhìn sang Khúc Tử Kỳ hỏi: “Em đưa tôi đến hồ bơi nhà em là có ý gì?”

Khúc Tử Kỳ không vội trả lời câu hỏi của Vy Vy, cô đưa tay lên cởi chiếc váy trắng của mình ra chỉ còn mỗi bộ đồ lót trên người ngồi xuống thành bể để đôi chân trần chìm vào làn nước trong veo bên dưới, thoải mái nói: “Đến đây thì chỉ có thể là bơi thôi. Em nghe nói chị bơi rất giỏi, em muốn nhìn chị bơi một lần.”

Vy Vy vẫn đứng bất động nhìn Khúc Tử Kỳ đang nghịch nước trong hồ, biết ngay cô gái này không tốt đẹp gì: “Tôi không mang theo đồ bơi.”

“Chị không cần lo, em đã chuẩn bị cả rồi, hơn nữa đây là nhà của em, ngoài em ra không ai được nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ này của chị đâu.”-Khúc Tử Kỳ nhòe dầy nhanh tay nắm lấy cánh tay Vy Vy kéo xuống hồ nhưng hành động của cô lại không qua được cặp mắt nhạy bén của Vy Vy, cô ấy đã nhanh hơn thu tay về né sang một bên làm cho Khúc Tử Kỳ bị hụt chân chới với rơi luôn xuống hồ nước.

ÀO

Ngôi đầu lên khỏi mặt nước, Khúc Tử Kỳ không lấy làm tức giận, ngược lại tâm tình rất sáng khoái nhìn Vy Vy đứng phía trên vượt nước khỏi mặt hồ to: “Vy Vy, người yêu một ngày của em, chị định đứng đó mãi sao? Thời gian của em rất ít, chị đừng lãng phí nó.”

Chớp nhẹ mắt, cuối cùng Vy Vy cũng cởi bỏ áo khoác cùng quần áo bên ngoài của mình, cơ thể bên dưới bộ đồ lót màu đen nổi bật làn da khỏe khoắn cùng những đường cong cuốn hút, Vy Vy xoay nhẹ cổ tay và

cổ chân khởi động, sau đó nhảy xuống bể lặn sâu dưới làn nước mát. Tuy nước bắn lên tung tóe nhưng rất nhanh Khúc Tử Kỳ đã có thể nhìn thấy bóng dáng Vy Vy đang lướt nhanh dưới mặt nước giống như nàng tiên cá đang bơi lội dưới đáy đại dương, đến khi ngổi đầu lên Vy Vy đã bơi tới gần nửa hồ nhìn lại về mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên của Khúc Tử Kỳ.

“Không phải nói bơi sao, em đứng đó làm gì?”

“Em ngắm chị bơi đủ rồi.”-Khúc Tử Kỳ cười ngốc khoa trương nói thêm: “Đồng Nghi nói quả không sai, không có gì là chị không biết. Lần trước thấy chị lướt ván em đã mê mẩn rồi, hôm nay còn được tận mắt nhìn nữ thần bơi lội, đúng là không đùa được đâu.”

Vy Vy quyết định bỏ ngoài tai những lời khen của Khúc Tử Kỳ tập trung vào việc bơi lội, đã lâu rồi cô không được khuấy khoả với những sở thích của mình, hôm nay coi như tận hưởng một chút vậy.

Khúc Tử Kỳ bơi ra giữa hồ đến gần Vy Vy, ánh mắt say đắm không có chút buồn chán nhìn cô không rời: “Nữ thần của lòng em, sao chị lại đi thích đàn ông vậy?”

Vy Vy muốn bỏ ngoài tai lời nói vô vị của Khúc Tử Kỳ nhưng cô ấy dường như không chịu buông tha cho cô: “Người ưu tú như chị vốn dĩ nên ở cùng với em mới phải, thật là tiếc quá đi!”

“Sau khi bơi chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?”-Vy Vy đứng hẳn trong làn nước, cơ thể không trọng lượng lơ lửng giữa mặt nước trong suốt, bên cạnh Khúc Tử Kỳ cũng làm điều tương tự dùng tay nghịch nước xung quanh.

“Bơi xong cũng đói rồi, chúng ta cùng nhau ăn chút gì đó ngon đi!”

.

.

.

Vy Vy cùng Khúc Tử Kỳ đi đến một nhà hàng sang trọng theo sự dẫn dắt của Khúc Tử Kỳ, cả hai chỉ gọi tùy tiện một vài món lên ăn, trong khi Vy Vy chuyên tâm thưởng thức bữa ăn của mình, Khúc Tử Kỳ luôn mỉm cười ngắm nhìn cô: “Vy Vy, ăn xong chị muốn chúng ta đi đâu tiếp theo?”

“Không phải đều do em quyết định sao?”

“Đối với em một ngày không thể nào hết được những điều em muốn cùng chị trải qua, nhưng em vẫn muốn được cùng chị làm điều chị thích.”-Khúc Tử Kỳ tỏ vẻ thấu tình đạt lý đề nghị, ánh mắt mê đắm lấp đầy bóng hình của người trước mặt chợt sắc lại khi bắt gặp hình ảnh đôi nam nữ đang sánh bước đi vào nhà hàng.

“Vy Vy à, chị có chắc người chị yêu thương là người đàn ông tốt không?”

Vy Vy nheo mắt sau câu hỏi kỳ lạ của Khúc Tử Kỳ, cô theo hướng nhìn của cô ấy nhìn lại, phát hiện Tom và Sam đang ngồi ở bàn cách họ không xa.

.

.

.

TBC.

75. Chương 75 - Em Không Để Tâm

Chương 75

Vy Vy nheo mắt nhìn đôi nam nữ đang tình tứ ngồi trò chuyện ở bàn cách chỗ cô không xa, bên tai truyền tới giọng nói chậm rãi đút nhét: “Thật uống công chị nhất kiến chung tình vì anh ta, xem anh ta có bao

nhiều ong bướm bên cạnh kia, cô gái đó ngoại hình cũng không tệ nha, nhưng nhìn sao cũng không thể bằng chị được.”

Ném cho Khúc Tử Kỳ ánh nhìn khó chịu cảnh cáo, người bên cạnh tuyệt nhiên không hề sợ sệt vẫn huyền thuyên tiếp tục: “Cô gái đó em đã nhìn thấy qua rồi, gia đình cũng có tiếng tăm lắm, thảo nào lại chẳng chọe như vậy.”

“Vy Vy, chị đừng để bị người như Tom lừa gạt tình cảm, để em giúp chị một tay.”-Khúc Tử Kỳ xoắn tay áo lên đứng dậy hùng hổ định đi tới chỗ hai người ngoại quốc phía trước nhưng cô còn chưa kịp đi, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay Khúc Tử Kỳ ngăn cô lại.

Đôi mắt đen sắc lạnh chứa đựng ánh nhìn phức tạp khó dò nhìn lên cô gái nhỏ đang bốc đồng, Vy Vy trầm giọng thốt: “Em tức giận vì điều gì, hôm nay không phải chúng ta là người yêu của nhau hay sao? Bọn họ không có liên can gì hết.”

Khúc Tử Kỳ từ kinh ngạc chuyển sang thích thú nheo miệng cười, cô vui vẻ ngồi trở lại ghế chống tay lên cằm ngắm nhìn Vy Vy: “Đúng đó, chị làm em quên mất chuyện quan trọng này, tình yêu của em, chúng ta dùng bữa thôi.”

Cổ tay Khúc Tử Kỳ còn được Vy Vy nắm lấy chưa buông ra kéo hẳn cô ấy đứng dậy, Vy Vy mắt hướng trở lại hai nhân vật đang được chú ý đến này giờ nói tiếp: “Dù sao cũng lỡ gặp mặt nhau rồi, chúng ta qua chào hỏi họ một chút đi.”

“Được!”-cái gì chứ những chuyện náo nhiệt thế này Khúc Tử Kỳ rất sẵn lòng lộ diện góp vui, hôm nay quả là một ngày may mắn để cô có thể nhìn thấy được thêm một khía cạnh thú vị khác của Vy Vy.

Sam đang nũng nịu dựa đầu vào sát người Tom chọn món ăn trông thấy có bóng người bước tới gần ngừng đầu lên nhìn, phát hiện ra tình địch đang đứng trước mặt biểu cảm hiện rõ chán ghét ngoài mặt. Bên cạnh cô ta, Tom lúng túng vội gạt tay Sam khỏi cánh tay mình, đứng bật dậy phân bua: “Vy Vy, không phải như em nhìn thấy đâu.”

Vy Vy thản nhiên lên tiếng, đứng cạnh cô Khúc Tử Kỳ khoa trương khoác lấy tay mình thân mật thể hiện tình cảm nhưng Vy Vy chẳng buồn gạt đi, để mặc cho cô ấy làm loạn: “Hai người làm chuyện gì liên quan gì đến tôi, tôi chỉ vô tình trông thấy nên tới chào hỏi thôi.”

Lời nói nhẹ tênh của Vy Vy lại như đòn trí mạng giáng mạnh vào gáy Tom, anh cảm thấy vô cùng bất an lại thêm phần ngứa mắt khi nhìn thấy Khúc Tử Kỳ đang lợi dụng thời cơ trục lợi từ bạn gái mình khó chịu bước tới tách họ ra: “Cô đừng có dính lấy bạn gái của tôi nữa được không?”

Lúc này Khúc Tử Kỳ cũng chịu mở miệng trả treo lại, ánh mắt sắc lém nhìn sang Sam đang ngoe nguẩy đứng dậy phía sau Tom: “Ai mới là bạn gái của anh hả, người phụ nữ này ”hôm nay” là của tôi. Không phải bên cạnh của anh cũng đang có một cô gái xinh đẹp ngực to hay sao?”

Bỏ qua tình cảnh hiểu lầm của mình, Tom tức giận trừng mắt lườm Khúc Tử Kỳ, không có chút lòng tin vào lời nói của cô gái nhỏ nhìn lại Vy Vy xác minh: “Vy Vy, trả lời anh đi, cô ta chỉ là đang muốn chọe tức anh thôi phải không?”

Vy Vy gạt nhẹ đầu đáp: “Phải đó, lời Tiểu Kỳ nói đều là sự thật, hôm nay tôi là của em ấy.”

“Tiểu Kỳ!”

Tom và Khúc Tử Kỳ đều bị sốc với câu nói của Vy Vy, có chăng chỉ là biểu cảm trên khuôn mặt mỗi người mang một sắc thái khác nhau. Nếu Khúc Tử Kỳ cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc khi tên của cô được gọi một cách thân thương như vậy từ miệng của Vy Vy thì cảm xúc của Tom lúc này hoàn toàn trái ngược. Ruột gan của anh như muốn cuộn trào dộc ngược ra ngoài, lời đó nghe thật buồn nôn quá đi, hơn nữa Khúc Tử Kỳ không xứng được gọi như vậy. Anh không cho phép.

“Em đang ghen có phải không? Em là đang muốn chọe tức anh phải không?”-Tom nắm lấy cánh tay Vy Vy lay mạnh nói to thu hút sự chú ý của những người xung quanh, Tom hắng giọng dụ lại: “Chúng ta về nhà anh sẽ giải thích cho em rõ.”

“Ai rảnh rồi ghen với ”em họ” của anh, em và Tiểu Kỳ hôm nay có hẹn rồi, hai người cứ tiếp tục dùng bữa của mình đi!”-Vy Vy nói xong liền kéo Khúc Tử Kỳ theo mình rời khỏi nhà hàng, để lại Tom ở đó tức đến đỏ cả mặt nhưng không thể làm gì được.

.
. .
.

TBC.

76. Chương 77 - Định Sản Là Người Phụ Nữ Của Anh

Lời đầu tiên cho au gửi lời xin lỗi đến các độc giả vì đã ngâm truyện “hơi” lâu, vì một số lý do cá nhân nên au không thể trở lại cùng các bạn. Truyện cũng đã đến giai đoạn kết, chắc cũng vài chương nữa au sẽ kết nó lại, cảm ơn các bạn thời gian qua đã chiều cố. Au sẽ trở lại trong thời gian sớm nhất khi có được một tác phẩm hay. Có ai thích thể loại trinh thám không?

Chap 77

Khúc Tử Kỳ có chút hụt hẫng khi bàn tay được Vy Vy nắm lấy buông lơi, rất nhanh ánh mắt đã trở về vẻ lạnh lợi chấp hai tay sau lưng lên tiếng nói vu vơ: “Trên đời này đúng là không thể tin được dự báo thời tiết và đàn ông.”

Vy Vy leo lên xe ngồi nhìn Khúc Tử Kỳ vẫn còn đứng bên ngoài lãnh đạm nói: “Em bảo còn lại tùy ý tôi sắp đặt, lên xe đi, chúng ta đến một nơi.”

Khúc Tử Kỳ thích thú nhìn Vy Vy đưa mình đến hộp đêm, hôm nay nhờ có sự xuất hiện của người đàn bà bên cạnh Tom cô lại có được thu hoạch bất ngờ, nhưng nụ cười vẽ trên môi chưa được bao lâu, sắc mặt Khúc Tử Kỳ liền lạnh tanh khi có sự hiện diện của Đông Nghi theo cùng.

Đông Nghi chỉ nhún vai thay cho câu trả lời, từ đầu được lời yêu cầu của Vy Vy Đông Nghi luôn theo sau quan sát nhất cử nhất động của hai người, cho nên khi chạm mặt Tom ở nhà hàng ban nãy cô cũng đều chứng kiến hết. Nhận được tin nhắn từ người chị này, Đông Nghi như một phép màu xuất hiện trong chớp mắt trong sự ngỡ ngàng của Khúc Tử Kỳ.

“Vy Vy, chị lại định uống hết đồng rượu này sao?”-Khúc Tử Kỳ e ngại hỏi, ánh mắt nhìn xuống mấy chai rượu mạnh bày trên bàn ngán ngẩm, nếu chỉ có hai người thì cô rất hoan nghênh, đằng này có thêm Đông Nghi, cô có muốn “ra tay” cũng không thể.

Vy Vy cầm ly rượu trên tay đứng dậy, cởi áo khoác da màu đen quăng xuống ghế để lộ cơ thể quyến rũ bên dưới chiếc áo thun ba lỗ ôm sát người bước ra sàn nhảy cùng mọi người.

“Khép miệng của em lại đi!”-Đông Nghi khẽ cười thưởng thức ly cocktail của mình dõi mắt nhìn theo người chị đang lắc lư theo điệu nhạc dance sôi động ngoài kia, Vy Vy cũng thật biết cách làm khổ cô bé này.

Khúc Tử Kỳ không phí thêm thời gian bước ra đứng cạnh Vy Vy nhiệt tình nhảy cùng, những con người xung quanh đều đang đắm mình trong vũ điệu sôi động cùng ánh đèn màu chớp chớp phía trên.

“Phù, mệt chết được.”-Khúc Tử Kỳ tựa hẳn người lên ghế lấy ly nước trên bàn uống một hơi, ánh mắt nhìn sang Vy Vy đang ngồi bên cạnh đang cố điều hòa lại nhịp thở, những giọt mồ hôi bóng loáng từ má và cằm cổ rơi xuống thật sự gợi cảm, làm cho cô thêm một phen điêu đứng.

“Vy Vy, chị tính thế nào?”-Đông Nghi rất biết cách phá hoại cảm xúc của Khúc Tử Kỳ bằng một câu hỏi hờ hững có chủ đích.

“Không tính thế nào hết. Nếu là của mình có đi đâu chẳng nữa cũng sẽ tự quay trở về thôi.”

Đông Nghi gật gù tán thành, về điểm này Tom rất giống chồng cô, khi đã xác định yêu ai thì không màng để ý đến người khác, lần này nhất định là có hiểu lầm gì rồi.

“Các người xem tôi là không khí sao?”-Khúc Tử Kỳ không vui cắt ngang.

“Không phải, chỉ là chuyện này em không muốn nghe đâu.”-Đông Nghi đỡ lời, ánh mắt vô tình chạm phải người đàn ông đang tiến về phía họ, nụ cười thấp thoáng trên môi được dịp vẽ cao hơn.

Tom cúi người xuống cầm lấy ly rượu trên tay Vy Vy chuẩn bị đưa lên uống giành lấy uống cạn, sau đó tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô trong ánh mắt khó coi của Khúc Tử Kỳ ở phía bên kia.

“Anh còn mặt mũi nào đến đây nữa?”-Khúc Tử Kỳ được thế lần át, tay khoác lấy cánh tay Vy Vy ngã ngón dựa người vào ngực cô ấy khoe khoang, cô tin chắc rằng lần này Vy Vy cũng sẽ không đẩy mình ra, ít nhất là lúc có mặt Tom ở đây.

Vy Vy đúng là không đẩy Khúc Tử Kỳ ra thật, cô nhìn lại người đàn ông đang trầm mặc nhìn mình lên tiếng: “Anh về đi!”

Tom không nghe lời, đôi mắt xanh biếc sắc lại nhìn cơ thể gợi cảm đang phô ra ngoài trước những ánh mắt thêm khát của những kẻ xung quanh, đặc biệt bên cạnh bạn gái anh hiện tại còn có một vệ tinh bám dính không buông. Tom không thèm đáp trả nắm lấy tay Vy Vy kéo ra giữa sàn nhảy, bàn tay to lớn tạm rời tay cô di chuyển đến chiếc eo nhỏ nhắn kéo cô áp sát vào vòm ngực săn chắc của mình, ánh mắt sâu cuốn hút như xuyên thấu của chàng trai người Mỹ tuần tú đang bao trọn hình ảnh Vy Vy vào bên trong.

“Hôm nay người có lỗi là em chứ không phải anh, em đã giấu anh đi hẹn hò với một người khác.”

Vy Vy thản nhiên không quan tâm đến lời trách cứ của Tom, nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo mình buông ra, gót chân nhẹ nhàng xoay người lắc lư chuyển động không để mọi người phải chú ý đến hai con người đang chôn chân giữa sàn nhảy sầm uất ý muốn trở ra nhưng Tom không để cô toại ý, luôn bắt bài chặn lối thoát buộc cô phải ở lại giữa sàn nhảy.

“Nếu em không nói rõ chúng ta sẽ ở mãi chỗ này không về.”

Khúc Tử Kỳ bên trong nhìn thấy bức bối đứng dậy định bước ra ngăn cản nhưng đã bị lời của Đông Nghi ngăn lại: “Hôm nay buổi hẹn hò của em như vậy là được rồi, đừng làm phiền cuộc sống của họ nữa.”

“Chị nghĩ Vy Vy sẽ hạnh phúc bên cạnh người đàn ông như vậy sao?”

“Đáp án không nằm ở chúng ta.”-thêm một câu trả lời xúc tích của Đông Nghi, ngày hôm nay cô cũng khá vất vả để theo chân hai người này, bây giờ cô chỉ muốn về nhà ngủ lưng lên chiếc nệm êm ái cùng chồng của mình thôi.

Trở lại với hai nhân vật chính ở giữa sân khấu, Vy Vy dần mất đi sự kiên nhẫn khi bị Tom vờ đùa chặn lối đi, cô kéo lấy cổ tay anh ngáng chân lật người Tom khiến anh bất ngờ ngã xuống sàn trong sự sững sờ của mọi người xung quanh.

“Đáng đời.”-Vy Vy khẽ thốt lên, lần này cô không còn bị anh khống chế thoát ra nhưng Tom không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, bỏ ngoài tai những lời bàn tán xung quanh, anh lập tức đứng dậy đuổi theo cô ra bên ngoài xe trèo vào ngồi ở hàng ghế phụ.

“Giữa chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện rồi, sinh tử trắc trở gì cũng đã ném qua, anh không muốn vì chút chuyện nhỏ này ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.”

“Tình cảm của chúng ta tốt lắm sao?”

“Cho đến ngày hôm qua...à không, hôm nay và về sau đều rất tốt.”-Tom lỡ lời vội sửa lại, anh hấp tấp nắm lấy bàn tay đang để trên vô lăng của cô: “Hôm nay anh và Sam chỉ là đến gặp đối tác làm ăn thôi, nhưng sau khi nhìn thấy em cùng cô gái đó thân mật rời khỏi anh đã chạy ngay đến tìm em, đối với anh, em chính là điều quan trọng nhất.”

“Đã bảo không liên quan đến em.”-Vy Vy không nhìn Tom lạnh lùng đáp, dù vậy cô cũng đã không còn phản kháng, để yên cho anh nắm lấy tay mình.

Thận trọng tiến lại gần hơn, Tom đánh liều ôm cô vào lòng, có chút mừng rỡ khi cô vẫn ngoan ngoãn cho anh ôm ấp: “Làm sao không liên quan được, em là người phụ nữ của anh, cả đời này đã là như vậy không thể thay đổi được.”

TBC.

77. Chương 78 - End

Chương 78

“Em muốn đi đâu vậy?”-Tom ngồi ở ghế phụ tò mò nhìn Vy Vy đang cầm lái hỏi, người yêu của anh luôn tỏ ra bí ẩn khó nắm bắt, cho dù cả hai yêu nhau một thời gian rồi nhưng anh vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu rõ được cô.

Vy Vy trầm giọng lên tiếng, mắt tập trung nhìn về con đường phía trước: “Nếu anh nói chỉ quan tâm đến em thì chúng ta cùng nhau giải quyết tất cả những thứ vướng bận lại đi.”

Tom nheo mắt nhìn Vy Vy, cô gái này không lúc nào làm cho anh thôi hứng thú, sự cuốn hút đặc biệt không phải ai cũng có được.

Chiếc xe đậu trước khách sạn X sang trọng, Vy Vy mở cửa xe bước ra đi vào bên trong, theo sau cô Tom cũng sải bước đi nhanh sánh cùng, anh nhớ không lầm thì đây là nơi Sam đang ở, lẽ nào...

Ngồi trước sảnh lớn ở khách sạn như đang chờ đợi ai đó, ánh mắt Sam bỗng đánh lại khi nhìn thấy Tom và Vy Vy đang tiến về phía mình. Lúc này Vy Vy đã nhấn tin vào số của Sam hẹn gặp mặt, đương nhiên một người hiểu thẳng và muốn chứng tỏ như cô ta không thể nào từ chối lời đề nghị này được.

Tom khẽ cười nhìn hai người phụ nữ đang ngồi đối diện nhau trên bàn vuông trong sảnh nói: “Hai người có gì từ từ nói, đừng vì tôi mà lớn tiếng cãi nhau.”

Không hẹn cùng gặp, hai ánh mắt lườm Tom khinh thường sau đó quay trở lại mục đích chính của mình. Sam là người đầu tiên lên tiếng trước: “Sao nào? Dù lý do là gì thì tôi cũng sẽ không chịu thua cô đâu, về mọi mặt tôi chỉ có hơn cô thôi, hơn nữa gia tộc của hai gia đình chúng tôi...”

“Tôi và Tom sẽ kết hôn với nhau.”

Lời nói ngắn gọn của Vy Vy thành công làm cho hai người còn lại sốc toàn tập, ngay cả Tom cũng không nghĩ rằng Vy Vy lại đưa ra quyết định nhanh gọn như vậy, chuyện trọng đại này mà không hỏi qua ý của anh luôn, thật là không coi anh ra gì mà.

Vy Vy quay sang Tom nghiêm túc hỏi: “Anh có đồng ý kết hôn với em không?”

“Đồng ý!”-như một công tắc tự động, Tom bỏ qua tất cả những suy nghĩ không trọng yếu trong đầu quyết đoán trả lời, trong lòng như mở hội rạo rức không thôi, đây là cơ hội hiếm có Vy Vy chủ động, lại là quyết định đến hạnh phúc cả đời của hai người, anh không ngu dại gì bỏ lỡ.

“Tom, cô ta không xứng với anh đâu, cô ta thậm chí còn qua lại với cô gái khác trước mặt anh nữa.”

“Tôi không quan tâm, chỉ cần em ấy chấp nhận làm vợ tôi là được.”-ánh mắt nồng ấm yêu thương của Tom trao cho người phụ nữ mình yêu thương, anh đặt bàn tay to lớn của mình bao lấy bàn tay trên đùi Vy Vy đan lấy, không che giấu được niềm hạnh phúc nở nụ cười rộng.

Vy Vy hờ hững đứng dậy, đối với tình địch của mình, chỉ cần nhiều đó đã đủ chọc Sam tức đến bốc hỏa, cô không rảnh rỗi dồn toàn bộ sức lực của mình để ghét bỏ hay “chơi” ai đó, như thế thật phí phạm cuộc sống, thứ cô đã từng bỏ lỡ rất nhiều năm trước đây vì hận thù.

Trên đoạn đường trở về nhà, Tom như một đứa trẻ nhiều lần đặt câu hỏi xác minh lại lời cầu hôn của Vy Vy, anh sợ cô chỉ nhất thời muốn chọc giận Sam nên nói thế, làm cho anh không yên tâm chút nào.

“Chúng ta phải đi mua nhẫn thôi, đeo nhẫn vào rồi anh mới có thể yên tâm mà ngủ được.”

Vy Vy nhìn dáng vẻ nôn nao của người đàn ông bên cạnh khẽ cười: “Kết hôn chỉ là kết quả của một quá trình thôi, anh có cần trọng đại như vậy không?”

“Làm sao không trọng đại được? Anh phải cho cả thế giới biết được em đã trở thành người phụ nữ của mình, không cho phép ai được nhìn em với ánh mắt say đắm triu mến nữa.”

Vy Vy hạ thấp mi mắt khép lại, bình thần ngẫm về khoảng thời gian đã qua giữa hai người. Từ những người xa lạ với tính cách và hoàn cảnh sống trái ngược nhau, anh như một người si mê ngây ngốc luôn bên cạnh cô kể cả những lúc cô lầm đường lạc lối, nhưng cũng chính kẻ ngốc này làm cho cô hiểu được trên đời còn có thứ tình yêu đơn giản và ấm áp như vậy.

Những tưởng sóng gió đã trôi qua khi cả hai bắt đầu tìm hiểu nhau, sự xuất hiện của nhân cách Eric cùng việc trả thù của hai anh em nhà Tống Hạo Thiên như một cách thử lửa tình yêu của cả hai, có lúc Vy Vy tưởng chừng hạnh phúc một lần nữa quay lưng với cô, không ngờ quay lưng lại, Tom vẫn ở phía sau lưng chưa lúc nào bỏ rơi cô. Người đàn ông này chính là ngốc nghếch như vậy, chung tình như vậy, nhưng cũng đáng để yêu như vậy.

“Cho nên, em kết hôn với anh là điều đúng đắn nhất trong cuộc đời này rồi.”

Tom không thể ngừng được nụ cười của mình, hôm nay mọi lời nói của Vy Vy đều như rắc mật vào trái tim của anh, cảm giác lâng lâng hạnh phúc này đang ngập tràn trong tâm trí, làm cho anh không phút giây nào không nghĩ về viễn cảnh tươi đẹp sau này của hai người cùng những đứa con của họ.

Cuộc sống với vô vàng những điều khó lường trước sẽ xảy đến với chúng ta vào những thời điểm trong cuộc đời, nhưng khi nhìn lại bên cạnh vẫn luôn có một người quan tâm, dành trọn tình cảm cho mình, chúng ta sẽ không còn cảm thấy cô đơn với những bước tiến của tương lai phía trước.

.
. .

END

Có thể các bạn nghĩ rằng cái end này gấp gấp hoặc không trọn vẹn, như ý của mình nhưng tấm rèm cũng đã khép lại với kết cục hạnh phúc mở của cặp đôi chính, cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ bộ truyện của mình nha ^^

78. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Vy Vy mở mắt tỉnh dậy cảm thấy có điều gì đó khác lạ, cơ thể mệt mỏi định trở mình liền phát hiện ra hai tay và hai chân đều bị trói chặt trên ghế, còn chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra, bàn tay cô chạm phải hơi ấm mềm mại, nó giống như là bàn tay của ai đó ở phía sau. Vy Vy nghiêng đầu nhìn lại, trông thấy mái đầu Đông Nghi đang ngồi gục trên chiếc ghế phía sau lưng mình, hai chị em cô bị bắt cóc sao?

Ấn tượng còn sót lại trong trí nhớ Vy Vy chính là hình ảnh cô cùng em gái của mình đang đi mua sắm tại trung tâm thương mại của tập đoàn Hoàng thị, đột nhiên sau khi đi vệ sinh trở ra cô không nhìn thấy Đông Nghi đâu nữa, bản thân cảm thấy uể oải rồi ngất lịm đi.

“Nghi, em tỉnh dậy đi!”

Đông Nghi mơ hồ nghe tiếng gọi của Vy Vy thức tỉnh, cũng giống như chị mình, Đông Nghi lo lắng nhìn xung quanh căn phòng hoang trống trải tăm tối, cô còn không biết được lý do vì sao mình bị bắt cóc và ai là kẻ chủ mưu đứng phía sau mọi chuyện.

“Chị không sao chứ?”

“Không sao, nhưng mà không được khả quan lắm.”-Vy Vy cố gắng mở trói lần nữa nhưng nó được cột rất chắc chắn, cô không thể nào tháo ra được.

“Điều chúng ta có thể làm bây giờ chính là chờ đợi.”

Lời nói vừa dứt, cánh cửa phòng chuyển động bật mở ra, một người đàn ông khoác trên người bộ đồ vest sang trọng với chiếc mặt nạ màu đen che kín mặt chỉ nhìn thấy mỗi cặp mắt, mà âm thanh thốt ra còn bị biến đổi giọng nói khiến cả hai không thể đoán được là ai.

“Hai người đã tỉnh rồi.”

Vy Vy trầm giọng hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông bước tới đứng giữa Vy Vy và Đông Nghi, bước tới gần hơn một chút đưa tay nâng cằm Vy Vy lên: “Cô không cần biết, ở đây vào giờ phút này tôi mới là người làm chủ mọi chuyện.”

Đông Nghi khẽ cau mày chăm chú nhìn thật kỹ người đang đứng trước mặt đánh giá, cô rất ám ảnh với những ai đeo mặt nạ từ sau khi gặp L, nhưng chỉ như thế cô không thể phán đoán được là ai, thậm chí chiếc mặt nạ này còn không thể nhìn rõ được khuôn mặt của hắn ta.

“Không dám để cho người khác thấy được khuôn mặt của mình chỉ có hai điều thôi. Thứ nhất anh và chúng tôi đã từng quen biết nhau nhưng không để chúng tôi phát hiện ra.”

“Thứ hai, anh chính là một kẻ hèn nhát, có gan làm chuyện xấu mà không dám nhận, anh cũng chỉ là một kẻ thất bại.”-Đông Nghi tiếp lời chị của mình, dù trong lòng đang thấp thỏm lo sợ nhưng ngoài mặt cô không biểu lộ chút sợ hãi nào, cô tin tưởng Hoàng Phong và Tom sẽ nhanh chóng tìm đến và cứu hai người họ.

Người đàn ông run nhẹ đầu vai mỉm cười, hắn bước thêm một bước lớn tiến tới cởi dây trói cho Đông Nghi kéo xóc cô đứng dậy khỏi ghế, Vy Vy hốt hoảng kêu lên: “Anh muốn làm gì?”

Hắn lấy từ trong túi áo khoác ra một khẩu súng lục dí vào giữa trán Vy Vy, tay còn lại kẹp lấy cổ Đông Nghi giữ chặt không cho cô có cơ hội trốn thoát: “Cô đoán thử xem tôi có thể làm được những gì?”

Ném cho hắn ánh nhìn sắc lạnh tràn ngập nguy hiểm, Vy Vy nghiêm giọng cảnh cáo: “Tôi không biết anh định làm điều ngu ngốc gì nhưng anh có nghĩ đến hậu quả hay không? Chạm vào một sợi tóc của người phụ nữ này anh xác định sẽ khó mà sống sót từ nay về sau.”

Hắn nghe qua giả vờ run sợ, bàn tay cầm khẩu súng xoay một vòng cầm chắc rồi sang chĩa mũi súng vào khe rãnh trên vòng một dây đạn của Đông Nghi làm cho cúc áo sơ mi đầu bị bung ra trể xuống trông càng gọi cảm hơn, hắn thích thú khiêu khích hai cô gái: “Vấn đề là không ai nhìn thấy khuôn mặt của tôi, làm cách nào để chịu hậu quả đây?”

Đông Nghi mím môi hít thật sâu ngăn cơn tức giận lại, cái tên tồi tệ này làm cô bức mình thật sự, bàn tay đưa cao ý định gỡ mặt nạ của hắn ta ra nhưng người đàn ông này đã nhanh hơn khóa tay Đông Nghi lại đẩy ngã cô nằm xuống sàn khổng chế.

Tận mắt nhìn thấy em gái chịu ủy khuất, Vy Vy cảm phần vung chân lên cao lộn một vòng lớn xoay người làm cho hai tay bị trói sau lưng đưa ra trước mặt nhờ đó thoát khỏi chiếc ghế nhưng vẫn chưa thể giải phóng được hai tay mình.

Hắn kinh ngạc nhìn phản xạ của Vy Vy vội nắm chặt khẩu súng trong tay nhưng nhanh chóng đã bị cô dùng chân đá văng đi, bên cạnh Đông Nghi nhân cơ hội chạy thoát về phía Vy Vy giúp chị cô cởi trói, sau đó vội vàng nấp sau lưng cô ấy.

“Được rồi, anh thua chắc rồi, chị của tôi sẽ cho anh một trận ra trò.”

Vy Vy khẽ cười nhìn bộ dạng trẻ con của Đông Nghi lên tiếng nhắc nhở khi lướt mắt xuống cổ áo bị bung cúc: “Cúc áo kia!”

Người đàn ông sau một thoáng kinh ngạc vì thân thủ của Vy Vy bật cười to sảng khoái, hắn vỗ tay lên khen ngợi, bất ngờ rút trong thắt lưng ra thêm một khẩu súng khác: “Bất ngờ chưa nào?”

Sắc mặt hai chị em tối sầm lại nhìn hòng súng một lần nữa chĩa thẳng về phía của mình, tên này thật gian manh.

“Tôi biết cô không phải là người đơn giản cho nên tôi đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, chơi đùa như thế đủ rồi.”-hắn đưa ngón cái mở chốt an toàn ra, lời nói qua mấy chuyển giọng nhưng Vy Vy và Đông Nghi đều nghe ra được sự đắc ý không che đậy của hắn ta.

Vy Vy kéo Đông Nghi ra xa hơn, ánh mắt khẩn trương chăm chú nhìn ngón trỏ đang chuẩn bị bóp cò của người phía trước, hắn thật sự muốn giết chết hai chị em cô sao?

.

.

.

TBC.

Thỏa sức suy đoán đi nha ^^

79. Ngoại Truyện 2 - Người Quen

Ngoại truyện 2

ĐOÀNG

Âm thanh chói tai vang lên làm hai cô gái thót tim chết lặng, đôi mắt tròn tròn nhìn hòng súng phun ra dây hoa giấy bay khắp phòng, người đàn ông bật cười nhìn lại khuôn mặt tối sầm của Vy Vy và Đông Nghi lên tiếng: “Chỉ mới dọa một chút thôi mà đã sợ như vậy rồi sao?”

Vy Vy không nói không rằng xoay gót chân lấy đà đá mạnh vào ngực hắn, dù hành động bị bắt bài đưa tay lên đỡ nhưng hắn vẫn không tránh khỏi run rẩy nơi cổ tay, chộc giận phụ nữ đứng là có kết cục không tốt.

“Phụ nữ không thể hờ chút là động thủ như vậy, thật hung dữ.”

Đông Nghi cảm nhận được mối nguy hiểm đã không còn, cô ngờ vực bước ra trước ngang hàng với Vy Vy nhìn người đàn ông trước mặt đánh giá, vóc dáng cao ráo, thân thủ cũng khá nhanh nhẹn nhưng nhìn sao cũng không nghĩ được đến người nào, trực giác cho cô biết người đàn ông này không phải là Hoàng Phong, bởi vì nếu là chồng của cô anh ấy xác định sẽ bị Đông Nghi bỏ mặc không tha thứ cho trò đùa ngu ngốc này.

“Chơi chán rồi thì hạ màn đi, đừng thử thách sự kiên nhẫn của chúng tôi.”-Vy Vy lạnh lùng thốt, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm chiếc mặt nạ trước mặt, dường như cô ngờ ngợ đã đoán ra được người đàn ông này là ai, dám làm những trò cổ quái thế kia.

Người đàn ông chậm rãi đưa tay lên cởi chiếc mặt nạ ra, khuôn mặt anh tuấn đậm chất phương tây với mái tóc hun khói cùng đôi mắt nâu sáng ngời thích thú nhìn Vy Vy nháy mắt nịnh nọt: “Đã lâu không gặp em nên muốn chào hỏi một chút thôi. Không ngờ bên cạnh em còn có một đóa hoa hồng gai xinh đẹp như thế.”

Đông Nghi quay sang Vy Vy hỏi: “Hai người có quen biết nhau sao?”

Vy Vy dừng dừng đáp: “Anh ta là Devid, khoảng thời gian trước chị cùng với anh ta đã từng làm việc chung với nhau nhưng cũng lâu lắm rồi.”

Devid vẫy tay chào Đông Nghi, anh tự nhiên bá vai Vy Vy như một chiến hữu lâu ngày mới gặp lại khen ngợi: “Em càng ngày càng tiến bộ đấy, thân thủ không những nhanh lẹ còn rất mạnh mẽ, tay của anh bầm tím hết rồi này.”

Đông Nghi nhìn hai người trước mặt thân thiết có chút gượng ép, chị của cô tuy không tình nguyện phối hợp nhưng lại không có phản ứng bài xích nào, rốt cuộc tên Devid này và Vy Vy có mối quan hệ như thế nào.

Devid nhìn ra được ánh mắt dò xét của Đông Nghi thẳng thắn thốt: “Không cần nhìn tôi với ánh mắt cảnh giác đó đâu, tôi xem Vy Vy như anh em của mình vậy, nhìn xem cô ấy có điểm nào giống phụ nữ đâu.”

Vy Vy hất vai gạt đi cánh tay của Devid khỏi người mình lườm anh một cái, còn chưa kịp kéo Đông Nghi rời khỏi bên ngoài đã có hai chiếc xe ô tô đậu phía trước, Tom cùng Hoàng Phong lo lắng chạy vào phòng.

“Em không bị thương chứ?”-Hoàng Phong cầm lấy hai tay Đông Nghi kiểm tra quan tâm hỏi, bên cạnh Tom tuy không lo lắng ra mặt như bạn của mình nhưng đôi mắt cũng không che giấu được lo âu nhìn Vy Vy, mặc khác vừa rồi khi đi vào anh vô tình đã kịp nhìn thấy Devid bá tay lên vai bạn gái của mình, cho nên tâm tình không khỏi có ác cảm với người đàn ông xa lạ này.

Devid một lần nữa vẫy tay chào Hoàng Phong: “Lâu rồi không gặp, hóa ra quý cô xinh đẹp này là hoa đã có chủ rồi sao?”

Hoàng Phong thở hắt ra có chút khó chịu nhìn Devid, anh biết qua anh ta trong lần tình cờ gặp Vy Vy trước đây khi cả hai còn làm việc chung, anh cũng đã từng xem xét để Devid làm việc cho mình nhưng con người này trước nay luôn làm việc theo ý mình không quan tâm đến ai cho nên anh cũng không muốn giữ lại bên mình, hôm nay gặp lại không ngờ còn dám đùa giỡn với vợ của anh.

“Nếu biết rồi sau này không có chuyện hành động tùy tiện như vậy nữa, bằng không đừng trách tôi không nghĩ tình xưa cũ.”-Hoàng Phong nhìn khuôn mặt giả vờ hối lỗi của Devid nhẫn nhịn không truy cứu thêm nữa, anh là quan tâm cho Đông Nghi nhiều hơn, nhìn vợ mình thật sự không sao mới yên tâm bỏ đi. Đông Nghi phần không muốn phiền phức làm lớn chuyện, phần vì Devid là người quen của Vy Vy nên không tiện nói ra việc làm đùa giỡn thái quá ban nãy của anh ta với mình, với tính cách của Hoàng Phong nếu anh biết được nhất định sẽ không bỏ qua cho Devid.

Nhìn hai vợ chồng Hoàng Phong rời khỏi, Tom đánh giấu chủ quyền nắm lấy bàn tay Vy Vy đứng sát bên cô ném cho Devid ánh nhìn khiêu khích.

“Chào hỏi như thế là đủ rồi, tôi cũng cảnh cáo anh đừng đùa giỡn người khác như vậy nữa, người phụ nữ này...”

Devid cắt lời Tom, tay chỉ vào vòng một của Vy Vy trêu chọc: “Tôi lặp lại lần nữa đối với người trước mặt tôi chưa từng có suy nghĩ cô ấy là phụ nữ, vóc dáng này cũng không thực tốt lắm theo tiêu chuẩn của tôi.”

Vy Vy nhếch môi nhanh chân giẫm lên bàn chân Devid nhưng anh đã nhanh hơn co chân lên, không ngờ tới Tom cũng làm điều tương tự với bàn chân còn lại của mình khiến anh đau đớn xuýt xoa cái chân sưng đỏ của mình.

“Sao em có thể quen với người trẻ con như vậy?”-Devid khó chịu chỉ vào mặt Tom, hai người này hòa nhau hiếp đáp anh.

.
. .
.

TBC.

80. Ngoại Truyện 3 - Ghen Thôi Mà

Ngoại truyện 3

Đạp chân ga lao đi với tốc độ kinh hoàng đưa cả hai trở về nhà, về mặt Tom hằm hằm khó coi ra mặt nhưng anh không nói lời nào, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước cứ thế mà chạy. Vy Vy ngồi bên cạnh nhìn bạn trai như vậy cũng không hỏi han gì, im lặng xem như không xảy ra chuyện gì.

Bước vào tới phòng khách, Vy Vy vừa đi đến ghế ngồi xuống Tom đã đứng trước mặt hỏi cung: “Em và cái tên lúc nãy là mối quan hệ gì?”

“Chỉ là quen biết, không có mối quan hệ gì hết.”

“Em không có không có nghĩa là người ta không có, nhìn dáng vẻ tự tiện của hấn ta lúc này còn có ánh mắt luôn nhìn em chăm chăm không chớp khiến người khác không thể chịu được mà. Nghĩ tới chuyện trước kia hai người từng làm việc với nhau làm anh phát điên lên mất thôi.”

Tom ôm gáy của mình đi vòng vòng trong nhà lằm bằm không thôi, anh ầm ỨC nhìn lại vẻ mặt thản nhiên của cô càng ầm ỨC: “Sao em không tỏ thái độ gì hết, nếu người mình không thích thì phải cự tuyệt thật rạch ròi, đừng để hấn ta hiểu lầm chứ.”

“Tom, anh bị sao vậy? Có hiểu lầm gì ở đây đâu, anh ta thậm chí còn không xem em như một người phụ nữ.”-Vy Vy nheo mắt nhìn bạn trai đang ghen loạn của mình khó hiểu, Devid và cô thật sự không có gì, hơn nữa đã lâu rồi họ không hề gặp nhau, anh ấy dựa vào đâu mà phát cáu lên thế kia.

Tom hít một hơi sâu giữ cho mình thật bình tĩnh nhưng nhìn sự tỉnh bơ của Vy Vy khiến cho anh không thể nào bình tĩnh nổi, trực giác dần ông mạnh mẽ trong người cho Tom biết với ánh mắt ban này nhất định là có vấn đề, cô là gốc thật hay giả gốc đi nữa anh cũng không để cho tên đó trực lợi, đừng tưởng mở miệng ra câu nào cũng không xem bạn gái của anh là phụ nữ rồi tùy tiện động chạm, không dễ đâu.

“Tóm lại sau này cắt đứt quan hệ với tên đó đi!”-Tom véo nhẹ má Vy Vy cảnh cáo, nhận được ánh mắt sắc như dao đang lườm mình anh mới tỉnh ngộ vội buông tay ra cười xòa, nhất thời anh xem cô là bé con dễ dạy ấy mà.

Vy Vy ban đầu định lơ cho qua nhưng ngẫm lại nếu cứ yên lặng không nói gì Tom được nước sẽ lấn tới, sau này lời nói của cô không còn trọng lượng nào đối với anh nữa hết. Kéo Tom ngồi xuống ghế sofa, Vy Vy tiếp cận nắm lấy cổ áo của anh vuốt nhẹ, lời nói trầm thấp nhưng lại mang theo sát khí u ám khiến đối phương dựng hết tóc gáy: “Nếu anh muốn so đo thì em nhắc cho anh nhớ. So với một Devid chỉ là mối quan hệ bạn bè không hơn không kém thì trước khi yêu em anh đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ rồi, anh còn mạnh miệng với em không thấy ngại sao?”

Tom nuốt khan, lời này quả là đòn trí mạng, nhưng dẫu sao đi nữa cũng không đúng: “Trước khi quen em anh là một người phong lưu đa tình ai cũng biết, nhưng từ khi gặp được em anh đã không còn ăn chơi như trước nữa, điều này em là người biết rõ mà.”

“Em biết rõ và hiểu cho anh thì anh cũng hiểu cho em đi!”-Vy Vy giựt mạnh lấy cổ áo xốc một cái làm cho tim của Tom muốn rớt khỏi lồng ngực, khuôn mặt tái nhợt chỉ biết im lặng gật gật đầu tiếp thu: “Người có quyền ghen là em thôi, anh hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Vy Vy phủi phủi tay xong chuyện bỏ lên phòng, để lại Tom ở đó tự cảm thấy bản thân thật thất bại, mới bị dọa một chút đã cụp đuôi rồi.

“Yah, anh vẫn chưa nói xong mà.”

.
. .

Devid nhấn chuông inh ỏi trước cổng nhà Tom, nhìn thấy anh hậm hực bước ra Devid còn tươi cười đưa tay chào.

“Vy Vy có trong nhà không?”

“Không có!”

“Lạ thật, cô ấy ngoài dạy Yoga ra còn có thể đi đâu được?”

Tom sôi máu lườm cái người đang tỉnh bơ giả bộ không biết chuyện hỏi: “Anh quan tâm đến người đã có bạn trai như vậy để làm gì? Có chuyện gì quan trọng có thể nhắn với tôi, tôi sẽ chuyển lời cho em ấy.”

“Không có gì quan trọng, chỉ là muốn tìm gặp để trò chuyện một chút thôi, vậy hôm khác tôi lại đến.”

“Không cần đâu, sau này cũng đừng đến nữa!”-Tom toan đóng cửa lại đã bị Devid dùng chân chặn lại, anh khó chịu quát: “Muốn gì nữa đây?”

Devid không những không tức giận trước thái độ của Tom ngược lại còn thân thiện ngoắc ngón trỏ ý bảo anh lại gần nói nhỏ, Tom tuy không ưa gì Devid nhưng vì tò mò nên cũng bước tới nghe thử: “Gì?”

“Vy Vy không thích đàn ông tính đàn bà như anh quá đâu, đừng quần cô ấy chặt quá rất dễ bị phản tác dụng đó.”

“Liên quan gì đến anh?”

“Tôi chỉ thân thiện nhắc nhở thôi, anh nghĩ xem, nếu giữa chúng tôi thật sự có gì đặc biệt còn đến phiên anh được hưởng lợi sao?”

Tom ngẫm lại cũng có lý, nhưng anh không thể mới đó vì mấy lời mà bỏ đi lớp phòng vệ với con người nguy hiểm này được: “Tóm lại nếu không có gì anh về đi!”

“Vốn định nói cho anh nghe một bí mật về Vy Vy nhưng anh cứ đuổi tôi mãi thì thôi vậy.”

.
. .
.

TBC.

81. Ngoại Truyện 4 - Anh Là Đồ Ngốc

Ngoại truyện 4

Hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau trong quán cà phê gần nhà Tom, trái ngược với cặp mắt cảnh giác sắc lẹm của Tom, Devid rất thản nhiên ngồi khoanh tay trước ngực vui vẻ nhìn anh.

“Đã bảo đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ đó mà, tôi bắt đầu thấy tội nghiệp cho Vy Vy.”

“Anh thì biết cái gì, tôi nghe Vy Vy nói hai người chỉ biết nhau làm gì thân thiết đến mức anh biết được bí mật của cô ấy được?”

“Nếu vậy sao anh còn theo tôi đến đây làm gì?”-Devid ngoắc ngoắc ngón trỏ ý bảo Tom xích lại gần hơn, giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc: “Đã tin tưởng đi theo thì thái độ phải có chút thành ý mới đúng kiểu nhờ cậy người khác, cho tôi thấy thành ý của anh đi!”

Tom rất muốn đánh chết cái mặt cao ngạo của Devid nhưng cái phần tò mò trong người đang trỗi dậy làm cho anh bức bối muốn phát điên lên, nếu như anh ta không nói cho ra bí mật của Vy Vy anh nhất định sẽ không bỏ qua cho đâu. Hắng nhẹ giọng điều chỉnh lại âm lượng, Tom dục giọng lên tiếng: “Cho tôi biết bí mật của Vy Vy.”

“Đúng rồi, ít ra cũng phải như vậy chứ!”-Devid cười tươi vỗ nhẹ lên bàn một cái phấn khích nói: “Đừng tưởng Vy Vy vẻ ngoài lạnh lùng khó gần như vậy không để ý đến ai, anh không phải là mối tình đầu của em ấy đâu.”

“Nhảm nhí, không lẽ tôi chẳng lẽ lại là anh?”-Tom thủ bộ chuẩn bị túm lấy cổ áo Devid cho anh một trận, ngoài anh ra Tom không nghĩ được cô ấy sẽ thích được ai: “Cô ấy ngoài gặp tôi và Hoàng Phong ra còn qua lại với ai mà thương nhớ, chẳng lẽ lại là...”

“À há, cái này anh nói tôi không có nói nha.”-Devid nhún vai tỉnh bơ trả lời, anh hào hứng búng tay một cái rõ kêu đào sâu: “Cùng là đàn ông như nhau nhưng ánh mắt của Vy Vy đối với tôi hoàn toàn khác với

Hoàng Phong, nếu như không phải vì bận trả thù và trái tim cậu ta đã có người khác không khéo bây giờ Vy Vy vẫn còn nuôi dưỡng tình cảm với Hoàng Phong.”

Tom tức giận xốc cổ áo Devid siết chặt: “Anh định đốt nhà người khác sao? Không thể có chuyện đó được.”

Devid không khó khăn đã gạt được bàn tay Tom ra bề ngược cổ tay anh lại nhắc nhở: “Đã bảo anh đừng có dùng thái độ này để nói chuyện cùng tôi mà. Tôi chỉ có ý tốt cho anh biết thôi, tôi đâu cần anh tin tôi. Thật là!”

Khi Devid đã đi khỏi một lúc Tom vẫn ngồi thừ ra suy nghĩ lại những lời anh nói, tự dưng trong lòng bỗng nổi lên cảm giác đa nghi với chính bản thân của mình: “Sao lại khó chịu như vậy?”

.

.

.

“Tom, hôm nay em qua nhà Nghi chơi sẵn thăm Tiểu Lam luôn.”-Vy Vy thông báo với Tom đang ngồi xem TV ở phòng khách khi lướt ngang qua người anh, đột nhiên bạn trai cô như một công tắc đứng bật dậy ngăn lại.

“Khoan đã, sao em có thể một mình đến nhà họ được?”

“Trước giờ vẫn thế mà, anh cũng muốn đi chung sao?”

“Phải!”

Vy Vy khó hiểu nheo mắt nhìn Tom lẩn xăn lấy chìa khóa xe trở ra, thái độ này có gì đó mờ ám đây?

.

.

.

Thở phào một cái lúc biết tin Hoàng Phong đi công tác ở Nhật không có ở nhà, nhìn Vy Vy đang chơi đùa cùng Tiểu Lam trong phòng khách, Tom rón rén đi theo Đông Nghi xuống bếp gọt trái cây.

“Anh theo tôi làm gì, có chuyện gì muốn hỏi riêng tôi sao?”-Đông Nghi nhìn thoáng qua thái độ không tự nhiên của Tom đã đoán ra anh có ý đồ, cô hồ hững hờ, tay đang gọt cái táo xếp lên đĩa, hôm nay thím Trần có việc về sớm nên cô phải tự làm.

Tom cười xòa vuốt nhẹ chớp mũi lựa lời hỏi: “Em là phụ nữ chắc cũng dễ dàng nhìn ra được ai có tình cảm với ai mà phải không?”

“Còn phải xem nữa. Anh đừng vòng vo nữa, có liên quan đến Vy Vy à?”

“Phải...thật ra thì em nhìn Vy Vy và Hoàng Phong, hai người bọn họ trước kia có từng xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết không?”

Đông Nghi đang gọt vỏ chọt khựng lại, nhưng nhanh chóng liền tỏ ra bình thản: “Không có khả năng, anh thích chị tôi bao nhiêu thì chồng tôi cũng yêu tôi bấy nhiêu, họ không thể nào có chuyện gì được.”

Tom gạt gù tán thành, anh đúng là bị tên Devid đó làm cho hồ đồ rồi, đến khi nhìn lại chọt hốt hoảng nhìn mũi dao sắc nhọn đang chĩa về phía mình, Đông Nghi nường mày nhìn anh: “Uổng công cho Vy Vy chọn anh anh lại nghi ngờ chị ấy.”

“Không có, tôi chỉ là cảm giác bức bối không thể nào yên tâm được muốn hỏi cho ra lẽ thôi, tôi không phải không tin tưởng em ấy.”

“Có sự nghi ngờ tốt nhất nên tự hỏi rõ đối phương, anh làm như thế không hay đâu. Là ai tôi không biết nhưng tuyệt đối không thể là Phong được.”-Đông Nghi chắc nịch tuyên bố, cô cầm đĩa trái cây xoay người định trở ra đã trong thấy Vy Vy đang bế Tiểu Lam đứng phía sau họ từ bao giờ.

“Vy Vy...”

Sắc mặt Tom tối sầm, vội bước tới giải thích khi nhìn ánh mắt âm lãnh vô cảm của Vy Vy đang nhìn mình: “Vy Vy, anh chỉ là quan tâm đến em thôi...”

“Em từng thích Hoàng Phong đấy, vừa lòng anh chưa?”

Đông Nghi nhận lấy Tiểu Lam từ tay Vy Vy, chưa kịp nói gì chị cô đã quay lưng rời khỏi.

Tom bị sốc đứng hình chết trân lảo lảo: “Vy Vy thích Hoàng Phong thật sao?”

“Anh đúng là đồ ngốc, chị ấy đang nói lấy đấy.”-Đông Nghi nắm lấy bàn tay Tiểu Lam đang vỗ vỗ lên má mình dỗ con: “Ngoan, chúng ta ra ngoài chơi thôi, đừng để ý đến anh ta nữa.”

.
. .
.

82. Ngoại Truyện 6 - Tôi Là Ana

Ngoại truyện 6

Đuổi theo Vy Vy về đến tận nhà, Tom hết lời năn nỉ thuyết phục bạn gái tha thứ cho sự ghen tuông vô cớ của mình, không ngờ lần này Vy Vy cho anh ăn bơ quá lâu, đến mức không thèm nhìn đến mặt anh lấy một lần đi thẳng vào phòng khóa trái cửa lại.

CỘC CỘC

“Vy Vy, anh biết sai rồi, từ nay về sau sẽ không nông nổi như vậy nữa đâu. Ai bảo bạn gái của anh có sức hấp dẫn như vậy làm chi?”

Bên trong vẫn im lìm không có chút động tĩnh nào, Tom không bỏ cuộc hô vọng vào: “Anh sẽ đứng ở đây cho tới khi nào em chịu mở cửa thì thôi.”

Đi qua đi lại một hồi lâu trước phòng ngủ của hai người, Tom dần sốt ruột hơn khi bên trong chẳng có dấu hiệu hồi đáp nào, tâm tình trở nên bức bối, tự nhiên đầu anh có một tiếng gọi cứ ong ong vang lên đến nhức nhối làm cho anh khó chịu khụy xuống đất khổ sở, mãi một lúc sau khi ngẩng đầu lên lại, khuôn mặt nam tính tuấn tú bỗng trở nên nhu mì nữ tính một cách kỳ lạ, anh đưa ngón trỏ vuốt lại tóc mái của mình cho ngay nếp sau đó chỉnh lại quần áo thẳng thớm gõ cửa phòng Vy Vy lần nữa.

“Này, chị kia có mở cửa cho tôi không thì bảo?”

Vy Vy vừa mới tắm xong chuẩn bị đi ngủ nghe cách xưng hô kỳ lạ từ bên ngoài của anh có dự cảm không lành, cô bước tới bên cánh cửa nhưng không vội mở ra lặng lẽ chờ đợi phản ứng tiếp theo từ bên kia.

CỘC CỘC, CỘC CỘC

Tiếng đập cửa dồn dập cùng lời nói hối thúc từ người bên ngoài vọng vào: “Chị có mở cửa cho tôi vào tắm rửa không hả, bộ quần áo này khiến tôi phát điên lên được.”

Vy Vy nheo mắt nghi ngờ hơn, cô đưa tay mở nắm cửa nhìn người có khuôn mặt của bạn trai cô nhưng điệu bộ và sắc mặt hoàn toàn lạ lẫm, đúng hơn đây là dáng vẻ của một cô gái.

“Cái gì thế này?”

“Tránh ra đi bà chị!”-anh đẩy nhẹ đầu vai cô đi vào trong tiến về phía tủ quần áo, nhưng thay vì chọn một bộ đồ ngủ thường ngày anh lại chú ý đến những chiếc váy ngủ của Vy Vy nhìn vào.

“Ana thích màu hồng, sao chẳng có bộ đồ ngủ nào dễ thương giống Ana hết vậy?”

Khỏi phải nói hàm Vy Vy thiếu điều muốn rơi luôn xuống sàn nhà sau câu nói vừa rồi của anh, trong đầu chợt nhớ đến việc trước đây anh từng bị hội chứng đa nhân cách, chẳng lẽ bây giờ hết Eric lại phát sinh thêm một nhân cách khác nữa sao? Có điều nhân cách này quái dị quá rồi.

“Cô là Ana sao?”

“Người” tự xưng là Ana quay phắt lại lườm Vy Vy: “Tôi nhỏ tuổi hơn chị đấy, đừng có xưng cô với tôi.”

“Được rồi, em muốn gì nào?”

“Mua váy ngủ màu hồng cho tôi đi, cả son nữa.”

Vy Vy mím môi ngăn bản thân suýt bật cười thành tiếng, nếu như anh đang đóng kịch với mình cô đã ôm bụng cười một trận rồi nhưng với khuôn mặt nghiêm túc của một “thiếu nữ” trước mặt cô lại có phần bắt đầu sợ hãi.

“Váy màu hồng bây giờ không thể mua cho em ngay được nhưng son thì tôi có sẵn, em cứ việc chọn đi!”-Vy Vy mở học trang điểm của mình ra, bên trong có hơn chục thỏi son với nhiều màu khác nhau, nhìn ánh mắt thích thú của Ana cô biết con bé rất thích chúng.

Ana hào hứng thử một thỏi son màu cánh sen lướt mắt nhìn lên Vy Vy vẫn đang đứng một chỗ nhìn mình nói: “Nhìn chị như vậy hóa ra cũng có lúc bánh bèo đấy, nhưng gu thời trang của chị thật tệ hại quá đi!”

Vy Vy nhướn mày lặp lại: “Bánh bèo sao?”

“Phải đó, không cần phải so sánh làm gì, đương nhiên tôi bánh bèo hơn chị rồi, tôi sẽ trang điểm thật đẹp rồi ra ngoài tìm một người đàn ông để hẹn hò.”

“Chờ đã nào!”

.
. .
.

TBC.

Có ai thích cái ver này của au không ??????????????

83. Ngoại Truyện 7 - Mười Kế Không Thành

Ngoại truyện 7

“Chúng ta hãy nói chuyện như hai người phụ nữ với nhau đi!”-Ana nhìn chăm chăm vào chiếc túi xách trên tay Vy Vy nói, “cô” rất muốn có được cái túi xách đó.

Vy Vy khẽ cười đáp lại: “Được, vậy chúng ta hãy nói chuyện với nhau như hai người phụ nữ đi!”

“Chị muốn gì?”-Ana đưa ngón trỏ lên vuốt tóc của mình làm giá nói, đây là người phụ nữ xinh đẹp có sức hấp dẫn cho nên Ana cực kỳ không thích ở chung một chỗ với Vy Vy.

“Từ bao giờ em bắt đầu xuất hiện?”-Vy Vy rất biết chơi trò tâm lý với người khác, cô cố tình khoe cái ví màu hồng bắt mắt lên cho Ana thấy, dù thái độ ngạo mạn đến đâu nhưng trước sự căm dỗ lớn lao này Anna cũng chọn cách chào thua.

“Hừ, là mấy người đó dành xuất hiện. Tôi vì yếu đuối quá nên không thể chen ra được, tính ra cũng chỉ xuất hiện được có ba lần thôi.”

Nhìn người trước mặt cô không biết phải nên cười hay nên khóc, vừa mới xử lý xong chuyện của Eric giờ lại phát sinh thêm một Ana nữa, mà nhân cách này lại vô cùng phá hoại hình tượng của Tom.

“Khi nào em xuất hiện lần đầu tiên vậy?”-Vy Vy cố tìm hiểu sâu hơn, cô cũng muốn giúp anh được trở lại bình thường với chính mình.

“Đừng tưởng tôi còn nhỏ sẽ dễ bị chi dụ, tôi không ngốc đâu.”-Ana đứng dậy giật lấy cái túi trên tay Vy Vy nhưng cô đã nhanh hơn đưa nó ra sau lưng.

Ana tức tối vì bị bắt bài giậm chân tức giận, sau đó leo lên giường nằm dài trên đó.

Vy Vy nheo mắt nhìn người đàn ông to xác với đôi môi tạnh quá đà đỏ mọng cùng bộ đồ ngủ nữ tính rộng rãi của mình đang mặc trên người Ana, có phần nhức mắt dời sang nơi khác.

Nhân cách này có vẻ không nguy hiểm như Eric nhưng cũng không thể cứ thế bỏ mặc, cô phải nghĩ cách để Tom trở lại, cứ như thế cô sẽ không chịu nổi mất.

.

.

.

Hoàng Phong vừa mới đi công tác trở về nhà chưa kịp gặp mặt vợ và con gái đã bị Vy Vy gọi điện bảo đến nhà mình có việc khẩn, trên đường chạy xe tới trong lòng anh cũng có chút hoang mang, rất hiếm khi Vy Vy bày tỏ thái độ khẩn trương như vậy.

“Có chuyện gì vậy Vy Vy?”

Vy Vy thở nhẹ ra bước tới gần lên tiếng trả lời: “Không phải tôi, là Tom.”

“Sao cơ?”

Nhìn “cô gái” đang ngồi trên giường với một đồng mỹ phẩm bày ra bên cạnh khiến cho Hoàng Phong bị sốc toàn tập, anh quay phắt lại nhìn Vy Vy chỉ nhún vai thản nhiên đáp: “Chuyện là như vậy đó.”

“Em muốn tôi giúp gì trong cái chuyện này?”

Vy Vy đánh mắt sang Ana đang vô tư chặm dọn, đôi môi mỏng hơi hé mở trong quá trình vẽ mascara cho mi mắt: “Hãy quyến rũ cô ấy đi, ít nhất tôi cũng phải biết vì sao cô ấy xuất hiện mới có thể giải quyết được vấn đề.”

“Cái thể loại gì thế này?”-Hoàng Phong tròn mắt không thể tin được Vy Vy đang yêu cầu mình làm việc điên rồ này, nhưng nhìn cô ấy không có vẻ gì là đùa cợt, còn chưa kịp suy nghĩ anh đã bị cô đẩy mạnh vai về phía Ana.

Khuôn mặt có phần lúng túng nhìn cô gái đang bắt ngờ khi trông thấy mình, Hoàng Phong hắng nhẹ giọng mở lời: “Chào!”

Ana nhìn Hoàng Phong chăm chăm, cô có chút ấn tượng về người đàn ông này trong tiềm thức.

“Chúng ta có thể nói chuyện với nhau chứ?”-Hoàng Phong cố bắt chuyện, anh ngồi xuống bên giường nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Ana.

“Tôi đang bận làm đẹp.”

“Tự mình trang điểm chán lắm, để tôi giúp cho.”

“Không cần, anh đi mà trang điểm cho vợ của mình.”-Ana gạt đi sự tiếp cận của Hoàng Phong làm cho anh bị què độ, không dễ để người đàn ông ưu tú như anh hạ mình đi tán tỉnh người khác, còn là cái người như thế này, cô ấy lấy tư cách gì từ chối anh?

Vy Vy vuốt nhẹ cánh mũi của mình phán đoán, xem ra cô đã chọn sai đối tượng để giúp rồi.

“Đừng tưởng tôi không biết gì, anh ngoài vợ của mình ra không hề xem ai khác trong mắt là phụ nữ, định gạt con nít sao? Tôi đây không dễ bị dụ đâu, người phụ nữ đây tâm cơ kia.”-thêm một cái hất tóc nữa của Ana, lời nói dụng ý nhắm thẳng tới Vy Vy đang đứng ở trước mặt: “Tôi là ai cơ chứ, Ana đấy!”

.

.

.

TBC.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-ai-va-quyen-luc-phan-2>